Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Vol. 5 – Pardaillan şi Fausta

CUPRINS:

Capitolul 1
Moartea Faustei 3
Capitolul 2
Marele inchizitor al Spaniei 11
Capitolul 3
Bătrâneţea lui Sixt al V-lea 23
Capitolul 4
Trezirea Faustei 32
Capitolul 5
Ultimul gând al lui Sixt al V-lea 41
Capitolul 6
Cavalerul de Pardaillan 51
Capitolul 7
Bussy-Leclerc 76
Capitolul 8
Trei vechi cunoştinţe 87
Capitolul 9
Întâlnirea lui Pardaillan cu Fausta 112
Capitolul 10
Don Quijote 139
Capitolul 11
Don Cezar şi Gibalda 168
Capitolul 12
Ambasadorul regelui Henric 204
Capitolul 13
Documentul 269
Capitolul 14
Cei doi diplomaţi 304
Capitolul 15

Planul Faustei 326
Capitolul 16
Cavoul morţilor care trăiesc 356
Capitolul 17
Când Bussy-Leclerc varsă lacrimi 407
Capitolul 18
Don Cristobal Centurion 435
Capitolul 19
Cina 464
Capitolul 20
Casa dintre chiparoşi 499
Capitolul 21
Centurion îmblânzit 536
Capitolul 22
Piticul la treabă 570
Capitolul 23
El Chico şi Juana 616
Capitolul 24
Urmarea aventurilor piticului 651
Capitolul 25
În care El Chico îşi descoperă un prieten 680
Capitolul 26
Conspiratorii 712

Partea I

Capitolul 1

Moartea Faustei

În zorii zilei de 21 februarie 1590, dangătul funebru al clopotului vestitor de moarte suna deasupra Romei papilor – Romei lui Sixt al V-lea. Vuietul surd care se revărsa pe străzile încă învăluite în întuneric arăta că mari mulţimi se îndreptau spre o întâlnire misterioasă, întâlnirea avea loc în Piaţa del Popolo, unde era ridicat un eşafod. Scăpărând în mâinile călăului, securea se va ridica deasupra unui cap.

Capul se va rostogoli. Potrivit sentinţei, călăul îl va apuca de păr şi-l va arăta norodului Romei… Şi va fi capul unei femei frumoase şi tinere, al cărei nume celebru, evocator al celei mai stranii aventuri petrecute în acele vremuri de demult, era şoptit cu un fel de admiraţie de către mulţimea adunată în jurul eşafodului:

— Fausta! Fausta! Fausta e cea care va muri!

Principesa Fausta era închisă în castelul Saint-Ange de zece luni, de când fusese făcută prizonieră în aceeaşi Romă în care-l atrăsese pe cavalerul Pardaillan… Singurul om pe care-l iubise… căruia i se dăruise… pe care, în cele din urmă, ar fi vrut să-l ucidă, pe care, fără îndoială, acum îl credea mort. Şi astfel, nemaipomenita aventurieră, care visase să reînnoade tradiţia papesei Ioana1, aştepta ziua în care va fi executată sentinţa de condamnare la moarte pronunţată împotriva ei. Fapt cutremurător, execuţia fusese amânată pentru că, în momentul când Fausta urma să fie dată pe mâna călăului, se aflase că era pe cale să devină mamă. Dar acum, când copilul venise pe lume, nimic n-o mai putea salva.

În curând va bate pentru ea ceasul când avea să plătească îndrăzneala şi înverşunata-i luptă împotriva lui Sixt al V-lea. În dimineaţa aceea Fausta trebuia să moară!

În dimineaţa aceea, într-una din fastuoasele săli ale Vaticanului, doi bărbaţi stând în picioare, faţă în faţă, îşi aruncau în obraz cuvinte pline de ură ce păreau şi mai înfricoşătoare din pricina atitudinii lor neclintite Şi parcă împietrite. Erau bărbaţi în puterea vârstei şi chipeşi amândoi. Deşi aparţineau bisericii, purtau cu graţie semeaţă armoniosul costum al cavalerilor epocii. Erau mari seniori, de bună seamă. Iar în inimile lor clocotea aceaşi ură, pentru că dragostea pentru aceeaşi femeie îi învrăjbise.

Unul dintre ei se numea Alexandru Peretti! Numele de familie al sanctităţii sale Sixt al V-lea! Omul acesta era într-adevăr, nepotul papii. Tocmai fusese numit cardinal de

Montalta. Era socotit, pe faţă, urmaşul lui Sixt al V-lea, al cărui sfetnic şi confident era. Celălalt se numea Hercule Sfondrato şi aparţinea uneia dintre cele mai bogate familii din Romagna. Îşi îndeplinea funcţia de mare judecător cu o severitate care făcea din el unul dintre cei mai straşnici executori ai ideilor lui Sixt al V-lea.

Iată ce-şi spuneau cei doi bărbaţi:

— Ascultă, Montalta, ascultă! Iată că sună clopotul… nimic n-o mai poate salva acum şi nimeni!

— Am să mă arunc la picioarele papii, gemu nepotul lui Sixt al V-lea şi am să obţin iertarea ei…

— Papa! Păi, dac-ar avea puterea s-o facă, mai curând ar omorî-o cu mâinile lui, decât s-o salveze. Ştii Montalta, ştii bine că numai eu pot s-o salvez pe Fausta. Ieri i s-a citit sentinţa. Acum eşafodul este ridicat. Într-o oră, Fausta va înceta să mai trăiască, dacă nu-mi juri pe Cristos, pe cununa lui de spini şi pe rănile lui, că renunţi la ea…

— Jur… – bâigui Montalta.

Şi se opri, buimăcit de durere, de furie şi de groază.

— Ei bine – mârâi Sfondrato – ce juri?

Erau acum atât de aproape unul de celălalt, încât se atingeau. Privirile lor rătăcite îşi aruncară o ultimă ameninţare, iar mâinile lor frământară mânerele pumnalelor.

— Jură, hai, jură odată! repetă Sfondrato.

— Jur – tună Montalta – să-mi smulg mai curând inima decât să renunţ la a o iubi pe Fausta, chiar dacă ea mi-ar purta o ură la fel de nepieritoare pe cât e dragostea mea. Jur că, atâta timp cât voi trăi, nimeni nu se va atinge de Fausta, fie el călău, mare judecător sau papa însuşi. Jur s-o apăr singur, împotriva întregii Rome, dacă va fi nevoie. Şi până una alta, judecătorule, mori tu primul, pentru că tu eşti cel care ai rostit sentinţa!

În aceeaşi clipă, cu o mişcare fulgerătoare, cardinalul Montalta, nepotul papii Sixt al V-lea, ridică pumnalul şi-l înfipse în umărul lui Hercule Sfondrato.

Apoi, cu un fel de horcăit, care era poate un blestem sau poate o rugăciune, Montalta se repezi afară.

Primind lovitura, Hercule Sfondrato căzu în genunchi. Dar aproape imediat după aceea se ridică, îşi desfăcu tunica şi-şi dădu seama că pumnalul lui Montalta nu străbătuse prin zalele care-i acopereau pieptul.

— Cămăşile astea de oţel care se fabrică la Milano sunt într-adevăr bine călite – murmură Hercule cu un zâmbet sinistru. Consider că am primit lovitura, Montalta! Şi-ţi jur că pumnalul meu va şti să găsească drumul spre inima ta.

Alergând prin labirintul coridoarelor, al sălilor imense, al curţilor şi al scărilor, Montalta pătrunsese în pasajul boltit care lega Vaticanul de castelul Saint-Ange şi ajunse la temniţa în care Fausta, înfrântă, aştepta clipa morţii.

Montalta se apropie tremurând de uşa grea păzită de doi halebardieri. Cei doi soldaţi schiţară un gest, ca pentru a-şi încrucişa halebardele. Dar fie din pricina autorităţii, desigur, imense, pe care o avea, la Vatican, nepotul lui Sixt al V-lea, fie din pricină că înfăţişarea lui, în momentul acela, era înfricoşătoare, cei doi paznici se dădură înapoi.

Montalta deschise ferestruia prin care se putea vedea ce se petrece în interiorul temniţei.

Şi iată ce văzu atunci cardinalul Montalta prin ferestruie… Fugară şi fericită viziune de vis funerar.

Pe un pat îngust sta culcată o femeie tânără… mama cea tânără… Fausta… fiinţă de o frumuseţe orbitoare. A luat copilul în braţe şi l-a ridicat cu un gest plin de forţă şi de bunătate, privindu-l cu ochii ei mari şi adânci, strălucitori ca nişte diamante. Lângă pat se afla confidenta ei.

Iar Fausta, cu un glas ciudat de calm, rosti:

— Myrthis, îl vei lua şi-l vei duce departe de Roma, departe de Italia. Nu-ţi fie teamă, nimeni nu te va împiedica să ieşi din castelul Saint-Ange. Am obţinut ca, o dată cu mine, să se stingă şi răzbunarea lui Sixt al V-lea.

— Nu mă voi teme de nimic – răspunse Myrthis cu un zel înflăcărat. Căci dacă dumneavoastră veţi muri, eu va trebui

să trăiesc şi voi trăi pentru el.

Fausta încuviinţă din cap, ca pentru a lua act de această promisiune. După un minut de tăcere, rosti cu ochii aţintiţi spre copil:

— Fiu al Faustei! … Fiu al lui Pardaillan! … ce se va întâmpla cu tine? … Mama ta, pe patul de moarte, îţi dă sărutul mândriei şi al forţei prin care speră că sufletul ei să trăiască în fiinţa ta! … Fiu al lui Pardaillan şi al Faustei, ce se va întâmpla cu tine? …

S-a sfârşit. Myrthis l-a luat în braţe pe copilul pe care va trebui să-l ducă departe de Roma, departe de Italia, pe fiul Faustei şi al lui Pardaillan. Şi se retrase, întorcându-se cu spatele, ca pentru a-i ascunde micuţului, nevinovat, de-abia intrat în viaţă, vederea mamei sale, ce păşeşte spre moarte.

Cu un gest de un calm funebru, Fausta deschide medalionul de aur, pe care-l poartă la gât şi toarnă într-un pocal dinainte pregătit boabele de otravă ascunse în acel medalion.

S-a sfârşit: Fausta goleşte pocalul dintr-o sorbitură şi se prăbuşeşte pe pernă… Moartă.

Capitolul 2

Marele inchizitor al Spaniei

De dincolo de uşa grea se auzi un ţipăt înfricoşător, de spaimă şi de groază. Era Montalta care-şi striga uluirea, Montalta care gemea, lovit ca de-un trăsnet de acest deznodământ neprevăzut.

— Moartă? … Cum?! Ea e moartă! O, nebunie! Cum de nu m-am gândit că Fausta, ca să n-o atingă călăul, îşi va lua viaţa!

Şi aproape în aceeaşi clipă se năpusti, cu toată forţa, în uşă, izbind-o furios cu pumnii şi bâiguind:

— Repede, repede! Ajutor! … Cine ştie, ar mai putea fi salvată!

Apoi, dându-şi seama de zădărnicia acestei încercări, se adresă halebardierilor, care asistau nepăsători la deznădejdea lui:

— Deschideţi! Deschideţi o dată! Vă spun că moare… că trebuie salvată!

Unul dintre cei doi paznici răspunse:

— Uşa aceasta nu poate fi deschisă decât de către monseniorul mare judecător.

— Hercule Sfondrato! … Blestemat să fiu! …

Şi Montalta căzu în genunchi, cu capul în mâini, zguduit de hohote de plâns.

În clipa asta, o voce calmă rosti:

— Şi eu am dreptul să deschid această uşă… şi o şi deschid!

Montalta se ridică dintr-o săritură. Îl privi o clipă pe omul care vorbise astfel şi, cu o teamă surdă, amestecată cu respect, murmură:

— Marele inchizitor al Spaniei!

Inigo de Espinosa, cardinalul arhiepiscop de Toledo, mare inchizitor al Spaniei, rudă apropiată şi urmaş al lui Diego de Espinosa, era un om de cincizeci de ani, înalt, puternic şi o figură aproape blândă, sau, mai bine zis, căruia rar i se întâmpla să exprime deschis vreun sentiment. Inchizitorul se afla de o lună la Roma. Venise să îndeplinească acolo o misiune pe care nimeni nu o cunoştea. Avusese cu Sixt al V-lea numeroase întrevederi la care nu mai fusese nimeni de faţă. Se observase însă că bătrânul papă, un combatant îndeobşte atât de puternic şi de primejdios în discuţiile diplomatice, ieşise din întâlnirile sale cu Espinosa din ce în ce mai slăbit, din ce în ce mai îmbătrânit. Se mai ştia, de asemenea, că inchizitorul trebuia a doua zi să ia din nou drumul Spaniei.

La un gest poruncitor al lui Espinosa, cei doi paznici se înclinară tremurând şi merseră tocmai în celălalt capăt al îngustului coridor, pentru a-şi relua veghea monotonă.

Fără să mai rostească vreo vorbă, Espinosa deschise uşa şi pătrunse în temniţă, aşa cum spusese.

Montalta se grăbi să-l urmeze, cu inima plină de o bucurie nestăpânită, cu sufletul copleşit de o speranţă pe cât de

puternică, pe atât de nebunească. Fără să ştie de ce, dar având certitudinea că acolo se va produce o minune, sub ochii lui şi pentru el, se năpusti spre patul îngust pe care zăcea trupul Faustei.

Şi deodată, rămase pironit în loc… Privirile lui rătăcite se aţintiră cu durere, cu furie… cu ură, asupra făpturii micuţe din braţele confidentei.

Simpla vedere a copilului fusese de ajuns ca să dezlănţuie în sufletul acestui om puternic o lume întreagă de gânduri furtunoase, a căror suflare otrăvită mătura şi nimicea orice sentiment omenesc, nelăsând nimic în jur… nimic altceva decât o ură de moarte… căci acest copilaş era fiul lui Pardaillan!

Nevinovata făptură, prevenită fără îndoială de vreun instinct misterios şi sigur, începu să scâncească şi se ghemui în braţele celei care, de aci înainte, avea să-i fie mamă.

Iar Myrthis, stând în picioare, cu ochii aţintiţi pe chipul răvăşit al acestui necunoscut, strânse şi mai tare copilul, într-o îmbrăţişare aproape maternă, pentru a-l ocroti.

Nici un amănunt al acestei scene fulgerătoare şi nespus de grăitoare prin însuşi mutismul ei nu scapă ochiului ager al marelui inchizitor.

Dar cu o voce calmă, aproape blândă, acesta spuse, arătând spre uşa deschisă:

— Femeie, eşti liberă. Îndeplineşte-ţi misiunea de mamă ce ţi-a fost încredinţată. Pleacă şi Dumnezeu să te aibă în pază!

Apoi, poruncitor, către cele două străji, încremenite la capătul coridorului:

— Lăsaţi-o să treacă, din mila mărinimosului Sixt!

Strângând la pieptul ei, în tăcere, pe fiul lui Pardaillan, Myrthis trecu pragul porţii şi se îndepărtă cu paşi repezi.

Espinosa închise uşa după ea şi se aşeză în linişte la căpătâiul Faustei, moartă.

Când copilul dispăru, cardinalul Montalta se întoarse spre Fausta, a cărei faţă, ce începuse să pălească, aureolată de splendoarea părului ei lung, ieşea la iveală din albeaţa pernei. O privi o clipă, apoi se prăbuşi, luă mâna Faustei, care atârna afară din pat, sărută îndelung această mână care se şi răcise şi izbucni în hohote de plâns:

— Fausta! Fausta! … Să fie oare adevărat că eşti moartă? …

Deodată însă, sări în picioare, cu ochii injectaţi, strângând în mână pumnalul şi urlând:

— Vai de cei care mi-au ucis-o!

În clipa aceea se trezi faţă în faţă cu inchizitorul şi, fulgerător, îşi redobândi simţul realităţii. Cu o voce când pătimaşă, când rugătoare, i se adresă astfel lui Espinosa:

— Monseniore! Monseniore! De ce m-aţi adus aici? De ce? … Ah, iată, monseniore, nu ştiu dacă nu mi s-au tulburat minţile, dar mi se pare… da, ghicesc… simt… văd că sunteţi aici ca să faceţi o minune… Mi-o veţi învia, nu-i aşa? … Vă implor, vorbiţi monseniore! … Dar vorbiţi o dată. Căci altfel, pe Dumnezeu, mă duc după ea!

Cu un gest furios, îşi îndreptă pumnalul spre piept, gata să-l străpungă.

Atunci Espinosa, cu glasul lui mereu potolit, rosti:

— Domnule, otrava pe care a luat-o sub ochii dumitale, principesa Fausta, i-a fost dată de Magni2, negustorul de ierburi pe care-l cunoşti… Acest Magni e omul meu… Există un singur antidot… Şi acest antidot îl am la mine… Iată-l!

Şi spunând acestea, Espinosa scotoci prin punga lui şi scoase din ea un flacon minuscul.

Un strigăt de nestăpânită bucurie ţâşni de pe buzele lui Montalta. Apucând mâinile inchizitorului, îi spuse cu glas plin de emoţie:

— Ah, monseniore, salvaţi-o! … Salvaţi-o şi apoi luaţi-mi mie viaţa… v-o ofer.

— Domnule cardinal, viaţa dumitale este prea preţioasă pentru noi… Ceea ce am să-ţi cer este, slavă Domnului, de

mai mică însemnătate.

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton foarte simplu şi chiar cu blândeţe.

Montalta avu senzaţia foarte precisă că inchizitorul îi va propune un târg înfricoşător, de care va atârna moartea Faustei. Dar îl privi pe Espinosa drept în faţă şi-i spuse:

— Orice, monseniore! Cereţi!

Espinosa se apropie de el, gata-gata să-l atingă şi, dominându-l cu privirea, îi spuse:

— Ia aminte, cardinale! … Ia aminte! … O salvez pe femeia aceasta pentru că viaţa ei îţi este mai preţioasă decât orice… Dar, în schimb, dumneata îmi aparţii… nu uita acest lucru…

Montalta încuviinţă cu furie din cap, în semn că hotărârea lui era nestrămutată şi rosti cu o voce aspră:

— Nu voi uita, monseniore. Salvaţi-o şi sunt al dumneavoastră… Dar, pentru Dumnezeu, grăbiţi-vă – adăugă el, ştergându-şi fruntea brobonită de sudoarea spaimei.

— Am luat notă de angajamentul dumitale a spus Espinosa cu gravitate.

Şi adăugă, înaintând spre trupul ţeapăn al Faustei:

— Ajută-mă!

Cu gesturi blânde ca nişte mângâieri, Montalta luă în mâinile sale tremurătoare capul Faustei şi, fremătând de speranţă, îl ridică uşor, în timp ce Espinosa îi turnă pe gură conţinutul flaconaşului său.

— Şi acum, să aşteptăm – spuse inchizitorul.

După câteva clipe, o uşoară roşeaţă coloră obrajii Faustei.

Montalta, aplecat deasupra ei, urmărea cu nespusă spaimă efectele antidotului, având sentimentul că acesta acţiona cu o încetineală ucigătoare.

În sfârşit, printre buzele întredeschise se strecură o răsuflare uşoară, abia perceptibilă, iar Montalta, simţind pe obrazul lui acest suflu uşor, suspină şi el adânc, ca şi cum ar

fi vrut să întărească efortul prea slab depus de organismul femeii.

Îi puse mâna pe piept şi se ridică în picioare, cu ochii strălucitori. Inima bate… foarte slab, e drept, dar, în sfârşit, bate!

— Trăieşte! Trăieşte! strigă el, înnebunit de bucurie.

În aceeaşi clipă, Fausta deschise ochii şi-i îndreptă spre Montalta, care stătea aplecat asupra ei. Aproape numaidecât îi închise la loc.

O răsuflare ritmică îi sălta pieptul. Părea să doarmă.

Atunci Espinosa, care privea nepăsător întreaga această scenă, spuse:

— Nu vor trece nici două ore şi principesa Fausta, îşi va recăpăta pe deplin cunoştinţa.

Încredinţat acum că minunea a fost săvârşită, Montalta dădu din cap în semn că lua act de această afirmaţie şi, înclinându-se în faţa lui Espinosa, îi spuse:

— La ordinele dumneavoastră, monseniore!

— Domnule cardinal – zise inchizitorul – am venit din Spania la Roma anume pentru a căuta un document ce poartă iscălitura lui Henric al III-lea al Franţei, precum şi pecetea lui. Acest document este închis în scrinul ce se află în camera sfinţiei sale. În lipsa papii, nimeni nu poate pătrunde în camera sa… Nimeni, afară de dumneata, Montalta! Documentul acesta – urmă el după o scurtă pauză – documentul acesta ne trebuie.

Şi odată cuvintele rostite, Espinosa îl privi pe Montalta drept în ochi.

— Bine… Am să-l caut – răspunse cu răceală cardinalul.

Şi ieşi numai decât cu un pas greu şi apăsat.

Rămas singur, Espinosa păru o clipă cufundat într-o adâncă meditaţie. Apoi se apropie de Fausta, îi atinse uşor umărul ca s-o trezească şi-i spuse:

— Aveţi destulă putere, doamnă, ca să mă auziţi şi să mă înţelegeţi?

Fausta deschise ochii aţintindu-şi-i, gravi şi lucizi, asupra inchizitorului, care se mulţumi cu acest răspuns mut şi continuă:

— Înainte de a pleca, vreau să vă dau toate asigurările, doamnă, cu privire la soarta copilului dumneavoastră… Trăieşte… La ora asta confidenta dumneavoastră, Myrthis, trebuie să fi părăsit Roma, ducând cu dânsa comoara sfântă pe care i-aţi dat-o în păstrare… Totuşi, să nu credeţi că Sixt al V-lea a lăsat în viaţă copilul numai pentru a-şi ţine jurământul pe care vi l-a făcut… Dacă acest copil trăieşte, doamnă, este pentru că Sixt ştie că dumneavoastră aţi ascuns într-un loc zece milioane şi că le-aţi lăsat moştenire fiului dumneavoastră… Dacă Myrthis a putut să părăsească Roma fără nici o piedică, e pentru că Sixt ştie că ea cunoaşte locul unde sunt ascunse aceste milioane.

Espinosa se opri o clipă, ca să-şi dea seama de efectul produs de vorbele lui.

Fausta continuă să-l privească cu ochii ei mari, negri. Dar ochiul încercat al inchizitorului nu desluşea pe această faţă nemişcată nici cea mai mică urmă de emoţie. Vrând să se convingă, el stărui:

— M-aţi auzit? … M-aţi înţeles bine? …

Printr-un semn. Fausta îi dădu a înţelege că da. Espinosa se mulţumi încă o dată cu răspunsul acesta mut.

— Asta e tot ce voiam să vă spun, doamnă.

Şi cu un soi de plecăciune solemnă se îndreptă încet spre uşa pe care o deschise. Dar, înainte de a trece pragul, se întoarse şi adăugă:

— Încă un cuvânt doamnă. Domnul de Pardaillan a reuşit să scape din incendiul de la palatul Riant… Pardaillan trăieşte, doamnă… Mă auziţi? … Pardaillan… e viu!

De data aceasta, Espinosa ieşi liniştit.

Capitolul 3

Bătrâneţea lui Sixt al V-lea

O masă mare de lucru, două fotolii, un scrin, ici-colo câteva taburete, un pat îngust şi un scăunaş de rugăciune,

deasupra căruia se ridica un măreţ Cristos în aur masiv, admirabil cizelat şi purtând semnătura lui Benvenuto Cellini, singurul obiect de podoabă din locul acesta retras. Apoi un cămin mare în care pâlpâie un foc luminos, un covor gros, perdele grele, trase ca să nu pătrundă nici o rază, aceasta era camera sfinţiei sale Sixt al V-lea.

Uzat de vârstă şi de eforturile depuse de-a lungul anilor, el nu mai era omul cu forţa atletică de altădată. Dar după fulgerele ce-i mai scăpărau uneori sub sprâncene îl recunoşteai pe neobositul luptător.

Sixt al V-lea stătea dus pe gânduri la masa lui de lucru, cu spatele întors către cămin.

— La ora asta, Fausta a luat otrava. Călăule şi tu, popor roman, aflaţi, serbarea s-a sfârşit, Fausta e moartă… Myrthis, confidenta, a părăsit castelul Saint-Ange ducându-l cu ea pe copilul Faustei… fiul lui Pardaillan.

Papa se ridică, făcu câţiva paşi ţinându-şi mâinile la spate, apoi se întoarse ca să se aşeze din nou în fotoliul său, pe care-l puse cu faţa spre cămin şi întinse către foc degetele-i slăbite.

— Da – îşi urmă el gândurile – puţinele zile pe care le mai am de trăit vor fi liniştite, căci aventuriera nu mai e… Nu-mi mai rămâne, înainte de a muri, decât să-l lovesc pe Filip al Spaniei… Să-l lovesc? Pe el? Pe regele catolic? Da, pe Dumnezeu! Îl voi lovi pentru că a vrut să mă lovească şi pentru că nimeni nu l-a înfruntat pe Sixt al V-lea fără să fie pedepsit! … Dar cum să-l lovesc? … Cum? …

Papa întinse mâna spre scrin şi luă de acolo un pergament pe care-şi plimbă încet privirea, murmurând:

— Funestă inspiraţie am avut, smulgând această declaraţie bicisnicului Henric al III-lea… inspiraţie mai funestă chiar decât aceea de a o fi păstrat atâta vreme. Acum Filip cunoaşte existenţa pergamentului, iar marele inchizitor a venit aici ca să mă ameninţe cu moartea… Pe mine! …

Sixt al V-lea ridică din umeri:

— Să mori! … Asta nu-i nimic… Dar să mor înainte de a-mi fi realizat visul: Filip izgonit din Italia! … Italia unificată de la miazănoapte la miazăzi, Italia supusă şi aservită papalităţii, stăpâna întregii omeniri… Ce-i de făcut? … Să-i trimit lui Filip acest pergament? Prin cineva care nu va ajunge niciodată? … Poate că… Să-l distrug? … Ar fi o lovitură teribilă pentru Filip… Mai ales că i-am jurat lui Espinosa că documentul a fost distrus… Da, un singur gest pentru ca pergamentul să cadă pradă acestor flăcări…

Papa se aplecă şi îndreptă spre cămin pergamentul desfăcut pe care se întindea o pecete mare… pecetea lui Henric al III-lea al Franţei.

Flăcările începură să muşte din marginile pergamentului. Încă o clipă şi s-ar fi isprăvit cu visurile lui Filip al Spaniei.

Deodată însă, Sixt al V-lea îndepărtă de foc pergamentul şi clătinând din cap, repetă

— Ce-i de făcut? …

În clipa aceea, o mână îi smulse pergamentul cu un gest brutal.

Sixt al V-lea se întoarse furios şi-l zări pe nepotul său, cardinalul Montalta. Peste o clipă, cei doi oameni se aflară faţă în faţă.

— Tu! … Tu! … Cum îndrăzneşti! Am să…

Şi papa întinse mâna spre ciocanul de abanos de pe masă, pe care-l folosea când chema pe cineva sau când voia să dea vreun ordin.

Dintr-un salt, Montalta se aşează între el şi masă şi spuse cu răceală:

— Pe viaţa voastră, sfinte părinte, nu faceţi nici o mişcare, nu chemaţi pe nimeni!

— Hei! zise bătrânul papă, înălţându-se cât era de lung – vei îndrăzni oare să ridici mâna asupra suveranului pontif?

— Aş îndrăzni orice… dacă nu capăt de la dumneavoastră ceea ce am venit să vă cer.

— Şi ce vrei?

— Vreau…

— Hai, îndrăzneşte! Văd că te-a apucat o cutezanţă nebună!

— Vreau… ei bine, vreau graţierea Faustei.

Papa tresări, uimit, dar apoi, gândindu-se că ea murise, întrebă cu un zâmbet:

— Iertarea Faustei?

— Da, sfinte părinte – spuse Montalta, încovoindu-şi spinarea.

— Graţierea Faustei? … Fie!

Papa alese un pergament dintre numeroasele hârtii aflate pe masa lui şi, fără nici o grabă, îl completă şi semnă cu o mână hotărâtă.

În timp ce papa scria, Montalta citi repede pergamentul pe care tocmai i-l smulsese.

— Iată graţierea ei – spuse Sixt al V-lea – graţiere deplină şi completă. Iar acum, când ai obţinut ceea ce doreai, dă-mi înapoi acest pergament şi pleacă… pleacă… Şi ţie, fiu a mult iubitei mele surori, îţi acord iertarea mea!

— Sfinte părinte, înainte de a vă da înapoi pergamentul, vreau să vă spun doar un cuvânt: aţi semnat această graţiere pentru că o credeaţi pe Fausta moartă… Ei bine, unchiule, vă înşelaţi, Fausta n-a murit.

— Fausta trăieşte?

— Da, căci am salvat-o dându-i chiar eu antidotul care a readus-o la viaţă.

Sixt al V-lea rămase un moment pe gânduri, apoi spuse:

— Ei bine, fie! La urma urmei, ce-mi pasă că Fausta e în viaţă? Ea nu mai poate face nimic împotriva mea. Puterea ei religioasă a murit o dată cu naşterea copilului… Dar tu ce speri să obţii de la ea? … Ţi-ai făurit oare visul nebunesc că ai putea să fii iubit de Fausta? … Eşti de trei ori mai nebun! … Află, nenorocitule, că mai curând vei îndupleca marmura cea mai dură decât inima Faustei.

Şi adăugă cu gravitate.

— Nu sunt doi Pardaillan pe lume!

Montalta închise ochii şi păli.

Într-adevăr, nu o dată se gândise scrâşnind din dinţi la acest Pardaillan necunoscut pe care Fausta îl iubise. Şi de fiecare dată se simţea năpădit de o îndârjită ură de moarte. Îi veneau atunci pe buze blesteme pline de mânie şi-l urmăreau gânduri sângeroase de răzbunare.

— Nu nădăjduiesc nimic – răspunse el cu o voce sumbră. Nu vreau nimic altceva… decât s-o salvez pe Fausta… Cât priveşte pergamentul – adăugă el cu asprime – vreau să i-l restitui Faustei, iar ea îl va duce lui Filip al Spaniei, căruia îi aparţine pergamentul… Şi, pentru mai multă siguranţă, o voi însoţi personal pe principesă.

Sixt al V-lea a făcut un gest plin de mânie. Ideea că putea să lase impresia că cedează în faţa unor ameninţări atât de străvezii îi era de nesuferit. Înfruntând pumnalul lui Montalta, dădu să strige după ajutor, când îşi aminti că, la urma urmei, chiar el scosese pergamentul din foc, unde şovăise să-l arunce. Cu o clipă înainte fusese nehotărât, căutând o soluţie. Poate că Montalta îi indica, fără voia lui, una… De ce nu? … în definitiv, ce importanţă avea persoana mesagerului? Putea să fie Fausta sau un om oarecare, principalul era să nu ajungă la destinaţie. Hotărârea lui era luată.

— Poate că ai dreptate – răspunse. Şi deoarece v-am iertat pe tine şi pe ea, du-te!

Un sfert de oră mai târziu, Montalta îl întâlni pe Espinosa şi-i spuse:

— Monseniore, pergamentul e la mine.

Ochiul rece al inchizitorului avu o tresărire, care se stinse însă numai decât în clipa când îi spuse, calm ca de obicei:

— Vă rog să mi-l daţi, domnule.

— Monseniore, cu voia dumneavoastră, prinţesa Fausta se va duce să-l ducă maiestăţii sale Filip al Spaniei… Cred că acesta e lucru care vă interesează cel mai mult.

Espinosa îl întrebă, încruntându-şi uşor sprâncenele:

— De ce tocmai prinţesa Fausta?

— Pentru că văd în asta un mijloc de a o apăra de orice nouă primejdie – răspunse răspicat Montalta, privindu-l în faţă.

Espinosa chibzui o clipă, apoi spuse:

— Fie, domnule cardinal. Într-adevăr, esenţialul este, aşa cum spuneţi, ca acest document să ajungă la suveranul meu cât mai curând cu putinţă.

— Prinţesa va pleca de îndată ce puterile îi vor îngădui să întreprindă călătoria… Vă pot asigura că pergamentul va ajunge la destinaţie, căci voi avea onoarea s-o însoţesc chiar eu.

— Într-adevăr – zise Espinosa pe un ton grav – prinţesa va fi bine păzită.

— Şi eu cred la fel, monseniore – răspunse Montalta cu răceală.

Capitolul 4
Trezirea Faustei

Când Fausta îşi veni în fire, fu cuprinsă mai întâi de o mirare fără margini. Primul ei gând fu că Sixt al V-lea nu îngăduise ca ea să scape de securea călăului. Ţipătul lui Montalta, în care-şi revărsa bucuria de fi o vedea vie, i se păru atât de pătimaş, încât voi să vadă cine era cel ce o iubea atât de mult. Deschise ochii şi-l recunoscu pe nepotul papii. Îi închise la loc numaidecât, spunându-şi:

„Acesta a obţinut de la Sixt să-mi dăruiască viaţa… Dar la ce-mi mai foloseşte viaţa acum, când opera mea a murit şi când Pardaillan nu mai este! … Ce sunt eu acum? Neant. Trebuie să mă întorc în neant. Aceasta se va întâmpla înainte de căderea nopţii”.

Odată luată această hotărâre, ea ciuli urechile şi înţelese că s-a înşelat. Nu! Sixt al V-lea nu-i acordase iertarea. Montalta singur, cu preţul cine ştie cărei infamii acceptată cu eroism, săvârşise miracolul de a o smulge din puterea lui Sixt şi a morţii. Şi imediat întrevăzu toate foloasele pe care le putea trage dintr-un asemenea devotament. Dar la ce bun! … Ea dorea şi trebuia să moară.

Totuşi, nu putea să nu se intereseze de ceea ce se spunea în apropierea ei. Ce era cu documentul acela? … Ce legătură avea ea cu acest pergament? …

Simţi o atingere pe umăr… i se vorbea… Deschise ochii şi-i aţinti asupra lui Espinosa, respingând rând pe rând în sinea ei argumentele lui.

Fiul ei? … Da! Gândul Faustei se îndreptase mai înainte la nevinovata făptură. Trăieşte… E liber… Ăsta-i principalul… Cât despre rest, mai bine ca mama lui să fie moartă decât îngropată de vie într-o temniţă.

Şi, deodată, ca o lovitură de trăsnet, cuvintele astea sunând mereu în mintea ei înnebunită:

— Pardaillan viu!

Două cuvinte care evocau un trecut plin de pasiuni ameţitoare… şi de lupte aprige… Trecutul acesta care i se părea atât de îndepărtat! … Şi care, totuşi, era atât de apropiat, deoarece de-abia câteva luni o despărţeau de clipa când voise să-l facă pe Pardaillan să moară în incendiul de la palatul Riant! … Acest Pardaillan atât de detestat… şi atât de iubit! … Ce trecut! …

Ea: bogată, suverană, puternică şi adulată, dar învinsă, strivită, zdrobită în toate acţiunile ei.

El: sărac, nobil, fără nici un căpătâi, însă victorios prin forţa geniului său inventiv şi prin inima-i generoasă. Iar apoi, suprema umilinţă: dragostea ei de fecioară orgolioasă, iubirea ei dispreţuită! …

Pardaillan trăieşte! … Dar atunci pentru Fausta moartea ar însemna fuga din faţa duşmanului! Iar Fausta n-a fugit niciodată! … Nu, nu mai vrea să moară…

Va trăi anume pentru a reîncepe tragicul duel întrerupt şi pentru a ieşi, în sfârşit, triumfătoare din lupta aceasta supremă.

În clipa aceea Montalta se apropie de ea.

În timp ce se înclina în faţa ei, Fausta îl cercetă cu o privire ageră şi sigură şi, ca şi cum ar fi continuat să fie suverană temută – sau poate tocmai pentru a-i arăta, chiar de la

început, distanţa de netrecut pe care înţelegea s-o stabilească între ei – această femeie stranie, care părea să fie deasupra tuturor slăbiciunilor, a tuturor oboselilor, se ridică într-o atitudine maiestuoasă şi, cu o voce deloc tremurătoare, spuse:

— Doriţi să-mi vorbiţi, cardinale? Vă ascult.

Ochii ei negri îl fixau pe Montalta cu o privire ciudată, dominatoare, dar în acelaşi timp adâncă şi blândă. Iar Montalta, care visase s-o cucerească, păru să se încline şi mai adânc, învins din capul locului, aproape prosternându-se în faţa ei, într-o adorare mută. Fausta înţelese că i se dăruia trup şi suflet, fără nici o rezervă şi-i zâmbi, repetându-i cu o voce nespus de dulce:

— Vorbiţi, cardinale.

Atunci Montalta, cu un glas grav şi tremurător, o anunţă că era liberă.

Fără să vădească nici uimire, nici emoţie, Fausta spuse:

— Aşadar, Sixt al V-lea îmi acordă iertarea lui? Montalta clătină din cap:

— Nu papa v-a acordat graţierea. Papa a cedat în faţa unei voinţe mai puternice.

— A dumneavoastră… nu-i aşa?

Montalta se înclină.

— Atunci Sixt al V-lea va revoca graţierea pe care a semnat-o prin constrângere.

— Nu, doamnă, căci în acelaşi timp am… obţinut de la sfinţia sa un document care va fi scutul dumneavoastră.

— Ce document?

— Iată-l, doamnă.

Fausta luă perganentul şi citi:

„Henric, prin graţia lui Dumnezeu, rege al Franţei, călăuzit de Domnul şi stăpânul nostru prin glasul vicarului său, preasfântul nostru părinte, papa: în scopul de a menţine şi de a păstra în regatul nostru religia apostolică romano-catolică, având în vedere că Domnul a hotărât drept ispăşire a păcatelor noastre să ne lipsească de un

moştenitor direct, considerându-l pe Henric de Navara nedemn să domnească asupra regatului Franţei, ca fiind eretic şi aţâţător la erezie, aducem la cunoştinţa tuturor supuşilor noştri buni şi leali: Maiestatea sa Filip al II-lea, regele Spaniei, este singurul vrednic să ne urmeze la tronul Franţei, ca soţ al Elisabetei de Franţa, iubita noastră soră decedată. Să cerem tuturor supuşilor noştri rămaşi credincioşi sfintei noastre mame, biserica, să-l recunoască drept urmaşul şi unicul nostru moştenitor”.

— Doamnă – spuse Montalta, când văzu că Fausta terminase de citit – întrucât cuvântul regelui are în Franţa putere de lege, această proclamaţie aruncă de partea lui Filip două treimi din Franţa. Ca urmare, Henric de Béarn, părăsit de toţi catolicii, îşi vede speranţele pe veci spulberate. Armata fiindu-i redusă la o mână de hughenoţi, el nu are alt mijloc de scăpare decât de a se întoarce cât mai repede la el, în regatul Navarei, în cazul fericit când Filip va consimţi să i-l lase. Mesagerul care-i va duce acest pergament lui Filip îi va aduce în acelaşi timp coroana Franţei… Fiind înzestrat cu o inteligenţă superioară ca a dumneavoastră, mesagerul acela va putea să trateze cu regele Spaniei şi să-şi facă sie însuşi parte… Puterea dumneavoastră este năruită în Italia, existenţa dumneavoastră este aici primejduită. Cu sprijinul lui Filip, vă puteţi dobândi o suveranitate care, chiar dacă n-ar fi întocmai cea pe care aţi visat-o, ar putea fi totuşi în măsură să satisfacă o mare ambiţie… Vă predau acest pergament şi vă rog. Să consimţiţi să-l duceţi lui Filip…

Fausta luă imediat o hotărâre… Fiul ei? … Era în paza lui Myrthis şi, la ora asta, în afara urmăririi lui Sixt al V-lea. Mai târziu va fi ea în stare să-l regăsească!

Pardaillan? … Mai târziu îl va regăsi şi pe el.

Montalta… Iată omul asupra căruia trebuia să hotărască pe moment. Şi hotărî astfel:

„Omul acesta? … Omul acesta va fi sclavul meu!”

Apoi rosti cu glas tare:

— Când te numeşti Peretti trebuie să ai destulă ambiţie ca să acţionezi pe cont propriu… De ce i-aţi impus lui Sixt al V-lea graţierea mea? … De ce m-aţi împiedicat să mor? … De ce mă faceţi să întrevăd acest nou viitor plin de strălucire? …

— Doamnă! gemu Montalta.

— Am să vă spun eu: pentru că mă iubiţi, cardinale.

Montalta căzu în genunchi, întinzând mâinile într-un gest rugător.

Poruncitoare, Fausta opri, înainte de a se produce, explozia de pasiune provocată tot de ea:

— Tăceţi, cardinale! Nu rostiţi cuvinte ireparabile… Mă iubiţi, fie, ştiu asta. Dar eu, cardinale, nu vă voi iubi niciodată.

— De ce? De ce? bâigui Montalta.

— Pentru că iubesc pe altul – spuse ea cu gravitate – şi pentru că Fausta nu poate nutri două iubiri.

Montalta se ridică spumegând:

— Iubiţi? … Iubiţi? … Şi mi-o spuneţi… mie? …

— Da – răspunse simplu Fausta, privindu-l drept în ochi.

— Iubiţi! … Pe cine? … Pe Pardaillan, nu-i aşa? … Şi Montalta îşi scoase pumnalul, într-un gest nebunesc.

Fausta continua să-l privească liniştită şi-i spuse cu un glas care-l îngheţă pe Monta-lta:

— Aţi spus că-l iubesc pe Pardaillan… Dar credeţi-mă, cardinale Montalta… Lăsaţi pumnalul… Dacă e cineva care ar trebui să-l ucidă pe Pardaillan, nu dumneavoastră sunteţi acela…

— Dar cine? … Cine? … gemu Montalta, căruia i se zbârlise părul.

— Eu! …

— De ce? urlă MontaLta

— Pentru că-l iubesc – răspunse Fausta cu răceală.

Capitolul 5

Ultimul gând al lui Sixt al V-lea

După plecarea nepotului său, Sixt al V-lea, aşezat la masa lui de lucru, rămase multă vreme pe gânduri.

Meditaţia îi fu întreruptă de intrarea unui secretar care veni să-i spună, în şoaptă, că domnul conte Hercule Sfondrato solicită, stăruitor, favoarea unei audienţe speciale, adăugând că solicitantul părea să fie prada unei emoţii violente.

Numele lui Hercule Sfondrato, auzit brusc în toiul meditaţiilor sale, fu ca o rază de lumină, pentru papă, care murmură:

— Iată omul pe care-l căutam! Şi cu glas tare rosti:

— Să intre contele Sfondrato.

O clipă după aceea, marele judecător, cu faţa răvăşită, intră cu paşi apăsaţi, se propti în faţa papii, de partea cealaltă a mesei şi aşteptă într-o atitudine furioasă.

— Ei bine, conte – spuse Sixt al V-lea, fixându-l – ce ai a ne spune?

În loc de orice răspuns, Sfondrato îşi descheie cu furie tunica, dădu la o parte zalele şi arătă urma pe care o lăsase pe pieptul său pumnalul lui Montalta. Papa examina rana cu un aer de cunoscător şi rosti glacial:

— Frumoasă lovitură, pe legea mea! De n-ar fi fost cămaşa de oţel…

— Într-adevăr, sfinte părinte – spuse Sfondrato, zâmbind galben.

Apoi, înlăturând în grabă neorânduiala ţinutei sale şi ridicând dispreţuitor din umeri, mârâi printre dinţi, pe un ton tăios:

— Lovitura n-ar fi nimic… Poate i-aş fi iertat-o celui care mi-a dat-o. Ceea ce nu-i voi ierta niciodată, ceea ce mă va face să-l urăsc de moarte şi să-l urmăresc pretutindeni şi mereu, până când pumnalul meu i se va răsuci în inimă, este că… amândoi iubim aceeaşi femeie.

— Foarte bine – rosti Sixt liniştit. Dar de ce-mi spui mie asta?

— Pentru că, sfinte părinte, toate acestea vă privesc îndeaproape, pentru că femeia pe care o iubesc se numeşte Fausta, iar omul pe care-l urăsc se numeşte Montalta!

Sixt al V-lea îl privi o clipă, apoi îi răspunse cu răceală:

— Apreciez valoarea avertismentului pe care mi-l dai.

Papa luă un pergament de pe masă şi începu să scrie.

„Mă va azvârli – gândi Sfondrato – în vreo temniţă, dar, la naiba! Cel care va îndrăzni să se atingă de marele judecător…”

Sixt al V-lea termină de scris şi spuse:

— Iată ceva pentru tămăduirea rănii pricinuite de lovitura de pumnal pe care ai primit-o. Mi-ai cerut ducatul de Ponte Maggiore şi Morciana. Iată actul…

Uluit, Sfondrato, cu un gest maşinal, luă pergamentul şi începu să urle:

— Sfinţia voastră n-a auzit? … Cel pe care vreau să-l ucid e Montalta… Montalta, nepotul dumneavoastră! Acelaşi pe care, în conclav, l-aţi desemnat drept urmaşul dumneavoastră!

Papa se ridică şi-şi îndreptă spatele încovoiat. Faţa lui căpătă o expresie de adâncă amărăciune în clipa când spuse:

— Că vrei să-l loveşti pe Montalta, e o treabă care vă priveşte pe dumneata şi pe el. Aşadar, loveşte-l. Dar loveşte-l în acţiunile sale, loveşte-l în iubirea lui, luându-i-o pe această femeie… ar fi mai interesant, crede-mă, decât o stupidă lovitură de pumnal.

— Vai! exclamă Sfondrato cu răsuflarea întretăiată.

— Ce crimă a comis, oare, Montalta, pentru că dumneavoastră, unchiul lui, să vorbiţi astfel?

— Montalta – spuse papa cu un calm înfricoşător, Montalta nu mai este nepotul meu. Montalta este duşmanul meu. Montalta este duşmanul bisericii noastre! Montalta a conspirat! Montalta a smuls din mâinile mele arma care poate nimici puterea papalităţii, iar Fausta, graţiată de

papă, da, graţiată de mine… Fausta, liberă şi vie, va merge să ducă această armă blestematului spaniol.

— Fausta graţiată! urlă Sfondrato, distrus.

— Da – spuse Sixt – Fausta e liberă! Fausta care peste câteva ore poate că va părăsi Roma şi va merge, însoţită de Montalta, să ducă la Escurial documentul care-i dă lui Filip dreptul la tronul Franţei. Iată opera lui Montalta, unealtă docilă în mâinile marelui inchizitor!

— Fausta liberă! scrâşni Sfondrato. Fausta însoţită de Montalta! Pe toţi dracii, cât timp voi trăi, asta nu se va întâmpla! …

Şi cu o hotărâre sălbatică, trântind pe masă brevetul de duce, pe care papa tocmai i-l acordase, adăugă:

— Poftim, sfinte părinte, luaţi-vă înapoi acest brevet, luaţi-mi funcţia de mare judecător şi, în schimb, numiţi-mă şeful poliţiei dumneavoastră. Într-o oră vă restitui acest document, această armă de temut… Eşafodul e pregătit, călăul aşteaptă. Ei bine, poate că voi muri de durere, dar această femeie aparţine călăului şi capul ei va cădea! … Iar pe Montalta îl prind, îl condamn pentru rebeliune şi pentru sacrilegiu! Cât despre marele inchizitor, o lovitură de pumnal vă va scăpa de el… Un cuvânt, sfinte părinte, un ordin!

— Da – rosti papa, cu o voce sumbră. Iar eu voi înceta să mai trăiesc de azi în trei zile!

Şi cum Sfondrato se dădu înapoi privindu-l cu uimire, Sixt îi explică:

— Crezi oare că Montalta, Fausta şi însuşi marele inchizitor cântăresc mult în mâna lui Sixt al V-lea? Pe sângele lui Cristos, ar fi de ajuns să strâng această mână ca să-i strivesc! Dar deasupra marelui inchizitor se află Inchiziţia! … Şi Inchiziţia mă are la mână! Dacă-i lovesc… dacă încerc să recapăt acest document, Inchiziţia mă asasinează… Şi nu vreau încă să mor… Am nevoie să mai trăiesc încă doi-trei ani ca să asigur triumful deplin al

papalităţii… înţelegi de ce Montalta, Fausta şi Espinosa trebuie să iasă liberi din statul meu.

Noul duce de Ponte-Maggiore îl ascultase cu o atenţie exaltată pe papă. Când acesta termină de vorbit, îi spuse:

— Ei bine, fie, sfinte părinte, să plece… Dar când vor fi în afara statului dumneavoastră, le voi ieşi în cale şi vă jur că din clipa aceea călătoria lor s-a isprăvit.

— Da! Dar se ştie că dumneata eşti omul meu… Şi apoi, duce, eşti sigur de dumneata?

— Zece ca Montalta! O sută ca Montalta! Nu mă tem de ei! urlă ducele.

— Dar marele inchizitor?

— Un ordin… şi e mort!

— Şi Fausta?

— Fausta! bâigui Ponte-Maggiore livid.

— Da! Fausta, nenorocitule! Fausta te va ucide! Fausta te va zdrobi aşa cum zdrobesc eu această pană! Şi, cu o lovitură scurtă, Sixt al V-lea frânse o pană pe care o învârtise maşinal în mână, în timp ce vorbea. Nu, nu – continuă Sixt autoritar, curmând un gest al ducelui – după părerea mea nu există decât un singur om pe lume în stare să i se opună Faustei şi s-o înfrângă. Şi acesta e cavalerul Pardaillan!

Ducele tresări şi, pe rând, roşi şi păli. Dar, biruindu-şi emoţia, întrebă cu o voce aspră:

— Credeţi, preasfinte părinte, că el va reuşi acolo unde eu voi fi zdrobit?

— L-am văzut izbutind în multe acţiuni temerare. Da, dacă Pardaillan ar vrea… dacă cineva ar avea destulă minte şi destulă ură ca să pornească în căutarea acestui om, pentru a-l convinge… da, ar fi singurul mijloc de a-i opri pe Fausta şi Montalta din călătoria lor.

— Ei bine, eu voi avea atâta minte şi atâta ură! tună Ponte-Maggiore. Consimt să rămân în umbră. Şi deoarece există pe lumea asta un dulău în stare să-i nimicească dintr-o

singură muşcătură, mă duc să-l caut şi să vi-l aduc, iar dumneavoastră îl veţi asmuţi împotriva lor.

„Chit că după aceea îi voi rupe colţii, dacă va fi nevoie” – îşi spuse el în gând.

— Să-l asmuţi, să-l asmuţi! … Asta-i uşor de spus şi să ştii, duce, că Pardaillan nu e omul pe care să-l asmuţi când vrei şi împotriva cui vrei… Nu, pe Cristos, Pardaillan nu se aruncă asupra duşmanului decât atunci când îi convine lui… şi atunci vai de cei asupra cărora se năpusteşte… Să-l asmuţi pe Pardaillan! repetă papa cu un râs înfricoşător.

Apoi vorbi din nou, pe un ton serios, ridicându-şi degetul arătător:

— Numai Dumnezeu, duce, poate să slobozească fulgerul!

— Sfinte părinte, oare despre un om vorbiţi astfel?

— Duce – zise papa cu gravitate – Pardaillan este poate singurul om care a stârnit admiraţia lui Sixt al V-lea… Şi deoarece doreşti acest lucru, du-te, duce. Încearcă să-l convingi pe Pardaillan.

— Unde-l pot găsi?

— În tabăra Bearnezului. Ia-ţi un cal şi du-te la Henric de Navara. Îi voi face cunoscut conţinutul exact al documentului pe care Fausta i-l duce lui Filip, document pe care noi l-am dat numai sub presiunea violenţei. Misiunea dumitale oficială se reduce numai la aceasta. Restul te priveşte… Dumitale îţi revine misiunea de a-l găsi pe Pardaillan. Şi când îl vei fi găsit, spune-i doar atât: „Fausta trăieşte! Fausta îi duce lui Filip un document care-i dă pe mână coroana Franţei”

— Asta-i tot ce voi avea să-i spun, sfinte Părinte?

— Da, asta-i tot… dar va fi destul!

— Când trebuie să plec?

— În clipa aceasta.

Capitolul 6
Cavalerul de Pardaillan

Hercule Sfondrato, duce de Ponte-Maggiore, ieşi din Roma şi porni în galop pe drumul ce duce spre Franţa. Sufletul lui

clocotea de patimi. Mânia, ura şi iubirea se dezlănţuiseră în el. La o jumătate de leghe de Cetatea Eternă se opri locului şi contemplă îndelung, în tăcere, cu faţa posomorâtă şi răvăşită, silueta îndepărtată a castelului Saint-Ange.

— Montalta, Montalta – murmură el cu pumnii încleştaţi – păzeşte-te, căci din clipa asta. Am devenit pentru tine duşmanul pe care nimic şi nimeni nu-l va dezarma…

Apoi, ceva mai încet şi pe un ton mai blajin:

— Fausta!

După care, îşi urmă drumul zile în şir, trecu văi şi munţi ca un călăreţ grăbit, mânat de dorul de răzbunare.

Ponte-Maggiore străbătu Franţa, schimbând câţiva cai şi neoprindu-se decât atunci când era el însuşi doborât de oboseală. La câteva leghe de Paris îl ajunse din urmă pe un gentilom care şi el, mergea spre capitală. Ponte-Maggiore intră în vorbă cu acest necunoscut, întrebându-l dacă avea veşti despre regele Henric şi dacă ştia în care punct din Île-de-France se găsea Bearnezul.

— Domnule – răspunse călăreţul necunoscut – maiestatea sa regele şi-a stabilit cartierul general la mănăstirea benedictinelor doamnei Claudine de Beauvilliers, care îşi petrece, zice-se, zilele rugându-se, iar nopţile încercând să-l convertească la liturghie pe ereticul rege.

Ponte-Maggiore îl privi cu mai multă atenţie pe străinul care vorbea în felul acesta zeflemitor şi nerespectuos şi văzu că e un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu trăsături fine, cu profil de medalie, îmbrăcat fără nici o căutare, dar cu o eleganţă vizibilă din felul în care-şi purta tunica şi mantaua cu faldurile căzând graţios pe crupa calului.

— Dacă doriţi, domnule – continuă necunoscutul – am să vă conduc până la rege, care mi-a dat întâlnire pentru seara asta.

Ponte-Maggiore, mirat, aruncă o privire aproape dispreţuitoare spre îmbrăcămintea simplă şi lipsită de podoabe a necunoscutului.

— A! continuă acesta zâmbind – vă veţi mira şi mai tare când îl veţi vedea pe rege, care poartă un costum atât de ponosit – încât îl veţi face să se ruşineze în faţa broderiilor dumneavoastră strălucitoare, a acestei superbe mantii din catifea de Genua, a mirificei pene de la pălărie, a pintenilor de aur…

— Destul, domnule – îl întrerupse Ponte-Maggiore – nu mă copleşiţi, sau, pe Dumnezeu, am să vă arăt că dacă port argint la tunică şi aur la tocurile cizmelor, port, de asemenea şi oţel în această teacă.

— Cu adevărat, domnule? Atunci nu vă voi mai copleşi cu complimentele mele, căci nu se cade ca un strălucit cavaler venit de-a dreptul din adâncul Italiei.

— De unde ştiţi acest lucru? îl întrerupse mânios Ponte-Maggiore.

— Ei, domnule, dacă nu voiaţi să se ştie, ar fi trebuit să vă lăsaţi accentul de partea cealaltă a munţilor!

Rostind aceste cuvinte, gentilomul salută cu un gest plin de graţie şi de eleganţă şi-şi continuă liniştit drumul.

Ponte-Maggiore îşi duse mâna la mânerul pumnalului. Dar privind cu atenţie statura solidă a necunoscutului se potoli.

„Mai întâi să duc la bun sfârşit misiunea pe care am venit s-o îndeplinesc aici. Şi după ce-l voi fi văzut pe rege şi-l voi fi găsit pe blestematul acela de Pardaillan, voi avea răgazul să-i dau o lecţie acestui obraznic, dacă-l mai întâlnesc în calea mea!”

— Ei, domnule – continuă el cu glas tare – nu vă supăraţi, vă rog şi permiteţi-mi să accept oferta binevoitoare pe care mi-aţi făcut-o adineauri.

Necunoscutul salută din nou şi spuse din vârful buzelor:

— În cazul acesta, domnule, urmaţi-mă!

Cei doi cavaleri întinseră pasul şi către seară, când apunea soarele, se aflau pe colinele din Chaillot.

Gentilomul francez se opri, întinse braţul şi rosti:

— Parisul! …

Din oraşul învăluit într-o tăcere posomorâtă nu se vedea decât îngrămădeala acoperişurilor, printre care se avântau săgeţile nenumăratelor sale biserici, precum şi masiva centură de piatră menită să-l apere şi înconjurată ea însăşi de un cerc de pânză: corturile trupelor regale, al căror cordon se strângea din ce în ce mai mult.

În timp ce Ponte-Maggiore contempla priveliştea marelui oraş asediat, tovarăşul lui de drum părea că visează la lucruri îndepărtate. Fără îndoială că în mintea lui se trezeau amintiri, fără îndoială că însuşi locul unde se afla îi evoca vreun episod eroic sau fermecător din viaţa lui, care trebuie să fi fost aventuroasă, căci un surâs melancolic îi flutură pe buze. Asemenea amintiri pline de poezie înfloresc pe buzele omului când, întorcându-se către trecut, găseşte acolo, din întâmplare, un ceas de bucurie sau de farmec lipsit de amărăciune.

— Ei bine, domnule – spuse Ponte-Maggiore – sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Necunoscutul tresări, părând a se întoarce din ţara visurilor şi murmură:

— Să mergem…

Coborâră aşadar spre Paris, luând-o pieziş în direcţia Montmartre. Pe sub ziduri forfoteau aceleaşi trupe asediatoare. Pe metereze, câţiva lăncieri nepăsători. O sumedenie de preoţi şi călugări, cu sutanele sumese, cu glugile lăsate pe spate. Unii purtau căşti, alţii platoşe şi toţi erau înarmaţi cu suliţe, cu halebarde, cu săbii late sau cu pumnale, cu flinte vechi sau pur şi simplu cu bâte groase. Fiecare avea câte un crucifix în mână sau agăţat la brâu. Soldaţii aceştia ciudaţi se duceau, veneau, se agitau, predicau într-o parte, anatemizau în cealaltă, într-un cuvânt, alcătuiau o gardă fără de pereche.

În jurul lor, o mulţime de nenorociţi în zdrenţe se târau anevoie, izgoniţi fără încetare de călugării-soldaţi, dar se întorceau cu o încăpăţânare disperată, ca să ocupe crenelurile, de unde strigau, cu glasuri jalnice:

— Pâine! … Pâine! …

— Se pare – spuse Ponte-Maggiore rânjind – că parizienii ar accepta cu plăcere o invitaţie la cină.

— E adevărat – murmură necunoscutul – sunt flămânzi. Bieţii de ei! …

— Îi deplângeţi? întrebă Ponte-Maggiore cu acelaşi rânjet.

— Domnule – răspunse necunoscutul – întotdeauna i-am deplâns pe oamenii flămânzi şi însetaţi, căci şi eu, adesea, în lungile mele peregrinări prin lume, am fost flămând şi însetat.

— Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată – replică dispreţuitor Ponte-Maggiore.

Necunoscutul îl măsură din cap până în picioare cu o privire ciudată şi, cu un surâs încă şi mai ciudat, îi spuse:

— Asta se vede.

Oricât de simplu era răspunsul, el sună ca o insultă şi Ponte-Maggiore păli. De data asta, nu încăpea îndoială, se pregătea să arunce o sfidare directă, când auzi un vuiet depărtat care, rostogolindu-se din aproape în aproape, din companie în companie, ajunse până la ei:

— Regele Regele! … Trăiască regele! …

Ca prin minune, o mulţime delirantă se revărsă urlând peste metereze, îi împinse cât colo pe călugării-soldaţi şi ocupă parapetele strigând:

— Sire! Sire! … Pâine! …

— Iată-mă. Prieteni! strigă Henric al IV-lea. Ei, pe toţi dracii, de ce naiba nu-mi deschideţi porţile?!

Atunci necunoscutul şi Ponte-Maggiore asistară la una din acele scene emoţionante pe care istoria le înregistrează cu un zâmbet înduioşat.

Henric al IV-lea, descăleca. Cei două sau trei sute de cavaleri din suita lui făcură la fel, lăsând cale liberă unui convoi întreg de catâri încărcaţi cu pâine. Henric al IV-lea luă primul o pâine, o înfipse în vârful unei prăjini uriaşe şi o întinse flămânzilor de pe metereze. Cât ai clipi din ochi, pâinea fu împărţită şi înghiţită.

— Dar ce face? exclamă Ponte-Maggiore uluit.

— Ei, domnule, vezi bine că maiestatea să îi invită pe parizieni la masă!

În acelaşi timp cavalerii din suită urmau exemplul regelui. Din toate părţile, cu tot felul de mijloace, ei întindeau pâini asediaţilor care le primeau cu entuziasm. Strigătele de veselie şi binecuvântările izbucneau pe metereze, urmate apoi de lungi aclamaţii:

— Trăiască regele!

După ce toate pâinile fură împărţite, regele rosti:

— Mâncaţi, prieteni, mâncaţi! Mâine vă voi mai aduce.

— Bravo, sire! strigă necunoscutul.

— Intrigantul! murmură Ponte-Maggiore.

Henric al IV-lea se întoarse spre cel care-şi manifesta atât de puternic aprobarea şi-i zâmbi prietenos:

— A, în sfârşit! … Iată-l pe domnul de Pardaillan!

— Pardaillan?! tună Ponte-Maggiore.

— Domnule de Pardaillan – continuă Henric al IV-lea – sunt foarte fericit să te văd. Iar graba cu care ai răspuns la invitaţia mea mă face să presupun că de astă dată vei fi de-al nostru.

— Ştiţi prea bine, maiestate, că sunt de partea dumneavoastră!

Henric al IV-lea îşi aţinti o clipă privirea şireată asupra feţei surâzătoare a cavalerului şi spuse:

— Pe cai, domnilor, ne întoarcem în satul Montmartre. Domnule de Pardaillan, binevoieşte să treci lângă mine.

— Domnule – i se adresă Pardaillan lui Ponte-Maggiore înainte de a porni – dacă binevoiţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, voi avea onoarea, când sosim la Montmartre, să vă prezint maiestăţii sale, aşa cum v-am făgăduit.

— Binevoiţi atunci să-l prezentaţi pe Hercule Sfondrato. Duce de Ponte-Maggiore şi Marciano, ambasador al sanctităţii sale Sixt al V-lea pe lângă maiestatea sa regele Henric şi pe lângă domnul cavaler de Pardaillan!

Pardaillan avu o uşoară tresărire. Dar firea lui nepăsătoare şi zeflemitoare se dovedi a fi mai tare:

— La dracu'! Nu mă aşteptam la o asemenea cinste!

Când regele se îndepărtă, în fruntea suitei sale, de pe metereze izbucniră aclamaţii puternice.

— La revedere, dragi prieteni, la revedere! strigă Henric al IV-lea.

Şi întorcându-se către Pardaillan care călărea alături de el, rosti:

— Ce păcat că oameni atât de vrednici se încăpăţânează să nu-mi deschidă porţile!

— Ei, sire – spuse cavalerul ridicând din umeri – aceste porţi vor cădea de la sine atunci când veţi voi dumneavoastră.

— Cum aşa. Domnule?

— Am mai avut onoarea, maiestate, să vă spun acest lucru. Parisul merită din plin o liturghie!

— Vom vedea… mai târziu – spuse Henric al IV-lea cu un zâmbet şiret.

— Până la urmă tot acolo va trebui să ajungem – murmură cavalerul.

De data aceasta Henric al IV-lea nu răspunse.

În curând, suita se opri în faţa mănăstirii, în care regele pătrunse urmat de Pardaillan, de Ponte-Maggiore şi de alţi câţiva nobili. După ce regele descălecă, Pardaillan (care, fără îndoială, îl anunţase de sosirea unui sol al papii) îl prezentă pe duce:

— Sire, am onoarea să-l prezint maiestăţii voastre pe seniorul Hercule Sfondrato, duce de Ponte-Maggiore şi Marciano, ambasador al sfinţiei sale Sixt al V-lea pe lângă maiestatea voastră şi pe lângă domnul cavaler de Pardaillan…

— Domnule – spuse regele – te rog să ne urmezi. Domnule de Pardaillan, după ce vei primi comunicarea pe care domnul duce o însărcinat să ţi-o facă, nu uita că te aşteptăm.

În timp ce cavalerul se înclina, Henric al IV-lea se întoarse spre oamenii ocupaţi cu transportul unor saci. Unul dintre saci provocă, în cădere, un zornăit, ce-l făcu pe Bearnez, veşnic în criză de bani, să-şi ciulească urechile. Zărind un personaj care supraveghea transportul preţioaselor colete, regele îi strigă vesel:

— Hei, Sancy, ai găsit, în sfârşit, un cumpărător pentru minunatul dumitale diamant3 şi ne aduci ceva bani ca să ne mai umplem un pic vistieria goală?

— Sire, am găsit, într-adevăr, nu un cumpărător, ci o persoană dispusă să ne împrumute şi care, pe garanţia acestui diamant, a consimţit să-mi avanseze câteva mii de pistoli pe care-i aduc regelui meu.

— Mulţumesc, bunul meu Sancy. Şi cu o undă de duioşie în glas:

— Nu ştiu când sau dacă voi putea vreodată să ţi-i restitui, dar, pe toţi dracii, banii nu sunt nutreţ pentru nobili ca dumneata şi ca mine!

Apoi, către Ponte-Maggiore, care rămăsese cu gura căscată:

— Poftim, domnule!

Iar când ajunse în sala ce-i servea regelui de cabinet şi unde lucrau şi cei doi secretari ai săi, Ruse de Beaulier şi Forget de Fresnes, îi spuse:

— Vorbeşte, domnule!

— Sire – zise Ponte-Maggiore, înclinându-se – sunt însărcinat de sfinţia sa să predau maiestăţii voastre această copie a unui document ce vă interesează în cel mai înalt grad.

Henric al IV-lea citi cu cea mai mare atenţie copia declaraţiei lui Henric al III-lea, pe care o cunoaştem. După ce termină, întrebă cu nepăsare:

— Dar originalul, domnule?

— Sunt însărcinat să comunic maiestăţii voastre că originalul se află în mâinile principesei Fausta care, însoţită de excelenţa sa cardinalul Montalta, trebuie să fie la ora

aceasta în drum spre Spania, pentru a-l înmâna maiestăţii sale catolice.

— Şi mai departe, domnule? …

— Asta e tot, sire. Suveranul pontif a socotit necesar să-i acorde maiestăţii voastre acest semn de prietenie, prevenindu-l. Încolo, sfântul părinte cunoaşte prea bine marea inteligenţă a maiestăţii voastre ca să fie sigur că veţi şti să luaţi măsurile pe care le veţi socoti de cuviinţă.

Henric al IV-lea îşi înclină capul în semn de aprobare. Apoi, după o scurtă tăcere, fixându-l pe Ponte-Maggiore, întrebă:

— Cardinalul Montalta nu este rudă cu sfinţia sa?

Ducele se înclină.

— Atunci?

— Cardinalul Montalta s-a răzvrătit împotriva sfântului părinte! răspunse aspru Ponte-Maggiore.

— Bine! …

Şi adresându-se unuia dintre cei doi secretari:

— Rusé, îl conduci pe domnul duce la domnul cavaler de Pardaillan şi faci în aşa fel ca să poată discuta în voie. După ce termină, adu-l la mine pe domnul de Pardaillan.

Apoi, cu un zâmbet plin de graţie, se întoarse spre italian:

— Du-te, domnule ambasador şi nu uita că mi-ar face plăcere să te revăd înainte de plecarea dumitale.

Câteva clipe mai târziu, Ponte-Maggiore se află între patru ochi cu cavalerul de Pardaillan, destul de nedumerit în fond, dar ascunzându-şi curiozitatea sub masca ironiei şi a nepăsării.

— Domnule – începu cavalerul pe un ton foarte firesc – doriţi să-mi spuneţi cărui fapt datorez deosebita onoare pe care mi-o face sfântul părinte, trimiţând la mine, biet gentilom fără căpătâi, un personaj ilustru ca domnul duce de Ponte-Maggiore şi Marciano?

— Domnule, sfinţia sa m-a însărcinat să vă aduc la cunoştinţă că prinţesa Fausta trăieşte… trăieşte şi e liberă.

Cavalerul avu o tresărire imperceptibilă, dar răspunse numaidecât:

— Ia te uită! Doamna Fausta trăieşte… Ei bine, dar… în ce măsură această noutate mă poate interesa?

— Ce spuneţi domnule? întrebă Ponte-Maggiore năucit.

— Spun: ce mă priveşte pe mine că doamna Fausta trăieşte? repetă cavalerul, cu un aer atât de mirat şi de nevinovat, încât Ponte-Maggiore murmură:

„Va să zică… n-o iubeşte? … Ei, asta schimbă mult lucrurile!”

Pardaillan continuă:

— Unde se află principesa Fausta în momentul acesta?

— Principesa e în drum spre Spania.

„Spania! Ţara inchiziţiei! îşi spuse în gând Pardaillan. Era fatal ca geniul tenebros al Faustei să se îndrepte către această întunecată instituţie a despotismului… da, era fatal!”

— Principesa îi duce maiestăţii sale catolice un document menit să-i asigure tronul Franţei lui Filip al Spaniei.

— Tronul Franţei? … La naiba, domnule! Şi, mă rog, ce reprezintă acest document care dă aşa, pe mâna cuiva, o ţară întreagă?

— O declaraţie a răposatului Henric al III-lea, prin care-l recunoaşte pe Filip al II-lea drept unic moştenitor.

Pardaillan rămase o clipă cufundat în gânduri, apoi, înălţându-şi faţa fină şi batjocoritoare, spuse:

— Asta-i tot ce aveţi să-mi comunicaţi din partea sfinţiei sale?

— Asta-i tot, domnule.

— În cazul acesta, vă rog să mă scuzaţi, dar maiestatea sa regele Henric mă aşteaptă, după cum ştiţi… Fiţi bun, aşadar şi transmiteţi sfinţiei sale expresia recunoştinţei mele pentru preţioasa înştiinţare pe care a binevoit să mi-o dea şi primiţi şi dumneavoastră mulţumirile preaplecatului dumneavoastră servitor.

Henric al IV-lea primise comunicarea lui Ponte-Maggiore cu o nepăsare cu adevărat regală, dar, în realitate, ea îl zguduise puternic, făcându-l să întrezărească numaidecât

consecinţele nefaste pe care le putea avea pentru el. De aceea convocase grabnic, în consiliu secret, pe aceia dintre oamenii săi de încredere pe care-i avea la îndemână, astfel încât atunci când cavalerul fu introdus, el îi găsi alături de rege pe Rosny, pe du Bartas, pe Sancy şi pe Agrippa d'Aubigné care veniseră în pripă.

Îndată ce luă loc şi cavalerul, regele, care nu-l aşteptase decât pe dânsul, făcu un rezumat al întrevederii sale cu Ponte-Maggiore şi dădu citire copiei pe care i-o trimisese Sixt al V-lea.

Pardaillan, care ştia despre ce e vorba, rămase impasibil.

Dar ceilalţi patru cavaleri fură cuprinşi o clipă de o uimire de nedescris, urmată numaidecât de exclamaţia:

— Trebuie să-l distrugem!

Numai Pardaillan nu spuse nimic. Atunci regele, care nu-l slăbea din ochi, îl întrebă:

— Dar dumneata, domnule de Pardaillan, ce spui?

— Spun ceea ce spun şi aceşti domni, sire – răspunse cu răceală cavalerul – şi anume că trebuie să intrăm în posesia acestui document, altminteri speranţele dumneavoastră vor fi zădărnicite.

Regele dădu din cap în semn de aprobare şi, privindu-l ţintă pe cavaler, ca şi cum ar fi vrut să-i sugereze răspunsul pe care-l dorea, murmură:

— Care ar fi bărbatul îndeajuns de puternic, de viteaz şi de isteţ, pentru a duce la bun sfârşit o asemenea treabă?

De comun acord, ca şi cum s-ar fi înţeles, Rosny, Sancy, du Bartas, d'Aubigné se întoarseră către Pardaillan. Şi acest omagiu mut, venit din partea unor bărbaţi vestiţi, care-şi dovediseră în mod strălucit iscusinţa în războaie sau urzeli, acest omagiu era atât de spontan, atât de sincer, încât cavalerul se simţi uşor emoţionat. Dar se stăpâni şi răspunse cu acea simplitate atât de caracteristică lui:

— Eu voi fi acela.

— Consimţi, aşadar? exclamă Bearnezul. Ah, cavalere, dacă voi fi vreodată rege… rege al Franţei… dumitale îţi voi

datora coroana!

— Nu, sire, nu-mi veţi datora nimic.

Şi adăugă, cu un surâs straniu:

— Doamna Fausta, vedeţi dumneavoastră, e o veche cunoştinţă de-a mea, căreia nu mi-ar părea deloc rău să-i spun vreo două vorbe… Voi încerca deci să fac în aşa fel ca acest document să nu ajungă niciodată în mâinile maiestăţii sale catolice… Cât priveşte mijloacele pe care le voi folosi…

— Domnule – îl întrerupse cu vioiciune regele – te priveşte… Ai depline puteri.

Pardaillan zâmbi satisfăcut. Regele chibzui o clipă, apoi spuse:

— Pentru a înlesni pe cât cu putinţă îndeplinirea acestei misiuni, secretă prin forţa lucrurilor, dar care trebuie cu orice preţ să reuşească, e necesar să fii acoperit cu o altă misiune, de astă dată oficială. În consecinţă, te vei duce la regele Filip al Spaniei şi-i vei pune în vedere să-şi retragă trupele pe care le ţine în Paris.

Şi, întorcându-se către secretarul său, vorbi:

— Ruse, pregăteşte scrisorile de acreditare pentru domnul cavaler de Pardaillan ca ambasador extraordinar pe lângă maiestatea sa Filip al Spaniei. Pregăteşte, de asemenea, documentul privind deplinele împuterniciri acordate domnului ambasador.

Pardaillan, melancolic şi resemnat, îşi spunea:

„Fie şi aşa! Mi-era scris că voi sfârşi prin a intra în pielea unui diplomat! Dar ce-ar spune tatăl meu dacă, ieşind din mormânt şi-ar vedea fiul avansat la rangul de ambasador extraordinar?”

La gândul acesta, un zâmbet ironic îi înflori în colţul buzelor.

— Câţi oameni ai dori să-ţi pun la dispoziţie? continuă regele.

— Oameni? … Ce să fac cu ei, sire? … se miră Pardaillan cu naivitate.

— Cum, ce să faci cu ei? exclamă regele uluit. Doar n-ai pretenţia să întreprinzi singur această acţiune? Doar nu vrei să lupţi singur împotriva regelui Spaniei şi a inchiziţiei sale? Şi să te baţi singur cu Filip pentru coroana Franţei, ca să mi-o dai mie? …

— Pe legea mea, sire – răspunse cavalerul netulburat – nu pretind nimic… Totuşi, e limpede că, dacă e să reuşesc în această acţiune, numai singur voi reuşi… Aşadar, voi porni singur – adăugă el cu răceală, aţintindu-şi asupra regelui ochii scânteietori.

— Pe toţi dracii! strigă regele, simţind că se înăbuşă.

Pardaillan se înclină pentru a arăta că hotărârea era de nestrămutat.

Bearnezul îl privi o clipă cu o admiraţie pe care nu încerca să şi-o ascundă. Apoi privirea i se îndreptă spre sfetnicii săi, muţi de uimire şi, în sfârşit, îşi ridică braţele într-un gest care părea a spune:

„La urma urmelor, cu diavolul ăsta de om trebuie să te aştepţi la orice, chiar şi la lucruri imposibile.”

— Când crezi că vei pleca? îl întrebă el pe Pardaillan, care aştepta foarte calm, aproape indiferent.

— Chiar acum, sire.

— Uite ce va să zică un om adevărat… Iată mâna mea, domnule!

Pardaillan strânse mâna regelui şi ieşi numaidecât, urmat îndeaproape de Sancy, căruia regele îi dăduse un ordin în şoaptă.

În clipa când cavalerul se pregătea să încalece, Sancy îi înmână scrisorile de acreditare şi împuternicirile şi-i spuse:

— Domnule de Pardaillan, maiestatea sa m-a însărcinat să vă predau această mie de pistoli pentru cheltuielile de drum.

Pardaillan luă cu o vizibilă bucurie punga dolofană şi întrebă, cu veşnica lui aplecare spre zeflemea:

— Aţi spus chiar o mie de pistoli, domnule de Sancy?

Şi la răspunsul afirmativ al acestuia, îi întoarse vorba:

— Mii de draci, domnule, regele a făcut totuşi avere până la urmă? … sau te pomeneşti că reputaţia lui de zgârcit nu e decât o legendă ca… toate legendele? O mie de pistoli! … E mult! … Mult prea mult!

Tot vorbind aşa, îşi ascunse cu grijă pungă în fundul sacului de călătorie.

Când isprăvi cu această operaţie importantă, sări în şa şi, strângând mâna lui Sancy, îi spuse:

— Sfătuiţi-l pe rege ca în viitor să se arate mai grijuliu cu bănuţii lui… Dacă nu, bietul meu domn de Sancy, veţi fi obligat să vă amanetaţi până şi găietanele tunicii.

Şi-i întinse mâna lui Sancy, care rămase înmărmurit, neştiind ce să admire mai mult la el: îndrăzneala fără margini sau nepăsarea nebunească.

Capitolul 7
Bussy-Leclerc

În timp ce regele-l aştepta pe cavalerul de Pardaillan, stareţa Claudine de Beauvilliers intră într-o chilie vecină cu cabinetul în care Bearnezul se întreţinea cu sfetnicii săi.

Stareţa merse drept la perete, deschise o ferestruie ascunsă după perdea şi, prin această deschizătură îngustă, ascultă, fără să piardă nici un cuvânt, ceea ce vorbeau cei din cabinet.

Când Pardaillan ieşi din cabinetul regelui, Claudine de Beauvilliers închise ferestruia şi ieşi şi dânsa.

În clipa următoare, se află între patru ochi cu regele, care, observând expresia gravă pe care o luase faţa ei, de obicei veselă, exclamă curtenitor:

— Hei, scumpă doamnă, de unde vine norul care-ţi întunecă nurii şi care acoperă strălucirea frumoşilor dumitale ochi?

— Vai, sire, vremurile sunt aspre! Iar grijile legate de apostolatul nostru ne strivesc uneori umerii slabi de femeie.

Manevrând astfel discuţia în sensul dorit de ea, Claudine se lansă într-o lungă înşiruire a îndatoririlor ce izvorau din

misiunea ei de stareţă şi a greutăţilor financiare în care se zbătea.

— O sută de mii de livre, sire! Cu suma asta, salvez de la ruină lăcaşul dumneavoastră. Îmi veţi refuza oare o biată sută de mii de livre?

Bearnezul deveni mult mai puţin galant la auzul acestei sume mai mult decât rotunjoară. Şi cum Claudine stăruia, îi răspunse:

— Vai, drăguţa mea, de unde vrei dumneata să iau această sumă uriaşă? ..., dacă parizienii mi-ar deschide, în sfârşit, porţile lor! ... Dac-aş fi regele Franţei! ...

Aceste cuvinte fură rostite fără convingere, din pură galanterie.

Dându-şi foarte bine seama de acest lucru, Claudine îşi micşoră pretenţiile:

— Dac-ar fi vorba numai de o aşteptare, sire, poate aş putea să mă descurc... Dacă cel puţin mi-aţi promite o abaţie mai importantă... de exemplu pe cea din Fontevrault.

— Ehei, scumpa mea, nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva! Abaţia de Fontevrault este prima din regat. Trebuie să fii de sânge regal, sau cel puţin dintr-o familie foarte ilustră ca să pretinzi s-o conduci.

Claudine de Beauvilliers îl părăsi pe regalul său amant fără a fi obţinut nimic altceva decât nişte promisiuni foarte vagi. De aceea, mergând de-a lungul coridorului ce ducea la apartamentele ei, murmură:

— Deoarece Henric nu vrea să facă nimic pentru mine, am să trec de partea Faustei care, cel puţin, ştie să aprecieze serviciile ce i se fac.

Şi urmă cu un rânjet sarcastic:

— O sută de mii de livre nu era totuşi prea mult! ... Iubitul meu rege, refuzul acesta o să vă coste scump... foarte scump! ...

Înapoindu-se în camera ei, stareţa rămase mult timp pe gânduri, apoi chemă la dânsa o soră de serviciu, căreia, după ce-i dădu instrucţiuni amănunţite, îi spuse:

— Pleacă, soră Mariange şi grăbeşte-te!

Nu trecuse nici o oră şi sora Mariange îl introducea în camera stareţei pe un cavaler învăluit cu grijă într-o mantie lungă.

După ce sora de serviciu trase uşa după dânsa Claudine i se adresă cavalerului:

— Domnule Bussy-Leclerc, vă rog să luaţi loc… Aici vă aflaţi în siguranţă.

Bussy-Leclerc se înclină şi spuse cu patimă:

— Doamnă, pentru a-l aduce în această casă pe Bussy-Leclerc, proscrisul, a fost destul să se rostească în faţa lui un nume…

— Pardaillan? …

— Da, doamnă. Ca să-l întâlnească pe omul acesta Bussy-Leclerc ar trece prin armatele reunite ale Bearnezului şi ale lui Mayenne… Vă spun asta ca să înţelegeţi că nu mă tem de nimic atunci când e vorba de ura mea.

— Bine, domnule – spuse Claudine zâmbind.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Domnul de Pardaillan se pregăteşte să plece cu intenţia de a zădărnici planurile, unei persoane la care ţin mult… Trebuie ca această persoană să fie prevenită de pericolul care o ameninţă şi, cunoscând ura dumneavoastră împotriva domnului de Pardaillan, v-am chemat să vă întreb: doriţi să vă satisfaceţi în acelaşi timp şi ura şi ambiţia dumneavoastră? Doriţi să vă descotorosiţi de cel pe care-l urâţi şi să vă asiguraţi, în acelaşi timp, un protector puternic?

— Numele acestui puternic protector? întrebă Bussy, care era dus pe gânduri.

— Fausta!

— Fausta! … Aşadar, n-a murit?

— Trăieşte şi, slavă Domnului, e bine sănătoasă!

— Dar… scuzaţi-mă, doamnă… ce interes aveţi dumneavoastră s-o preveniţi pe Fausta de pericolul care o ameninţă?

— Domnule, aş putea să vă spun că principesa a fost binefăcătoare lăcaşului nostru pe vremea, încă destul de apropiată, când era atotputernică… Aş putea să vă vorbesc despre recunoştinţă, dar văd, după zâmbetul dumneavoastră sceptic, că nu mă veţi crede. Am să vă spun deci simplu: de reuşita planurilor principesei depinde viitorul lăcaşului nostru… Cea pe care vreme atât de îndelungată am numit-o regina mea va şti să răsplătească regeşte serviciul pe care i-l voi fi făcut.

— Bine! mormăi Bussy. Iată un motiv pe care-l înţeleg… Aşadar, doamnă, e vorba de a o preveni pe Fausta că domnul de Pardaillan este pe urmele ei şi că vrea să-i stingherească niţeluş planurile… Dar care sunt, de fapt, aceste planuri?

— Să aşeze coroana Franţei pe capul lui Filip al Spaniei.

Bussy-Leclerc tresări şi o întrebă uluit:

— Şi dumneavoastră vreţi s-o ajutaţi pe Fausta în această acţiune, dumneavoastră…?

Claudine înţelese tâlcul acestor vorbe, dar nu păru contrariată.

— Domnule, am căutat să aflu intenţiile regelui Henric. Dacă devine rege al Franţei, abaţia din Montmartre şi stareţa ei nu vor fi nici mai bogate, nici mai favorizate. Şi atunci…

— Perfect, doamnă! Iată încă un motiv pe care-l înţeleg de minune. Accept, aşadar, să devin solul dumneavoastră. Şi acum, binevoiţi să-mi spuneţi despre ce e vorba.

— Iată, domnule, în câteva cuvinte: e vorba de o declaraţie a lui Henric al III-lea prin care acesta îl recunoaşte pe Filip drept singurul lui moştenitor… Pe această declaraţie, pe care prinţesa i-o duce regelui Spaniei, vrea să pună mâna domnul de Pardaillan, pentru a i-o da lui Henric de Navara, dar dumneavoastră trebuie s-o preveniţi pe Fausta, s-o ajutaţi şi s-o apăraţi… în legătură cu asta, mă gândesc că poate n-ar strica să fiţi ajutat de câţiva buni mânuitori ai spadei.

— M-am gândit şi eu la asta, doamnă – spuse Bussy surâzând. Aşadar, voi pleca şi voi încerca să fac rost de câţiva tovarăşi voinici. Ce va trebui să-i spun principesei din partea dumneavoastră?

— Îi veţi spune că eu v-am trimis la ea şi că rămân mereu umila ei servitoare.

— Asta-i tot, doamnă?

— Asta-i tot, domnule Bussy-Leclerc.

— În cazul acesta, adio, doamnă – zise Bussy înclinându-se.

În zorii zilei următoare, Bussy-Leclerc călărea pe drumul Orléans-ului, spunându-şi în gând:

„Bussy, ai fost unul din stâlpii Ligii4… unul dintre susţinătorii cei mai hotărâţi ai ducilor de Guise şi de Mayenne… unul dintre conducătorii cei mai activi şi mai influenţi ai consiliului Ligii… guvernator al Bastiliei, unde ai ştiut să-ţi agoniseşti o avere onorabilă… Ai fost în corespondenţă directă cu principalii miniştri ai lui Filip şi unul dintre primii care au acceptat şi susţinut pretenţiile acestui suveran la tronul Franţei… Într-un cuvânt, ai fost un personaj de care ar fi trebuit să se ţină seama”.

Deodată, se întrerupse din gândul lui ca să înjure:

— Pe maţele dracului! … Pe coarnele lui Belzebut! Vântul ăsta afurisit mi se pune curmeziş şi-mi ridică mantia! … Să-l ia dracu’ pe domnul Boreu5 şi pe turbaţii lui complici! … Pârdalnicul de vânt vrea, pesemne, ca pezevenghiul ăsta dat uitării să fie recunoscut de vreun membru al Ligii sau de vreun hughenot, lua-i-ar dracii! … Hm! … Dar nu-mi pasă deloc dacă sunt recunoscut!

După ce-şi drese ţinuta, îşi continuă gândurile:

„Gata! … Aşa mai merge… Spuneam deci că fusesem un personaj important… Şi acum? … în ce hal am ajuns? Nenorocirea s-a abătut asupra bietului Leclerc! A trebuit să predau postul de guvernator al Bastiliei, să părăsesc în grabă Parisul, să mă ascund, să mă vâr sub pământ, eu, Bussy, cu perspectiva de a fi spânzurat dac-aş pica în

mâinile lui Mayenne, sau sfârtecat dac-aş fi prins de Bearnez!”

După o scurtă pauză, urmă:

„Spânzurat! … Sfârtecat… Curios, ce cuvinte sucite are limba franceză! Spânzurat! Sfârtecat! Niciodată nu observasem cât de aspre şi respingătoare sunt aceste două cuvinte. Pe bună dreptate se spune că mereu ai câte ceva de învăţat! … Hai să vedem, Bussy, ce preferi tu? Să fii spânzurat, sau să fii sfârtecat? … Ehei! … Dacă-mi amintesc bine, ultimul spânzurat pe care l-am văzut avea o limbă care-i atârna lungă de un cot… Era de-a dreptul hidos! … Ultimul om sfârtecat, pe care l-am văzut, avea picioarele şi labele smulse… Da, da, îl mai văd încă, nu rămăsese din el decât trunchiul şi capul… Dar oare cu, Bussy, dac-aş fi sfârtecat, aş deveni schilod? La naiba! Nu vreau să ajung o sperietoare de păsări! … Şi pentru că aşa stau lucrurile, am hotărât, nu voi fi nici spânzurat, nici sfârtecat!”

În clipa aceea, calul lui făcu o săritură neaşteptată. Bussy îl dojeni, dar apoi îl mângâie cu blândeţe, reluându-şi şirul gândurilor:

„Aşadar, prăbuşirea mea ca om politic e deplină… E drept că mă pot mângâia cu faptul că mi-am salvat o parte din avere, pe care, din prevedere, mi-am pus-o la adăpost. E ceva, dar prea puţin. Şi iată că tocmai în clipa când totul se prăbuşeşte în jurul meu, când nu-mi rămânea nimic altceva de făcut decât să mă retrag în străinătate şi să trăiesc acolo neştiut de nimeni şi uitat, în clipa asta apare această scumpă, această minunată stareţă plină de demnitate, blagoslovească-o Domnul cu toate harurile! Şi-mi pune din nou piciorul în scară, dându-mi posibilitatea să-mi refac o situaţie strălucită pe lângă Filip, căci nu voi avea naivitatea să trec de partea Faustei, nu, pe toţi dracii! Bussy se adresează întotdeauna direct lui Dumnezeu şi nu sfinţilor săi. Şi, pe deasupra, această sfântă stareţă îmi mai dă şi posibilitatea să mă răzbun pe domnul de Pardaillan! … M-au năpădit toate noroacele deodată, aşa că am dat lovitura,

dacă nu-s prost şi… nu că mă laud, dar am auzit totdeauna spunându-se că Bussy-Leclerc are un cap tot atât de bine organizat pe cât de solid îi e pumnul… Mai rămâne să mă îngrijesc de blestemaţii care trebuie să mă însoţească, dar ăsta-i un fleac! Găsesc eu ce am nevoie, pe drum”.

Capitolul 8
Trei vechi cunoştinţe

Hanul singuratic îşi întindea prispa dărăpănată până la marginea drumului desfundat. Înfăţişarea acestui han pierdut în câmpie era atât de îmbietoare, încât călătorul cu oarecare stare grăbea pasul când trecea prin faţa lui.

Erau trei tovarăşi, apăruţi nu se ştie de unde. Toţi trei tineri – cel mai vârstnic părea să aibă abia douăzeci şi cinci de ani – dar în ce hal! … zdrenţăroşi, boţiţi, jerpeliţi. Şi totuşi vădeau un soi de eleganţă, înnăscută în felul lor de a-şi purta mantiile şi aveau o ţinută degajată, o dezinvoltură ce nu păreau a fi ale unor vagabonzi ordinari.

Se opriră, şovăind, în faţa hanului.

— Ce cuib de hoţi! murmură cel mai tânăr.

Ceilalţi doi ridicară din umeri, iar cel mai vârstnic zise:

— Întotdeauna delicat, Montsery ăsta!

— Zău! spuse al treilea. Suntem morţi de oboseală, ne chiorăie maţele de foame, să nu facem pe delicaţii – de altfel posibilităţile noastre nici nu permit – să intrăm şi, în lipsă de altceva, să ne odihnim.

După ce urcară cele trei trepte ale prispei, ce tremurau sub paşii lor, se pomeniră într-o sală mare, pustie.

— Patru mese, douăsprezece scăunele… Au vrut, chipurile, să mobileze deşertul ăsta – zise Saint-Maline.

— N-ai priceput – spuse Chalabre, arătând spre cele patru mese – mobila asta e aşezată ca pentru un joc de copii.

— Foc! strigă Montsery, arătând spre imensul cămin din fundul căruia pâlpâiau tăciuni. Foc şi lemne!

Şi luând de pe jos un pumn de vrejuri uscate, le aruncă în vatră, suflă deasupra lor, ajutat de altfel de ceilalţi doi şi făcând o flacără luminoasă ţâşni, pârâind.

— Asta te mai înveseleşte puţin – spuse el.

— După grinzi, nimic – rosti Saint-Maline, în urma unei cercetări atente a încăperii – nimic în afară de funingine şi pânze de păianjen.

— Şi nu-i nici ţipenie de om – spuse, la rândul său, Chalabre. E drept că pentru ce se găseşte pe-aici…

— Hei, hangiule! strigă Montsery, bătând în masă cu mânerul spadei.

Hangiul apăru fără să se grăbească. Era o namilă de om, care, după ce-i măsură cu un ochi expert, mormăi ursuz, fără bunăvoinţă:

— Ce doriţi?

— De băut… de băut şi de mâncat. Hangiul întinse o labă mare şi păroasă.

— Plată înainte.

— Bădărane! tună Montsery.

În aceeaşi clipă pumnul lui porni şi se abătu drept în mutra namilei, care se rostogoli pe podea. Se ridică însă numaidecât şi, îmblânzit, ieşi cu o plecăciune, după ce murmură:

— Am să vă servesc, domnilor!

În clipa următoare, punea pe masă trei pahare, un ulcior, o pâine şi o plăcintă.

— Altceva n-am – zise el şi ieşi.

Cei trei se uitară în tăcere la plăcinta sărăcăcioasă, apoi se priviră cu jale.

— În fine – oftă Saint-Maline – poate că frumoasele zile vor mai reveni…

Apropiară masa de cămin şi, scoţându-şi mantiile, pe care le împăturiră cu grijă şi le aşezară pe scăunele, lângă ei, apărură fiecare, cu pumnalul şi cu sabia atârnate într-o parte şi cu pistolul la brâu. Apoi, melancoliei şi resemnaţi, atacară proviziile mult prea neîndestulătoare pentru burţile lor flămânde.

— Ah – suspină Montsery – unde sunt vremurile când, adăpostiţi şi hrăniţi la Luvru, mâncam de patru ori pe zi ca

orice bun creştin care se respectă!
— Frumoase vremuri! adeveri Chalabre. Eram nobilii maiestăţii sale, oştenii, ba chiar intimii săi…
— Iar slujba noastră? … Mereu pe lângă rege, cu misiunea de a veghea asupra persoanei sale, nepărăsindu-l niciodată decât din ordinul lui.
— Şi ca să ne menţinem în formă, din când în când câte o lovitură de pumnal sau de sabie, bine înfipt între umeri, îl scăpa pe rege sau chiar pe noi de vreun duşman prea întreprinzător.
— Guise ştie câte ceva despre asta.
— E drept că noi l-am servit cum se cuvine.
— În sfârşit, pe toţi dracii: în ziua aceea, când l-am ucis pe Guise, am salvat monarhia!
— Viitorul ni-era astfel asigurat.
— Da, dar lovitura de pumnal a călugărului, atingându-l mortal pe rege, a spulberat într-o clipă toate speranţele noastre – murmură Saint-Maline, visător.
— Fie ca toţi dracii din iad, cu copita despicată, să-l chinuie veşnic pe blestematul acela de Jacques Clément6 arzându-i sufletul! exclamă Montsery.
— Grea lovitură a mai fost pentru noi…
— Îndată după moartea regelui, ni s-a dat limpede a înţelege că noi nu existam decât prin el.
— Toată lumea ne întorcea spatele – scrâşni Montsery.
— Şi oamenii regelui şi cei ai Ligii, precum şi cei ai Bearnezului.
— Le-am ţinut piept – spuse cu blândeţe Saint-Maline. Şi destui au primit, fără multă vorbă, pentru obrăznicia lor, câte o lovitură de pumnal bine ţintită.
— Da, dar acum? … Ce s-a ales de noi?
— Mii de draci! Când mestec păsatul ăsta negru pe care blestematul de hangiu ni l-a servit drept pâine, când sorb băutura asta infectă pe care ne-a dat-o drept vin, ştiţi voi la ce mă gândesc? Ei bine, mă gândesc la vremea când eram închişi la Bastilia, de unde ne-a scos domnul de Pardaillan şi

regret timpurile acelea, da, pe toţi dracii, regret vremea când eram întreţinuţii lui Bussy-Leclerc, căci el, cel puţin, ne hrănea aproape creştineşte…

— Asta-i adevărat, trebuie să recunoaştem că Bussy-Leclerc s-a purtat, tot în tot, fără prea mare asprime cu noi. Turbez când mă gândesc că s-a dus vremea straşnicelor mese căpătate de pomană şi că, poate, nici nu se va mai întoarce.

— Dac-am avea cel puţin chilipirul să întâlnim vreun călător singuratic care să dorească să ne vină în ajutor, de bunăvoie… sau cu forţa…

În clipa aceea, se auzi în depărtare galopul unui cal.

Cei trei tineri se priviră un moment fără să scoată. O vorbă. În sfârşit, Saint-Maline îşi luă mantia, se învălui în ea cu repeziciune, scoase din teacă pumnalul şi sabia şi porni spre uşă, rostind cu hotărâre:

— Haidem!

— Haide! repetă cu aceeaşi hotărâre Chalabre.

Montsery rămase o clipă nehotărât, apoi îi urmă pe cei doi tovarăşi ai săi, cu Saint-Maline în frunte şi cu Montsery în coada coloanei, foştii „oşteni” ai lui Henric al III-lea porniră de-a lungul gardurilor de mărăcini pe sub plopii falnici, care străjuiau drumul.

Drumeţul înainta în trapul calului, fără să bănuiască pericolul ce-l ameninţa şi chiar atunci când cei trei spadasini, socotind că e destul de aproape, ocupară drumul, îşi struni calul să meargă la pas.

Când ajunse numai la câţiva paşi de ei, ascunzându-şi armele sub mantii, cei trei se opriră, iar Saint-Maline, care era fără îndoială, în marile ocazii, şeful şi oratorul bandei, îi vorbi, altminteri foarte politicos şi cu pălăria în mână:

— Fiţi bun, domnule şi staţi pe loc!

Călătorul se opri supus.

Cei trei încercară să-i vadă faţa, dar drumeţul şi-o ascunse în faldurile mantiei sale.

— Domnule – zise totuşi Saint-Maline. – văd după ţinuta dumneavoastră că sunteţi de bună seamă un nobil înstărit, prietenii mei şi cu mine suntem gentilomi cu obârşie aleasă şi suntem pătrunşi de respectul pe care trebuie să şi-l poarte unii altora oamenii de neam mare.

Ajuns aici, făcu o scurtă pauză şi-i aruncă drumeţului o privire iscoditoare, ca să-şi dea seama de efectul produs. Acesta era de un calm impasibil. Saint-Maline făcu o reverenţă de o mare măiestrie şi-şi reluă discursul:

— Desigur, domnule, dumneavoastră nu ştiţi că drumurile sunt bântuite de bande înarmate, membri ai Ligii sau regalişti, spanioli sau germani, elveţieni sau englezi, catolici sau hughenoţi, care-i bat şi-i jefuiesc pe călători, să nu mai punem la socoteală nenumăraţii indivizi care sunt din toate partidele şi nu aparţin nici unuia, cum ar fi vagabonzii, hoţii de drumul mare, tâlharii şi alţi ticăloşi, vrednici de spânzurătoare. Probabil că nu ştiţi toate astea, domnule, căci altfel n-aţi fi avut nesocotinţa de a porni la drum de unul singur, cu un sac de călătorie atât de arătos ca acel pe care-l văd atârnat la pe cei care sunt şi pe cei care oblânc.

— Credeţi-mă, domnule – continuă el după o nouă pauză – cel mai bun mijloc de a evita orice întâlnire neplăcută este de a călători cu un bagaj modest… aşa cum facem noi. În felul acesta, nu sunt aţâţate poftele drumeţilor necinstiţi, care sunt feriţi de ispita de a vă sparge capul ca să vă jefuiască. Or, domnule, tocmai acest lucru vi s-ar fi întâmplat în mod inevitabil dacă steaua cea bună nu ne-ar fi adus în calea dumneavoastră la momentul potrivit… în consecinţă, dacă doriţi să ne faceţi cinstea de a ne încredinţa punga dumneavoastră, prietenii mei şi cu mine vom accepta cu dragă inimă, pentru a vă servi şi a vă face un bine, s-o ascundem sub ţoalele noastre… în felul acesta, vă veţi putea sfârşi în linişte călătoria.

— Şi – se amestecă în vorbă Chalabre, scoţându-şi la iveală pistolul, cu surâsul său cel mai graţios – fiţi sigur, domnule,

că vom şti să apărăm cu arma asta punga pe care ne-o veţi fi încredinţat.

— Şi că vom socoti de datoria noastră să v-o înapoiem… mai târziu.

— Mii de draci! La naiba! vocifera Montsery, biciuind aerul cu sabia. De ce e nevoie de atâtea politeţuri?

— Domnule – vorbi din nou Saint-Maline – binevoiţi a-l scuza pe amicul nostru: e tânăr, e iute, dar altminteri e băiat bun.

Ca şi cum s-ar fi speriat, călătorul lăsă să-i cadă câteva piese de aur pe care cei trei tovarăşi le numărară, ca să zicem aşa, din ochi. Dar nu făcură nici un gest ca să le ridice.

— Nu, domnule – grăi Saint-Maline – mă mâhniţi! Numai cinci pistoli… Se poate oare ca un nobil de neam mare să fie atât de sărac? … Sau poate că nu aveţi încredere în noi?

— Pe Dumnezeu! spuse Chalabre cu un aer feroce, încărcându-şi arma. Sunt foarte sensibil când e vorba de onoare, domnule!

— Pe legea mea! exclamă Montsery, trăgându-şi sabia din teacă. Nu voi îngădui.

Din ce în ce mai îngrozit, probabil, călătorul lăsă să-i mai cadă câteva monede care, ca şi celelalte, rămaseră pe jos.

— Ei, ei, domnilor – spuse Saint-Maline – calmaţi-vă! Nobilul acesta n-a avut intenţia să vă insulte.

Şi, întorcându-se spre drumeţ:

— Tovarăşii mei nu sunt chiar atât de afurisiţi pe cât par. Ei se vor declara satisfăcuţi dacă veţi binevoi să adăugaţi la scuzele pe care le-aţi aruncat adineauri, punga întreagă din care le-aţi scos… precum şi sacul de călătorie, care trebuie să fie bine căptuşit, dacă judecăm după aparenţe.

De data aceasta, Saint-Maline îşi întări cererea printr-o atitudine ameninţătoare. Dar atunci călătorul, care rămăsese mut tot timpul, strigă:

— Destul, destul, domnule de Saint-Maline!

Şi lăsând să-i cadă mantia, continuă:

— Bună ziua, domnule de Chalabre. Sluga dumneavoastră, domnule de Montsery.

— Bussy-Leclerc! exclamară toţi trei.

— Chiar el, domnilor. Încântat să vă revăd sănătoşi!

Şi adăugă cu o ironie crudă:

— Va să zică aşa, de îndată ce bietul Valois a dispărut, ne-am făcut tâlhari de drumul mare?

— Ei, ce să-i faci, domnule! spuse liniştit Saint-Maline. Suntem sau nu în război? … Dumneavoastră sunteţi dintr-o partidă, noi din alta; noi vă prindem, dumneavoastră plătiţi ca să vă răscumpăraţi, totul e în ordine! Nu-i oare în firea lucrurilor?

— Leclerc ăsta n-a ştiut niciodată să spună decât bazaconii – zise Chalabre dispreţuitor.

— N-avem noi oare o veche socoteală cu domnul? … Am putea s-o lichidăm chiar acum – spuse Montsery ascuţindu-şi pumnalul cu tăişul săbiei.

— Încetişor! Nu vă supăraţi! zise batjocoritor Bussy.

Apoi vorbi din nou, cu asprime:

— Ştiţi bine că Bussy este în măsură să vă străpungă pe toţi trei! … Mai bine hai să discutăm ca nişte oameni de afaceri… Vreţi bani? Ei bine, vă pot face să câştigaţi de o mie de ori mai mult decât cele câteva sute de pistoli pe care-i veţi găsi în punga mea. Şi apoi, această pungă trebuie să mi-o luaţi şi vă previn că n-am să vă las. Pe când ceea ce vă ofer eu vă va fi dat de bună voie.

Cei trei se uitară o clipă unul la altul, vădit descumpăniţi, apoi privirile li se mutară asupra lui Bussy-Leclerc, care, zâmbind mereu, îi observă fără să se mişte.

În cele din urmă, Saint-Maline îşi băgă sabia în teacă şi spuse:

— Pe legea mea, domnule, dacă-i aşa hai să stăm de vorbă!

— Nu va fi niciodată prea târziu ca să revenim la prima discuţie, dacă nu ne vom înţelege – adăugă Chalabre.

Bussy-Leclerc încuviinţă din cap şi spuse:

— Domnilor, voi adăuga o sută de pistoli la ceea ce v-am dat, dacă vă luaţi obligaţia ca mâine să vă aflaţi la Orléans, la hanul „La cocoşul îndrăzneţ”, echipaţi cu tot ce trebuie, aşa cum se cuvine să fie nişte gentilomi. Acolo am să vă spun ce slujbă veţi căpăta şi ce vi se cere să faceţi. Dar vă previn de pe acum că veţi avea de dat şi de primit lovituri. Mă pot bizui pe voi?

— O întrebare, domnule, înainte de a primi suta asta de pistoli: dacă slujba pe care ne-o propuneţi, nu ne convine…

— Fiţi liniştit, domnule de Saint-Maline, vă va conveni.

— Totuşi, domnule…

— Da, veţi fi liberi să vă retrageţi, iar ceea ce vă voi da vă rămâne la dumneavoastră. În regulă, domnilor?

— În regulă, pe onoarea noastră de gentilomi!

— Bine, domnule de Saint-Maline. Poftim sută de pistoli… Şi nu-i decât o arvună… La revedere, pe mâine, la Orléans, la hanul „La cocoşul îndrăzneţ”!

— Fiţi liniştit, domnule, vom fi acolo!

— Mă bizui pe voi – strigă Bussy-Leclerc, îndepărtându-se.

Cât timp silueta lui Bussy-Leclerc se mai zări, cei trei viteji din fosta gardă a lui Henric al III-lea rămaseră nemişcaţi, fără să scoată o vorbă. Abia când drumeţul dispăru după o cotitură, abia atunci Saint-Maline se aplecă şi luă de pe jos piesele de aur rămase acolo.

— Hei! exclamă el ridicându-se. Pe acest Bussy-Leclerc merita să-l cunoşti în altă parte decât la Bastilia! … Treizeci şi cinci de pistoli, başca sută pe care o vedeţi! Fac pentru fiecare dintre noi câte patruzeci şi cinci de pistoli. Trăiască Dumnezeu, iată-ne din nou bogaţi, domnilor!

— Vezi, Montsery, că se întoarce vremea petrecerilor?

— Da. Dar n-aş fi crezut că după ce am fost duşmanii lui Leclerc, după ce am fost prizonierii lui, vom deveni tovarăşii lui de arme… Căci vom lupta împreună, dacă am înţeles bine!

— Totul e posibil – spuse sentenţios Saint-Maline.

A doua zi, la Orléans, trei cavaleri se opreau, făcând mare zarvă, în curtea hanului „La cocoşul îndrăzneţ”.

— Hei! La naiba! Pe toţi dracii! Nu e oare nimeni în acest han nenorocit? strigă cel mai tânăr.

Băieţii de grajd dădură fuga spre ei.

Hangiul apăru şi el, strigând:

— Iacă vin! Iacă vin, domnilor!

Şi se răsti către cei trei servitori care le luau caii în primire, aşa cum obişnuia, fără îndoială:

— Hei, Perrinet, Bastien, Guiliaume, puturoşilor, bandiţilor, beţivanilor! … Hei, iute, duceţi la grajd caii acestor seniori şi aveţi grijă să li se dea porţii bune de ovăz! Poftiţi, domnii mei, poftiţi!

Cei trei cavaleri descălecaseră. Cel mai vârstnic dintre ei spuse:

— Şi mai ales, marţafoilor, vedeţi ca aceste animale vrednice să fie bine hrănite şi bine ţesălate. Am să mă duc personal să mă încredinţez că le-au fost date cele mai bune îngrijiri.

— Fiţi pe pace, domnule…

Cei trei cavaleri se priviră zâmbind şi-şi făcură unul altuia nişte complimente atât de rafinate, de parc-ar fi fost la curtea regelui şi nu în curtea unui han.

— Domnule de Saint-Maline, al dracului de bine arăţi în tunica asta de culoarea cireşii!

— La naiba, domnule de Chalabre, ce minunate cizme aveţi şi ce straşnic vă pun în valoare fineţea piciorului!

— Zău, domnule de Montsery, aveţi un aer cât se poate de măreţ în acest elegant costum de catifea cenuşie. Sunteţi, pe legea mea, un foarte galant gentilom!

Râzând, vorbind tare, îmbrâncindu-se, cei trei cavaleri pătrunseră în sala pe jumătate plină. Hangiul mergea înaintea lor, cu tichia în mână, făcând nenumărate plecăciuni, ştergând praful de pe masa de stejar, strălucitoare de curăţenie, împingând câte un scaun şi repetând într-una:

— Pe aici… pe aici… Domniile voastre se vor simţi admirabil la noi!

— Domniilor noastre le e foame şi sete… mai ales sete… Drumul de azi-dimineaţă ne-a încins gâtlejurile.

Slujnicele se zoreau, iar hangiul striga la ele:

— Madelon! Jeanneton! Margoton! Hei, păcătoaselor, iute! Puneţi masa pentru aceşti trei seniori, care mor de foame… între timp, mă duc chiar eu să scot din pivniţă o sticlă dintr-un vin special de Vouvray, foarte rece, pe care domniile-voastre au să-l ţină minte!

— Auzi, Montsery? Domnii mei încoace, domniile voastre încolo… Acum nici pomeneală să ni se ceară să plătim înainte!

— Pe toţi dracii, parcă ţi se mai încălzeşte niţel sufletul, când te vezi tratat cu respectul ce ţi se cuvine!

— Asta din pricină că acum ne zornăie bănuţii în buzunare.

— Spune-mi, drăguţa mea, cum te cheamă?

— Margoton, stimate domn.

— Ei bine, dragă Margoton, să ne faci o omletă fainã, aurie şi bine rumenită.

— Împreună cu una din păsările alea grozave pe care le văd acolo, în frigare.

— Şi nişte pateu uşor, de ciocârlii, mierle sau sitari, fără pic de grăsime.

— Şi ceva dulce, bunăoară: tarte, flancuri, jeleuri de fructe…

— Totul stropit cu trei sticle de Beaugency.

— Şi încă trei sticle de Vouvray-ul acela care, într-adevăr, ni se pare destul de convenabil.

— Başca trei sticle de Beaujolais.

— Plus trei sticle din vinişorul acela alb de Saumur, care spumegă şi scânteiază, încât îţi vine să crezi că înghiţi perle blonde.

Când fu adusă la masă omleta, bine rumenită, cei trei izbucniră:

— Ah, simt că renasc, că respir! Mi se pare că ultimele câteva luni au fost un coşmar îngrozitor şi că, în sfârşit, m-am trezit!

— Să luăm viaţa aşa cum e! Să uităm ziua de ieri cu pâinea ei neagră, să facem o primire zâmbitoare norocului nostru, să nu fim prea posaci în faţa soartei vitrege şi să atacăm omleta!

Şi vă asigur că atacul a fost impetuos! A urmat o memorabilă devastare a tuturor proviziilor, care au fost înghiţite cât ai zice peşte, totul fiind stropit cu vin din belşug şi însoţit de glume fără perdea şi de ocheade aruncate slujnicelor tinere şi nurlii. Iar când pe masă nu mai rămaseră decât jeleurile şi prăjiturile, pe care le ronţăiau ca să le treacă vre-mea, udându-le cu vinişor de Saumur, cei trei spuseră, cu un uriaş oftat de mulţumire:

— Şi acum, să poftească domnul Bussy-Leclerc! Slujba ce ne-o oferă ar trebui să fie cu adevărat îngrozitoare, ca să i-o refuzăm!

— Dar iată-l că vine!

Şi, într-adevăr, Bussy-Leclerc venea spre ei.

— Bună ziua, domnilor! Punctuali la întâlnire! E semn bun… Ia să vă văd puţin… Perfect! Superbi… Zău, domnii mei, v-aţi recăpătat înfăţişarea de gentilomi! Trebuie să recunoaşteţi că vă şade mai bine decât în mizerabila îmbrăcăminte în care v-am întâlnit eu. Dar, zău, continuaţi-vă ospăţul… Voi bea şi eu cu dumneavoastră un pahar din vinişorul ăsta alb.

După ce Bussy-Leclerc se aşează în faţa paharului plin, unul din cei trei îi spuse:

— Şi acum, domnule Bussy-Leclerc, aşteptăm să ne comunici ce slujbă ne-aţi hărăzit.

— Domnilor, aţi auzit vreodată de principesa Fausta?

— Fausta! exclamă Saint-Maline cu o voce gâtuită. Cea despre care se spune că-l făcea să tremure pe Guise?

— Papesă, cum i se spunea în şoaptă?

— Cea care a conceput şi a creat Liga… Cea care era supranumită Suverană… într-un cuvânt, Fausta! Asta spune tot. La naiba, doar nu sunt două Fauste! … Ei bine, domnilor, vreau să vă fac să intraţi în serviciul ei… Sunteţi de acord?

— Cu bucurie, domnule! Eram în serviciul unui suveran, vom fi în serviciul unei suverane.

— Care va fi rolul nostru pe lângă principesă?

— Acelaşi ca şi cel de pe lângă Henric de Valois… înainte aveaţi misiunea să vegheaţi asupra persoanei regelui, veţi veghea acum asupra Faustei; loveaţi la un ordin al regelui, veţi lovi acum la un semn al Faustei; eraţi oştenii regelui, veţi fi oştenii Faustei.

— Acceptăm acest rol, domnule de Bussy-Leclerc… dar are oare principesa duşmani atât de puternici, atât de teribili, încât îi trebuiesc trei apărători de talia noastră?

— Nu v-am prevenit? … Va fi o adevărată bătălie!

— Aşa e, Dumnezeule! Bine, bătălie să fie!

— Mai rămâne să ne spuneţi cine sunt duşmanii.

— Principesa n-are decât un singur duşman – spuse Bussy, devenind deodată grav.

— Un singur duşman? … Şi ne angajaţi pe toţi trei! Glumiţi?

— Principesa, voi trei, eu şi încă alţii, tot n-am fi destui ca să-i ţinem piept acestui duşman.

— O-o! … Tocmai dumneavoastră, domnule de Bussy-Leclerc, să vorbiţi aşa?

— Da – răspunse Bussy, cu acelaşi glas grav – domnule de Chalabre şi chiar adaug: cu toate sforţările unite, nu sunt sigur că vom izbuti!

Cei trei se priviră impresionaţi.

— E oare diavolul în persoană? întrebă Saint-Maline.

— E omul care, închis în Bastilia, l-a băgat pe guvernator în locul lui, în celulă şi apoi a pus mâna pe fortăreaţă şi i-a eliberat pe toţi prizonierii. Iar voi îl cunoaşteţi tot atât de

bine ca şi mine, căci, dacă eu eram guvernatorul, dumneavoastră eraţi, domnilor, printre prizonierii aceia.

— Pardaillan!

Numele acesta ţâşni în aceeaşi clipă din gâtlejurile celor trei, care se ridicară în picioare, privindu-se îngroziţi şi încheindu-şi, cu un gest maşinal, centiroanele pe care le desfăcuseră, ca şi cum duşmanul ar fi fost acolo, gata să se năpustească asupra lor.

— Văd, domnilor, că începeţi să înţelegeţi că nu mai e de glumit.

— Pardaillan! Împotriva lui va trebui să luptăm? … Pe el trebuie să-l ucidem?

— Da… Tot mai credeţi că noi patru vom fi prea mulţi?

— Pardaillan! … Ei. Drăcie! … La urma urmei, îi datorăm viaţa!

— Da, dar uiţi că ne-am achitat datoria? …

— De fapt, aşa e!

— Hotărâţi-vă, domnilor! Sunteţi cu Fausta? Mergeţi împotriva lui Pardaillan?

— Ei bine, la dracu’, da, suntem cu Fausta, mergem împotriva lui Pardaillan!

— Reţin acest angajament, domnilor. Şi acum, beau în sănătatea principesei Fausta şi a „oştenilor” ei. Beau pentru victoria Faustei şi pentru succesul „oştenilor” săi.

— Pentru Fausta! Pentru „oştenii” Faustei! strigară cei trei într-un glas.

— Şi acum, domnilor, pe cai!

— Încotro mergem, domnule?

— Spre Spania.

Capitolul 9

Întâlnirea lui Pardaillan cu Fausta

Bussy-Leclerc, Montsery, Saint-Maline şi Chalabre străbătură Franţa, trecură nestingheriţi şi pătrunseră în Catalania unde sperau, dacă nu s-o găsească pe Fausta, cel puţin să-i afle urma. Se opriră la Lericla atât ca să facă un mic popas, cât şi pentru a-şi lua informaţii. La han, chiar

înainte de a descăleca, Bussy-Leclerc se interesă de Fausta, iar hangiul îi răspunse:

— Ilustra principesă de care vorbeşte domnia-voastră a binevoit să se oprească în oraşul nostru. A plecat cam de vreo oră, îndreptându-se spre Saragossa, pentru ca, de acolo, să meargă la Madrid, reşedinţa obişnuită a curţii suveranului nostru, regele Filip, care o preferă celei de la Toledo, străveche capitală a Castiliei, astăzi decăzută.

Iar la o nouă întrebare a lui Bussy, îi răspunse:

— Principesa călătoreşte în litieră. Nu vă va fi greu s-o ajungeţi din urmă.

După ce căpătară aceste informaţii preţioase, descălecară, iar Bussy spuse:

— Tovarăşii mei şi cu mine suntem flămânzi şi morţi de sete. Se găseşte ceva de mâncare la dumneavoastră? … Orice-ar fi…

— Slavă Domnului, avem, seniore, provizii cu care putem satisface şi pe cei mai delicaţi şi pe cei mai înfometaţi! le răspunse hangiul cu mândrie.

— Slavă Domnului! În cazul acesta, serviţi-ne ce aveţi mai bun. Şi nu cruţaţi nici vinul, nici bucăţele.

Peste câteva clipe, hangiul punea pe masă pâine, un burduf rotunjor, trei cepe uriaşe, o spinare de oaie fiartă şi o farfurie mare, plină cu năut fiert. Întorcându-se către călători, îi îmbie:

— Domniile-voastre sunt servite… Şi, pe Dumnezeu, nu servim prea des un asemenea ospăţ!

— Lua-te-ar dracu! bombăni Montsery. Nenorocita asta de mâncare se numeşte la el ospăţ!

— Să nu fim prea pretenţioşi – spuse Bussy-Leclerc – şi să încercăm să ne obişnuim cu bucătăria asta, căci aşa ceva vom întâlni cam peste tot… De altfel, la nevoie ne vom scoate pârleala cu plăcintele şi cu prăjiturile care sunt, de obicei, delicioase.

După o oră, cei patru tovarăşi încălecară, porniră pe urmele Faustei şi în curând avură satisfacţia să-i zărească

litiera pe care nişte catâri, bogat împodobiţi, o purtau cu pas încet, dar sigur.

Mărginit de o parte şi de alta cu bălării, bătut de razele nemiloase ale unui soare orbitor, drumul pietros înainta de-a lungul muntelui, trecând peste un fel de mic platou de unde se putea vedea până departe, apoi cobora brusc şi şerpuia de-a curmezişul câmpiei ce se întindea cât vedeai cu ochii, pârjolită, monotonă, fără o luncă, fără o pădurice, fără nimic pe care să ţi se poată odihni privirea. Fausta şi escorta ei apărură pe platou unde rămaseră o clipă, într-o lumină strălucitoare.

Mai încolo, la mare distanţă, un cavaler, gonind în galop, părea că-i aleargă în întâmpinare. În faţa ei, însă, Fausta îl recunoscu pe Bussy-Leclerc şi-şi spuse:

„Bussy-Leclerc, aici! ... Ce caută Bussy-Leclerc în Spania?”

Făcu imediat un semn şi Montalta, care călărea pe lângă litieră, se aplecă peste greabănul calului, ca să audă.

— Cardinale, lăsaţi-i pe aceşti cavaleri să se apropie… în cazul când vor veni să-mi vorbească.

Montalta salută şi trecu la loc, în fruntea escortei, dând ordine.

Iar Fausta se instală pe pernele litierei, într-o poziţie plină de graţie şi de maiestate, în timp ce ochii ei, atraşi parcă irezistibil de vreun fluid misterios, se îndreptau către cavalerul de colo, din câmpie, punct negru ce creştea din ce în ce mai mult.

Bussy-Leclerc şi „oştenii” se opriră în faţa litierei şi, cu pălăria în mână, aşteptară ca Fausta să-i întrebe ce vor. Atunci, ea li se adresă:

— Oare după mine alergaţi, domnule Bussy-Leclerc?

Bussy se înclină.

Fausta îl privi preţ de o secundă şi, fără să arate nici surpriză şi nici emoţie, continuă:

— Să auzim, domnule, ce aveţi să-mi spuneţi?

— Am fost trimis la dumneavoastră de către doamna stareţă a benedictinelor din Montmartre.

— Aşadar, Claudine de Beauvilliers n-a uitat-o pe Fausta?

— Pe prinţesa Fausta n-o poţi uita când ai avut cinstea să fii în preajma ei, fie măcar şi o singură dată.

Bussy făcu o pauză ca să-şi dea seama de impresia produsă de răspunsul său, foarte galant după părerea lui.

Nepăsătoare, Fausta continuă:

— Ce doreşte de la mine doamna stareţă?

— Să vă înştiinţeze că maiestatea sa Henric de Navara este la curent cu cele mai mici amănunte ale misiunii pe care urmează s-o îndepliniţi pe lângă Filip al Spaniei… Sunt mulţi ani, doamnă, de când Bearnezul visează la tronul Franţei şi de când îşi face drum spre el. Acum se crede pe punctul de a-şi vedea visele schimbându-se în realitate. Şi tocmai acum interveniţi dumneavoastră, făcând să apară un adversar puternic, care poate să-i spulbere pe veci speranţele… Luaţi aminte, doamnă, Henric de Navara nu se va da înapoi de la nici un fel de violenţă ca să vă oprească şi să vă zdrobească… Luaţi aminte! Ei sunt pe urmele dumneavoastră.

— Claudine de Beauvilliers este cea care v-a trimis la mine cu această veste? întrebă Fausta gânditoare.

— Am mai avut onoarea să vă spun acest lucru, doamnă.

— Am fost informată că regele Henric şi-a stabilit cartierul general la mănăstirea din Montmartre. E adevărat, domnule?

— Exact, doamnă.

— Se spune că regele se aprinde foarte uşor… Claudine e tânără, frumoasă, iar calitatea ei de stareţă n-o pune la adăpost de ispite, cel puţin aşa se zvoneşte.

Bussy schiţă un zâmbet:

— Înţeleg, doamnă… Totuşi, după cum vedeţi, între dumneavoastră şi rege, stareţa n-a şovăit…

— Bine! rosti cu gravitate Fausta. Asta-i tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar Claudine de Beauvilliers mi-a recomandat în mod special să angajez în serviciul

dumneavoastră câţiva gentilomi viteji şi devotaţi şi să-i aduc cu mine.

— Ce să fac cu ei, domnule? întrebă Fausta cu un calm care te descumpănea.

— Păi, doamnă – zise Bussy-Leclerc buimăcit – să vă apere! N-aţi înţeles? Veţi fi atacată, chiar violent atacată!

— Ne aflăm în Spania, unde nimeni n-ar îndrăzni să nu-i acorde respectul cuvenit aceleia care călătoreşte sub ocrotirea regelui şi a marelui său inchizitor… Pentru rest e destul domnul cardinal de Montalta, aici de faţă.

— Dar, doamnă, nu e vorba de regele Filip şi de supuşii săi! … E vorba de regele Henric şi de solii lui care sunt francezi şi care, credeţi-mă, se sinchisesc de ocrotirea marelui inchizitor tot atâta pe cât se sinchiseşte Bussy-Leclerc de o lovitură de sabie.

În clipa aceea, călătorul din câmpie, pe care Fausta nu-l pierdea din ochi nici o clipă, deşi stătea de vorbă cu Leclerc, ajunsese la poalele muntelui şi, luând-o pe drumul care mergea în serpentine, dispăru la o cotitură.

— Cred că aveţi dreptate, domnule – spuse în sfârşit Fausta. Accept aşadar ajutorul pe care mi-l aduceţi şi aprob dinainte condiţiile pe care le-aţi stabilit în numele meu. Cine sunt aceşti bravi gentilomi?

— Trei dintre cei mai viteji şi mai curajoşi din garda celor „Patruzeci şi Cinci”, cunoscuţi sub numele de „oşteni” ai regelui.

Şi-i prezentă pe rând:

— Domnul de Saint-Maline, domnul de Chalabre, domnul de Montsery.

Cunoştea oare Fausta aceste trei nume? … Cunoştea ea, oare, rolul pe care, după cum spune gura lumii, îl jucaseră în moartea tragică a ducelui de Guise? … E probabil. În orice caz, nu ştia că ducele fusese lovit în luptă dreaptă şi că lovitură mortală îi fusese dată de către însuşi acela pe care ea îl iubea şi-l ura în acelaşi timp. Restul desigur că nu avea nici o importanţă în ochii ei.

De aceea, la salutul plin de respect al celor trei, răspunse zâmbind:

— Voi încerca, domnilor, ca intrarea dumneavoastră în serviciul principesei Fausta să nu vă facă să regretaţi prea mult slujba pe care aţi avut-o în solda răposatului rege, maiestatea sa Henric al III-lea.

Apoi se adresă lui Bussy-Leclerc:

— Şi dumneavoastră, domnule? Intraţi şi dumneavoastră în serviciul Faustei?

Această întrebare fusese pusă cu atâta naturaleţe, încât, dacă ascundea cumva vreo ironie, Bussy-Leclerc nu observă.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar în ceea ce mă priveşte, doresc să-mi păstrez independenţa pentru o bucată de vreme. Cu toate acestea, voi avea onoarea să vă însoţesc până la curtea regelui Filip, unde am şi eu nişte treburi, iar până acolo spada lui Bussy-Leclerc este la dispoziţia dumneavoastră.

În clipa aceea, cavalerul din depărtare apăru pe coasta muntelui. Îşi ţinea calul la pas şi mergea liniştit.

— Vă mulţumesc, domnule… Dar, Dumnezeule, după spusa dumneavoastră, s-ar crede, într-adevăr, că regele Henric a asmuţit împotriva mea o bandă de asasini.

— Doamnă – zise pe un ton grav Bussy – dac-ar fi fost aşa, nu m-aţi fi văzut atât de neliniştit şi v-aş fi spus: „Acest gentilom (şi arătă spre Montalta) şi servitorii săi vor fi de ajuns ca să vă apere”.

— O – făcu Fausta, altminteri foarte calmă – regele Navarei o fi trimis împotriva noastră un corp de armată? … Bine, dar bietul rege n-are destule trupe ca să cucerească regatul Franţei care-l ispiteşte atâta!

— Bine ar fi să fi fost aşa! Nu, nu un corp de armată se îndreaptă împotriva dumneavoastră! … Ci un om, un singur om! … Dar omul acesta care se apropie de dumneavoastră cu geniul său diavolesc, este mai de temut decât o armată

întreagă. Nu e un om, doamnă, ci însuşi fulgerul ce se va abate asupra dumneavoastră… e Pardaillan! …

— Iată-l! spuse Fausta cu răceală.

— Pe cine? urlă Bussy-Leclerc, cu părul măciucă.

— Cel a cărui venire mi-aţi vestit-o.

Şi i-l arătă cu degetul pe cavalerul care înainta spre ei.

— Pardaillan! urlă Bussy-Leclerc.

— Pardaillan! În sfârşit! … tună Montalta.

— Domnul de Pardaillan! repetară cei trei.

Se aflau acolo cinci nobili, viteji toţi cinci şi având fiecare la activul său multe dueluri şi bătălii câştigate. Erau înconjuraţi de o trupă înarmată. Veneau din inima Franţei sau din fundul Italiei ca să se întâlnească cu Pardaillan…

Pardaillan se apropia, iar ei se uitau unii la alţii şi erau albi ca varul. Şi fiecare putea să citească în ochii vecinului său acelaşi fior pe care-l simţea strecurându-li-se până-n măduva oaselor. Se priviră unii pe alţii şi-şi dădură seama că le e frică.

El, în timpul acesta, singur, stând în şa, cu un zâmbet şiret pe buze, înainta liniştit. Iar când ajunse la doi paşi de Fausta, toţi cei cinci puseră mâna pe sabie şi se aşezară în poziţie de atac…

— Înapoi cu toţii! … strigă Fausta cu un glas atât de aspru, cu un gest atât de poruncitor şi cu o atitudine atât de maiestuoasă, încât rămaseră pironiţi pe loc, privindu-se îngroziţi.

Iar la un gest şi mai poruncitor şi mai autoritar încă, se retraseră, bombănind, până nu-i mai auziră vocea, lăsându-i pe cei doi faţă în faţă.

Pardaillan se înclină cu graţia semeaţă care-l caracteriza şi-i spuse cu un zâmbet plin de scânteietoare ironie:

— Doamnă, sunt bucuros să văd că aţi scăpat cu bine din uriaşul pârjol care a mistuit palatul Riant.

Fausta îl învălui într-o privire pătrunzătoare.

— Văd că şi dumneavoastră aţi scăpat cu bine.

— Fiindcă veni vorba, doamnă, nu ştiţi cumva ce mână criminală… sau pur şi simplu neîndemânatică, a aprins formidabilul incendiu în care, multă vreme, am crezut că v-aţi pierdut preţioasa dumneavoastră viaţă?

— Nu cumva ştiţi dumneavoastră, cavalere? îi întoarse vorba Fausta, pe un ton foarte natural.

— Eu, doamnă? o întrebă Pardaillan, cu aerul cel mai nevinovat. Ei, bunule Dumnezeu, de unde vreţi să ştiu?!

— În cazul acesta, domnule, de unde să ştiu eu ceea ce vă este necunoscut dumneavoastră?

— Pentru că, doamna mea, încă n-am uitat de o numită vârşă… îşi aminteşte doamna de acea frumoasă vârşă pusă în fundul Senei anume pentru mine şi în care am fost silit să stau o noapte întreagă?

Fausta clipi imperceptibil, ceea ce nu-i scăpă însă lui Pardaillan, căci îi spuse:

— Da, citesc pe faţa dumneavoastră că vă amintiţi de acest lucru… Fierul, focul, apa, pe care le-aţi dezlănţuit împotriva mea, v-au trădat rând pe rând. Astfel că mă întreb – urmă el râzând – ce stihie mai aveţi de gând să dezlănţuiţi astăzi împotriva mea?

O clipă, cavalerul tăcu, gânditor, cu o expresie negrăit de melancolică, în timp ce ea-l privea cu o admiraţie ascunsă. Apoi, continuă, cu expresia aceea de nepăsare şi batjocură:

— Asta ca să vă arăt că sunt destul de obişnuit să ies din încurcătură… Dar dumneavoastră? … Veţi crede oare că am fost asigurat că v-aţi găsit o moarte îngrozitoare în acel incendiu? … Veţi crede oare că am trecut printr-o spaimă de moarte la auzul acestei veşti?

În ciuda stăpânirii sale de sine, Fausta nu-şi putu reţine o mişcare, iar ochii îi scăpărară. Dar el urmă să vorbească:

— Dumnezeule, aşa e! Îmi spuneam că dac-aş fi fost mai puţin grăbit să scap din cuptorul acela, aş fi putut, ar fi trebuit să vă salvez şi aveam adevărate remuşcări din cauza grabei mele prosteşti care v-a pricinuit moartea.

Fausta îl privea cu ochii ei ca diamantele negre, a căror strălucire era învăluită de o tandră duioşie şi răsuflă grăbit sub masca-i impasibilă, căci vorbele acestea, pe care Pardaillan le rostea pe un ton detaşat, ca şi cum le-ar fi adresat lui însuşi, trezeau în sufletul ei zbuciumat o speranţă nesăbuită.

El izbucni din nou în râs şi spuse:

— Uitasem că o femeie deşteaptă ca dumneavoastră nu putea să omită luarea anumitor măsuri sigure pentru a ieşi nevătămată dintr-o situaţie atât de periculoasă… lucru pentru care vă felicit.

Fausta simţi o strângere de inimă la auzul acestor vorbe sfidătoare ca o insultă.

— Oare pentru a-mi spune aceste lucruri aţi venit la mine? îl întrebă ea, cu privirea din nou rece şi cu faţa ca de piatră.

— Nu, Dumnezeu mi-e martor! Şi vă cer iertare că vă ţin aşa în soarele ăsta fierbinte ca să ascultaţi, cu o răbdare pentru care vă sunt nesfârşit de recunoscător, neroziile ce vi le-am spus până acum.

Fausta încuviinţă din cap şi-l întrebă:

— Dar cum se face că vă întâlnesc călărind sub cerul strălucitor al Spaniei?

— Vă căutam – răspunse simplu Pardaillan.

Pentru a doua oară Fausta nu-şi putu stăpâni o tresărire.

— Ei bine – îi spuse ea, cu privirea din nou tandră – acum că m-aţi găsit, spuneţi-mi, pentru ce mă căutaţi?

Faţa lui Pardaillan deveni, la rându-i, de nepătruns.

— Doamnă, maiestatea sa regele Henric m-a însărcinat să-i aduc înapoi un anumit document ce se află în posesia dumneavoastră şi pe care îl duceţi regelui Spaniei. Şi vă căutam să vă întreb dacă doriţi să-mi predaţi mie acest document.

În timp ce vorbea, Fausta părea pierdută într-un vis îndepărtat, dar când el tăcu, cu un glas scăzut, pătrunzător, îi spuse, aţintindu-şi asupra lui ochii plini de văpăi, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită voinţa ei:

— Cavalere, nu prea de mult v-am oferit un regat în Italia, iar dumneavoastră aţi refuzat, sub pretext că ar fi trebuit să luptaţi împotriva unui bătrân… Cu toate că bătrânul se numea Sixt al V-lea, refuzul acela nu m-a mirat venind din partea unui spirit cavaleresc ca al dumneavoastră. Planurile pe care le făurisem şi pe care refuzul dumneavoastră de atunci le nimicea, le-aş putea relua acum, aducându-le unele schimbări… De data aceasta nu mai e vorba de a ataca un bătrân… E vorba de a încheia o alianţă cu un suveran… cel mai puternic de pe pământ…

Fausta făcu o pauză.

Atunci el o întrebă din nou, cu un glas liniştit, ca şi cum n-ar fi auzit nimic:

— Doamnă, vreţi să-mi daţi pergamentul?

Fausta simţi încă o dată împunsătura îndoielii şi a descurajării. Dar văzându-l atât de calm şi atât de atent – în aparenţă – continuă:

— Ascultaţi-mă, cavalere… în schimbul acestui pergament, veţi obţine postul de comandant suprem al armatei pe care Filip o va trimite în Franţa. Iar această armată va fi formidabilă, aşa cum o cere o asemenea acţiune… Sub comanda unui şef ca dumneavoastră, armata aceea va fi invincibilă… în fruntea trupelor dumneavoastră vă veţi năpusti asupra Franţei, îl veţi bate fără greutate pe Bearnez, veţi pune mâna pe el şi apoi va fi judecat şi condamnat ca aţâţător la erezie… Filip al II-lea va fi recunoscut ca rege al Franţei, iar dumneavoastră… se va crea pentru dumneavoastră un post de conducere special, ceva cum ar fi viceregele Franţei! … Vă veţi mulţumi cu asta… până când, scurtând titlul cu un cuvânt, veţi putea, în virtutea dreptului de cuceritor, să vă puneţi pe cap coroana regală… Iată planul meu… Spuneţi doar un cuvânt, cavalere de Pardaillan şi vă predau numaidecât pergamentul pe care mi-l cereţi pentru Henric de Navara.

Pardaillan repetă glacial:

— Doamnă, binevoiţi să-mi predaţi pergamentul pe care am promis să-l duc maiestăţii sale Henric, regele Franţei?

Fausta îl privi o clipă şi, răsturnându-se pe perne, îi răspunse cu glas morocănos:

— V-am oferit pentru dumneavoastră acest preţios pergament, însă l-aţi refuzat… îl voi duce, aşadar, lui Filip.

— Cum doriţi, doamnă – răspunse Pardaillan înclinându-se.

— Şi atunci, ce veţi face?

— Eu… doamnă… voi aştepta… Şi deoarece sunteţi hotărâtă să mergeţi la Madrid, voi merge şi eu… Nu vă spun, deci, adio, ci la revedere, doamnă…

— La revedere, cavalere – răspunse Fausta cu un ton ciudat.

Pardaillan salută cu un gest larg şi porni din nou liniştit pe drumul pe care venise.

După ce dispăru după prima cotitură, Bussy-Leclerc, Chalabre, Montsery, Saint-Maline şi Montalta înconjurară litiera, înjurând şi blestemând, iar Montalta izbucni:

— De ce, doamnă, de ce ne-aţi împiedicat să-l atacăm pe acest vagabond?

— Da! De ce? zise şi Bussy, scrâşnind din dinţi.

Fausta îi privi o clipă cu un zâmbet plin de dispreţ.

— De ce? … Pentru că tremuraţi de frică, domnilor!

— Pe Cristos! … Pe toţi dracii! …

— Doamnă, mai e timp! O singură vorbă şi omul acesta nu mai ajunge până la poalele muntelui!

— Da? … Ei bine, încercaţi…

Şi le arătă cu degetul spre Pardaillan, care îşi făcuse din nou apariţia pe drumul şerpuitor.

Umiliţi de atitudinea ei dispreţuitoare şi înciudaţi de dispreţul şi mai jignitor al aceluia care plecase fără a-i fi luat măcar în seamă, se bulucirăă, împingându-se unii pe alţii şi bombănind tot felul de ameninţări surde.

Iar Fausta, cu un zâmbet ciudat, se ridică pe perne şi se rezemă în coate, luând poziţia cuiva care se pregăteşte să asiste comod la un spectacol interesant.

Spuneam că drumul şerpuia de-a lungul muntelui în aşa fel încât, la coborâre, aveai: în dreapta masa granitică ce se ridica impunătoare şi feerică prin înfăţişările nesfârşit de variate pe care le lua sub razele magice ale unui soare orbitor; în stânga, pantele când dulci, când povârnite, adesea absolut drepte, pereţi ai unor prăpăstii adânci, gata parcă să înghită pe cel ce face un pas greşit – victimă schilodită şi ciopârţită de aloeşii uriaşi sau de ghimpii cactuşilor.

Cât despre ceea ce noi numim drum, nu era decât făgaş scobit de potcoavele cailor şi ale catârilor care, cu timpul, izbutiseră să taie un fel de cărare capricioasă, când destul de largă ca să îngăduie mai multor cavaleri s-o abordeze frontal, când prea strâmtă pentru a lăsa să treacă un singur om.

Totuşi, pe ici pe colo, oamenii se înduraseră să mai îndrepte şi să mai îmbunătăţească drumul tăiat de animale.

Cei cinci apărători ai Faustei porniseră de-a valma în urmărirea lui Pardaillan. Drumul, îngustându-se, îi silea să meargă în rând câte unul şi iată care era ordinea de marş stabilită de întâmplare în frunte, Bussy-Leclerc, urmat de Saint-Maline, Chalabre şi Montsery, iar Montalta încheia coloana. Cât despre Pardaillan, se afla la un cot al drumului, unde opera animalelor fusese oarecum modelată de oameni, în aşa fel, încât există acolo un soi de mică platformă.

Când auzi în spatele lui tropotul cailor, se întoarse:

— Ia te uită! E viteazul Bussy-Leclerc şi cei trei drăguţi pe care i-am scos din Bastilia şi încă unul pe care nu-l cunosc! … De ce i-o fi împiedicat Fausta să mă atace când eram sus? Acolo aveau cel puţin loc, pe când aici…

Şi clătină cu înţeles din cap, zâmbind şiret, în timp ce cerceta terenul. Fără grabă, îşi întoarse calul şi-l băgă într-o adâncitură lângă perete, cu crupa aproape lipită de nişte uriaşe stânci prăvălite. Astfel aşezat, avea în faţa lui poteca

pe care venea Bussy; în spate, stâncile ca nişte metereze; la stânga, era coasta muntelui, iar în dreapta, prăpastia.

Nu putea fi atacat, deci, decât din faţă şi numai de câte unul dintre ei.

Aştepta cu sabia scoasă şi abia când Bussy-Leclerc ajunse la câţiva paşi de el, i se adresă:

— Ei, domnule Bussy-Leclerc, încotro alergaţi aşa? … Oare după lecţia de scrimă pe care v-am făgăduit-o acum câteva luni?

— Fanfaron mizerabil! urlă Leclerc, atacând cu sabia ridicată. Aşteaptă tu, am să-ţi dau lecţia pe care de mult o meriţi!

— Nici nu vreau altceva – răspunse Pardaillan, apărându-se.

— Omoară-l! Omoară-l! strigară cei trei oşteni ai regelui.

— Uşurel, domnilor… Dacă vreţi să mă ucideţi, nu trebuia să-l puneţi în frunte pe şcolarul ăsta…

— Pe moartea mamei mele, eu, Bussy, şcolar! …

— Şi încă un şcolar prost… care nu ştie nici măcar să-şi ţină sabia… Hei! … Hop! … În gardă??? ăm_inversarea_caracterelor_____??!?

În aceeaşi clipă, sabia îi sări lui Bussy din mână, căzând în prăpastie.

— Ptiu, drace! mugi Leclerc, smulgându-şi părul din cap…

Îndărătul lui, Saint-Maline zbiera:

— Loc! Faceţi-mi loc, pe toţi dracii!

Bussy, năucit, nu se mişca din loc, barând în continuare drumul celorlalţi. Deodată, rotindu-şi privirea ca un nebun, îl zări pe Montalta care descălecase, se strecurase în faţă şi-i întinsese sabia lui.

Bussy o apucă cu un răcnet de bucurie şi, fără să şovăie, atacă din nou, cu capul în pământ.

— Iar! spuse Pardaillan. Zău, domnule, nu te mai saturi!

Şi în aceeaşi clipă, sabia lui Bussy descrise o curbă în aer şi se duse s-o întâlnească pe prima, în fundul prăpastiei.

— Ei! zise Pardaillan. Acum eşti mai mulţumit? Dacă socotesc bine, este pentru a cincea oară când te dezarmez… Hotărât lucru, cu mine n-ai noroc!

Bussy îşi ridică mâinile spre cer, îşi înăbuşi un blestem şi se prăbuşi, copleşit de furie şi de ruşine.

Ar fi fost pierdut dacă Pardaillan – cu un gest de supremă umilire, dar şi de supremă generozitate – nu l-ar fi apucat cu mâna lui de fier şi nu i-ar fi proptit în şa trupul leşinat.

Saint-Maline se căznea în zadar să treacă în locul lui Bussy, când Montalta se aşează în faţa lui şi, cu o voce joasă şi şuierătoare, îi spuse:

— Nu te mişca, domnule, dacă ţii la viaţa dumitale!

— Pe toţi dracii, eşti nebun?!

— Nu te mişca, îţi spun… Omul ăsta e un demon! Dacă ne luăm după el, ne ucide pe toţi, unul după altul, or ne va dezarma… Luaţi-l pe Bussy şi întorceţi-vă la principesă… Vă ordon, în numele ei… Haideţi, domnilor!

Pardaillan se întoarse către cei trei „oşteni” şi-i întrebă cât se poate de amabil:

— Cine urmează, domnilor?

Dar Saint-Maline, Chalabre şi Montsery se supuseră bombănind poruncii cardinalului, aruncând priviri furioase atât lui Montalta cât şi lui Pardaillan, descălecară, îl luară cu ei pe Bussy şi se căzniră să-l readucă în simţiri.

Între timp, Montalta se proţăpi în faţa lui Pardaillan şi-i spuse, palid de furie stăpânită:

— Domnule, aflaţi că vă urăsc!

— Ei şi? … Dar pe dumneavoastră nici nu vă cunosc! Cine sunteţi, domnule?

— Sunt cardinalul Montalta – răspunse celălalt băţos.

— Nepotul admirabilului domn Peretti? … Cum se simte unchiul dumneavoastră? zise Pardaillan cu cel mai graţios surâs al său.

— Vă urăsc, domnule…

— Aţi mai spus-o o dată – observă cavalerul cu răceală.

— Şi am să vă ucid!

— Aha, asta e altceva! … Şi cum vă gândiţi să mă ucideţi?

— V-am prevenit, domnule – spuse Montalta scrâşnind. Ne vom mai întâlni.

— Chiar acum, dacă doriţi… Nu? Bine, în acest caz, unde veţi voi dumneavoastră şi când veţi voi.

În vremea asta, „oştenii” se depărtaseră, ducându-l cu ei pe Bussy-Leclerc, care, revenindu-şi îşi plângea înfrângerea, fără să ia în seamă consolările pe care ceilalţi i le ofereau cu dărnicie. La o distanţă destul de mare, venea după ei Montalta, dus pe gânduri.

— La revedere, domnilor! le strigă Pardaillan şi, ridicând din umeri, îşi continuă drumul fluierând un cântec de vânătoare de pe vremea lui Carol al IX-lea. Dar nu făcu nici cincizeci de paşi şi auzi un foc de armă. Glonţul căzu la câţiva metri de el, pe versantul pe care tocmai trecea.

Înălţă repede capul. Montalta, singur, aplecat peste marginea prăpastiei, deasupra lui, ţinea în mână pistolul încă fumegând pe care-l descărcase. Văzând că lovitura a dat greş, cardinalul sări pe cal şi, cu un gest ameninţător, porni pe urmele tovarăşilor săi.

Capitolul 10
Don Quijote

Continuându-şi drumul spre câmpie, cavalerul îşi spunea:

„La dracu’! Dacă şi-ar fi calculat mai bine bătaia armei, s-ar fi terminat cu domnul ambasador şi cu misiunea lui!”

Şi, încruntând din sprâncene, îşi urmă gândurile:

„Bussy-Leclerc şi ceilalţi m-au atacat ca nişte gentilomi, spadă contra spadă… Celălalt e omul bisericii şi încearcă să mă asasineze… Trebuie supravegheat îndeaproape! Mă urăşte, mi-a spus-o, dar de ce? … Nici nu-l cunosc…”

Se gândi o clipă şi, ridicând din umeri, gest care-i era familiar, spuse cu voce tare:

— A dracului treabă! Oare voi rămâne aşa toată viaţa? … Bietul meu tată, dac-ar mai trăi, ar putea să mă copleşească, pe bună dreptate, cu cele mai grele ocări… Bine, iată-mă scăpat din capcanele întinse de muntele ăsta.

Aici, cel puţin, se vede de departe când vine cineva. Singur, la adăpost de orice atac, cu conştiinţa curată, plătindu-mi toate datoriile, izvorâte din recunoştinţă sau din ură, puteam să privesc evenimentele ca simplu spectator şi să-mi îngădui să trăiesc o viaţă liniştită. Da, mii de draci, căci, mai la urma urmei, ce-mi pasă mie de afacerile regelui Henric şi ale regelui Filip? Şi de doamna Fausta şi de papă? Şi de biserică şi de Reformă? Şi de mai ştiu eu ce? …

Se întoarse şi-i zări în depărtare pe Fausta şi însoţitorii ei, ajunşi la poalele muntelui. Clătină din cap:

— În loc de asta, iată-mă înţepat de streche, iată că-mi vâr din nou nasul unde nu-mi fierbe oala… Din nou zvârlit în mijlocul unui joc în care n-am ce căuta şi în care prezenţa mea încurcă totul… Şi mă mai mir, prostul de mine, că nişte oameni pe care nu-i cunosc îmi vor moartea. Pe Pilat, dar ar trebui să mă mir dacă n-ar fi aşa… Unde mai pui că lucrurile abia sunt la început şi că nu va trece multă vreme şi toţi sutangiii din Spania şi Dumnezeu ştie că sunt destui, vor tăbărî asupră-mi!

Se mai întoarse o dată, dar nu mai zări escorta Faustei.

Basta! exclamă el scuturându-se, cu un zâmbet şiret. Am intrat în horă… De altfel, am mai văzut eu multe şi, slavă Domnului, nu sunt ciung!

Tot vorbind aşa cu sine însuşi, sosi la Madrid fără să mai zărească nici o singură dată escorta Faustei şi fără să i se mai întâmple ceva demn de a fi pomenit.

Pe malul Mancanares-ului, pe o movilă, chiar pe locul unde se ridică astăzi palatul regal, se afla pe atunci Alcazarul, reşedinţa regelui.

Pardaillan merse de-a dreptul acolo. Primul ofiţer căruia îi ceru informaţii îi răspunse:

— Maiestatea sa a părăsit Madridul acum câteva zile.

— Şi unde s-a dus?

— La Sevilla, în fruntea unui corp de armată castilian, ca să supună pe eretici: evrei, musulmani şi ţigani.

— Iată o faptă cu adevărat demnă de acest mare rege – spuse Pardaillan cu glasul cel mai mieros.

Ofiţerul castilian, încântat de această aprobare măgulitoare, adăugă:

— Regele a jurat să curme erezia în tot regatul. Va trebui ca evreii şi maurii să se convertească, sau de nu…

— Vor fi fripţi cu grămada! … Slavă Domnului! Asta îi va învăţa cum să trăiască! … Şi cum pentru nimic în lume n-aş vrea să pierd un spectacol atât de instructiv, îngăduiţi-mi, domnule, să vă părăsesc.

Şi, dând pinteni calului, Pardaillan porni din nou la drum, printre munţi şi câmpii.

Trecând de Cordoba, după ce străbătu adevărate păduri de portocali şi măslini, de-a lungul malurilor Guadalquivirului, al cărui curs era stăvilit de mii de mori de ulei, ajunse la Carmona, oraş fortificat, la câteva leghe de Sevilla, unde rămase cu totul surprins văzând că armata regală îşi înălţa corturile.

Pardaillan întrebă de ce s-a oprit armata atât de aproape de ţintă.

— Pentru că astăzi e marţi – i se răspunse.

— Marţi – făcu Pardaillan – zi consacrată lui Marte… Prielnică, deci, unei acţiuni războinice ca a voastră.

— Dimpotrivă, zi nefastă, seniore. Oricine ştie că o acţiune începută într-o marţi e menită unei nereuşite sigure.

— Ca să vezi! La noi, în Franţa, vinerea e cea care are neplăcuta faimă de a fi purtătoare de ghinion… Aşadar, regele îşi va aşeza tabăra aici?

— Nu, domnule, regele este un suveran curajos, duşman al oricărei superstiţii. El şi-a continuat drumul vitejeşte, iar astă-seară va dormi la Sevilla.

— Atunci – spuse Pardaillan cu gravitate – întrucât şi eu sunt, în felul meu, duşmanul oricărei superstiţii, voi face ca şi curajosul dumneavoastră suveran: mă voi duce, vitejeşte, să dorm la Sevilla.

Şi porni din nou la drum.

Către seară, zări, în sfârşit, escorta regelui, care se târa cu suliţe şi steaguri pe drumul prăfuit, străjuit de păduri de măslini, arbori de plută, portocali şi palmieri.

Socotind că n-are rost să se ţină după ei, în pasul ăsta, se avântă în galop prin pădure şi în scurt timp le-ar fi luat-o înainte, dar se opri şi-şi spuse:

„Ei, drace! Dacă tot am prilejul, ia să văd ceva mai îndeaproape figura acestui suveran curajos, căruia nu-i este frică să întreprindă într-o zi de marţi nimicirea unui număr de supuşi ai săi!”

Cocoţaţi pe nişte cai cu găteli scumpe, o sută de seniori, îmbrăcaţi în armuri de fier şi cu lancea în mână mergeau înaintea unei litiere mari şi elegante, trasă de catâri împodobiţi cu poclăzi în culori ţipătoare, acoperite cu plase încununate de panglicuţe şi funde, ce atârnau până la pământ. Hamurile superbe erau împodobite cu rozete, ciucuri şi canafuri multicolore, având deasupra multe scoici, plăci de metal, inele şi clopoţei de argint, ce sunau cu un clinchet vesel.

Îmbrăcat într-o haină bogată, dar sobră, croită din mătase şi catifea neagră, regele stătea pe jumătate trântit pe pernele de catifea cusute cu fir de aur.

Cam scund, chel, cu obraji supţi, cu barba şi părul tăiate scurt şi cărunte, cu privirea rece, de o fixitate neobişnuită, înzestrat mai degrabă cu o morgă dispreţuitoare decât cu o adevărată măreţie, părea o figură posacă şi glacială… de-a dreptul un spectru! …

Cel puţin aşa îl văzu Pardaillan pe regele Filip al II-lea, maiestatea sa catolică, pe atunci în vârstă de şaizeci şi trei de ani.

Îndărătul litierei se înălţa un alt zid viu, făcut din fier şi din oţel.

— Doamne! mormăi Pardaillan îndepărtându-se în goană mare – întunecată figură! Şi pe suveranul ăsta întunecat visează Fausta să-l impună poporului Franţei, care este atât de vioi şi de vesel! … Pe Pilat, numai vederea acestui

îngheţat despot şi ar fi de ajuns ca să încremenească pe veci râsul pe frumoasele buze ale fetelor din Franţa!

Sevilla, capitala Andaluziei, avea pe atunci altă importanţă decât în zilele noastre. Aşezată în plină câmpie, lipsită de orice apărare naturală, afară de cea dinspre Guadalquivir, era protejată de un zid crenelat, iar cincisprezece porţi principale păzeau intrarea în oraş.

Pardaillan îşi făcu intrarea prin poarta Macarena, situată în nordul oraşului, tocmai când soarele apunea în flăcări de purpură şi de aur.

Pentru cei ce vor să ştie de unde vine numele acesta bizar, vom spune că era numele unei infante maure.

Zărind un călăreţ a cărui figură i se păru simpatică, Pardaillan îl rugă să-i recomande un han convenabil, care să nu fie prea departe de palatul regal. Călăreţul îi aruncă o privire pătrunzătoare şi-l cercetă o clipă cu o atenţie şi cu o stăruinţă care l-ar fi făcut pe Pardaillan să sară în sus, dacă în privirea şi zâmbetul acestui necunoscut n-ar fi simţit o simpatie sinceră şi un fel admiraţie. În mod vădit, cavalerul acesta îl sorbea din ochi cu duioşia unui părinte care-şi admiră fiul mult iubit.

De aceea, neprimind nici un răspuns, Pardaillan, care nu era prea răbdător din fire, repetă întrebarea cu un zâmbet blajin:

— Domnule, am avut cinstea să vă rog a-mi recomanda un han.

Necunoscutul tresări şi-i spuse:

— O, scuzaţi-mă, seniore… Un han? … În apropiere de Alcazar? Păi, „Hanul Turnului” mi se pare foarte potrivit… E foarte convenabil şi, apoi, hangiul îmi este prieten… Dar sunteţi străin, seniore, francez? … Da, se vede! … Dacă mi-aţi îngădui, m-aş simţi onorat să vă conduc eu însumi la „Hanul Turnului” şi să vă dau în grija hangiului.

— Domnule, mii de mulţumiri! Primesc foarte bucuros propunerea dumneavoastră îndatoritoare, dar vă rog să mă

credeţi că eu mă voi simţi cel onorat – răspunse Pardaillan, examinând, la rându-i, pe călăuza sa dintr-o privire fugară.

Era un bărbat trecut de patruzeci de ani. Înalt şi slab, avea o frunte superbă şi largă de om inteligent, încununată de un păr bogat, ondulat natural, dat pe spate şi uşor încărunţit la tâmple, nişte ochi vii, pătrunzători, când strălucitori de maliţie, când visători, ca de vizionar; un nas lung şi coroiat; pometii ieşiţi, obrajii supţi, o mustăcioară neagră cu vârfurile ridicate şi un barbişon ascuţit…

Cavalerul observă că necunoscutul purta o îmbrăcăminte foarte îngrijită, deşi cam uzată şi că părea să se servească anevoie de braţul stâng. În sfârşit, că purta la şold o sabie lată şi puternică.

Porniră la drum, unul lângă celălalt şi, în timp ce mergeau, necunoscutul îi dădu, cu o bunăvoinţă neobosită şi cu o pricepere ce-l uimi pe Pardaillan, informaţii clare şi precise despre tot ce socotea el că-l poate interesa pe străin.

Ajunşi în piaţa San-Francisco, Pardaillan întrebă:

— Ce semnificaţie are altarul ridicat în piaţa asta?

— Seniore, în faţa acestui altar, sfânta Inchiziţie se străduieşte ca, arzându-le trupurile, să salveze sufletele acelor mizerabili care se încăpăţânează să nu recunoască binefacerile sfintei noastre religii.

Nimic n-ar putea reda tonul cu care au fost rostite aceste vorbe şi care, luate în sine, erau cu totul în spiritul vremii. Pardaillan îl fixă o clipă pe interlocutorul său. Acesta îi susţinu privirea cu aerul cel mai nevinovat.

Apoi cavalerul francez şopti cu o melancolie de negrăit:

— Ce frumoasă, bună şi uşoară ar putea să fie viaţa sub cerul acesta strălucitor, în aerul acesta înmiresmat, în mijlocul acestei naturi bogate şi încântătoare… Cât de bună ar fi viaţa… dacă oamenii s-ar purta ca oameni adevăraţi şi nu ca nişte, fiare dezlănţuite! … Da, dar oamenii sunt aşa cum sunt… nişte jivine sălbatice, care, mai mult sau mai puţin, îşi ascund adevărata lor înfăţişare.

Necunoscutul ascultase aceste reflexii cu vădită bucurie şi murmură la rându-i nişte vorbe pe care Pardaillan nu le înţelesese prea bine.

Apropiindu-se de fluviu, necunoscutul spuse, arătând spre un turn încastrat în incinta palatului regal:

— Hanul Turnului, către care vă conduc, îşi datorează numele vecinătăţii sale cu acest turn.

— Şi cum se numeşte turnul?

— Turnul de aur… E lada în care suveranul nostru închide bogăţiile ce-i vin din Africa.

— La naiba, dar mare mai e lada asta! În ce mă priveşte, m-aş mulţumi şi cu o lădiţă! făcu Pardaillan.

— Eu m-aş mulţumi cu şi mai puţin! Puteţi să vă daţi seama de asta şi după îmbrăcămintea mea – zise necunoscutul, râzând şi el.

— Domnule – rosti cu gravitate Pardaillan – cât de puţin contează că îmbrăcămintea e săracă şi chimirul gol… După înfăţişare, văd că aveţi ceea ce regele dumneavoastră n-ar putea să dobândească niciodată, cu toate comorile sale, fie ele chiar atât de mari, încât să încapă într-o sută de lăzi ca turnul ăsta.

— Nu zău, domnule – zise necunoscutul zeflemitor – dar ce găsiţi dumneavoastră atât de preţios la mine?

— Dumneavoastră aveţi asta şi asta – răspunse Pardaillan ducându-şi degetul, pe rând la frunte şi la piept.

Necunoscutul nu arboră o falsă modestie, ceea ce-l întări pe Pardaillan în părerea bună pe care începuse să şi-o facă despre el. El se mulţumi doar să murmure ceva, dar de data asta cavalerul îl înţelese.

— Minunat! Ca şi don Quijote!

Şi, apropiindu-şi calul, se prezentă foarte solemn, cu pălăria în mână:

— Seniore, sunt Miguel de Cervantes de Saavedra, nobil castilian şi m-aş simţi onorat mai presus de orice dacă mi-aţi îngădui să mă consider prietenul dumneavoastră.

— Eu, domnule, sunt cavalerul de Pardaillan, nobil francez şi mi-am dat seama din capul locului că suntem făcuţi să ne înţelegem de minune. Daţi-mi mâna şi vă rog să fiţi convins că dacă cineva se simte onorat, acela sunt eu.

Cei doi prieteni se îmbrăţişară cu căldură, în curând ajunseră la han şi, înainte de a descăleca, Pardaillan spuse:

— Domnule de Cervantes, nu sunteţi de părere că nu ne putem rezuma doar la atâta şi că legătura noastră astfel începută nu poate continua cum se cuvine decât la o masă şi ciocnind un pahar?

— Asta-i şi părerea mea, domnule – răspunse Cervantes zâmbind.

— Pe Dumnezeu, domnule, îmi înveseliţi inima! Nici nu ştiţi cât de odihnitor e să întâlneşti din când în când câte un om care dispreţuieşte prefăcătoriile, care-şi arată în mod deschis sentimentele şi cu care se poate vorbi de la inimă la inimă.

— Da – spuse Cervantes gânditor. Văd că plăcerea aceasta o aveţi destul de rar.

— Într-adevăr, foarte rar.

— Asta din pricină că, pentru a înţelege şi a preţui o fire atât de simplă şi de dreaptă ca a dumneavoastră, e nevoie să fii tu însuţi înzestrat cu un suflet foarte simplu şi foarte drept. Or, cavalere, în epoca noastră, îngrozitor de strâmbă şi de întortocheată, dreptatea şi simplitatea trec drept crime de neiertat. Când nenorocitul atins de această monstruoasă meteahnă comite imprudenţa de a şi-o da în vileag, oamenii onorabili care alcătuiesc uriaşa turmă a ceea ce îndeobşte se numeşte „societate”, se năpustesc asupra lui cu sabia în mână, gata să-l taie, iar lucrul cel mai puţin grav ce i se poate întâmpla este de a trece drept nebun… Cred că dumneavoastră ştiţi câte ceva despre aceste lucruri…

— Pe Dumnezeu, e adevărat! Până astăzi n-am întâlnit decât nişte lupi care mi-au arătat colţii şi care au încercat,

să mă sfâşie… Dar, după cum puteţi constata şi dumneavoastră, nu arăt prea rău din pricina asta.

Tot sporovăind aşa, intrară în han şi trebuie să recunoaştem că recomandarea lui Cervantes nu era lipsită de valoare, căci, lucru cu totul remarcabil într-o ţară unde nepăsarea oamenilor nu e întrecută decât de cumpătarea lor foarte mare, hangiul se arătă foarte primitor şi se grăbi să pregătească ospăţul pe care Pardaillan voia să i-l ofere noului său prieten.

— Vom sta de vorbă – îi zise Pardaillan lui Cervantes – şi în timp ce vom bea din vinurile ţării mele, care poate că nu sunt chiar aşa de bune ca ale dumneavoastră, dar care ştiu să dezlege în chip plăcut limbile cele mai încăpăţânate, îmi veţi spune cine sunteţi, iar eu vă voi spune cine sunt eu.

În aşteptarea cinei se aşezară la o masă în curtea interioară a hanului, printre alţi muşterii destul de numeroşi, în faţa unei sticle de vin vechi.

Curtea interioară a Hanului Turnului era, întocmai ca toate aceste curţi, pietruită cu lespezi şi sus avea un acoperiş făcut din bucăţi de pânză menite s-o ferească de soare. Fiind pe înserate, curtea era luminată de şase lămpi cu petrol, fixate pe nişte aplice de fier forjat.

— Vedeţi dumneavoastră, cavalere – îi explică Cervantes – ziua, când razele soarelui ard prea tare, te poţi adăposti, întinzându-te sub arcadele sprijinite pe aceste coloane subţiri. Acest patio7 de han nu e cu nimic mai prejos de patio-ul celui mai somptuos palat. El îşi are chiar micăi fântână înconjurată de portocali, de palmieri şi de flori. Apa întreţine o răcoare plăcută, iar florile înmiresmează aerul. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

În sfârşit, cina fu servită de o fată încântătoare de vreo cincisprezece ani. Era chiar fiica hangiului, trimisă de tatăl ei să facă onorurile casei faţă de însemnaţii săi oaspeţi.

Tot mâncând cu nesaţ şi tot dând pe gât pahare pline când cu vin de Bordeaux, când cu cele mai bune vinuri spaniole,

stăteau de vorbă. După ce spaniolul îşi sfârşi povestea, Pardaillan îi vorbi astfel:

— Aşadar, după ce-aţi fost soldat şi v-aţi bătut vitejeşte în acea faimoasă bătălie de la Lepante, de unde v-aţi întors aproape mutilat, judecând după braţul stâng de care vă serviţi atât de greu, iată-vă acum slujbaş al guvernului, în administraţia Indiilor! Pe deasupra, ardeţi de nerăbdare să deveniţi nemuritor, scriind vreo capodoperă nepieritoare? Sunt convins că veţi scrie această capodoperă, iar gloria dumneavoastră o va egala, dacă n-o va întrece chiar, pe aceea a domnului de Ronsard8, pe care l-am cunoscut cândva.

— Vreţi să vă spun ceva, cavalere? Ei bine, până acum am fost chinuit de îndoieli. Dar acum cred că într-adevăr voi scrie, dacă nu capodopera de care vorbiţi, cel puţin o operă demnă de a fi luată în seamă.

— Sunt sigur de asta! … Dar, spuneţi, de ce acum nu mai aveţi îndoieli?

— Pentru că am găsit, în sfârşit, modelul pe care-l căutam – răspunse Cervantes cu un zâmbet enigmatic.

— Cu atât mai bine, pe toţi dracii!

Încet-încet, curtea se golise. Nu mai rămăsese decât un grup de muşterii destul de zgomotoşi, adunaţi la aceeaşi masă în celălalt capăt al curţii, o duenă9 care mergea de colo-colo, precum şi fata care-i servea pe ei.

Rotindu-şi privirea de jur-împrejur, Cervantes se încredinţa că nu puteau fi auziţi şi-i şopti prietenului său:

— Iar dumneavoastră, seniore, mi-aţi vorbit de o misiune… vă rog să mă scuzaţi şi să nu vedeţi în întrebarea pe care vreau să v-o pun nimic altceva decât dorinţa de a vă fi de folos…

— Sunt convins – făcu Pardaillan. Să auzim întrebarea.

— Această misiune vă va pune, aşadar, în contact cu regele?

— În contact… şi în conflict! rosti răspicat Pardaillan, privindu-l drept în faţă.

Cervantes susţinu privirea cavalerului timp de o clipă, fără să spună nimic, apoi, aple-cându-se peste masă, îi şopti:

— În cazul acesta, vă spun: păziţi-vă, cavalere, păziţi-vă bine! … Dac-aţi venit aici cu intenţia de a vă împotrivi politicii regelui, lăsaţi deoparte lealitatea care vi se, citeşte în ochi… Ascundeţi-o, puneţi-vă. O mască de nepătruns pe faţă, căci aici nu veţi vedea decât măşti acoperite de glugi… Supravegheaţi-vă vorbele, gesturile, gândurile, căci aici copilul căruia îi veţi arunca un os, pasărea care vă va atinge uşor, în treacăt, cu aripa ei, totul, totul vă va trăda şi vă va denunţa Sfântului Oficiu… Dacă aţi venit ca duşman, nu vă încredeţi în forţa dumneavoastră, în curajul şi în inteligenţa dumneavoastră… Tremuraţi, cavalere! Şi priviţi, nu înainte, ci în dreapta, în stânga, în spate, mai ales în spate, căci pe la spate veţi fi lovit.

— La naiba, iubite domn, mă speriaţi… Spune-mi, frumuşico, cum te cheamă?

— Juana, seniore.

— Ei bine, frumoasa mea Juana, du-te, te rog şi mai adu-mi dulceaţa de portocale pe care ai luat-o cu dumneata, e delicioasă, zău aşa! … Şi cât eşti acolo, vezi dacă nu cumva, căutând bine, stimabilul dumitale tată nu va mai găsi pentru noi încă vreo sticlă din vinul ăla de Saumur, care-mi place la nebunie.

— Don Quijote! murmură Cervantes.

Două minute mai târziu, Juana punea pe masă dulceaţa şi vinul cerute şi se retrăgea cu pasul ei uşor.

— Ce spuneai, deci, dragă domnule Cervantes? … întrebă Pardaillan, ungând cu grijă dulceaţa pe o turtă de miere.

Cervantes îl privi o clipă uluit şi dădu încet din cap. în momentul acela se aflau singuri în patio.

— Îl cunoaşteţi pe regele Filip? reîncepu Cervantes, tot în şoaptă.

— L-am văzut nu de mult, trecând în litiera lui şi, zău, impresia pe care mi-a făcut-o nu-i deloc în avantajul său.

— Regele, cavalere, este omul care a ordonat tăierea capului unuia dintre miniştrii săi, pentru singura vină de a fi îndrăznit să vorbească în faţa lui înainte de a i se fi dat cuvântul… El îşi notează cu minuţiozitate ordinea în care-şi lasă hârtiile pe biroul lui, ca să se asigure că nici o mână indiscretă nu le va atinge… El o urmăreşte cu o ură neînduplecată pe femeia pe care a încetat s-o mai iubească şi o lasă să moară încet-încet, în temniţa în care a aruncat-o… Tot el vine aici, în fruntea unei armate, ca să ucidă nişte cărturari inofensivi şi nişte neguţători paşnici, a căror unică vină este că se închină altui Dumnezeu şi a căror singură crimă este că posedă bogăţii uriaşe, bune de confiscat… Sub paşii acestui om rugurile se înalţă ca să-i prefacă în cenuşă pe cei ce au scăpat de bătaia flintelor… în sfârşit, omul acesta e cel care a poruncit din gelozie ca propriul său fiu, moştenitorul tronului, infantele don Carlos, să fie întemniţat şi ucis în chinuri! Iată cine este regele Spaniei cu care vreţi să vă ciocniţi dumneavoastră, cavalere de Pardaillan! …

— În viaţa mea, destul de lungă – spuse liniştit Pardaillan – mi-a fost dat să lupt împotriva unor monştri de aceeaşi talie… Totuşi, mărturisesc că n-am întâlnit niciodată unul atât de perfect, atât de măreţ în hidoşenia lui ca acela al cărui portret mi l-aţi înfăţişat. El îmi lipsea din colecţie şi tot ce-mi spuneţi mă face să doresc cu patimă să-l văd mai îndeaproape… chiar cu riscul de a fi zdrobit, ca un biet atom ce sunt.

— Exact aşa ar fi spus şi don Quijote! exclamă Cervantes cu admiraţie.

— Aţi spus ceva?

— Nimic, cavalere, vorbeam cu mine însumi.

Şi adăugă cu seriozitate:

— Şi totuşi, dacă n-ar fi decât regele, încă n-ar fi nimic…

— Cum, dragă domnule? Poate fi şi mai rău? … Dacă-i aşa, hai să prindem puteri! … Hai, ridicaţi paharul… în sănătatea dumneavoastră, domnule de Cervantes!

— În sănătatea dumneavoastră, domnule de Pardaillan! răspunse Cervantes cu un aer lugubru.

— Aşa! făcu Pardaillan punându-şi paharul golit pe masă. Şi acum povestiţi-mi, sunt curios să ştiu cu ce monstru şi mai îngrozitor mă veţi ameninţa acum.

— Inchiziţia! spuse Cervantes dintr-o suflare.

— Haida-de! râse Pardaillan… Cum? Dumneavoastră, un gentilom, tremuraţi în faţa unor călugări?!

— Ehei, cavalere, călugării ăştia îi fac să tremure pe rege şi pe însuşi papa!

— Bine! Dar ce e regele vostru? … Un fel de fals călugăr încoronat… Dar papa ce e? Un fost călugăr, căruia i s-a pus mitra pe cap! E lesne de înţeles că, între ei, călugării se pot speria unii pe alţii, dar noi? Haida-de! … De altfel, pe papa şi chiar pe papesă, nu ştiţi, desigur, că a existat şi o papesă, pe papă şi pe papesă i-am avut, uite, în mâna asta şi vă jur că nu cântăreau prea greu, n-am avut eu chef să strâng pumnul, căci altfel praf îi făceam…

— Straşnic! exclamă Cervantes, bătând din palme. Vorbiţi exact ca don Quijote!

— Nu-l cunosc pe acest don Quijote, dar dacă vorbeşte ca mine, este un om înţelept, zău aşa! … Afară de cazul când nu-i vreun nebun… Oricum ar fi, înţelept sau nebun, acest don Quijote, dacă ar fi aici, v-ar spune ca şi mine: Beţi, scumpe domnule de Cervantes, beţi din acest vin limpede, atât de scăpărător şi de vesel, care vine din ţara mea şi veţi vedea cum fug gândurile negre ce vă frământă.

— Ah, cavalere! oftă Cervantes posomorât. Nu glumiţi!

Apoi, cu un fel de spaimă surdă în glas:

— Dumneavoastră nu ştiţi ce este acest înfricoşător tribunal, căruia i se spune Sfântul Oficiu… Căci totul e sfânt în această temută instituţie de călăi… Nu ştiţi că ţara aceasta, atât de minunat înzestrată de natură, nu de mult încă plină de viaţă, strălucind prin gloria artiştilor şi cărturarilor ei, care sunt masacraţi acum în???: iată, ţara aceasta suferă astăzi o agonie lentă sub jugul nemilos al

unui regim de teroare… da, de teroare… iar teroarea a ajuns până acolo încât mii de nenorociţi, înnebuniţi, da, înnebuniţi de groază, s-au dus singuri să se denunţe, să se arunce de bună voie în flăcările autodafe-urilor! Fereascăvă Dumnezeu să aflaţi vreodată ce înseamnă aşa-zisele lor „case sfinte”, căsaş santas: nişte celule veşnic pline de victime, nişte gropi infecte, lipsite de aer, de lumină… în sfârşit, dumneavoastră nu ştiţi nici că, atunci când nu se mai găsesc oameni vii care să satisfacă nepotolita-i sete de sânge, tribunalul merge până acolo încât dezgroapă morţii ca să-i arunce pradă rugului! Cu un asemenea monstru vreţi dumneavoastră să vă bateţi? … Luaţi aminte! Veţi fi sfărâmat aşa cum sfărâm eu cupa asta.

Şi, dintr-o lovitură, Cervantes sparse cupa din faţa lui.

— Juana! strigă Pardaillan. Fata mea, adu te rog o altă cupă pentru domnul de Cervantes.

După ce aduse o nouă cupă şi o umplu, Juana se retrase, iar Pardaillan se întoarse către Cervantes şi-i spuse cu acel glas deosebit, pe care-l avea în clipele sale de duioşie:

— Dragul meu prieten, sunt încântat şi adânc mişcat de aleasa prietenie ce mi-o arătaţi mie, unui străin. Când mă veţi cunoaşte mai bine, veţi afla că în viaţa mea ar fi trebuit să fiu zdrobit de nu ştiu câte ori până acum, dar până la urmă, fără să ştiu nici eu de ce, şi nici cum, am văzut că întotdeauna cei care credeau că mă vor face fărâme au sfârşit prin a fi fi înşişi zdrobiţi.

— Asta înseamnă că stăruiţi în hotărârea dumneavoastră, în ciuda celor ce v-am spus?

— Mai mult ca oricând! răspunse simplu Pardaillan.

— Ah, superb don Quijote! exclamă Cervantes cu admiraţie.

— Totuşi – continuă în şoaptă Pardaillan – îi datorez prieteniei dumneavoastră o explicaţie. Iat-o: toate câte mi le-aţi spus le ştiam tot atât de bine ca şi dumneavoastră. Există însă un lucru pe care poate că dumneavoastră nu-l ştiţi, dar pe care-l ştiu eu şi anume că ţara mea este

ameninţată de acest dublu flagel: Filip al II-lea şi Inchiziţia lui… şi mai ştiu că nu-i cu putinţă că Franţa să fie sugrumată, cu încetul, aşa cum s-a întâmplat cu nenorocita dumneavoastră ţară.

— Pentru ce?

— Pentru că nu vreau eu! răspunse cu răceală Pardaillan.

— Iar îmi vorbiţi ca don Quijote! Exclamă, nemaiputând de bucurie, Cervantes care, la anumite răspunsuri ale lui Pardaillan, îşi pierdea simţul realităţii şi părea gata să îmbrăţişeze nu se ştie ce himeră.

— Ştiu – continuă Pardaillan, care poate că nu auzise – ştiu că-mi risc viaţa în această acţiune, dar recunoaşteţi şi dumneavoastră că este un lucru destul de neînsemnat, atunci când e vorba de salvarea a milioane de vieţi omeneşti.

— Idee demnă de don Quijote! se minună Cervantes.

Pardaillan îl privi o clipă cu un fel de duioşie ironică, dar văzându-l pierdut în visare, ridică din umeri şi spuse:

— Dacă-i aşa, atunci, la naiba, acest don Quijote cu care-mi împuiaţi urechile, acest prieten al dumneavoastră e nebun!

— Nebun? Poate că da! … Da… mi-aţi dat o idee… va trebui să mă mai gândesc… murmură Cervantes.

Şi, deodată, revenind la realitate, se ridică, se înclină adânc în faţa lui Pardaillan, care-l privea uluit şi-i spuse:

— În orice caz, e un om de treabă şi un viteaz. Şi aş dori să vă fac o propunere, cavalere.

— Vă ascult – răspunse Pardaillan, care-l privea cu un început de nelinişte.

— Aş dori – spuse Cervantes cu ochii strălucind de o bucurie maliţioasă – aş dori să închinaţi cu mine în sănătatea ilustrului cavaler don Quijote de la Mancha!

— Pe Dumnezeu – izbucni Pardaillan, ridicându-se cu un suspin de uşurare – o doresc din toată inima, deşi nu-l cunosc pe acest vrednic senior…

— Pentru gloria lui don Quijote! zise Cervantes cu o ciudată emoţie.

— Pentru nemurirea prietenului dumneavoastră don Quijote! supralicită cavalerul ciocnindu-şi paharul de-al lui Cervantes, care-şi duse mâna la piept în semn de recunoştinţă.

Iar în sinea lui, cavalerul se gândi:

„Pe Pilat! Poeţii ăştia sunt cu toţii niţeluş nebuni!”

Şi imediat, cu un surâs zeflemitor, rosti cu glas tare:

— Ia te uită! Tocmai eu m-am găsit să arunc cu pietre în alţii?

Capitolul 11

Don Cezar şi Gibalda

După ce-şi goliră cupele dintr-o dată, aşa cum se cuvenea, se aşezară la loc, faţă în faţă.

— Cavalere – zise Cervantes cu simplitate – nu mai e nevoie să vă spun, nu-i aşa, că sunt cu totul alături de dumneavoastră!

— Contez mult pe asta, să ştiţi! îi răspunse Pardaillan cu aceeaşi simplitate.

Şi, printr-o strângere de mână, îşi pecetluiră legământul de prietenie.

În acest timp, curtea interioară a hanului se umpluse din nou de lume. Mai mulţi cavaleri, cu o înfăţişare destul de îndoielnică, discutau zgomotos, aşteptând băuturile răcoritoare pe care tocmai le comandaseră.

— Pe Sfânta Treime! spunea unul. Ştiţi dumneavoastră, seniori, că de câtva timp Sevilla seamănă cu un cimitir?

— Nu mai sunt distracţii, nici autodafeuri, nici corride… nu mai e nimic… murim de plictiseală! Se vaită un altul.

— El Torero, don Cezar, a dispărut… stă retras în ganaderias a lui din Sierra… pradă unuia din acele accese de melancolie care-l apucă uneori.

— Giralda nu se mai vede…

— S-au adunat toate deodată! …

— Din fericire, tocmai a sosit suveranul nostru, regele. Acum totul o să se schimbe.

— Slavă Domnului, o să ne fie şi nouă ceva mai bine… Pe trupul lui Cristos, va ploua cu lovituri date şi cu vârful şi cu tăişul săbiei!

— Unde mai pui fripturile ce se vor face din cei care, întâmplător, vor scăpa din bătaia tunurilor şi a puştilor.

— Vom regăsi surâsul Giraldei!

— El Torero nu va mai fi îmbufnat şi ne va oferi o grandioasă corrida!

— Başca micile ciubucuri pe care le vom face cu prilejul expediţiei!

— După ciubucurile regelui, seniore şi după cele ale granzilor de la curte! …

— Vezi-ţi de treabă! Oricât de mare ar fi pofta suveranului nostru şi a granzilor săi, bogăţiile acelor păgâni blestemaţi sunt destul de mari ca să mai găsim şi noi, slavă Domnului, ceva de ciupit.

— Vom simţi din nou că trăim!

Toate aceste replici zgomotoase erau amestecate cu uriaşe hohote de râs, subliniate prin puternice lovituri de pumn în masă. Noii veniţi nu-şi mai încăpeau în piele de mulţumire şi ţineau să-şi arate bună dispoziţie.

— În fond – spuse Pardaillan cu jumătate de glas – după câte înţeleg eu, cruciada asta, ca orice cruciadă care se respectă, nu e decât o mare împărţeală a prăzii din care fiecare, de la rege până la ultimul dintre aceşti… viteji, speră să se aleagă cu un profit pe cinste.

— Dar nu se întâmplă, oare, întotdeauna aşa? zise Cervantes, ridicând din umeri.

— Cine este acest Torero de care vorbesc ei?

Faţa mobilă a lui Cervantes căpătă o expresie de gravitate şi de melancolie care-l impresionară pe cavaler.

— I se spune don Cezar şi n-are alt nume, deoarece nu şi-a cunoscut niciodată nici tatăl, nici mama. A fost poreclit El Torero şi oamenii îi spun El Torero, tot aşa cum spun „regele”. După cum nu există decât un singur rege pentru Spania şi toate coloniile sale, nu există decât un singur

toreador pentru toţi andaluzii: El Torero, atâta tot, dar e de ajuns. Omul acesta s-a făcut vestit în toată Andaluzia prin felul său original de a lupta cu taurii. El nu coboară în arenă, aşa cum fac ceilalţi toreadori, îmbrăcat în zale, cu pavăza şi cu lancea în mână, călare pe un cal împopoţonat… Vine pe jos, îmbrăcat în mătase şi satin: capa lui, înfăşurată în jurul braţului stâng, înlocuieşte scutul greoi. În mână ţine o sabie de podoabă… Cu vârful sabiei smulge mănunchiul de panglici aşezate între coarnele animalului, pe care nu-l loveşte niciodată şi depune acest mănunchi de panglici, cucerit cu riscul vieţii, la picioarele celei mai frumoase… E un viteaz pe care-l veţi îndrăgi când îl veţi cunoaşte.

— Va să zică – spuse Pardaillan, întorcându-se la ideea lui de mai înainte – regele are atâta nevoie de bani, încât nu-i e scârbă să se pună în fruntea unei armate de tâlhari?

Cervantes răspunse, clătinând din cap:

— Chestiunile băneşti, reprimarea ereziei, execuţiile în masă… dacă n-ar fi decât astea, regele i-ar lăsa pe miniştrii şi generalii lui să se ocupe de ele… Toate acestea nu sunt decât un pretext ca să mascheze scopul adevărat, pe care nu-l cunoaşte nimeni în afară de rege şi de marele inchizitor… şi pe care numai eu îl ghicesc…

— Dumnezeule! Şi eu îmi spuneam că dedesubt se ascunde ceva cu mult mai grav! exclamă Pardaillan.

Şi adăugă cu un soi de curiozitate:

— Ia să vedem, nu cumva Elisabeta a Angliei ameninţă să cotropească Spania? … O asemenea perspectivă ar putea să favorizeze interesele regelui Henric! Nu… Cu atât mai rău! La dracu’! … Sau nu cumva nişte oameni curajoşi, hotărâţi să sfărâme jugul de fier sub care geme un popor întreg, au pus la cale vreo revoltă bine organizată? Sau vreun complot teribil…

— Nu vă mai bateţi capul, cavalere, căci nu veţi găsi răspunsul! … Această formidabilă expediţie, în cursul căreia vor fi sacrificate mii de victime nevinovate, este îndreptată împotriva… unui singur om!

— Ei, drăcie! exclamă Pardaillan înfiorat. E vorba, cumva, de vreun fanfaron? Sau de vreun conspirator turbat? Sau de vreun personaj puternic? …

— E vorba de un tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani, care n-are nume, nici avere, căci chiar dacă-şi câştigă din plin existenţa cu meseria periculoasă pe care şi-a ales-o, câştigul lui aparţine mai mult săracilor. E un om care, atunci când nu coboară în arenă, îşi petrece timpul în ganaderías, unde-i domoleşte pe tauri pentru propria lui plăcere. Vedeţi deci că nu e vorba aici de vreun conspirator şi nici de un personaj sus-pus.

— E cumva toreadorul de care mi-aţi vorbit cu atâta căldură? …

— Chiar el, cavalere.

— Acum înţeleg de ce mi-aţi spus că l-aş îndrăgi dacă l-aş cunoaşte… Dar, spuneţi-mi, vă rog, acest tânăr fără nume face parte cumva din vreo familie ilustră?

Cervantes aruncă în jurul lui. O privire bănuitoare, se trase şi mai aproape de Pardaillan şi-i şopti dintr-o suflare:

— E fiul infantelui don Carlos, care a murit asasinat acum douăzeci şi doi de ani.

— Nepotul regelui Filip! … Deci moştenitorul coroanei spaniole, în locul lui don Filip, actualul infante? …

Cervantes aprobă din cap, în tăcere.

— Aşadar, însuşi bunicul, monarh puternic, este cel ce organizează şi conduce o expediţie împotriva propriului său nepot, neştiut, sărac şi neputincios…

— Trebuie să fie la mijloc vreun întunecat secret de familie – murmură Pardaillan gânditor.

— Dacă prinţul, putem să-l numim astfel între noi, ar şti şi dacă ar vrea… Andaluzia, care-l adoră sub înfăţişarea lui de toreador, s-ar ridica de îndată. El ar avea chiar mâine mii de partizani, iar Spania, împărţită în două tabere, s-ar sfâşia pe sine… înţelegeţi cum stau lucrurile? Expediţia urmăreşte două scopuri: să scape de câţiva eretici şi să-l

învăluie şi pe prinţ în această uriaşă plasă, descotorosindu-se astfel de el, fără ca cineva să bănuiască adevărul.

— Şi el? …

— Nimic! … Nu ştie nimic.

— Dar dac-ar şti, ia să vedem, dumneavoastră, care păreţi să-l cunoaşteţi, ce credeţi c-ar face.

Cervantes ridică din umeri:

— Regele îşi va încărca în zadar conştiinţa – răspunse el. Mai întâi, pentru că prinţul nu ştie nimic în legătură cu obârşia lui şi apoi, pentru că, chiar dac-ar şti, puţin i-ar păsa de coroană.

— Ah-ah! făcu Pardaillan, cu ochii scânteind. De ce?

— Prinţul are o fire de artist, înflăcărată şi generoasă, iar pe deasupra, mai e şi îndrăgostit nebuneşte de Giralda.

— La naiba! Îmi place prinţul vostru! Dar dacă e atât de nebuneşte îndrăgostit de această Giralda, de ce n-o ia de nevastă?

— Ehei, el nici nu doreşte altceva! … Din nefericire, Giralda, nu se ştie de ce, nu vrea să părăsească Spania.

— Atunci să se căsătorească cu ea aici… Nu lipsesc preoţii care să binecuvânteze această căsătorie, iar cât priveşte consimţământul familiei, având în vedere că el nu-şi cunoaşte nici mama, nici tatăl…

— Dar uiţi că Giralda e ţigancă? îi răspunse Cervantes.

— Şi ce-are a face?

— Cum. Ce are a face? Şi Inchiziţia? …

— Asta-i bună! Dragă prietene, aţi putea să-mi spuneţi ce amestec are Inchiziţia în treaba asta?

— Cum?! … exclamă Cervantes uluit. Giralda e ţigancă, ţigancă, pricepeţi? … Asta înseamnă că mâine, ba chiar astă-seară, în orice clipă, Inchiziţia poate să pună mâna pe ea şi s-o ardă pe rug… Şi dacă lucrul acesta încă nu s-a întâmplat, e pentru că Giralda este, adorată de către sevillani şi pentru că inchizitorii se tem de o răscoală.

— Bine, dar prinţul nu e ţigan – spuse Pardaillan care nu voia deloc să cedeze.

— Nu! … Dar dacă se căsătoreşte cu o eretică, devine pasibil de aceeaşi pedeapsă: focul.

Şi adăugă, pe tonul cuiva care ar recita:

— Oricine întreţine relaţii cu un eretic, îi oferă azil sau nu-l denunţă… oricine, fie nobil sau om din popor, refuză să dea ajutor vreunui agent al Sfântului Oficiu, comite o crimă la fel de gravă ca şi erezia şi devine pasibil de aceeaşi pedeapsă: focul! Veşnic acelaşi foc! … Iată ce spun comandamentele Inchiziţiei.

— Dumnezeule! Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta! … La naiba cu Inchiziţia! La dracu! Nu mai e de trăit cu instituţia asta! … Şi vă previn că numai la auzul acestui subiect, mi se revarsă fierea. Cât despre micul dumneavoastră prinţ, vreţi să vă spun ceva? … Ei bine, am o poftă grozavă să mă amestec puţin în treburile lui… căci altfel nu se va descurca niciodată!

— Îndrăzneţ! Îndrăzneţ! strigă Cervantes cu admirare. Don Quijote intră în acţiune!

— Dar-ar ciuma în don Quijote ăsta al dumneavoastră, bombăni Pardaillan. Mai bine spuneţi-mi povestea acestui fiu al infantelui don Carlos. Am impresia că o cunoaşteţi bine de tot.

— E o poveste întunecată şi înfricoşătoare, cavalere – murmură Cervantes, a cărui frunte se umbri.

— Nu mă îndoiesc. Dar fie! Ne-a mai rămas ceva vin, iar timp avem berechet înaintea noastră.

Rotindu-şi privirile, Cervantes se încredinţă că nu-l auzea nimeni şi începu:

— Aflaţi, mai întâi, că toţi cei care au fost amestecaţi mai îndeaproape sau mai de departe în această istorie n-au murit de moarte bună… Toţi aceia care au cunoscut-o numai şi care au avut nesocotinţa să arate că ştiu ceva au dispărut în chip misterios şi nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ei.

— Bine! Dar întrucât noi nu dorim să avem aceeaşi soartă, vom face în aşa fel încât nimănui să nu-i treacă prin minte

că ştim ceva.

În clipa aceea, fără ca ei doi să-şi dea seama, în patio se furişă încetişor o pereche: bărbatul purta o pălărie cu marginile lăsate în jos şi capa îi acoperea o parte din faţă, iar femeia era învăluită, nu cu mai puţină grijă, într-o mantie a cărei glugă îi ascundea în întregime chipul.

Tăcuţi, ţinându-se de mână, trecură ca nişte umbre şi se aşezară sub arcade, unde semiîntunericul îi punea la adăpost de orice privire indiscretă; erau, desigur, doi îndrăgostiţi, dornici de singurătate şi de mister.

Nici n-apucară bine cei doi nou-veniţi să se aşeze, că un alt personaj, intrând pe urmele lor, se strecură cu băgare de seamă şi, neobservat de nimeni, se ascunse între doi palmieri, la câţiva paşi de cei doi îndrăgostiţi pe care se părea că-i pândeşte.

Dar oricât de îndemânatică i-ar fi fost manevra, ea nu scăpă privirii veşnic neadormite a lui Pardaillan.

„Hm, da! îşi spuse el. S-ar părea că-i vreun păianjen scârbos, pitit în fundul unei găuri, gata să se năpustească asupra prăzii! … Dar pe cine dracu’ pândeşte astfel? … Am înţeles! … Pe cei doi îndrăgostiţi de colo… Nu-i observasem pe cei doi! … O fi vreun gelos… vreun rival…”

Iar către Cervantes:

— Spuneţi, dragul meu domn, vă ascult.

— Ştiţi, cavalere, că una din clauzele tratatului de la Chateau-Cambresis stipula căsătoria infantelui don Carlos, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani, cu Elisabeta a Franţei, fiica mai mare a regelui Henric al II-lea, ea însăşi în vârstă de paisprezece ani.

— Şi că regele Filip s-a căsătorit chiar el cu femeia pe care o hărăzise fiului său… ştiu.

— Ceea ce nu ştiţi, pentru că, după cum v-am mai spus, cei care au ştiut asta au dispărut, este că infantele Carlos se îndrăgostise pătimaş de frumoasă-i logodnică… Era una din acele pasiuni fulgerătoare, sălbatice, tenace, de care sunt în stare or cei foarte tineri, or bătrânii… Prinţul era frumos,

elegant, spiritual şi iubea nebuneşte… Principesa îl îndrăgea. Se putea oare altfel? Şi nu trebuia el, de altfel, să-i fie soţ? … Fatalitatea a făcut ca regele, rămas de curând văduv, în urma morţii Mariei Tudor, s-o vadă în clipa aceea pe logodnica fiului său…

— Şi, firește, se îndrăgosti de ea…

— Din nefericire aşa s-a întâmplat – continuă Cervantes. Din clipa în care simţi cum clocoteşte pasiunea în el, ridicându-se deasupra sentimentelor şi a legilor care-i cârmuiesc pe oamenii de rând, regele, cu o superbă neruşinare, o dori pentru sine însuşi pe cea pe care o destinase fiului său… Principesa îl iubea pe don Carlos… Dar era un copil… Iar mama ei era Caterina de Medicis… Ea îşi înăbuşi sentimentele şi se supuse fără multă vorbă, Dar prinţul…

— Trebuie să-i fi fost greu! … Ce-a făcut?

— A implorat, a plâns, a strigat, a ameninţat… A vorbit despre dragostea lui în aşa fel încât ar fi înduioşat pe oricine în afară de rivalul său, căci acum erau doi rivali care se luptau şi în cele din urmă i-a mărturisit cu mândrie tatălui său că iubirea lui era împărtăşită, socotind că argumentul acesta era hotărâtor. Ideea asta i-a fost fatală… în trufia lui fără margini, care-l face să se creadă plămădit dintr-un alt aluat decât muritorii de rând şi să-şi închipuie că-i o emanaţie a puterii divine, regelui nici nu-i trecuse prin cap că fiul său ar putea să fie cel preferat. Naiva mărturisire a infantelui, jignindu-i cu brutalitate orgoliul, dezlănţui în el toate furiile unei gelozii negre, care se prefăcu într-o ură de neîmpăcat… între cei doi avură loc atunci scene teribile, al căror secret era păstrat cu străşnicie de copacii falnici din grădinile Aranjuezului, singurii martori, de altfel muţi, ai acelor scene… Principesa Elisabeta deveni regina Isabela, aşa cum spunem noi pe-aici… dar tatăl şi fiul rămaseră pentru totdeauna duşmani de neîmpăcat.

Cervantes se opri un moment, goli dintr-o înghiţitură cupă pe care Pardaillan tocmai i-o umpluse şi-şi urmă povestirea:

— Infantele don Carlos a fost în mod sistematic îndepărtat de la treburile statului şi ale curţii.

Era, de altfel, mai bine aşa, căci de fiecare dată când regele şi infantele se aflau faţă în faţă, schimbau aceleaşi priviri sângeroase şi ucigaşe şi cu aceeaşi expresie de ură plină de gelozie, cuprinşi de aceeaşi patimă oarbă, care ameninţa să-i arunce pe unul împotriva celuilalt, cu pumnalul în mână. Lucrurile au mers aşa luni în şir, ani întregi, până când într-o zi, ca o lovitură de trăsnet, se auzi vestea că infantele a fost arestat, judecat, condamnat la moarte…

— Şi s-a făcut chiar o judecată.

— Da. S-au găsit trei oameni care, făcându-se instrumentele răzbunării josnice a tatălui, au îndrăznit să-l condamne pe fiu la moarte: cardinalul Espinosa, mare inchizitor, Ruy Gomez de Sylva, prinţ de Eboli şi licenţiatul Birviesca, membru al consiliului privat.

— Dar care a fost pretextul?

— Complicitate cu duşmanii statului, uneltiri în Flandra, iată ce s-a spus sus şi tare. Dar adevărul, mult mai înfricoşător, e următorul: infantele Carlos avea o puzderie de spioni pe urmele lui. Regina nu era nici ea mai puţin supravegheată şi totuşi cei doi îndrăgostiţi, pe care pasiunea regelui îi despărţise, găsiră mijlocul de a se întâlni şi de a-şi mărturisi iubirea lor. Unde? … Cum? Asta-i una din minunile pe care o iubire arzătoare şi sinceră reuşeşte să le înfăptuiască, dar care nu pot fi explicate. Fapt este că don Carlos devenise ibovnicul reginei, că regina urma să devină mamă şi că pruncul pe care-l aştepta avea drept tată nu pe soţ, ci pe ibovnic. Au fost oare neprevăzători în clipa aceea? … Au fost trădaţi de cineva pe care nu-l băgaseră în seamă? … Nimeni n-a ştiut vreodată… în tot cazul, într-o bună zi, regina îl anunţă pe amantul ei că regele, cuprins de bănuieli, luase în chip inexplicabil măsura ca să fie trimisă

la o mănăstire. Ea vedea în bruscă şi neprevăzuta hotărâre a regalului ei soţ o ameninţare pentru viaţa copilului ce urma să vină. Don Carlos îşi luă imediat măsurile sale pentru salvarea copilului, iar când emisarii regelui se înfăţişară ca să-l ia pe micul prinţ ce tocmai se născuse, ei nu-l mai găsiră… A doua zi, infantele a fost arestat.

— Bietul de el! murmură Pardaillan înduioşat. Iată unul care ar fi trebuit să urmeze povaţa sărmanului meu tată. El spunea întotdeauna: Nu vă încredeţi în femei!

— Infantele a fost judecat şi condamnat, aşa cum v-am mai spus. Dar acest proces nu era decât o comedie menită să mascheze drama ce se desfăşura în umbră. Iar drama aceasta întrecea în grozăvie orice şi-ar putea închipui cineva. Regele, în trufia lui, nu putea să creadă că fusese, batjocorit până într-atâta… Mai avea îndoieli şi, totuşi, voia să ştie… şi ca să ştie, nu s-a dat îndărăt nici de la tortură.

— Să-l tortureze? … Pe fiul lui? … A îndrăznit!

— Da, lucrul acesta oribil, de neînchipuit: un tată torturându-şi copilul, lucrul acesta cumplit s-a petrecut aievea! Ah, cavalere, ce scenă înfricoşătoare trebuie să fi fost! Închipuiţi-vă, temniţa neagră, ai cărei pereţi groşi înăbuşă ţipetele deţinutului, temniţa aceasta luminată lugubru, cu torţe fumegânde! … Victima e întinsă pe scaunul de tortură, lângă ea, călăul îşi încinge nepăsător fiarele, îşi aranjează instrumentele de tortură. Iar în faţă stă regele, singurul martor… Judecător şi călău în acelaşi, timp… Şi în vreme ce mădularele sunt zdrobite sub loviturile de ciocan, în timp ce carnea sfârâie sub cleştele înroşit, tatăl, infamul părinte, aplecat asupra victimei ce abia mai gâfâie, repetă cu un glas ce nu mai are nimic omenesc: „Vorbeşte! … Mărturiseşte! … Mărturiseşte, mizerabile! …” Iar victima, într-un spasm agonic, tăindu-şi singură, printr-un zvâcnet furios al dinţilor, o bucată de limbă, o scuipă plin de dispreţ în obrazul tatălui său, ca pentru a-i spune: „N-am să vorbesc!” Şi atunci, tatăl călău, înfrânt poate de acest curaj supraomenesc şi strivit de

ruşinoasa jignire, îşi şterge faţa pătată şi opreşte cu un gest tortura… Iată ce s-a petrecut în temniţa aceea, cavalere…

— Pe toţi dracii! Înfricoşătoare poveste! … Dar de unde ştiţi dumneavoastră toate amănuntele acestea atât de precise? …

Ca şi cum n-ar fi auzit, Cervantes continuă:

— Se vesti atunci că regele a acordat graţierea şi că pedeapsa cu moartea a fost comutată în închisoare pe viaţă. Iar câteva zile mai târziu, în iulie 1568, s-a anunţat că infantele a murit. Se mai povestea că nefericitul prinţ dusese o viaţă foarte dezordonată, că mânca enorm de multe fructe şi alte lucruri care nu-i priau, că bea, pe nemâncate, căni mari de apă rece ca gheaţa, că în timpul marilor călduri dormea dezvelit sub cerul liber şi că toate aceste excese îi şubreziseră sănătatea, făcându-l să moară înainte de vreme.

— Dar regina a fost cruţată?

— În Spania nu se atinge nimeni de regină. Regina n-a fost persecutată. Numai că, la două luni după moartea lui don Carlos, murea şi ea, în vârstă de douăzeci şi doi de ani… de pe urma naşterii, cică.

— Da, e o coincidenţă foarte grăitoare, într-adevăr.

Apoi fără legătură cu cele de mai sus, întrebă:

— Spuneţi-mi, dumneavoastră, care sunteţi poet, aţi observat că, uneori, tăcerea e mai grăitoare decât cuvântul?

Şi făcu semn cu ochiul, arătând spre cavalerii care, doar cu o clipă înainte, erau atât de gălăgioşi.

— Într-adevăr, voinicii ăştia au amuţit dintr-o dală!

— Linişte! şopti Pardaillan. Aici se ţese ceva care miroase de la o poştă a capcană.

În timp ce Cervantes îi povestea lui Pardaillan, care era foarte atent, tragica istorie a infantelui Carlos, personajul ascuns între cei doi palmieri se strecurase, pe furiş, până la masa gălăgioşilor cavaleri. Ajuns acolo, rosti câteva vorbe, arătând un obiect pe care îl ţinea în podul palmei.

Muşteriii se înclinară imediat, într-o atitudine plină de respect amestecată cu o spaimă surdă.

Atunci omul le dădu, pe un ton autoritar, nu se ştie ce poruncă şi toţi, fără şovăire, i se închinară în semn de supunere… Toţi, în afară de doi care păreau, totuşi, să ridice unele obiecţii, de altfel timide. Atunci, arătând cu degetul spre cer, cu o expresie înfricoşătoare, omul pronunţă câteva cuvinte pe un ton ameninţător, iar cei doi domoliţi, se înclinară la fel cu ceilalţi.

După ce isprăvi cu ei, omul o opri în tăcere pe servitoarea ce trebăluia de colo până colo şi-i şopti un ordin la ureche Iar servitoarea se înclină, ca şi muşteriii, dând aceleaşi semne de teamă şi de respect, ieşi repede şi se întoarse aproape imediat ca să pună un mănunchi de panglici pe masă. După aceea dispăru cu o repeziciune ce vădea o mare spaimă.

Omul se aşează lângă uşă şi aşteptă cu un aer nepăsător. Şi atunci, deasupra curţii interioare, până mai adineauri atât de zgomotoasă şi de animată, se aşternu o tăcere apăsătoare, prevestind furtuna ce avea să se dezlănţuie în curând.

Între timp, cei doi îndrăgostiţi, adânciţi în convorbirea lor, nu observaseră nimic din cele ce se petreceau în jur şi se pregăteau să iasă la fel de discret precum intraseră.

Când ajunseră la doi paşi de uşă, misteriosul personaj le ieşi în cale, cu mâna întinsă:

— În numele Sfântului Oficiu, te arestez, fetiţo! rosti el cu un calm lugubru.

Cu un gest delicat şi iute în acelaşi timp, îndrăgostitul o împinse mai încolo pe fată şi, văzând în faţa lui un singur bărbat, în aparenţă neînarmat, socoti că ar fi fost nedemn din parte-i să-şi scoată sabia pe care o purta la şold şi, încrezător în puterea muşchilor săi, se avântă imediat, cu pumnul ridicat.

În aceeaşi clipă, simţi că la picioarele lui se mişcă ceva, în timp ce braţul, prins pe neaşteptate într-un laţ, scăpa sabia

şi fu tras cu putere îndărăt. În mai puţin de o secundă, fu legat fedeleş şi redus la neputinţă. Totuşi, spumegând de furie, mai avu tăria să zgâlţâie zdravăn droaia de atacatori care-l năpădiseră şi-l loviseră pe la spate şi să le strige:

— Laşilor! … Nemernicilor!

În silă, ce-i drept, dar cu o promptitudine şi o precizie nemaipomenită, cavalerii executaseră, ca nişte zbiri, manevra ordonată de către agentul secret al Inchiziţiei.

Spun „în silă”, pentru că, într-adevăr, răspunzând la insultele îndrăgostitului, unul dintre ei mârâi:

— Por Dios! 10 treaba asta nu-i deloc pe gustul nostru. Dar, ce să facem… Ni s-a spus: „E ordinul Sfântului Oficiu!” Ptiu, drace! … Nu vrem să ajungem să putrezim în închisori, ne supunem… Faceţi ca noi, senor!

În acest timp, îndrăgostitul, legat zdravăn, era întins pe pământ, iar cei patru vlăjgani, care se aşezaseră peste el cu toată greutatea lor, se străduiau din răsputeri să-l imobilizeze. După ce-şi sfârşiră treaba, avură răgazul să privească faţa scânteietoare a celui care, prin forţa lui neobişnuită, le inspiră o admiraţie ascunsă. Şi atunci, tuturor le scăpă un strigăt:

— Don Cezar! … El Torero! …

Urmat imediat de exclamaţia:

— Giralda! …

Căci tânăra fată încercase vitejeşte să-i vină în ajutor apărătorului ei şi, tot zbătându-se, îşi dezvelise faţa de o frumuseţe răpitoare.

Toate astea se petrecură cu iuţeala fulgerului, iar agentul, mereu calm şi nemişcat ca o stană de piatră, urmărise scena cu o privire întunecată.

Când îl auzi pe don Cezar, istovit de atâta zbatere, horcăind sub greutatea celor patru atacatori, îşi întinse gheara, o apucă pe Giralda de mână şi strigă cu o bucurie drăcească:

— În sfârşit! … Te-am prins!

Simţind această atingere, fata avu întâi o tresărire de dezgust, apoi sări ca arsă şi, smucindu-se şi opintindu-se din răsputeri că să scape de brutală strânsoare, aruncă în jurul ei o privire disperată, ca a înecatului care caută în zadar ceva de care să se agaţe. Sărăcuţa de ea, se apăra cât putea, dar nu prea cântărea mult în mâna grea a agresorului, care părea înzestrat cu o forţă neobişnuită, judecând după uşurinţa cu care o ţinea cu o singură mână şi fără eforturi vizibile.

— Haide – mârâi el, hotărât să termine – urmează-mă!

Şi, cu un pas apăsat, se îndreptă spre poartă, trăgând-o după el cu brutalitate.

Dar, ajungând acolo, trebui să se oprească.

Rezemat de poartă cu braţele încrucişate pe pieptu-i vânjos, Pardaillan se uita calm la el.

Omul Inchiziţiei îl privi un moment pe acest necunoscut, care părea că vrea să-i bareze drumul. Dar Pardaillan îi susţinu privirea cu o căutătură atât de nevinovată şi cu un surâs atât de naiv, încât era imposibil să-l crezi rău intenţionat.

Şi, de altfel, cum să presupui că cineva putea fi atât de nesăbuit încât să îndrăznească a nu arăta respectul cuvenit reprezentantului unei puteri în faţa căreia totul se înclină? O asemenea idee era atât de nebunească, încât agentul Sfântului Oficiu o respinse numaidecât şi, cu conştiinţa superiorităţii pe care i-o conferea temuta lui funcţie, nu catadicsi nici măcar să vorbească. Printr-un gest poruncitor, el îi ordonă străinului să se dea la o parte.

Dar străinul nu se clinti şi, zâmbind mereu, îl privi cu nişte ochi în care acum se citea o vagă mirare. Cuprins de nerăbdare, agentul rosti pe un ton sec:

— Hai, domnule, fă-mi loc! Vezi bine că vreau să ies!

— Da? Păi, de ce n-ai spus, omule? Vrei să ieşi? … Ieşi, ieşi, nu văd nici o piedică!

Şi spunând acestea, Pardaillan nu se clinti nici măcar cu un deget.

Inchizitorul îşi încruntă sprâncenele. Calmul surâzător al acestui necunoscut începea să-l scoată din sărite.

Totuşi, continuă să se stăpânească şi, cu o voce surdă, i se adresă din nou:

— Domnule, execut un ordin al Sfântului Oficiu şi plăteşte cu moartea chiar un străin ca dumneata, dacă împiedică executarea acestor ordine. Plăteşti cu moartea dacă nu respecţi pe un agent al Sfintei Inchiziţii!

— A, dar este cu totul altceva! … Al dracului să fiu, nici prin gând nu mi-ar trece să împiedic executarea ordinului acestui sfânt… cum îi zice? … A, da, Sfântul Oficiu… Şi cu toate că sunt străin, te voi trata cu toată atenţia cuvenită unui agent… ca dumneata.

Dar cum Pardaillan nu se clinti nici de data asta, inchizitorul păli, mai ales că nu încăpea nici o îndoială asupra sensului insultător al acestor vorbe, rostite din vârful buzelor.

— Ce pofteşti, domnule? îl întrebă el cu un tremur de furie în glas.

— Am să-ţi spun – răspunse Pardaillan cu blândeţe. Vreau – şi apăsă asupra cuvântului – vreau s-o laşi în pace pe această tânără pe care o maltratezi… vreau să-i redai libertatea acestui tânăr pe care l-ai prins mişeleşte! … După aceea, poţi ieşi… Te-aş sfătui chiar s-o faci cât mai repede!

Agentul se îndreptă din spate, îl învălui într-o privire veninoasă pe acest om ciudat, parcă stăpânit de diavol şi. În cele din urmă, bombăni:

— Ia seama domnule. Îţi pui capul în joc! Refuzi să te supui poruncilor Sfântului Oficiu?

— Dar dumneata? … Refuzi să te supui ordinelor mele? îl înfruntă Pardaillan cu sânge rece.

Şi cum inchizitorul rămase mut de uimire, cavalerul continuă:

— Te previn că nu sunt prea răbdător, de felul meu.

O tăcere grea de nelinişte se lăsă peste toţi cei ce asistau la această scenă uluitoare.

Atitudinea nemaiauzită a lui Pardaillan, care îndrăznea să opună propria-i voinţă autorităţii supreme a celei mai teribile dintre puteri, nu putea trece decât fie drept fapta unui nebun, fie drept o pildă minunată de îndrăzneală şi de vitejie. Gestul lui nu putea să inspire decât milă sau admiraţie.

În mijlocul spaimei generale, numai Pardaillan rămânea perfect liniştit, ca şi cum ar fi spus şi ar fi făcut lucrurile cele mai simple şi mai naturale din lume. Deodată, o voce răsunătoare sfâşie această tăcere grea şi ameninţătoare:

— O, măreţ don Quijote!

Era Cervantes care, încă o dată, îşi pierdea simţul realităţii şi-şi manifesta entuziasta admiraţie pentru modelul pe care geniul său avea să-l facă nemuritor.

Inchizitorul, dezmeticindu-se. În sfârşit şi tremurând de furie, se întoarse către cavaler şi, cu o voce albă, le ordonă:

— Puneţi mâna pe acest eretic!

Şi-l arătă cu degetul pe Pardaillan.

Cavalerii erau şase la număr, iar patru dintre ei îl ţineau pe prizonier, adică pe don Cezar. Cei doi, cărora li se adresa ordinul, se uitară unul la altul, şovăind.

În faţa acestei şovăieli, agentul ameninţă:

— Pe Dumnezeu! Supuneţi-vă, căci dacă nu…

Cei doi oameni se resemnară şi se puseră în mişcare. Dar ghicind, pesemne, după expresia străinului că nu-i aştepta nimic bun, puseră mâinile deodată pe mânerul spadelor. N-avură însă răgazul să şi le scoată din teacă. Cu iuţeala fulgerului, Pardaillan făcu un pas înainte, ridicând pumnii. Cei doi oameni căzură grămadă.

Apoi, apropiindu-se de inchizitor, atingându-l aproape, îl privi drept în ochi, cu o privire de gheaţă.

— S-o laşi în pace pe copila asta!

— Te legi de un familiar11, domnule, vei plăti scump această îndrăzneală! scrâşni omul Inchiziţiei, aruncându-i o privire plină de ură.

— Chiar prea familiar! ... Eu cred, caraghiosule, că tu-ţi permiţi să ameninţi un gentilom! ... Hai, las-o în pace pe fata asta, ascultă ce-ţi spun!

Familiarul se îmbătoşă şi, cu o înfăţişare sălbatică, urlă:

— Loveşte-mă, dacă îndrăzneşti!

— Pe legea mea, aş fi preferat să fiu cruţat de această atingere scârboasă, dar, în fine, dacă trebuie...

Şi în aceeaşi clipă, Pardaillan se aplecă, îl apucă pe familiar de centură, îl ridică ca pe un fulg, deşi se zbătea şi purtându-l aşa la capătul braţului până la poarta pe care o deschise cu piciorul, îl zvârli afară în stradă, spunându-i:

— Dacă ţii la urechile tale, să nu-ţi treacă prin cap să te întorci cât timp mai sunt eu pe-aici!

Apoi, fără să-i mai pese de el, se întoarse în patio şi, adresându-li-se celor patru cavaleri care-l priveau înmărmuriţi le spuse cu asprime:

— Dezlegaţi-l pe acest senior!

Ei se grăbiră să se supună, tăindu-i funiile.

— Scuzaţi-ne, don Cezar, împotrivirea dumneavoastră faţă de Sfântul Oficiu v-ar fi costat în mod sigur viaţa... Iar noi am fi fost mâhniţi să-l pierdem pe El Torero.

După ce-l dezlegară pe El Torero, Pardaillan le arătă poarta cu degetul şi le spuse:

— Căraţi-vă!

— Noi suntem cavaleri! protestă unul, mai înfipt.

— Eu nu ştiu dacă sunteţi cavaleri – spuse liniştit Pardaillan – dar ştiu că v-aţi purtat ca nişte zbiri... Căraţi-vă, deci!

Şi le arătă vârful cizmei.

Cei patru se supuseră, înjurând pe înfundate şi aruncând în jur priviri feroce, se îndreptară spre poartă.

— Uşurel! le strigă Pardaillan – aţi uitat să ne descotorosiţi de asta.

„Asta” erau cei doi pe care-i lăsase în nesimţire.

Cu o înfăţişare jalnică, cei patru se înhămară la trupurile camarazilor lor leşinaţi şi, apucându-i unul de umeri, altul

de picioare, ieşiră într-un mod care era departe de a fi la fel de glorios cum le fusese intrarea.

Când rămaseră între ei, cu hangiul, cu fiica lui şi cu slujnicele, care apărură deodată, nu se ştie din ce colţuri şi care acum, resimţeau admiraţie pe de o parte faţă de acest om extraordinar şi, pe de alta, teamă de a nu fi acuzaţi de complicitate, ceea ce, din neno-rocire, era foarte posibil, Pardaillan rosti liniştit:

— Dumnezeule! Se respiră mai bine acum!

— Sublim, magnific, admirabil don Quijote! exclamă Cervantes, nemaiputând de bucurie.

— Dragul meu prieten – zise Pardaillan, cu un glas dulce-acrişor, pe care-l avea în anumite împrejurări – spuneţi-mi o dată cine este acest don Quijote, cu care, nu vă fie cu supărare, îmi tot împuiaţi urechile de un ceas încoace!

— Nu-l cunoaşteţi pe don Quijote! îl compătimi Cervantes, ridicându-şi braţele sale lungi, cu un aer de deznădejde comică.

Şi, zărind-o pe mica Juana, îi spuse:

— Ascultă aici, muneca12! Uită-te puţin şi vezi dacă, scotocind bine prin camera ta, nu găseşti vreo oglindă.

— Nu-i nevoie să mă duc aşa departe, seniore – răspunse Juana, râzând. Iată oglinda pe care o doriţi.

Şi căutându-şi în sân, frumoasa andaluză scoase de acolo o scoică plată, acoperită cu un strat strălucitor de argint viu. Cervantes luă scoica-oglindă şi i-o oferi lui Pardaillan, înclinându-se solemn:

— Priviţi-vă în oglindă, cavalere şi-l veţi cunoaşte pe acest admirabil don Quijote, cu care vă împuiez urechile de un ceas încoace.

— Eram sigur – murmură Pardaillan, privindu-l o clipă pe Cervantes cu un aer foarte serios.

Apoi, dând din umeri:

— Am spus bine: don Quijote al dumneavoastră este un nebun şi jumătate!

— De ce? întrebă Cervantes uluit.

— Pentru că – răspunse cu răceală Pardaillan – un om cu scaun la cap n-ar fi făcut toate nebuniile pe care le-a făcut aici nebunul de… don Quijote.

El Torero şi Giralda se apropiară atunci de cavaler, iar toreadorul rosti cu un glas ce tremura de emoţie:

— Voi binecuvânta clipa în care îmi va fi dat să mor pentru cel mai viteaz dintre cavalerii pe care i-am întâlnit vreodată!

Giralda, însă, nu spuse nimic, ci apucând mâna lui Pardaillan o duse repede la buzele ei, cu un gest plin de graţie nevinovată.

Aşa cum i se întâmpla întotdeauna, ori de câte ori i se arăta recunoştinţă sau admiraţie, Pardaillan rămase o clipă foarte stingherit, cu siguranţă mai stânjenit în faţa acestei explozii de sentimente sincere, decât ar fi fost în faţa vârfurilor ascuţite ale unor săbii ce i-ar fi ameninţat viaţa.

După ce se uită un moment la perechea aceasta atât de tânără şi de încântătoare, care-l privea cu sinceră admiraţie, izbucni, pe tonul arţăgos, folosit în clipele sale de duioşie:

— La dracu’, domnule, nu e vorba să mori! … Dimpotrivă, trebuie să trăieşti pentru această minunată copilă… să trăieşti pentru dragoste, care, crede-mă, învinge întotdeauna, când ai de partea ta aceste două ajutoare puternice, care sunt tinereţea şi frumuseţea. Şi, până una-alta, aşezaţi-vă aici, amândoi şi bând din vinul patriei mele, să căutăm împreună un mijloc de a scăpa de primejdiile ce vă ameninţă.

Capitolul 12

Ambasadorul regelui Henric

Una din camerele anexe ale salonului ambasadorilor, în Alcazarul din Sevilla. O cameră mare, cu lambriuri şi cu tavanul lucrat dintr-un lemn scump, cioplit în tiparul şi fantasticul stil arab. Mobilată sumar: fotolii largi, câteva scaune fără spătar, dulapuri uriaşe, o masă de lucru mare şi

încărcată cu tot felul de hârţoage. Mici ferestre boltite dau spre minunatele grădini vestite în toată lumea.

Iată-l pe regele Filip al, II-lea aşezat în faţa uneia dintre aceste ferestre. Privirea lui rece rătăceşte distrată pe deasupra splendorilor unei naturi luxuriante, corectată, înfrumuseţată şi domolită de o artă inteligentă, dar prea rafinată.

Marele inchizitor stă în picioare în faţa lui.

Ceva mai încolo, sprijinit de pervazul altei ferestre, stă nemişcat, ca o cariatidă vie, un colos cu braţele încrucişate. Un nas lung şi coroiat ca un arc, nişte ochi întunecaţi, fără nici o expresie, asta e tot ce se vede prin pădurea de păr creţ şi roşu ce-i cade pe frunte până deasupra sprâncenelor groase şi stufoase şi prin barbă neptuniană, ce-i năpădeşte obrajii până la pomeţi.

Oriunde se află regele, în consiliu, la serbări, la ceremonii religioase, la execuţii, peste tot şi întotdeauna putea fi văzut şi Barba Roja, nemişcat, mut, cu ochii aţintiţi asupra stăpânului său, nevăzând, neauzind şi neînţelegând nimic altceva decât ordinele lui.

Era un animal superb, ce făcea parte, într-un fel, din accesoriile care înconjurau persoana regelui. Dar, la un semn, la o privire a stăpânului, animalul acesta devenea deosebit de inteligent în executarea ordinului secret pe care-l prindea din zbor. Era temut atât pentru forţa lui herculeană, cât şi pentru funcţia lui.

Descendent al unei familii foarte nobile şi foarte vechi din Castilia, el ar fi putut să aibă legături de prietenie cu cei mai însemnaţi curteni, dar, fire sălbatică, fugea de orice fel de relaţii şi nimeni nu se putea lăuda că l-ar fi auzit vorbind pe Barba Roja decât atunci când era vorba de a executa un ordin al regelui. Şi chiar atunci se rezuma la strictul necesar.

Regele, în costumul său bogat dar sever, cu obişnuita-i expresie posomorâtă şi glacială, asculta atent explicaţiile lui Espinosa.

— Principesa Fausta – spunea marele inchizitor – este cea care a visat să reînnoade tradiţia papesei Ioana. E aceeaşi care l-a făcut să tremure pe Sixt al V-lea şi care era cât pe ce să-l răstoarne de pe tronul lui pontifical. Este o vizionară, de o inteligenţă deosebită… Trebuie să fim atenţi cu ea, sprijinul ei ne poate fi preţios.

— Dar cavalerul Pardaillan?

— După câte am auzit spunându-se, este o forţă de temut pe care va trebui fie s-o câştigăm de partea noastră cu orice preţ, fie s-o zdrobim fără milă… Dar ar trebui mai întâi să vedem cu ochii noştri de ce-i în stare, pentru a decide… Totuşi, se pot stabili anumite fapte: astfel, cavalerul Pardaillan este un autentic conte de Margency, deşi el dispreţuieşte acest titlu. Poate că e un om de caracter sau poate că titlul de conte i se pare prea mărunt. Pe de altă parte, chiar în ziua sosirii sale la Sevilla, s-a ciocnit cu unul din agenţii mei… Pardaillan l-a azvârlit în stradă aşa cum arunci un obiect care te stinghereşte… E, desigur, un îndrăzneţ!

— A îndrăznit să ridice mâna asupra unui agent al Inchiziţiei?! întrebă regele cu îndoială în glas.

Espinosa se înclină, în semn că aşa stăteau lucrurile.

— Atunci – spuse Filip pe un ton categoric – trebuie pedepsit… oricât ar fi el de ambasador…

— E necesar să ştim mai întâi ce vrea şi ce poate domnul de Pardaillan.

— Se prea poate – zise regele, mereu glacial. Dar e imposibil să lăsăm nepedepsită jignirea adusă unui agent al statului… Trebuie să dăm un exemplu.

— Aparenţele sunt salvate: agentul nu avea ordin… a acţionat din propria lui iniţiativă, dintr-un exces de zel… Asta-i o abatere gravă de la disciplină, care merită o pedeapsă aspră. Îi va fi aplicată cu rigoare… Va fi şi un exemplu util pentru aceia dintre agenţii noştri care-şi permit să aibă iniţiativă, când ei nu trebuie decât să execute, fără să caute a înţelege, ordinele superiorilor… în

ce-l priveşte pe domnul de Pardaillan. Vom şti să găsim un pretext… dacă va fi nevoie.

— Bine – încuviinţă regele cu nepăsare.

Şi ridicându-se, se îndreptă cu paşi rari şi maiestuoşi spre masa lui de lucru.

— Introduceţi-o pe doamna principesă Fausta – rosti el cu acel aer sumbru care nu-l părăsea niciodată.

Şi se aşeză în poziţia lui obişnuită: cu piciorul drept peste cel stâng, cu cotul pe braţul fotoliului, cu bărbia sprijinită în pumn.

Înclinându-se adânc, Espinosa ieşi pentru a transmite ordinele regelui şi se întoarse ca să se aşeze discret într-o firidă aproape de Barba Roja.

În aceeaşi clipă îşi făcu intrarea Fausta.

Înainta încet, cu o măreţie suverană, care făcea să se plece în faţa ei toate frunţile. Ochii ei mari şi luminoşi ca diamantele negre îşi aţintiră privirea în ochii lui Filip care, impasibil, încremenit într-o voită nemişcare, o fixa cu o stăruinţă într-adevăr regească. Duelul dintre aceste două forţe stăpânite de orgoliu se anunţa de la început implacabil. Ca nişte săbii, privirile lor se întâlneau, exprimând aceeaşi hotărâre de a da prima lovitură şi aceeaşi voinţă de a zdrobi orice rezistenţă.

Numai că, în timp ce privirea regelui era rece, poruncitoare, fulgerătoare ca o lovitură directă care ţinteşte să omoare dintr-o dată, privirea Faustei era învăluitoare, plină de o nespusă dulceaţă şi în acelaşi timp de o forţă irezistibilă, ce tindea doar să-l dezarmeze pe celălalt.

Martor tăcut al acestei lupte aprige dintre două caractere la fel de dominatoare, Espinosa, fără a-şi fi trădat prin nimic bucuria, înregistra un prim punct câştigat de Fausta.

Într-adevăr, încet şi parcă părându-i rău, regele îşi plecă privirile, iar pe obrajii livizi i se ivi o uşoară roşeaţă.

Atunci Fausta se înclină, făcând o reverenţă impecabilă.

Dar din armonia desăvârşită a gesturilor, din felul mândru cum îşi ţinea capul, din privirea ei ce arunca fulgere izvora o forţă atât de stăpânitoare, încât părea să-l strivească pe cel în faţa căruia se înclina.

Impresia pe care o făcea era atât de puternică, încât Espinosa nu-şi putu înăbuşi un murmur de admiraţie:

— Ce comediană fără pereche!

Iar regele, probabil uluit de frumuseţea supraomenească a acestei strălucitoare vrăjitoare, simţi cum neîmblânzitu-i orgoliu se frânge.

Se ridică, făcu doi paşi grăbiţi, se descoperi cu un gest plin de semeaţă eleganţă spaniolă şi, luându-i mâna, îi curmă reverenţa şi o conduse către un fotoliu, spunându-i cu voce gravă:

— Binevoiţi să luaţi loc, doamnă.

Gestul acesta neprevăzut la un monarh atât de mândru, care respecta eticheta cu stricteţe şi în toate amănuntele, însemna o victorie strălucită pentru Fausta.

Cu o seninătate surâzătoare, ea primi ca pe un tribut plătit marelui ei geniu ceea ce, poate, nu era decât un omagiu adus frumuseţii femeii.

Cine era regele Filip?

Era un credincios sincer.

Încă din copilărie, episcopii, cardinalii, arhiepiscopii, care îi prelucraseră mintea şi spiritul cu o răbdătoare abilitate, încetul cu încetul îi sădiseră în suflet o spaimă de nedezrădăcinat.

El credea aşa cum respiră.

Înzestrat cu o inteligenţă superioară, ridicase această credinţă până la absolut, îşi făcuse din ea o armă şi un scut şi visase ceea ce, odinioară, trebuie să fi visat Torquemada13: un univers supus credinţei sale, adică de fapt lui însuşi.

Istoria îl caracterizează astfel: Despot fanatic şi orgolios… Se prea poate! … Noi spunem: CREDEA! Şi acest lucru explică tot.

El era convins de necesitatea credinţei ca omul să trăiască o viaţă fericită şi să moară liniştit. A te atinge de religie însemna, deci, să te atingi de fericirea oamenilor, să-i hărăzeşti unei morţi deznădăjduite, pentru că nimic, nici o speranţă nu putea să îndulcească amărăciunea acestui ultim moment… Necredincioşii, ereticii apăreau ca nişte fiinţe răufăcătoare pe care trebuia să le distrugi.

De aici, îngrozitoarele hecatombe de vieţi omeneşti. De aici, rafinamentele nemaiauzite ale torturii. Fiară? Nu! El le va salva sufletele martirizându-le trupurile.

…El credea.

Şi cum nu voia cu nici un chip să se lase cuprins de vreun sentiment de milă, îşi spunea:

„Un rege e mai presus de orice, un rege e braţul pământesc al lui Dumnezeu, menit să-i ţină pe credincioşi, fără nici o cruţare, în respectul religiei”.

De unde şi orgoliul lui.

„Sunt regele Spaniei, regele Portugaliei, împăratul Indiilor, suveranul Ţărilor de Jos, fiul împăratului Germaniei, soţul unei regine din Anglia, sunt monarhul cel mai puternic din lume, cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru a impune credinţa în lumea întreagă”.

Devenind crez politic, credinţa lui se transforma în aspiraţie spre o monarhie universală.

De aici, uneltirile lui în toate ţările Europei. De aici intervenţia lui directă în treburile Franţei. Ţara aceasta trebuia, în mod logic, să fie anexată cea dintâi, deoarece ea se găsea în calea lui şi, anexând-o, putea uni toate ţările într-un formidabil mănunchi.

Acesta era omul asupra căruia Fausta, prin forţa privirii ei, prin strălucirea uimitoarei sale frumuseţi, dobândise o primă victorie de care avea tot dreptul să fie mândră.

Fausta se aşează aşadar, luându-şi una din poziţiile ei pline de graţie, al căror secret îl deţinea numai ea.

Regele se aşează şi el şi-i spuse cu un soi de respect în glas:

— Vorbiţi, doamnă.

Şi ea vorbi atunci, cu glasul armonios al cărui farmec era atât de puternic:

— Aduc maiestăţii voastre declaraţia regelui Henric al III-lea, prin care sunteţi recunoscut ca urmaş şi unic moştenitor al regelui Franţei.

Espinosa îşi aţinti privirea de foc asupra Faustei, întrebându-se:

„Îi va preda, într-adevăr, pergamentul?”

— Permiteţi-mi să văd această declaraţie – i se adresă regele.

Fausta îl privi cu ochii ei ageri, deprinşi să pătrundă prin măştile cele mai impasibile, în conştiinţele cele mai ferecate; văzând că regele nu ajunsese încă la punctul dorit de ea, îi spuse:

— Înainte de a vă preda acest document, mi se pare absolut necesar să vă dau câteva explicaţii şi să mă prezint. Trebuie ca maiestatea voastră să ştie cine este principesa Fausta, ce a făcut ea până acum, ce poate şi ce vrea să facă de aici înainte.

Espinosa se ghemui în colţul lui şi bombăni:

— Eram sigur de asta!

Regele răspunse simplu:

— Vă ascult, doamnă.

— Eu sunt aceea pe care douăzeci şi trei de prinţi ai bisericii, reuniţi într-un conclav secret, au socotit-o demnă de a purta cheile sfântului Petru, recunoscându-i puterea şi voinţa de a reforma cultul. Sunt cea care prin convingere sau prin violenţă, va şti să impună lumii întregi credinţa. Eu sunt papesa!

Filip o privi, la rându-i, o clipă.

O asemenea mărturisire făcută lui, regelui catolic, vădea un curaj puţin obişnuit, căci putea să aibă urmări fatale pentru ea.

Deşi îi admiră, poate, îndrăzneala, Filip îi spuse, nu fără oarecare asprime:

— Dumneavoastră sunteţi aceea pe care părintele creştinătăţii a alungat-o dintr-o suflare de la treptele tronului pontifical pizmuit. Dumneavoastră sunteţi aceea pe care papa a condamnat-o la moarte.

— E drept, eu sunt aceea pe care trădarea a făcut-o să se poticnească în drumul ei! … Dar nici trădarea, nici papa şi nici chiar moartea nu m-au putut doborî, pentru că sunt aleasa lui Dumnezeu, care mă călăuzeşte spre o inevitabilă victorie, în folosul credinţei!

Rostise aceste cuvinte cu un asemenea accent de sinceritate şi pe un ton atât de solemn, încât regele, credincios cum era, nu putea să nu rămână impresionat, aşa că începu s-o privească cu un respect amestecat cu o spaimă surdă.

Mai puţin încrezător, desigur, Espinosa îşi spuse:

„Ce forţă! Şi ce admirabil agent al Inchiziţiei ar fi… dac-aş putea…”

Fausta continuă:

— Care este legea care îi interzice femeii tronul lui Petru? Teologi învăţaţi au făcut cu răbdare cercetări amănunţite. Nimic din cărţile sfinte şi din vorbele lui Cristos nu ne îndreptăţeşte să credem că ea trebuie să fie exclusă. Biserica o admite pe toate treptele ierarhice. Prestând jurământul bisericii, ea este purtătoarea cuvântului lui Cristos. Există stareţe şi există sfinte. De ce n-ar exista şi o papesă? De altfel, s-a creat şi un precedent. Scrierile dovedesc că papesa Ioana a domnit cu adevărat. De ce, oare, ceea ce s-a putut face o dată nu s-ar mai putea repeta? Să fie, cumva, sexul femeiesc un obstacol în calea marilor concepţii? Gândiţi-vă la papesa Ioana, la Ioana d'Arc, sau la Isabela Catolica din chiar această ţară! Şi uitaţi-vă la mine însămi. Ei bine, credeţi dumneavoastră că acest cap se va pleca sub greutatea triplei coroane?

Era plină de îndrăzneală şi de credinţă pătimaşă.

— Doamnă – rosti cu gravitate Filip – recunosc că focurile unei coroane regale ar păli lângă albeaţa strălucitoare a acestei frunţi atât de pure… Dar o tiară! … Scuzaţi-mă, doamnă, dar mi se pare că asemenea buze frumoase nu sunt făcute pentru vorbe atât de grave.

De data aceasta, Fausta se simţi lovită. Ea se străduise să-l ridice pe interlocutorul ei pe culmi unde singurul lucru de care trebuie să te temi este ameţeala şi iată că, prin aceste banalităţi el o readucea cu brutalitate pe pământ. Crezuse că i se va înfăţişa regelui că o fiinţă excepţională, planând deasupra tuturor slăbiciunilor omeneşti şi iată că el nu văzuse în ea decât femeia.

Deşi lovitura fusese crudă, nu-i stătea în fire să se dea bătută aşa de uşor. De aceea continuă cu hotărâre:

— Dacă eu sunt aleasa lui Dumnezeu pentru păstorirea sufletelor, dumneavoastră sunteţi alesul lui pentru păstorirea popoarelor. Acest vis al monarhiei universale nutrit de atâtea minţi puternice, dumneavoastră vă revine menirea de a-l realiza… cu ajutorul capului creştinătăţii, reprezentantul lui Dumnezeu. Nu vorbesc aici de un papă

preocupat în primul rând de puterea lui lumească şi care, ca să-şi întindă propriul său stat, ia cu o mână ceea ce a dat cu cealaltă… Vorbesc de un papă care vă va sprijini în toate acţiunile pentru că va avea independenţa necesară, pentru că vă avea nevoie de sprijinul dumneavoastră, după cum dumneavoastră veţi avea nevoie de reazemul lui moral. Şi ca să fie aşa, ce este de făcut? De fapt, foarte puţin: ca statul papal să fie suficient de mare pentru a-i îngădui să-şi exercite cu demnitate rangul de suveran pontif, daţi-i lui Italia, iar el vă va da lumea creştină. Dumneavoastră puteţi fi stăpânul acestei lumi… iar eu pot să fiu acest papă.

Filip o ascultase cu o atenţie susţinută, fără să-şi trădeze deloc sentimentele.

Iar când ea tăcu. Îi răspunse:

— Dar, doamnă, Italia nu-mi aparţine, ar trebui să fie cucerită.

Fausta zâmbi.

— N-am decăzut atâta pe cât se crede – spuse ea Am partizani numeroşi şi hotărâţi cam peste tot. Am şi bani. Ceea ce vă cer nu este un ajutor în vederea unei cuceriri. Ceea ce vă cer este neutralitatea dumneavoastră în lupta mea împotriva papei. Ceea ce vă cer este asigurarea că voi fi recunoscută de către maiestatea voastră dacă ies victorioasă din această luptă. Restul mă priveşte numai pe mine… inclusiv unificarea Italiei.

Regele păru că meditează adânc şi, cu un aer gânditor, murmură:

— Ar trebui milioane pentru această acţiune, iar vistieria noastră e goală.

Fausta spuse pe un ton dispreţuitor şi cu ochi: aprinşi:

— Rostiţi doar o singură vorbă, maiestate şi de azi în opt zile veţi avea în vistierie zece milioane, ba chiar mai mult dacă va fi nevoie!

Filip o privi un moment şi, clătinând din cap, spuse:

— Înţeleg ce-mi cereţi, dar n-aş putea să vă ofer aşa ceva, deoarece nu-mi aparţine… Nu prea văd însă ce aţi putea să-

mi oferiţi în schimb.
— Îi aduc maiestăţii voastre coroana Franţei… Mi se pare că asta ar compensa din plin părăsirea statului milanez.
— Ehei, doamnă, dacă voi dori această coroană, a Franţei, va trebui s-o cuceresc. Şi de-o voi lua, nu dumneavoastră, ci tunurile şi armatele mele mi-o vor fi adus.
— Maiestatea voastră uită declaraţia lui Henric al III-lea? replică prompt Fausta.
— Declaraţia lui Henric al III-lea? făcu regele cu aerul că nu ştie despre ce e vorba. Mărturisesc că nu înţeleg.
— Declaraţia aceasta este limpede. În virtutea ei, vi se asigură recunoaşterea de către cel puţin două treimi din regatul Franţei.
— În cazul acesta e cu totul altceva. Această declaraţie poate avea valoarea de care vorbiţi… Ar trebui însă s-o văd. Nu trebuia oare, să mi-o predaţi? rosti regele, pe un ton nepăsător, privind-o ţintă.
Fausta îi susţinu privirea fără să clipească măcar şi îi răspunse cât se poate de calm:
— Maiestatea voastră nu crede că aş fi de-a dreptul nebună dac-aş purta asupra mea un document atât de preţios?
— Desigur, doamnă, nu sunteţi femeia care să comiteţi o astfel de imprudenţă – răspunse Filip cu gravitatea-i obişnuită, sub care nu se putea desluşi nici o intenţie ironică.
Fausta simţi totuşi că se apropie furtuna, dar, îndrăzneaţă, ca de obicei, nu dădu înapoi. Şi, mereu zâmbitoare şi calmă, replică:
— Maiestatea voastră îl va căpăta de îndată ce-mi va comunica hotărârea să cu privire la propunerile pe care am avut onoarea să i le fac.
— N-aş putea să iau nici o hotărâre, doamnă, atâta vreme cât nu voi fi văzut acel pergament.
Atunci, privindu-l drept în ochi, ea îi spuse:

— Fără să vă angajaţi categoric, aţi putea să mă faceţi să întrezăresc intenţiile dumneavoastră.

— Pe Dumnezeul meu, doamnă, tot ce mi-aţi spus în legătură cu papesa m-a interesat în mod deosebit… De fapt, în ciuda oricăror prevederi ale Sfintelor Scripturi, ideea că pe tronul sfântului părinte s-ar putea înscăuna o femeie are în ea ceva care-mi contrazice convingerile mai degrabă naive… Toate acestea ar fi, la nevoie, realizabile dacă aţi avea o vârstă respectabilă. Dar tocmai dumneavoastră, doamnă, aşa de tânără şi de minunată cum sunteţi?! Păi noi, bieţi păcătoşi, n-am îndrăzni niciodată să vă privim în faţă, căci n-am mai simţi atunci veneraţia ce o datorăm Domnului, ci adoraţia pătimaşă şi plină de gelozie cuvenită frumuseţii fără seamăn a femeii. Pentru o privire de-a dumneavoastră credincioşii prosternaţi s-ar înjunghia cu pumnalul între ei. Pentru un zâmbet de-al dumneavoastră ei s-ar vinde Satanei… în loc să mântuiţi sufletele, le-aţi face să fie blestemate pe veci. Oare aşa ceva e posibil? Visaţi la domnia pontificală! Dar prin graţia, prin farmecul, prin frumuseţea dumneavoastră sunteţi regină între regine, iar puterea dumneavoastră e atât de uimitoare, încât a mea nu şovăie să se încline în faţa ei.

La început, regele vorbise cu răceala lui obişnuită, încet-încet însă, mânat de violenţa sentimentelor sale, se însufleţise, pentru a-şi încheia pledoaria pe un ton înflăcărat, desigur, mai grăitor decât înseşi cuvintele rostite.

Sub masca ei surâzătoare, Fausta simţi cum creşte în ea o mânie surdă.

Deşi încercase în zadar să-i dovedească acestui rege că avea o minte bărbătească, capabilă să se ridice până la cele mai îndrăzneţe ambiţii, el nu înţelesese nimic, nu simţise nimic. Cu încăpăţânare, nu voise să vadă în ea decât femeia şi frumuseţea şi chiar terminase printr-o banală declaraţie, destul de străvezie. Cruntă dezamăgire!

Oare de-acum încolo avea să se izbească peste tot şi mereu de dragoste? Nu se mai putea adresa unui bărbat fără ca acesta să se transforme într-un adorator? Dacă aşa stăteau lucrurile, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dispară.

Însemna că toate planurile ei erau de pe acum zădărnicite, însemna eşecul sigur al tuturor încercărilor ei.

Aşadar, peste tot să dea de îndrăgostiţi, iar singurul bărbat a cărui dragoste ar fi dorit-o pătimaş, Pardaillan, să fie singurul care s-o dispreţuiască?

Se gândea la toate aceste lucruri în timp ce se înclina în faţa lui Filip. Iar cu glasul ei armonios îi spuse cu simplitate acestuia:

— Voi aştepta aşadar că maiestatea voastră să binevoiască să se pronunţe.

Filip îi răspunse cu un aer detaşat:

— Mă voi pronunţa de îndată ce voi fi văzut declaraţia.

Fausta înţelese că pentru moment nu va obţine nimic mai mult.

„Vom relua discuţia asta mai târziu – îşi spuse ea. Şi pentru că acestui rege, pe care-l credeam atât de mult deasupra slăbiciunilor omeneşti, îi place să nu vadă în mine decât femeia, voi coborî, dacă e nevoie, până la treapta lui şi voi întrebuinţa armele femeii că să-l subjug şi să-mi ating scopul”.

În timp ce ea gândea astfel, Espinosa se dusese în anticameră, desigur, ca să transmită un ordin. Tocmai se întorcea de acolo, cu paşii lui vătuiţi, ca să se aşeze din nou, discret, în colţul lui, când regele îi făcu un semn şi-i zise:

— Domnule mare inchizitor, ai organizat cumva vreo impunătoare manifestaţie religioasă spre a sărbători cu pietate ziua Domnului?

— Mâine, duminică, în faţa altarului din piaţa San Francisco, vor fi ridicate tot atâtea ruguri câte zile are săptămâna, iar pe aceste ruguri, şapte eretici îndărătnici

vor fi purificaţi prin foc – îi răspunse Espinosa înclinându-se.

— Bine, domnule – zise cu răceală Filip.

Şi adresându-se Faustei, îi spuse pe un ton indiferent:

— Doamnă, dacă vă face plăcere să asistaţi la această sfântă ceremonie, mă voi bucura să vă văd acolo.

— Deoarece regele binevoieşte să mă invite, nu voi lipsi de la un spectacol atât de convingător – răspunse Fausta cu gravitate.

La fel de grav, regele încuviinţă din cap şi, adresându-se din nou lui Espinosa, îl întrebă, scurt:

— Dar corrida?

— Va avea loc poimâine, luni, în aceeaşi piaţă San Francisco. Au fost luate toate măsurile.

Regele îl fixă pe Espinosa şi-l întrebă, pe un ton ciudat, care-o uimi pe Fausta:

— El Torero?

— I-a fost adusă la cunoştinţă voinţa regelui. El Torero va participa la întrecere – răspunse Espinosa. cu vocea lui calmă.

Întorcându-se spre Fausta, într-o atitudine galantă care, la el, părea sinistră Filip întrebă:

— Nu-l cunoaşteţi pe El Torero, doamnă? E cel dintâi toreador al Spaniei... Un adevărat artist, un inovator în genul lui. Întreaga Andaluzie îl admiră. Nu ştiţi ce înseamnă o luptă de tauri? Ei bine. Vă rezerv un loc în loja mea... Veniţi, doamnă, veţi vedea un spectacol interesant... N-aţi văzut niciodată ceva asemănător – adăugă el pe tonul care o uimise şi mai înainte.

Şi-şi însoţi vorbele cu un gest care însemna sfârşitul întrevederii, gest plin de graţie, în măsura în care se poate vorbi de graţie la un astfel de personaj.

Fausta se ridică şi spuse simplu:

— Accept cu plăcere, sire.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi un uşier anunţă:

— Domnul cavaler de Pardaillan, ambasadorul maiestăţii sale, regele Henric de Navara.

Şi în timp ce Fausta, fără voia ei, rămase ţintuită locului sub privirea stăruitoare a regelui, privire care-i descumpănea pe cei mai curajoşi şi pe cei mai însemnaţi curteni ai regatului său, iar marele inchizitor stătea în colţul lui, mereu calm, cercetând-o de acolo cu o atenţie susţinută, cavalerul înainta cu un pas sigur, cu capul sus cu privirea dreaptă, cu aerul acela de simplitate nevinovată, care-i masca adevăratele simţăminte. Ajuns la patru paşi de rege, se opri şi se înclină cu graţia semeaţă care-l caracteriza.

Dar, străbătând marea sală, cu ochii în ochii regelui care încerca – potrivit obiceiului său – să-l oblige să-şi plece privirile, Pardaillan gândea:

„Pe toţi dracii! Iată-l, deci, văzut de aproape, pe acest suveran temut… Cum se face că nu sunt înmărmurit? … Rămân la ceea ce am mai spus: e o tristă figură”.

Şi un surâs fugar îi flutură pe buze, în timp ce cu coada ochiului îl privea pe Barba Roja (nemişcat şi gânditor în colţul lui) şi pe Espinosa, care stătea ceva mai aproape, la vederea feţei calme, aproape surâzătoare a acestuia din urmă, îşi spuse:

„Iată-l pe adevăratul duşman cu care va trebui să mă lupt. Numai el e periculos”.

Efectul acestor gânduri ce-i trecură fulgerător prin minte fu că Espinosa, observator atent, n-ar fi ştiut să spună dacă reverenţa ambasadorului extraordinar i se adresa regelui, Faustei – care-l fixă cu privirea ei arzătoare – sau chiar lui.

„Iată un adevărat bărbat!” îşi spuse marele inchizitor.

Şi privirea lui calmă cântări parcă, pe rând, pe Fausta şi pe Filip, apoi se abătu din nou asupra lui Pardaillan, cu un surâs abia schiţat, ce părea să însemne:

„Din fericire, sunt şi eu aici!”

Şi se trase şi mai mult în colţul lui, rămânând cât mai în umbră.

Înclinându-se cu o eleganţă naturală, puţin cam trufaşă, care constituia o vădită abatere de la regulile severei etichete spaniole, Pardaillan continuă să-şi spună:

„Aha! Încerci să mă faci să-mi plec ochii! … Aha! Te-ai descoperit în faţa doamnei Fausta şi-ţi pui la loc pălăria când îl primeşti pe trimisul regelui Franţei! … Aha! Pui să i se taie capul viteazului care îndrăzneşte să vorbească în faţa ta fără să-ţi ceară permisiunea! Lua-te-ar dracu! Cu atât mai rău pentru tine…”

Şi, făcând doi paşi grăbiţi înspre Fausta, care se retrăgea încet, o întrebă, cu un surâs candid, ce nu te putea lămuri dacă glumeşte sau nu:

— Cum?! Plecaţi, doamnă? … Rămâneţi, vă rog! … Deoarece întâmplarea ne-a adunat pe toţi trei laolaltă, vom putea să rezolvăm dintr-o dată toate micile noastre socoteli.

Aceste vorbe, rostite cu o simplitate ce izvora parcă din inimă, avură efectul unui trăsnet. Fausta se opri brusc şi se întoarse, uitându-se întâi la Pardaillan, ca şi cum nici nu l-ar fi cunoscut şi apoi la rege, ca şi cum ar fi vrut să ghicească dacă acesta nu-l va doborî pe loc pe cel care îndrăznea să comită o asemenea necuviinţă.

Regele se făcu şi mai palid decât era, iar ochii lui cenuşii scăpărară fulgere.

„Ce fel de om e ăsta?” păru el să-l întrebe pe Espinosa dintr-o privire.

Însuşi Barba Roja se ridică, duse mâna la gardă spadei şi se uită la rege, aşteptând ordinul de a lovi.

Drept răspuns la întrebarea mută a regelui, Espinosa ridică din umeri şi făcu un gest care însemna:

„V-am prevenit… Lăsaţi lucrurile în voia lor… Vom rezolva totul la timpul cuvenit”.

Iar regele Filip al II-lea tăcu, acceptând povaţa inchizitorului său, fiind poate cucerit fără voia lui de îndrăzneala şi bravură acestui personaj strălucitor, care semăna atât de puţin cu propriii săi curteni, veşnic încovoiaţi în faţa lui. Dar în sinea să îşi spunea:

„Să vedem unde va ajunge obrăznicia acestui hoinar”.

Ochii lui rămaseră la fel de scăpărători, iar expresia feţei, de obicei glacială, devenise de-a dreptul înfricoşătoare.

Uitând că audienţa ei luase sfârşit, uitând chiar şi de rege, Fausta îl înfruntă pe Pardaillan cu o privire hotărâtă, gata să primească sfidarea – deşi era prea inteligentă ca să nu-l admire în sinea ei.

La Espinosa, admiraţia se traducea prin următoarea reflecţie:

„Trebuie cu orice preţ ca omul acesta să fie de partea noastră!”

Cât despre Barba Roja, se miră că regele încă nu-i făcuse semn.

Numai Pardaillan zâmbea, cu surâsul lui naiv, părând că nu bănuieşte câtuşi de puţin furtuna pe care o dezlănţuise prin atitudinea lui şi care-i primejduia viaţa.

Cu aceeaşi simplitate, cu aceeaşi sinceritate surâzătoare, rosti, întorcându-se cu faţa spre rege:

— Vă cer iertare, sire, poate că nu prea mă pricep la etichetă, dar am o scuză în faptul că suveranul nostru, regele Franţei (şi apăsă asupra acestor ultime cuvinte) ne-a obişnuit cu o largă toleranţă în aceste chestiuni, oarecum copilăreşti.

Situaţia ameninţa să devină ridicolă, adică groaznică pentru rege. Era cazul să reprime ceea ce îi apărea drept o obrăznicie, sau să-l strivească cu dispreţul său. Dar, întrucât hotărâse să fie răbdător, trebuia neapărat să-i răspundă.

— Domnule, procedaţi ca şi cum v-aţi afla în faţa regelui Franţei – spuse el, apăsând la rându-i asupra acestor ultime cuvinte, cu o voce egală, plină de o furie concentrată şi pe un ton care l-ar fi făcut să intre în pământ pe oricine altul, în afară de Pardaillan.

Dar Pardaillan văzuse şi auzise multe la viaţa lui. Şi pe lângă că era foarte bine dispus, se hotărâse să-l umilească pe acest rege trufaş, care-i era profund antipatic.

El nu intră, deci, în pământ, ci se înclină cu graţie. Ochii lui străluceau de marea plăcere a omului care se amuză copios.

— Mulţumesc maiestăţii voastre pentru binevoitoarea îngăduinţă ce mi-o arată – spuse el. Închipuiţi-vă că sunt curios să văd îndeaproape un anumit pergament care se află în posesia doamnei principese Fausta. Sunt atât de curios, încât n-am pregetat să străbat Franţa şi Spania, înadins pentru a-mi satisface această curiozitate, pe care aş jura că o împărtăşiţi şi dumneavoastră, dat fiind că pergamentul acesta nu e lipsit de interes pentru maiestatea voastră.

Apoi, cu acel calm glacial pe care-l căpăta uneori glasul lui, continuă:

— Sunt încredinţat că i-aţi cerut doamnei Fausta acest pergament şi că dânsa v-a răspuns că nu-l are asupra ei, că e pus la loc sigur… Ei bine, nu-i adevărat! … Pergamentul acesta se află acolo…

Şi întinzând mâna, aproape că atinse sânul principesei cu vârful arătătorului său.

Vorbele astea fuseseră rostite pe un ton de o siguranţă atât de irezistibilă şi însoţite de un gest atât de precis şi. de neprevăzut, încât tăcerea se aşternu din nou timp de câteva clipe, apăsând greu asupra actorilor fulgerătoarei scene.

Încă o dată, Espinosa fu cuprins de admiraţie:

„Joacă tare!”

Fausta primi lovitura în plin. Dar nu făcu nici o mişcare. Îşi ridică fruntea cu şi mai multă semeţie, iar privirea ei susţinu cu calm privirea scânteietoare a cavalerului, în timp ce în sinea ei urla:

„O, diavole!”

Cât despre rege, ciudatul ambasador începuse să-l intereseze în asemenea măsură, încât uitase de purtarea lui necuviincioasă, ce-l jignise atât de adânc.

Cavalerul urmă:

— Şi acum, doamnă, vă rog să scoateţi din corsajul dumneavoastră faimosul document, arătaţi-ni-l puţin, ca să putem discuta asupra valorii lui, căci dacă e interesant pentru maiestatea sa regele Spaniei, în aceeaşi măsură îl interesează şi pe maiestatea sa regele Franţei, pe care am cinstea să-l reprezint aici…

Şi spunând acestea, Pardaillan luă o poziţie semeaţă. Privirea lui avea o asemenea strălucire, iar gestul şi vorba lui o asemenea autoritate încât, de astă dată, însuşi regele nu se putu abţine să nu-l admire pe omul acesta, pe care, parcă, nu-l mai recunoştea, într-atâta îi apărea de impunător şi maiestuos. Fausta nu era femeia care să dea înapoi în faţa unei asemenea somaţii.

„Deoarece omul ăsta îi întrece pe diplomaţii cei mai dibaci prin sinceritatea lui îndrăzneaţă – îşi spuse ea – de ce n-aş folosi şi eu aceeaşi sinceritate, ca pe o armă periculoasă, ce s-ar întoarce împotriva lui?”

Şi-şi duse mâna la piept, gata să scoată pergamentul, ce se afla într-adevăr acolo şi să li-l pună sub ochi cu un gest de sfidare.

Dar regele n-avea, pesemne, de gând să discute asupra acestui subiect cu ambasadorul regelui Henric, căci o opri. Spunându-i pe un ton poruncitor:

— Întrevederea mea cu principesa Fausta a luat sfârşit.

Fausta nu-şi duse gestul până la capăt, ci se înclină în faţa regelui, îl privi pe Pardaillan drept în ochi şi spuse cu un glas cât se poate de calm:

— Ne vom mai întâlni, cavalere!

— Sunt sigur de asta, doamnă – îi răspunse cu gravitate Pardaillan.

Fausta aprobă, cu aceeaşi gravitate, printr-o uşoară înclinare a capului şi se retrase încet, maiestuos, aşa cum intrase, însoţită de Espinosa care, fie pentru a-i acorda toate onorurile, fie pentru cu totul alte motive, o conduse până în anticameră, unde o şi lăsă, pentru a putea asista la întrevederea dintre rege şi Pardaillan.

Când marele inchizitor îşi reluă locul, regele spuse:

— Domnule ambasador, binevoiţi a ne face cunoscut obiectul misiunii dumneavoastră.

Cu privirea lui ageră şi cu admirabila intuiţie care-l călăuzea în toate împrejurările grave, când se impunea o hotărâre neîntârziată, Pardaillan studiase şi înţelesese într-o clipă caracterul lui Filip al II-lea.

„Minte întunecată şi vicleană, fanatic sincer, peste măsură de orgolios, prudent şi răbdător, stăruitor în planurile sale, întortocheat în realizarea lor… un popă încoronat. Dacă încerc cu el un joc mai fin, nu voi ajunge la nici un rezultat. Trebuie să-l dobor, lovindu-l cu adevărul, cu îndrăzneala”.

După cum s-a văzut, folosise chiar adineauri şi nu fără succes, această tactică. Iar când Filip îi ceru să-l informeze asupra obiectului misiunii sale, Pardaillan îi răspunse, calm, susţinându-i netulburat privirea, ca şi cum ar fi tratat de la egal la egal cu regele:

— Maiestatea sa regele Franţei doreşte să vă retrageţi trupele spaniole pe care le ţineţi în Paris şi în restul regatului. Regele, mânat de cele mai bune intenţii faţă de maiestatea voastră şi de poporul dumneavoastră, socoteşte că întreţinerea acestor garnizoane în regatul său constituie un act neprietenesc din partea dumneavoastră. El este de părere că nu aveţi dreptul să vă amestecaţi în treburile interne ale Franţei.

Ochii reci ai lui Filip se aprinseră o clipă când spuse:

— Asta-i tot ce doreşte maiestatea sa regele Navarei?

— Asta-i tot… pentru moment – răspunse cu răceală Pardaillan.

Regele rămase puţin pe gânduri, apoi zise:

— Cererea pe care ne-o transmiteţi ar fi dreaptă şi legitimă dacă maiestatea sa, de Navara, ar fi într-adevăr regele Franţei… ceea ce nu e cazul.

— Aceasta e o problemă pe care n-are rost s-o discutăm aici – spuse cu tărie Pardaillan. Nu e vorba sire de a şti dacă dumneavoastră consimţiţi să-l recunoaşteţi pe regele

Navarei drept regele Franţei. E vorba de o chestiune clară şi precisă: retragerea trupelor dumneavoastră, care n-au ce căuta în Franţa.

— Ce-ar putea să întreprindă împotriva noastră regele Navarei! Ei, el care nici măcar nu e în stare să ia cu asalt propria-i capitală? întrebă Filip cu un zâmbet dispreţuitor.

— Într-adevăr, sire – spuse cu gravitate Pardaillan – e vorba de o situaţie extremă la care regele Henric nu se poate hotărî.

Apoi cu un glas jumătate miere, jumătate fiere, adăugă:

— Ce vreţi, sire, regele doreşte ca supuşii lui să i se predea de bună voie. Îi este silă să-i ia cu forţa printr-un asalt, ceea ce, în fond, nu i-ar fi aşa de greu. E vorba aici de nişte scrupule exagerate, care n-ar putea să fie înţelese de un om de rând, dar pe care un rege ca dumneavoastră nu poate decât să le admire.

Regele îşi muşcă buzele. Simţea cum clocoteşte mânia în el, dar se stăpânea, nevrând să arate că a înţeles lecţia pe care i-o dădea acest gentilom fără căpătâi. Se mulţumi să-i răspundă în doi peri:

— Vom studia cererea maiestăţii sale Henric de Navara. Vom vedea! …

Din nefericire pentru el, avea de-a face cu un adversar hotărât să nu se lase amăgit cu una cu două.

— Trebuie să tragem concluzia, sire, că dumneavoastră nu consimţiţi la cererea dreaptă, legitimă şi politicoasă a regelui Franţei? stărui Pardaillan.

— Şi dacă ar fi aşa, domnule? îl iscodi regele, băţos.

Pardaillan continuă liniştit:

— Sire, se spune că îndrăgiţi maximele şi sentinţele. Iată un proverb de pe la noi, asupra căruia vă sfătuiesc să meditaţi: „Cărbunarul e stăpân la el acasă”.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă regele cu un glas tunător.

— Asta vrea să însemne, sire, că numai dumneavoastră veţi purta vina dacă trupele spaniole vor fi pedepsite aşa

cum merită şi vor fi izgonite din regatul Franţei – spuse Pardaillan cu răceală.

— Pe sfânta Fecioară! Mi se pare că îndrăzniţi să-l ameninţaţi pe regele Spaniei, domnule! izbucni Filip, palid de furie.

Iar Pardaillan, dând dovadă de un sânge rece cu totul remarcabil în asemenea împre-jurări, îi replică:

— Nu-l ameninţ pe regele Spaniei… îl previn.

Regele, care până atunci făcuse un mare efort ca să se stăpânească, dădu deodată frâu liber mâniei stârnite de purtarea necuviincioasă şi îndrăzneaţă a acestui ciudat ambasador.

Se şi întorsese către Barba Roja ca să-i facă semn să lovească, dar Pardaillan, care nu-l scăpa din ochi, se pregătise şi el să-şi scoată din teacă sabia, când Espinosa interveni între ei şi spuse, foarte calm, cu o voce aproape blinda:

— Regele, care cere de la slujitorii săi devotament şi credinţă absolute, n-ar putea să vă reproşeze că aveţi într-un grad atât de înalt calităţile unui excelent slujitor. Dimpotrivă, el respectă ardoarea dumneavoastră şi va şti, dacă va fi cazul, să arate acest lucru stăpânului dumneavoastră.

— De care stăpân vorbiţi dumneavoastră domnule? întrebă liniştit Pardaillan. Făcând numaidecât faţă acestui nou adversar, cu tot calmul său, întrebarea aceasta neprevăzută îl descumpăni pe marele inchizitor.

— Păi – bâigui el – vorbesc de regele Navarei.

— Vreţi să spuneţi, regele Franţei, domnule – precizăPardaillan, netulburat.

— Fie, regele Franţei – zise Espinosa. Nu e el, oare, stăpânul dumneavoastră?

— Ce-i drept, eu sunt ambasadorul regelui Franţei. Dar regele nu este, prin aceasta, stăpânul meu.

De astă dată Espinosa şi Filip se uitară unul la altul cu o uimire pe care nici nu încercară să şi-o ascundă şi

amândurora le veni în aceeaşi clipă un gând:

„N-o fi cumva nebun?”

Iar Pardaillan, care citi pe feţele lor îngrozite acest gând, zâmbi cu un aer zeflemitor. Dar cu mintea încordată şi cu atenţia trează, se aştepta la orice, căci simţea că lucrurile pot lua o întorsătură tragică dintr-o clipă în alta.

În sfârşit, Espinosa se linişti şi întrebă pe un ton blajin:

— Dacă regele nu vă e stăpân, atunci ce este el pentru dumneavoastră?

Pardaillan deveni glacial şi, înclinându-se, răspunse cât se poate de simplu:

— E un prieten de care mă interesez.

Cuvântul era, în sine, colosal. Rostit în faţa unor personaje ca Filip al II-lea şi marele inchizitor, care reprezentau puterea în forma ei cea mai absolută, el devenea de-a dreptul uluitor.

Dar şi mai uluitor era faptul că, după ce examinase o clipă figura aceasta scăpărătoare de îndrăzneală şi inteligenţă, după ce admirase atitudinea aceasta de forţă conştientă în repaus, Espinosa acceptă, ca pe un lucru foarte firesc, cuvântul rostit de cavaler, căci se înclină la rândul lui şi, cu toată gravitatea, îi spuse:

— După înfăţişarea dumneavoastră îmi dau seama, domnule, că într-adevăr nu puteţi avea alt stăpân decât pe dumneavoastră înşivă şi că prietenia unui om ca dumneavoastră este atât de preţioasă, încât ea îl poate onora chiar şi pe un rege.

— Aceste cuvinte mă emoţionează cu atât mai mult, domnule, cu cât şi eu văd, după înfăţişarea dumneavoastră, că nu sunteţi prea darnic cu dovezile de stimă – răspunse Pardaillan.

Espinosa îl privi o clipă şi clătină din cap aprobator.

— Ca să revenim la obiectul misiunii dumneavoastră, maiestatea sa nu refuză să asculte cererea pe care i-aţi transmis-o. Dar trebuie să înţelegeţi că o chestiune atât de importantă nu se poate rezolva fără o matură chibzuinţă.

Mulţumit că a îndepărtat pentru moment furtuna, Espinosa se retrase din nou, lăsându-i regelui grijă de a continua conversaţia în direcţia spre care o îndreptase el. Iar Filip, înţelegând că inchizitorul socotea că nu venise momentul să rupă tratativele, rosti:

— Avem şi noi părerile noastre.

— Desigur – spuse Pardaillan – tocmai aceste păreri ar fi interesant să le discutăm. Dumneavoastră visaţi să ocupaţi tronul Franţei şi vă folosiţi de căsătoria dumneavoastră cu Elisabeta a Franţei. Acesta e un drept nou în Franţa şi uitaţi, sire, că pentru a consfinţi acest drept, v-ar trebui o lege formal adoptată. Or, Parlamentul nu va promulga niciodată o asemenea lege.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre asta, domnule?

Pardaillan ridică din umeri şi spuse:

— Ei, sire, de ani de zile agenţii dumneavoastră împart aur în dreapta şi-n stânga ca să obţină acest lucru. Aţi reuşit oare? De fiecare dată v-aţi izbit de rezistenţa Parlamentului… Această rezistenţă n-o veţi zdrobi niciodată.

— Şi cine v-a spus că nu avem şi alte drepturi?

— Pergamentul doamnei Fausta? Atunci hai să vorbim despre acest pergament! Dacă puneţi mâna pe el, Sire, publicaţi-l, iar eu vă asigur că imediat Parisul şi Franţa îl vor recunoaşte pe Henric de Navara.

— Cum aşa? Se miră regele.

— Sire – spuse cu răceală Pardaillan – văd că agenţii dumneavoastră vă informează destul de prost asupra stării de spirit din Franţa. Franţa s-a săturat să mai fie jefuită şi pustiită nelegiuit şi fără ruşine de o mână de descreieraţi ambiţioşi. Franţa nu doreşte decât tihnă, linişte, pace. Ca să aibă această pace, e gata să-l accepte pe Henric de Navara, chiar dacă el va rămâne un eretic… şi cu atât mai mult l-ar accepta dacă ar îmbrăţişa religia catolică. Regele încă mai şovăie. Publicaţi acest pergament şi atunci şovăielile lui vor dispărea. Ca să termine odată, se va hotărî să meargă la

liturghie şi atunci Parisul îi va deschide porţile iar Franţa îl va aclama!

— Aşadar, după părerea dumneavoastră, noi n-avem nici un fel de sorţi de izbândă în realizarea planurilor noastre?

— Cred, într-adevăr – răspunse calm Pardaillan – că nu veţi ajunge niciodată regele Franţei.

— Dar de ce? întrebă cu blândeţe Filip. Pardaillan îşi aţinti privirea-i limpede asupra regelui şi, cu un calm netulburat, îi răspunse:

— Franţa, sire, este o ţară, plină de lumină şi de veselie. Sinceritatea, lealitatea, curajul, generozitatea, toate sentimentele cavalereşti sunt la fel de necesare vieţii noastre ca aerul ce-l respirăm E o ţară vie şi fremătătoare, deschisă la tot ce este nobil şi frumos, care nu aspiră decât la dragostea, adică la viaţă şi la lumină, adică la libertate. Ca să poată domni în ţara asta, trebuie neapărat ca regele ei să întrunească toate aceste virtuţi, adică să fie cel mai frumos, cel mai bun, cel mai viteaz şi cel mai generos dintre oameni.

— Şi oare eu n-aş putea să fiu un asemenea rege? întrebă Filip cu sinceritate.

— Dumneavoastră, sire? replică Pardaillan uluit. Păi, sub paşii dumneavoastră rugurile cresc aidoma unor uriaşe frigări de carne omenească. Aduceţi cu dumneavoastră Inchiziţia, regim întunecat, de teroare, care pretinde să cârmuiască până şi gândurile oamenilor. Priviţi-vă, sire şi veţi vedea că aerul acesta distant pe care-l aveţi ar fi de ajuns ca să-i îngheţe până şi pe cei mai veseli şi mai glumeţi muritori. În Franţa e cunoscut regimul pe care l-aţi instaurat în Frandra. În această ţară a bucuriei şi a luminii n-aţi putea aduce decât beznă şi moartea… Dar până şi pietrele se vor ridica pentru a vă închide drumul! Ei bine, nu, sire, toate astea pot fi bune pentru Spania, dar nu vor fi niciodată îngăduite în Franţa!

— Sinceritatea dumneavoastră e cam brutală, domnule – scrâşni Filip.

Pardaillan îşi luă aerul acela de mirare nevinovată pe care-l arbora ori de câte ori se pregătea să spună vreo grozăvie:

— De ce? I-am vorbit regelui Franţei cu aceeaşi sinceritate pe care dumneavoastră o socotiţi brutală, iar el nu s-a simţit deloc jignit, ci dimpotrivă… De fapt, noi doi nici nu ne-am putea înţelege, căci nu vorbim aceeaşi limbă. În Franţa va fi la fel, nu i-aţi înţelege pe supuşii dumneavoastră. Cel mai bine ar fi deci, să rămâneţi ceea ce sunteţi.

Filip zâmbi galben.

— Vă asigur că voi reflecta la aceste cuvinte – spuse el. Între timp aş dori să vă tratez cu atenţia ce se cuvine unui om ca dumneavoastră. V-ar face plăcere să asistaţi la autodafeul duminical de mâine?

— Mii de mulţumiri, sire. Dar fiind cam sensibil din fire, nu pot suporta asemenea spectacole.

— Îmi pare rău domnule – spuse Filip cu o amabilitate sinistră. Dar eu voiam doar să vă ofer o distracţie şi nu să vă impun asemenea spectacole care, deşi ne plac nouă, barbarilor din Spania, s-ar putea să vă jignească sensibilitatea de francez rafinat. Corrida vă inspiră aceeaşi silă?

— A, nu! răspunse Pardaillan fără să clipească. Mărturisesc chiar că nu m-aş supăra să asist la una din aceste faimoase întreceri. De altfel, mi s-a vorbit despre un toreador foarte vestit în Andaluzia – adăugă el, privindu-l ţintă pe rege.

— El Torero? întrebă acesta calm. Îl veţi vedea… Sunteţi invitatul meu la corrida de poimâine, luni. Veţi vedea un spectacol extraordinar, care vă va uimi, sunt sigur de asta – adăugă Filip pe acelaşi ton ciudat care, cu o clipă înainte, o uluise pe Fausta şi care-l făcu şi pe Pardaillan să ciulească urechile.

— Mulţumesc maiestăţii voastre pentru onoarea pe care binevoieşte să mi-o facă – zise cavalerul. Nu voi pierde ocazia de a asista la un spectacol atât de deosebit.

— Bine, domnule ambasador, am să vă aduc la cunoştinţă răspunsul meu la cererea maiestăţii sale Henric de Navara… Şi nu uitaţi corrida de luni. Veţi vedea ceva curios… foarte curios…

„Da! îşi spunea Pardaillan în gând, înclinându-se. Te pomeneşti că-mi întinde vreo cursă! Mii de draci! Totuşi, acest sinistru despot nu mă va face să dau înapoi!”

Apoi, cu privirea scânteietoare, rosti:

— Cum aş putea să uit aşa ceva, sire?

„Nu mai mult decât vei putea tu să uiţi cele câteva adevăruri cu care te-am fericit!” îşi spuse în sinea lui.

Şi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre anticameră.

La un semn discret al lui Filip al II-lea, Barba Roja porni după el.

Trecând pe lângă stăpânul lui, Barba Roja se opri o secundă.

— Dă-i o lecţie, fă-l de râs în faţa tuturor… dar nu-l ucide – murmură regele.

Şi dulăul ieşi în urma lui Pardaillan, bombănind:

„A dracului să fie fantezia regelui! Mi-era aşa de uşor să-l apuc de gât şi să-l sugrum ca pe un pui… sau să-l achit cu o lovitură bună de pumnal or de spadă! … Să-i dau o lecţie! Asta mai merge, căci ştiu, slavă Domnului, cum să procedez… Dar să-l fac de râs! … Ce dracu’ aş putea să-i scornesc pentru asta?”

După ce ieşi Barba Roja, regele se ridică, se aşeză îndărătul unei draperii grele de brocart, împinse uşor uşa şi de acolo urmări cu atenţie cele ce aveau să se întâmple.

Pardaillan părea că nu-şi dă seama că o umbră-l urmărea pas cu pas. Anticamera în care pătrunsese era o sală mare, mobilată numai cu nişte imense bănci aşezate de-a lungul pereţilor. Erau acolo o mulţime de curteni, nobili de serviciu, ofiţeri de gardă şi lachei galonaţi, care mergeau de colo-colo, grăbiţi şi preocupaţi, pe lângă uşieri care stăteau nemişcaţi, cu câte un baston de abanos în mână. Dintre curteni, unii şedeau pe bănci, alţii se plimbau cu paşi

mărunţi, iar alţii stăteau de vorbă lângă ferestre, în faţa anumitor uşi se afla câte un ofiţer de gardă cu sabia în mână, în faţa altora, câte un uşier.

Din când în când, un paj sprinten şi vioi se strecura cu îndemânare prin mulţimea aceea zgomotoasă, fără ca cineva să-l ia în seamă. Alteori, câte o faţă bisericească traversa încet şi grav sala. Orice-ar fi fost – simplu călugăr sau ditamai episcop – toţi se dădeau la o parte şi se înclinau, căci regele le cerea tuturor, mari şi mici, cel mai adânc respect pentru oamenii bisericii. Şi cum regele dădea el însuşi exemplu, fiecare se grăbea să-l supraliciteze pentru a fi bine văzut.

În faţa uneia dintre ferestre Pardaillan zări nişte figuri cunoscute.

— Ia te uită! murmură el. Cei trei foşti „oşteni” ai lui Valois! Fără îndoială că-şi aşteaptă stăpâna, pe preacinstita Fausta. Dar nu-l văd pe viteazul acela de Bussy, nici pe strălucitul nepot al domnului Peretti.

În această sală de aşteptare, în care se îngrămădise atâta lume, nu se auzeau decât şoapte vagi sau zgomotul înăbuşit al paşilor ce lunecau pe dalele de marmură. Te-ai fi putut crede într-o biserică. Nimeni n-ar fi îndrăznit să ridice glasul aici.

Fiind curios din fire, cu toate că nu părea, Pardaillan făcu de câteva ori ocolul sălii. Deodată îşi dădu seama că deasupra acestei mulţimi, până adineauri, zumzăitoare, plutea acum o tăcere mormântală şi, lucru şi mai ciudat, orice mişcare încetase. S-ar fi spus că deodată toţi împietriseră, astfel încât Pardaillan părea că trece printre nişte statui.

Explicaţia acestui fenomen era foarte simplă.

Barba Roja continua să caute un mijloc de a-l face de râs pe Pardaillan în faţa tuturor. Şi cum nu găsise încă nimic, se mulţumea să meargă pe urmele cavalerului. Numai că manevra lui fusese repede observată. Şi atunci se răspândi un murmur, din om în om. Trebuia să se întâmple ceva. Dar

ce anume? Nimeni nu ştia. Însă fiecare voia să vadă şi să audă. Fiecare amuţise, încremenise în aşteptarea spectacolului pe care-l presimţea: comedie sau tragedie.

În mijlocul tăcerii şi al nemişcării generale, Pardaillan deveni ţinta tuturor privirilor, ceea ce nu părea să-l stânjenească defel. Cu un pas foarte sigur, se îndreptă spre ieşire.

În faţa uşii, un ofiţer stătea ţeapăn, ca la paradă. În spatele lui Pardaillan, Barba Roja făcu un semn poruncitor. Ofiţerul, în loc să se dea la o parte, întinse sabia de-a curmezişul uşii şi spuse, de altfel foarte politicos:

— Pe aici nu se trece, senor!

— Ah! zise Pardaillan. În cazul acesta, vă rog să-mi spuneţi pe unde aş putea să ies.

Ofiţerul schiţă un gest vag care se referea la toate ieşirile, fără să indice însă vreuna în mod special.

Pardaillan păru să se mulţumească cu acest răspuns şi, fără a mai spune ceva, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre o altă uşă. Acolo se izbi de un uşier care, ca şi ofiţerul, îi bară drumul, întinzând bastonul spre el şi spunându-i foarte politicos, cu o adâncă plecăciune, că nici pe acolo nu se poate trece.

Pardaillan încruntă uşor din sprâncene şi aruncă o privire peste umăr, care i-ar fi dat mult de gândit lui Barba Roja, dac-ar fi observat-o. Dar Barba Roja nu văzu nimic. El continua să caute mereu un mijloc de a-l face de râs pe cavaler… Dar tot nu găsea nimic.

Pardaillan îşi roti privirea şi-şi spuse:

„Pe Pilat! Cred că aceşti lachei de lux îşi bat joc de mine! Zâmbiţi, nobile slugi, zâmbiţi! … gândi apoi, cu un surâs sardonic. Zâmbetele voastre se vor preface îndată în schimonoseli, iar cel care va râde voi fi eu”.

Şi, la fel de netulburat, îşi reluă plimbarea, care, fie din întâmplare, fie intenţionat, îl duse înspre cei trei „oşteni”.

Atunci Montsery, Chalabre şi Saint-Maline înaintară şi-l salutară foarte ceremonios pe cavaler, care le răspunse cu

graţie. Cu zâmbete politicoase, schimbară repede între ei câte-vă vorbe, rostite în şoaptă.

— Domnule de Pardaillan – spuse Saint-Maline – ştiţi, desigur, că avem misiunea să vă ucidem… ceea ce vom şi face de îndată ce vom avea posibilitatea.

— Cu mare regret, totuşi – preciza Montsery cu sinceritate.

— Căci vă stimăm în mod deosebit – adăugă Chalabre cu o reverenţă impecabilă.

Pardaillan se mulţumi să salute din nou, surâzând.

— Dar – urmă Saint-Maline – ni se pare că se urmăreşte aici să fiţi pus în situaţia de a juca un rol caraghios. Iertaţi-ne expresia, domnule, dar este o constatare şi nu un comentariu jignitor.

— Spuneţi mai departe ce gândiţi, domnilor – răspunse politicos Pardaillan.

— Ei bine, domnule – exclamă Montsery, care era întotdeauna cel mai focos dintre ei – nu putem răbda fără împotrivire ca un compatriot de-al nostru să fie batjocorit în prezenţa noastră!

— Mai ales când acest compatriot e un om atât de viteaz ca dumneavoastră – adăugă Saint-Maline.

— Şi atunci? Ce-aţi hotărât? întrebă Pardaillan, crispându-se, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când era emoţionat.

— La naiba, domnule! spuse Chalabre, lovindu-şi grăitor mânerul spadei. Noi am hotărât să le dăm acestor mâncători de ceapă crudă lecţia pe care o merită prin obrăznicia lor.

— Vom fi foarte onoraţi, domnule, de a trage spada alături de dumneavoastră – spuse Saint-Maline, salutând curtenitor.

— Toată cinstea va fi de partea mea – zise Pardaillan, răspunzând la salut.

— Chit că după aceea ne vom relua libertatea de acţiune şi vă vom ataca atunci când se va ivi prilejul – adăugă Montsery.

— Asta se înţelege de la sine – rosti cu blândeţe Saint-Maline.

Pardaillan aprobă din cap cu gravitate şi-i privi o clipă cu o tristeţe de negrăit. Apoi le spuse pe un ton foarte solemn:

— Domnilor, sunteţi nişte gentilomi de ispravă, iar gestul dumneavoastră, pentru care vă exprim din inimă mulţumirile mele, nu va rămâne nerăsplătit. În ceea ce mă priveşte, orice s-ar întâmpla nu voi uita niciodată acest gest. Dar (şi aici îşi recapătă expresia zeflemitoare şi zâmbetul ironic) nu vă faceţi nici o grijă în privinţa mea. Puteţi rămâne aici fără teama că veţi asista la batjocorirea unui compatriot. Poate că se va râde aici în curând, dar vă jur că nu se va râde de cel care rămâne sluga dumneavoastră şi care vă mulţumeşte din nou, domnilor!

— Cum doriţi, domnule – spuse Saint-Maline, fără să mai insiste.

— Rămân, totuşi, la dispoziţia dumneavoastră – zise Chalabre.

— Iar la primul semn ce ni-l veţi face, atacăm. – adăugă Montsery.

Avu loc un schimb de plecăciuni politicoase, iar Pardaillan, îşi reluă plimbarea.

Deodată simţi că l-a călcat cineva pe picior. O explozie de râsete înăbuşite izbucni în rândul curtenilor.

Pardaillan se întoarse brusc şi-l zări pe Barba Roja, care-şi rotea, îngrozit, privirile. Colosul îl călcase fără voia lui pe cavaler. Dar acest incident banal fu pentru el ca o străfulgerare, căci lovindu-şi fruntea, murmură:

— În sfârşit, am găsit! … Acum ne vom distra puţin.

Pardaillan îl privi o clipă, surâzând rece şi batjocoritor. Barba Roja susţinu privirea cavalerului, cu un zâmbet încrezător.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule – făcu Pardaillan foarte politicos – sper că nu v-am lovit.

Şi-şi reluă liniştit plimbarea, în mijlocul râsetelor celorlalţi. În clipa aceea tocmai trecea pe lângă uşa cabinetului regal.

În ochii lui apăru o lucire, care se stinse numaidecât.

În aceeaşi clipă, Barba Roja îl călcă din nou pe picior. Pardaillan întoarse iar capul şi i se adresă cu acelaşi zâmbet:

— Veţi crede, desigur, domnule, că sunt din cale afară de stângaci.

Şi dădu să-şi continue plimbarea, dar Barba Roja îi puse mâna pe umăr. Sub puternica apăsare a colosului, Pardaillan se încovoie brusc. Dacă Barba Roja l-ar fi cunoscut pe Pardaillan, poate că s-ar fi mirat că întâmpină o rezistenţă atât de slabă. Dar, din nefericire pentru el, Barba Roja nu-l cunoştea pe Pardaillan şi, încrezător în forţa-i herculeană, era convins în mod sincer că-l zdrobise. Plin de dispreţ, îl ajută să se îndrepte pe acest adversar nedemn de el şi, mărinimos, îi dădu brusc drumul, ceea ce-l făcu să se clatine.

Un hohot de râs general, însoţit de exclamaţii admirative, gâdila plăcut vanitatea dulăului lui Filip al II-lea. Şi-l încuraja în acelaşi timp să-şi continue jocul.

Curtenii ştiau că Barba Roja nu acţiona niciodată decât din porunca regelui. A-l aplauda zgomotos era, deci, un mod, ca oricare altul, de a-l linguşi pe rege. N-aveau de gând să piardă prilejul, astfel că tăcerea respectuoasă de până acum făcu loc unei însufleţiri zgomotoase.

Pardaillan îşi frecă uşor umărul, care-l durea, desigur, şi-i spuse cu un aer jalnic, dar în acelaşi timp turtit de admiraţie:

— Felicitările mele, domnule, aveţi un pumn greu!

Barba Roja îi făcu semn unui aprod să se apropie şi, luându-i din mână bastonul de abanos îl aşează încet în poziţie orizontală, cam la un picior de pământ.

— Ţine bastonul în poziţia asta! îi porunci el aprodului.

Şi în timp ce aprodul se lăsa pe vine ca să execute ordinul primit, Barba Roja se întoarse, spre Pardaillan care, întocmai ca toţi ceilalţi, urmărea cu atenţie aceste pregătiri.

— Domnule, am pus rămăşag că veţi sări peste acest baston.

— Peste acest baston? Drace! exclamă Pardaillan răsucindu-şi mustaţa, cu o mutră cam încurcată.

— Sper că nu doriţi să mă faceţi să pierd rămăşagul pentru un lucru atât de neînsemnat!

— Într-adevăr, e un fleac – bâigui Pardaillan, cu acelaşi aer încurcat.

Barba Roja făcu un pas spre el şi, arătându-i bastonul ţinut de aprod, îi spuse pe un ton ameninţător, cu un zâmbet care exprimă o bucurie sălbatică:

— Săriţi, domnule!

Figură jalnică a cavalerului stârni exclamaţii de jur împrejur.

— Va sări! spuse un nobil.

— Nu va sări!

— O sută de dubli ducaţi contra unui maravedís că va sări!

— Primesc! …

— Nu va sări! … Chiar dacă ar vrea, n-ar avea putere!

— Săriţi, domnule! repetă Barba Roja.

— Şi dacă nu vreau? întrebă Pardaillan, cu un glas aproape timid.

— Atunci am să vă silesc cu asta – zise cu răceală Barba Roja, punând mâna pe sabie.

„În sfârşit!” îşi spuse Pardaillan cu un zâmbet de bucurie.

Şi în aceeaşi clipă îşi trase sabia din teacă.

Un duel în anticamera regelui. Era ceva nemaiauzit, fără precedent, iar Barba Roja era singurul om care-şi permisese un asemenea gest!

Pe lângă că avea o forţă extraordinară, colosul trecea drept unul dintre cei mai buni spadasini din Spania, iar dacă străinul ştia cât de cât să mânuiască sabia, spectacolul urma să fie pasionant în cel mai înalt grad, date fiind condiţiile în care avea loc. Şi deodată se făcu linişte. Oamenii se înşirară într-un vast semicerc, lăsând cât mai mult loc celor doi luptători care se găseau nu departe de

uşa prin crăpătura căreia Filip al II-lea, nevăzut, urmărea această scenă cu ochii strălucind de o bucurie sălbatică. Pardaillan îşi jucase grozav de bine rolul de fricos, astfel încât pentru rege, ca şi pentru toţi ceilalţi, nu era posibilă nici o îndoială: dulăul regelui îi va aplica o aspră pedeapsă francezului obraznic.

Aprodul ar fi vrut să se dea la o parte, dar Barba Roja era atât de sigur pe el, încât îi porunci:

— Nu te mişca! Dumnealui va sări chiar acum. Iar aprodul se supuse, zâmbind.

Cei doi adversari îşi încrucişară săbiile, în mijlocul spectatorilor ce-i urmăreau cu atenţie.

A fost o luptă scurtă, fulgerătoare. Doar câteva atingeri, câteva încrucişări de spadă şi sabia lui Barbă Roja, smulsă ca de o forţă irezistibilă, se rostogoli până în mijlocul cercului de privitori, care amuţiseră de spaimă.

— Luaţi-o de pe jos, domnule! îi spuse Pardaillan cu răceală.

Colosul se şi repezise să-şi ridice sabia. Convins că ceea ce i se întâmplase era doar efectul luării prin surprindere, al unei slăbiciuni trecătoare, sau chiar al unui accident, care nu se va mai repeta, el se năpusti din nou asupra lui Pardaillan.

Dar pentru a doua oară, sabia smulsă cu violenţă se rostogoli pe dale, unde de data aceasta se frânse de-a binelea.

— Demonic! urlă Barba Roja, repezindu-se cu pumnalul ridicat.

Cu o mişcare iute ca fulgerul, Pardaillan îşi trecu sabia în mâna stângă, prinse din zbor încheietura mâinii colosului şi, ţinându-i-o ca într-o menghină, i-o răsuci, i-o zdrobi aproape, fără vreun efort aparent, cu un surâs teribil pe buze. Barba Roja se opinti printr-o încordare a tuturor muşchilor săi întinşi, gata să plesnească… Nu reuşi însă să scape din formidabila strânsoare şi, în mijlocul tăcerii mormântale ce se lăsase în sală, se auzi un horcăit înăbuşit.

Pe figura colosului se aşternu o expresie de uluire şi de durere sălbatică. Degetele-i amorţite se descleştară fără voia lui, pumnalul îi scăpă din mână şi, căzând în vârf, se sparse cu un zgomot sec.

Atunci, făcând un gest neaşteptat, Pardaillan îi răsuci mâna şi i-o ţinu la spate, în timp ce cu stânga îşi vâra în teacă sabia, devenită de prisos. Iar Barba Roja, care simţea că-i crapă oasele în cleştele acelor degete de fier, fu silit să se aplece. Pardaillan îl împinse, astfel încovoiat, spre aprod, care, de uimire sau de spaimă, se prăbuşise pe dale, continuând să ţină bastonul cu amândouă mâinile, cu un gest maşinal.

— Sări! porunci Pardaillan, arătând cu degetul spre baston.

Barba Roja schiţă o ultimă împotrivire…

— Sări! repetă Pardaillan. Sau îţi zdrobesc oasele braţului!

Şi o pârâitură sinistră, urmată de un geamăt plângăreţ, le dovedi curtenilor încremeniţi că ameninţarea nu era vorbă goală.

Simţind cum i se dezarticulează braţul în strânsoarea cumplitului cleşte, Barba Roja sări, cu faţa crispată şi palidă de ruşine, spumegând de durere şi de furie neputincioasă. Necruţător, Pardaillan îl sili să se întoarcă şi să sară şi în sens contrar.

Se găseau tocmai în faţa cabinetului regelui. Gâfâind, horcăind, cu faţa scăldată în sudoare, cu ochii ieşiţi din orbite, Barba Roja părea gata-gata să leşine.

Atunci Pardaillan îi dădu drumul. Fără să scoată o vorbă şi fără să-l privească, îl apucă pe colos cu mâna stângă de barba-i bogată şi-l târî, aproape în nesimţire, spre cabinetul regelui, aşa cum duci o vită la abator.

Iar Filip al II-lea abia avu răgazul să se dea înapoi cu toată grabă, căci altfel l-ar fi izbit drept în faţă canatul uşii, pe care Pardaillan o împinse cu o puternică lovitură de picior.

Lăsând în urma lui uşa larg deschisă, Pardaillan îi dădu un ultim brânci lui Barbă Roja, care se rostogoli inert la

picioarele regelui.

— Sire – tună cavalerul – vi-l aduc înapoi pe acest netrebnic… Altă dată nu-l lăsaţi să meargă fără guvernantă, căci dacă-i va mai trece vreodată prin gând să-mi joace vreo farsă necuviincioasă, mă voi vedea silit să-i smulg barba, fir cu fir… ceea ce va fi cam neplăcut pentru el, căci va deveni de-a dreptul hidos.

Şi, spre uimirea şi spaima tuturor, ieşi fără grabă, aruncând în jurul lui priviri scăpărătoare.

Un glas şopti atunci la urechea lui Filip, care rămăsese împietrit de groază:

— V-am spus, sire, că nu e bine ce faceţi… Acum îmi permiteţi să acţionez?

— Aţi avut dreptate, domnule inchizitor – răspunse regele tremurând de furie. Fie, faceţi cum credeţi!

Şi, cu o admiraţie amestecată cu uimire, dar şi cu o spaimă surdă, exclamă:

— Tii, ce mai bărbat! … Era mai-mai să-l omoare pe bietul Barba Roja!

Când, în cele din urmă, nobilii şi ofiţerii se dezmeticiră din buimăceala lor şi se hotărâră să se repeadă asupra obraznicului, era prea târziu – Pardaillan dispăruse.

Capitolul 13
Documentul

Apropiindu-se de Fausta, Espinosa îi spuse:

— Doamnă, doriţi să mă aşteptaţi o clipă în cabinetul meu? Voi relua discuţia cu dumneavoastră de acolo de unde a lăsat-o regele, poate că vom ajunge la o înţelegere.

Fausta îl privi drept în ochi şi-l întrebă:

— Îmi îngăduiţi să fiu însoţită?

Fără să şovăie, Espinosa îi răspunse:

— Cred că prezenţa domnului cardinal Montalta, pe care-l văd aici, va fi de ajuns ca să vă liniştească. În ceea ce-i priveşte pe vitejii care vă escortează, nu-i putem lăsa să asiste la o întrevedere atât de importantă. Fausta se gândi o clipă.

— Aveţi dreptate, domnule mare inchizitor, prezenţa cardinalului Montalta va fi de ajuns – răspunse ea cu acea seninătate gravă care-i dădea un aer atât de impunător.

— Atunci, pe curând – rosti simplu Espinosa şi, făcând semn unui dominican, se înclină şi apoi se întoarse în cabinetul regelui.

Montalta se apropie în grabă. Cei trei „oşteni” făcură la fel, pregătindu-se s-o escorteze.

Dominicanul veni lângă Fausta şi-i spuse, cu o adâncă plecăciune:

— Dacă ilustra principesă şi eminenţa să binevoiesc să mă urmeze, voi avea onoarea de a-i conduce până la cabinetul monseniorului.

— Domnilor – se adresă Fausta „oştenilor” – vă rog să mă aşteptaţi un moment. Cardinale, dumneavoastră veniţi cu mine. Poftim, părinte, vă urmăm.

Saint-Maline, Chalabre şi Montsery se supuseră oftând şi-şi reluară garda plicticoasă, în mijlocul acestei mulţimi străine, unde nu cunoşteau pe nimeni şi unde, ceva mai târziu, aveau să se pună cu generozitate la dispoziţia lui Pardaillan.

Urmat de Fausta şi de Montalta, dominicanul îşi croi drum prin mulţimea care, de altfel, se trăgea deoparte cu respect în faţa lui.

La capătul sălii, călugărul deschise o uşă care dădea într-un coridor larg şi se retrase, făcându-i loc Faustei să treacă.

În clipa când Montalta se pregătea s-o urmeze, o mână i se lăsă grea pe umăr.

— Hercule Sfondrato! exclamă el, întorcându-se brusc.

— Chiar eu, Montalta! Nu te aşteptai să mă vezi?

Dominicanul îi privi o clipă, cu o expresie ciudată şi, fără să închidă uşa, se îndepărtă discret şi o ajunse din urmă pe Fausta.

— Ce vrei? urlă Montalta, frământând mânerul pumnalului.

— Lasă jucăria asta – spuse ducele de Ponte-Maggiore, rânjind… Vezi bine că loviturile tale alunecă pe deasupra mea, fără să mă atingă.

— Ce vrei? repetă Montalta furios.

— Să-ţi vorbesc… Mi se pare că avem să ne spunem lucruri interesante. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Da – zise Montalta, cu o privire sângeroasă – dar… mai târziu… Pentru moment am altceva de făcut…

Şi dădu să treacă mai departe, să alerge după Fausta, despre care o presimţire tainică îi spunea că se află în primejdie.

Pentru a doua oară mâna lui Ponte-Maggiore i se lăsă cu greutate pe umăr, iar vocea lui albă de mânie îi trânti în obraz o ameninţare.

— Ai să mă urmezi chiar acum, Montalta, sau de nu, pe Dumnezeul meu, te pălmuiesc în faţa întregii curţi!

Şi, cu un gest violent, ducele ridică mâna.

— Bine – făcu Montalta, livid – te urmez… dar vai ţie! …

Şi, bombănind tot felul de ameninţări surde, se smulse din strânsoare şi-l urmă pe Ponte-Maggiore, părăsind-o pe Fausta într-un moment în care, poate, ea ar fi avut nevoie de braţul lui.

În acest timp, Fausta îşi continuă drumul, fără să observe nimic, iar după vreo cincizeci de paşi, dominicanul deschise o a doua uşă şi se dădu deoparte, făcându-i loc să treacă, la fel ca şi mai înainte. Fausta pătrunse în încăpere şi abia atunci îşi dădu seama că Montalta n-o mai însoţea.

Îşi încruntă sprâncenele imperceptibil şi, privindu-l pe dominican drept în faţă, îl întrebă, calmă, ca şi cum lipsa cardinalului n-ar fi mirat-o:

— Unde e cardinalul Montalta?

— Când să intre în coridor, eminenţa sa a fost oprită de un senor care avea, desigur, să-i facă vreo comunicare urgentă – îi răspunse dominicanul câtuşi de puţin tulburat.

— Bine! făcu Fausta.

Şi privirea ei ageră scrută cu atenţie figura indiferentă a călugărului şi cercetă încăperea.

Era o cameră de lucru de dimensiuni mijlocii, mobilată cu câteva fotolii şi cu o masă de lucru aşezată în faţa singurei ferestre care o lumină. Un perete întreg al camerei era ocupat de o bibliotecă mare, în rafturile căreia erau rânduite, într-o ordine perfectă, tomuri groase şi manuscrise.

Pe peretele din faţă atârna un tablou uriaş, încadrat într-o ramă masivă de abanos, fără nici o podoabă – tablou înfăţişând coborârea de pe cruce.

Aproape drept în faţa uşii de intrare se mai afla o uşiţă.

Fausta o deschise fără grabă şi văzu un fel de cameră de rugăciune foarte mică şi foarte simplă, care nu părea să aibă uşă de ieşire, ci era luminată printr-o fereastră ovală, cu vitralii multicolore.

Închise uşiţa la loc şi merse către fereastră cabinetului. Aceasta dădea spre o mică curte interioară.

Atunci, dominicanul, care asistase nepăsător la această inspecţie amănunţită, deşi rapidă, spuse:

— Dacă ilustra principesă doreşte, mă pot duce în căutarea eminenţei sale, cardinalul de Montalta, ca să-l aduc aici.

— Vă rog, stimate reverend – zise Fausta, mulţumindu-i printr-un zâmbet.

Dominicanul ieşi numaidecât şi, ca s-o liniştească, lăsă uşa larg deschisă.

Fausta se duse până-n prag şi constată că dominicanul se întorcea liniştit pe drumul pe care veniseră. Făcu un pas pe coridor şi văzu că uşa prin care intraseră era încă deschisă. Prin faţa ei treceau, încolo şi încoace, tot felul de umbre.

Liniştită, intră în cabinet, se aşeză într-un fotoliu, foarte calmă în aparenţă, dar cu privirea la pândă, aşteptându-se la orice.

Peste câteva minute dominicanul reapăru. Închise uşa în urma lui cu un gest foarte natural şi-i spuse, cât se poate de

respectuos, fără a face nici un pas spre dânsa:
— Doamnă, mi-a fost imposibil s-o găsesc pe eminenţa sa. Cardinalul Montalta a părăsit castelul însoţit, pe cât se pare de senorul care l-a oprit.
— Dacă e aşa – zise Fausta, ridicându-se – mă retrag.
— Şi ce-am să-i spun domnului mare inchizitor?
— Îi veţi spune că singură, aici, nu m-am simţit în siguranţă şi că am preferat să amân pentru mai târziu întrevederea pe care urma s-o am cu dumnealui – răspunse Fausta cu răceală.
Şi pe un ton de o supremă autoritate adăugă:
— Conduceţi-mă înapoi, stimate reverend!
Dominicanul nu se mişcă din faţa uşii. Se înclină adânc şi întrebă respectuos:
— Aş putea îndrăzni, doamnă, să vă rog a-mi acorda o favoare?
— Dumneavoastră? întrebă Fausta mirată. Ce vreţi să-mi cereţi?
— Un lucru neînsemnat… să arunc o privire asupra unui pergament pe care-l ascundeţi la sânul dumneavoastră – spuse dominicanul cu răceală.
„M-au prins! îşi spuse Fausta. Şi tot lui Pardaillan îi datorez această nouă lovitură, căci numai el putea să le dezvăluie că pergamentul se află la mine”.
Şi cu glas tare, cu un calm dispreţuitor, rosti:
— Dar dacă refuz, ce-o să-mi faceţi?
— Atunci – răspunse netulburat dominicanul – mă voi vedea silit să vi-l iau cu de-a sila.
— Ei bine, poftiţi de-l luaţi – zise Fausta, ducându-şi mâna la sân.
La fel de liniştit, călugărul se înclină, ca şi cum ar fi luat act de aprobarea ei şi făcu doi paşi înainte.
Fausta ridică braţul înarmat pe neaşteptate cu un mic pumnal, pe care-l scoase din corsaj şi-i spuse liniştită:
— Dacă mai faceţi un pas, vă lovesc! Vă avertizez, părinte, că lama acestui pumnal e otrăvită şi că cea mai mică

zgârietură e de ajuns ca să provoace o moarte fulgerătoare.

Dominicanul se opri brusc, iar pe buze îi flutură un fel de surâs enigmatic.

Fausta mai mult ghici decât văzu acest zâmbet. Aruncă o privire în jur şi se văzu singură, numai cu călugărul, dincoace de uşa aceea, pe care o închisese chiar ea.

Înainta un pas cu braţul ridicat şi, pe un ton poruncitor, îi strigă:

— Fă-mi loc! Sau, pe Dumnezeu, eşti mort!

— Sfânta Fecioară! exclamă dominicanul. Aţi fi în stare să loviţi un paşnic slujitor al Domnului?

— Atunci deschide uşa! spuse cu răceală Fausta.

— Mă supun, doamnă, mă supun – răspunse călugărul cu un glas tremurător, în timp ce, cu o neîndemânare vizibilă, se căznea să deschidă uşa.

— Trădătorule! ţipă Fausta. Ce-ţi închipui? Şi-şi ridică braţul cu o mişcare fulgerătoare.

În aceeaşi secundă, pe la spate, două mâini viguroase apucară pumnalul ridicat, în timp ce alţi doi cleşti vii îi paralizară braţul stâng.

Fără să mai opună vreo rezistenţă, căci înţelesese că e de prisos, Fausta întoarse capul şi văzu că e în mâinile a doi călugări mătăhăloşi.

Privi de jur împrejurul camerei, în care se afla. Nimic nu părea să fi fost clintit de la locul lui. Uşiţa era în continuare încuiată. Pe unde intraseră? Cabinetul avea, aşadar, una sau poate chiar mai multe ieşiri secrete. De altfel, asta era prea puţin important: ceea ce o interesa acum era faptul că se afla în mâinile lor şi că, totuşi, trebuia să scape de acolo, cu orice preţ.

Lăsă, de bună voie, pumnalul din mână, căci acum devenise inutil. Arma dispăru, apucată şi dosită cu o iuţeală şi cu o îndemânare remarcabilă şi în aceeaşi clipă, ca nişte automate, cei doi călugări îi dădură drumul Faustei şi, retrăgându-se cu doi paşi, îşi vârâră mâinile ciolănoase în

manşetele lor lungi şi rămaseră nemişcaţi, într-o atitudine meditativă.

Dominicanul făcu o plecăciune, cu un respect în care Faustei i se păru că desluşeşte o undă de ironie ameninţătoare şi-i spuse, cu glasul lui potolit:

— Rog pe ilustra principesă să binevoiască a scuza violenţa la care am fost silit să recurg. Cu marea ei inteligenţă, va înţelege, sper, că n-am nici o vină în această chestiune, căci ce sunt eu, un om atât de slab şi de umil? O unealtă în mâinile superiorilor mei… Ei ordonă, iar eu mă supun fără să discut.

Fără să se arate nici furioasă, nici supărată, cu un dispreţ pe care nu încerca să şi-l ascundă, Fausta aprobă din cap.

„Omul acesta a spus lucrurilor pe nume – reflectă ea. El şi cele două ajutoare ale sale nu sunt decât nişte unelte. Ei nici nu există pentru mine. Şi atunci, la ce bun să mai discut cu ei sau să le mai fac reproşuri? Pe vinovat trebuie să-l caut printre superiorii acestor călugări. Nu e regele. Regele s-ar fi mulţumit să mă aresteze. Lovitura vine deci din partea marelui inchizitor. Cu el va trebui să mă răfuiesc”.

Şi, adresându-se dominicanului, foarte calmă, îl întrebă:

— Ce doriţi de la mine?

— Am avut onoarea să vă mai spun: pergamentul, pe care-l aveţi acolo…

Şi dominicanul arăta cu degetul spre pieptul Faustei.

— Aveţi ordin să-l luaţi cu forţa, nu-i aşa?

— Sper că ilustra principesă – mă va scuti de această grea obligaţie – zise călugărul înclinându-se.

Fausta îşi scoase din sân faimosul pergament şi, fără să-l dea din mână spuse:

— Înainte de a mă supune, răspundeţi-mi la următoarea întrebare: ce veţi face cu mine după aceea?

— Veţi fi liberă, doamnă, pe deplin liberă – răspunse dominicanul fără să pregete.

— Juraţi pe acest crucifix? întrebă Fausta, pătrunzându-l cu privirea până-n adâncul sufletului.

— Nu e nevoie de jurăminte – se auzi în spatele ei un glas liniştit şi puternic. Cuvântul meu ar trebui să vă ajungă şi-l aveţi doamnă!

Fausta se întoarse repede şi se găsi în faţa lui Espinosa, care intrase prin vreo uşă secretă, fără să facă zgomot.

Privindu-l de sus, ea îi spuse pe un ton şfichiuitor:

— Ce încredere pot avea în cuvântul dumneavoastră, cardinale, atâta timp cât vă purtaţi ca un lacheu?

— De ce vă plângeţi, doamnă? întrebă Espinosa cu un calm înspăimântător. Procedez întocmai cum aţi procedat şi dumneavoastră faţă de noi, Montalta, cu aprobarea mea, vă încredinţase, sigur de bună dumneavoastră credinţă, acest document, iar dumneavoastră trebuia să ni-l restituiţi. Dumneavoastră însă, abuzând de încrederea noastră, aţi încercat să ne vindeţi ceea, ce ne aparţine şi, dând greş în această încercare, aţi hotărât să-l păstraţi, desigur, în speranţa că-l veţi vinde altora. Cum calificaţi dumneavoastră acest procedeu, doamnă?

— V-am mai spus, aveţi un suflet de lacheu – rosti Fausta, cu un dispreţ strivitor. După ce aţi brutalizat o femeie, acum o şi insultaţi!

— Vorbe goale, doamnă! făcu Espinosa, ridicând din umeri în semn de dispreţ.

Apoi, cu asprime în glas:

— Vai celui ce încearcă să se împotrivească acţiunilor Sfintei Inchiziţii, căci, fie bărbat sau femeie, va fi zdrobit fără cruţare! Hai, doamnă, daţi-mi documentul care ne aparţine şi mulţumiţi-i lui Dumnezeu că, din consideraţie pentru rege, care vă ocroteşte cu protecţia lui, nu vă fac să plătiţi scump îndrăzneala şi necorecta intervenţie!

— Mă dau bătută – zise Fausta – deşi vă jur că veţi plăti la fel de scump şi insultele şi violenţele la care mă supuneţi!

— Ameninţări zadarnice, doamnă – răspunse Espinosa, punând mâna pe pergament. Eu acţionez în interesul statului, iar regele nu va putea decât să mă aprobe. Cât despre acest document, îi datorez mulţumiri domnului de

Pardaillan care mi-a înlesnit obţinerea lui. Nu voi uita să i le adresez cu primul prilej ce mi se va ivi.

— În cazul acesta, mulţumiţi-i chiar acum – se auzi un glas batjocoritor.

Fausta şi Espinosa se întoarseră în aceeaşi clipă şi-l văzură pe Pardaillan, care, stând rezemat cu spatele de uşă, îi privea cu zâmbetul lui zeflemitor.

Nici Fausta, nici Espinosa nu lăsară să le scape vreun gest de surpriză. Faustei îi luciră ochii o clipă, iar Espinosa încruntă imperceptibil din sprâncene. Atâta tot.

Dominicanul şi cei doi călugări schimbară pe furiş o privire, dar fiind dresaţi ca să nu aibă altă voinţă, altă inteligenţă decât aceea a superiorului lor, rămaseră nemişcaţi, însă cei doi călugări mătăhăloşi stăteau la pândă, gata de orice.

În cele din urmă, Espinosa exclamă, pe un ton foarte natural:

— Domnul de Pardaillan! … Dar cum aţi ajuns până aici?

— Pe uşă, dragă domnule – îi răspunse Pardaillan cu zâmbetul lui cel mai nevinovat. Aţi uitat s-o încuiaţi… Şi asta m-a scutit de osteneala de a o sparge.

— Să spargeţi uşa, Dumnezeule! Dar de ce?

— Am să vă spun şi, în acelaşi timp, am să vă explic prin ce întâmplare am fost pus în situaţia de a mă amesteca în convorbirea dumneavoastră cu doamna. Cred că asta îmi faceţi onoarea de a mă întreba, domnule – zise Pardaillan cu aerul cel mai liniştit din lume.

— Vă ascult cu interes, domnule – răspunse Espinosa.

Văzând că cei doi călugări, fie dintr-o oboseală reală, fie la un semn al marelui inchizitor, schiţau o mişcare, Pardaillan îi spuse lui Espinosa:

— Domnule, ordonaţi acestor vrednici călugări să stea liniştiţi… Nu-mi place să văd agitaţie în jurul meu.

Espinosa făcu un gest poruncitor, iar călugării încremeniră.

— Perfect! zise Pardaillan. Fiţi buni şi nu mai mişcaţi, căci altfel aş fi silit şi eu să mă mişc… şi asta ar putea să nu fie tocmai bine pentru venerabilele dumneavoastră spinări.

Şi întorcându-se spre Fausta şi Espinosa, care aşteptau în picioare, în faţa lui, continuă:

— Ceea ce mi s-a întâmplat, domnule, e foarte simplu: după ce l-am adus înapoi regelui pe acest uriaş cu barbă roşie, de care curtea a vrut să-şi bată joc şi pe care a trebuit să-l ocrotesc, am ieşit, aşa cum aţi putut şi dumneavoastră să vedeţi. Dar, ale dracului porţile dumneavoastră, seamănă atât de mult între ele, încât m-am rătăcit. Curând mi-am dat seama că nimerisem într-un coridor ce nu se mai sfârşea şi nu găseam nici un suflet pe care să-l întreb pe unde s-o iau. Blestemându-mi din răsputeri nepriceperea, rătăceam din coridor în coridor, când, trecând prin faţa unei uşi, am recunoscut glasul doamnei… Am o meteahnă: sunt curios din fire. M-am oprit deci şi am auzit sfârşitul interesantei dumneavoastră convorbiri.

Şi înclinându-se graţios în faţa Faustei, spuse pe un ton grav:

— Doamnă, dacă m-aş fi gândit că oamenii aceştia se vor folosi de vorbele mele pentru a vă întinde o cursă şi a vă smulge pergamentul, la care ţineţi atât de mult, mai bine mi-aş fi tăiat limba decât să vorbesc. Dar nimeni nu va putea spune că eu, cavalerul de Pardaillan, aş fi în stare să comit un act de delaţiune, fie şi fără voia mea. Mă simţeam dator să îndrept răul pe care l-am făcut fără să vreau şi de aceea am intervenit… Iată de ce, domnule, n-aş fi şovăit să sparg uşa, precum am avut onoarea să vă spun.

În timp ce Pardaillan vorbea astfel, cu o bărbătească sinceritate, într-o atitudine puţin cam teatrală, ce-i şedea de minune, cu pălăria în mâna dreaptă, cu mâna stângă sprijinită în garda săbiei, cu privirea blândă şi cu faţa strălucind de generozitate, Espinosa chibzuia:

„Omul acesta e o forţă a naturii. Vom fi de neînvins dacă va consimţi să treacă de partea noastră. Dar mijloacele noastre obişnuite de intimidare sau de seducţie, rodnice cu oricare altul, n-ar avea nici un fel de efect la omul acesta ieşit din comun. El întruchipează forţa, curajul, cinstea şi generozitatea. Ca să-l câştigi de partea ta, trebuie să te arăţi mai cavaler decât el, să-l copleşeşti prin mai multă forţă, curaj, cinste şi generozitate decât e în stare el însuşi… Dacă nici asta nu dă rezultate… nu-ţi rămâne decât să renunţi… şi să te descotoroseşti de el cât mai curând”.

Fausta primi cuvintele lui Pardaillan cu obişnuita ei seninătate maiestuoasă şi-i spuse cu glasu-i armonios şi cu o privire negrăit de dulce:

— Ceea ce spuneţi şi ceea ce faceţi, cavalere, mi se pare foarte natural, când vine din partea dumneavoastră.

— Aceste mustrări de cuget fac cinste omului care are inima atât de nobilă de a le nutri – zise Espinosa.

— Vai, domnule – răspunse cavalerul cu vioiciune – nici nu ştiţi cât de bine îmi fac măgulitoarele dumneavoastră laude. Ele mă lasă să prevăd că veţi privi cu ochi buni cele două hatâruri pe care îmi îngădui să le cer generozităţii dumneavoastră.

— Spuneţi-mi despre ce e vorba, domnule de Pardaillan şi dacă aceste hatâruri nu depăşesc limitele posibilului, socotiţi-le dinainte acordate.

— Mii de mulţumiri, domnule – zise Pardaillan înclinându-se. Iată, deci, despre ce e vorba: doresc să-i restituiţi doamnei Fausta documentul pe care i l-aţi luat. Făcând acest lucru, mi-aţi uşura sufletul de remuşcările ce m-au cuprins la gândul că, prin vorbele mele nesăbuite, am denunţat-o, iar dumneavoastră v-aţi câştigat dreptul la recunoştinţa mea, căci nu mi-aş putea ierta niciodată o asemenea faptă.

Fausta avu un surâs imperceptibil. Pentru ea nu exista nici cea mai mică îndoială: Espinosa va refuza, îl privi pe Pardaillan, vrând parcă să-şi dea seama dacă el credea cu

adevărat că cererea să va fi primită favorabil. Dar Pardaillan părea impasibil.

Espinosa, la rândul lui, rămase de nepătruns. El spuse doar:

— Să auzim şi a doua cerere.

— A doua – răspunse Pardaillan, cu glasul său dulce-acrişor – vi se va părea, desigur, mai puţin dificilă. Doresc să-i daţi doamnei toate asigurările că va putea să se retragă fără să fie tulburată.

— Asta-i tot?

— Pe Dumnezeul meu, da, domnule!

Fără şovăire, Espinosa răspunse cu amabilitate:

— Ei bine, domnule de Pardaillan, mi-ar fi greu să vă las pradă remuşcărilor şi, ca să vă dovedesc cât de mare e stima pe care v-o port, iată documentul pe care mi-l cereţi. Vi-l predau dumneavoastră, cel mai viteaz şi mai respectabil gentilom pe care l-am cunoscut vreodată.

Gestul era atât de neaşteptat, încât Fausta tresări, iar Pardaillan, luând documentul pe care i-l întindea Espinosa, îşi spuse:

„Ce înseamnă asta? Mă aşteptam să smulg prada unui tigru şi mă aflu în faţa unui mieluţ blând şi dezinteresat. Mă aşteptam la o bătălie furtunoasă şi înverşunată şi, în locul unui schimb de lovituri mortale, primesc un schimb de gingăşii şi politeţuri… Mii de draci! Nu-i lucru curat la mijloc!”

Şi, cu glas tare, se adresă lui Espinosa:

— Domnule, vă exprim sinceră mea recunoştinţă.

Apoi, întinzându-i Faustei pergamentul dobândit, îi spuse, fără măcar s-o privească:

— Iată, doamnă, documentul pe care, din imprudenţa mea, era cât pe ce să-l pierdeţi.

— Cum aşa, domnule, nu-l opriţi dumneavoastră?! întrebă Fausta cu un calm regesc. Acest document are pentru dumneavoastră aceeaşi valoare că şi pentru mine… Aţi străbătut Franţa şi Spania ca să puneţi mâna pe el!

Documentul v-a fost înmânat personal, domnule Pardaillan! Nu socotiţi oare că prilejul este unic şi că puteţi să-l păstraţi fără să încălcaţi regulile cavalereşti, atât de severe, pe care vi le impuneţi?

— Doamnă – răspunse Pardaillan, burzuluindu-se – am cerut acest document pentru dumneavoastră. Trebuie, deci, să vi-l predau numaidecât, ceea ce şi fac. A mă crede pe mine capabil de calculele la care v-aţi referit, înseamnă să-mi aduceţi o insultă nemeritată.

— Nici prin gând nu mi-a trecut să-l insult pe unul dintre ultimii viteji rămaşi pe lume! zise Fausta. Am vrut doar să vă atrag atenţia că o asemenea ocazie nu se va mai ivi niciodată. Şi atunci mă întreb, cum veţi proceda ca să vă ţineţi cuvântul dat regelui Henric de Navara?

— Doamnă – replică Pardaillan – am mai avut onoarea să v-o spun: voi aştepta până ce-mi veţi da de bună voie peticul ăsta de pergament.

Fausta luă pergamentul fără să mai spună ceva şi rămase pe gânduri.

— Doamnă – spuse atunci Espinosa – vă dau cuvântul meu de onoare: puteţi părăsi liberă Alcazarul, însoţită de escorta dumneavoastră.

— Domnule mare inchizitor – rosti pe un ton grav Pardaillan – aţi câştigat dreptul la recunoştinţa mea, iar la mine acest lucru nu e o formulă banală de politeţe.

— Ştiu, domnule – spuse pe un ton la fel de grav Espinosa – şi sunt cu atât mai fericit, cu cât şi eu am să vă cer un anumit lucru.

„Aha! îşi spuse Pardaillan. Şi eu, care mă gândeam: iată ce va să zică adevărata generozitate! Ei! La dracu’! E mai bine aşa. Nu mi-ar plăcea să-i rămân îndatorat acestui personaj întunecat şi misterios. Dracul să mă ia dacă ştiu măcar pentru ce!”

Şi, cu glas tare, vorbi:

— Dacă nu depinde decât de mine, vă voi acorda ceea ce-mi cereţi cu aceeaşi bunăvoinţă pe care aţi avut-o

dumneavoastră când aţi satisfăcut cererile mele, ce-i drept, cam mari.

Espinosa încuviinţă din cap şi spuse:

— Mai întâi, domnule cavaler, permiteţi-mi să vă dovedesc că dacă v-am satisfăcut cererile, am făcut-o numai din stimă pe care o port persoanei dumneavoastră şi nu de teamă, aşa cum aţi putut să presupuneţi!

— Domnule – rosti Pardaillan, pe tonul acela respectuos care la el avea atâta preţ – niciodată nu mi-ar trece prin gând că un om ca dumneavoastră ar putea să cedeze de frică.

Încă o dată, Espinosa încuviinţă din cap, dar stărui:

— N-are importanţă, domnule, eu însă ţin să vă conving.

— Faceţi cum credeţi, domnule – răspunse Pardaillan politicos.

Fără să se clintească din loc, Espinosa puse în mişcare, cu piciorul, un resort nevăzut şi în aceeaşi clipă biblioteca se răsuci în jurul ei, lăsând să se vadă o sală destul de mare, în care oameni înarmaţi cu pistoale şi archebuze stăteau nemişcaţi şi muţi, gata să tragă la comandă.

— Douăzeci de ostaşi şi un ofiţer! vesti laconic Espinosa.

„Uf! îşi spuse Pardaillan. Iată cât sunt de favorizat de soartă! … Şi când mă gândesc că am naivitatea să cred că tigrul s-a prefăcut în miel de dragul meu!”

Şi zâmbi cu milă pentru această naivitate, de care se căia.

— E puţin, îmi dau seama – spuse pe un ton serios Espinosa. Dar mai e şi altceva, ceva şi mai bun.

Şi la un semn al lui, oamenii se înşirară în dreapta şi în stânga, lăsând la mijloc un spaţiu mare liber. Ofiţerul merse până la capătul acestui culoar viu şi deschise larg o uşă, ce dădea într-un coridor spaţios, ocupat de soldaţi.

— O sută de oameni! exclamă Espinosa, adresându-se tot lui Pardaillan.

„Prostul de mine!” îşi spuse cavalerul, rămânând totuşi netulburat.

— Escorta doamnei principese Fausta! ordonă scurt Espinosa.

Fausta privea şi ascultă cu calmul ei obişnuit.

Pardaillan se rezemă nepăsător de uşa prin care intrase, iar faţa i se lumină de un surâs plin de mândrie la vederea măsurilor extraordinare de precauţie luate împotrivă-i, a unui singur om! Şi, totuşi, în sinea să se blestemă de mama focului:

„Pe toţi dracii! Ce nevoie am avut s-o fac pe cavalerul servant al afurisitei de Fausta? Şi ce-mi pasă mie de certurile ei cu acest şef al inchizitorilor, care-mi face impresia unui adversar periculos cu tot aerul lui dulceag şi plin de bunăvoinţă! În orice caz, el nu e un descreierat ca mine, dovadă măsurile de precauţie pe care a ştiut să le ia până în cele mai mici amănunte. La dracu'! Oare voi fi toată viaţa un animal smintit şi capricios, incapabil de o judecată sănătoasă, plină de bun simţ? Bată-m-ar frigurile, să mă facă să-mi clănţăne dinţii până la sfârşitul zilelor! În ce viespar m-am băgat cu obiceiul meu prostesc de a mă amesteca unde nu-mi fierbe oala! Dacă bietul tată-meu m-ar vedea, din propria-mi prostie la ananghie, cum m-ar mai certa el şi pe bună dreptate! … Până şi noul meu prieten, Cervantes, dacă m-ar vedea prins în capcană ca un pui de vulpe neştiutor, n-ar scăpa ocazia să-mi arunce în faţă veşnicul său don Quijote".

Dar, aşa cum i se întâmpla adesea, după ce se muştrului bine, cavalerul îşi spuse, cu obişnuita lui nepăsare:

„Haida-de! Mai la urma urmei, n-am murit încă! … Şi am mai trecut eu şi prin altele! …"

Şi zâmbi, cu un aer prefăcut.

Iar Espinosa, interpretând, desigur, greşit înţelesul acestui zâmbet, continuă pe acelaşi ton potolit:

— Sunteţi amabil să deschideţi uşa de care vă sprijiniţi, domnule de Pardaillan?

Pardaillan se supuse, fără să scoată o vorbă, îndărătul uşii se ridica acum un oblon de fier. Astfel, posibilitatea oricărei

retrageri îi era tăiată.

— Mii de draci! murmură Pardaillan şi, fără să vrea, aruncă o privire spre fereastră. În aceeaşi clipă, în tăcerea ce se aşternuse deasupra acestei scene fantastice, se auzi un zgomot sec, iar încăperea se scufundă în semiîntuneric.

Espinosa făcu un semn. Unul dintre călugări deschise fereastra: ca şi uşa, ea era ferecată acum pe dinafară de o perdea de fier.

„Dracu' să-l ia! scrâşni Pardaillan în sinea lui. Tare aş mai avea poftă să-l sugrum chiar acum!"

În clipa aceea apărură pe coridor Chalabre, Montsery şi Saint-Maline.

— Doamnă – spuse Espinosa – iată escorta dumneavoastră, sunteţi liberă!

— La revedere, cavalere – zise Fausta fără pic de emoţie.

— La revedere, doamnă – răspunse Pardaillan privind-o drept în faţă.

Espinosa o conduse şi în timp ce traversa camera secretă în care erau înşiraţi zbirii, Fausta îi spuse în şoaptă, cu răceală:

— Sper că nu va mai ieşi viu de-aici!

Oricât de călit în rele era marele inchizitor, el se cutremură la auzul acestor vorbe.

— Totuşi, pentru dumneavoastră, doamnă, a ajuns în situaţia asta critică – îi răspunse el cu o asprime neobişnuită.

— Ce importanţă are? replică Fausta.

Şi adăugă cu dispreţ:

— Sunteţi oare atât de slab de înger, încât v-aţi lăsa arestat din motive sentimentale?

— Credeam că-l iubiţi – zise Espinosa, privind-o cu atenţie.

De astă dată, Fausta fu cea care se cutremură.

Dar, stăpânindu-se, rosti pe nerăsuflate:

— Tocmai de aceea îi doresc moartea cu atâta patimă!

Espinosa o privi o clipă, fără să-i răspundă, apoi înclinându-se ceremonios, porunci:

— Doamna principesă Fausta să fie condusă cu toate onorurile ce i se cuvin.

Şi în timp ce Fausta, urmată de garda ei, trecea cu pas rar şi maiestuos prin faţa trupei care-i dădea onorurile, Espinosa se întoarse la Pardaillan, care aştepta foarte calm şi-i spuse liniştit:

— Cabinetul în care ne aflăm este o maşinărie admirabilă, executată de arabi, care sunt meşteri neîntrecuţi în arta mecanicii. Din clipa în care aţi păşit aici, aţi fost în mâna mea. În faţa dumneavoastră am putut, fără a vă trezi bănuielile, să dau ordine ce au fost executate imediat şi pe tăcute. Aş putea să vă fac să dispăreţi într-o secundă, printr-un gest al cărui înţeles nici n-aţi putea să-l bănuiţi, căci podeaua pe care staţi ascunde şi ea un mecanism, ca de altfel tot ce se găseşte aici… Trebuie să recunoaşteţi că totul a fost minunat de bine întocmit pentru a nimici orice încercare de rezistenţă.

— Recunosc – spuse Pardaillan din vârful buzelor – că vă pricepeţi de minune la pregătirea unei capcane.

Espinosa avu un zâmbet fin şi, fără să ia în seamă aceste vorbe, îi răspunse:

— Domnule de Pardaillan, vedeţi bine că dacă v-am satisfăcut cererile, a fost numai din stimă pentru caracterul dumneavoastră. Cât priveşte numărul luptătorilor pe care i-am mobilizat împotriva dumneavoastră, el vă dovedeşte cu prisosinţă admiraţia mea pentru extraordinara dumneavoastră forţă şi vitejie. Şi acum, când v-am dovedit că n-am cedat decât ca să vă fiu pe plac, vă întreb: sunteţi de acord să discutăm?

— Ei, domnule – răspunse Pardaillan cu glas batjocoritor – vă înverşunaţi să-mi dovediţi limpede ca lumina zilei că sunt în puterea dumneavoastră, legat de mâini şi de picioare şi mă întrebaţi dacă consimt să stau de vorbă cu dumneavoastră? … Întrebarea e de-a dreptul caraghioasă, pe legea mea! … Dacă refuz, zbirii pe care i-aţi pus ca să mă păzească, se vor năpusti asupra mea şi mă vor toca

mărunt… dacă nu cumva, chiar dumneavoastră, cu un gest al cărui înţeles nici măcar nu-l voi ghici, mă veţi trimite de-a dreptul ad patres14, făcând să se scufunde această duşumea pe care pricepuţi meşteri arabi au înzestrat-o cu maşinării vrăjite… Dacă, dimpotrivă, primesc, nu vi se va părea oare că am cedat de frică?

— Aşa e! răspunse simplu Espinosa.

Şi, întorcându-se către oamenii lui, le porunci:

— Retrageţi-vă! Nu mai am nevoie de voi.

În tăcere şi într-o ordine desăvârşită, soldaţii se retraseră numaidecât, lăsând toate uşile larg deschise.

Espinosa făcu un gest poruncitor şi dominicanul, împreună cu cei doi călugări, dispărură şi ei.

În aceeaşi secundă, perdelele de fier care ferecau uşa şi fereastra se ridicară ca prin minune. Şi numai deschizătura ce dădea spre camera secretă, în care, cu o clipă înainte se aflau oamenii lui Espinosa, continua să indice locul unde la început fusese biblioteca.

— Pe toţi dracii! Răsuflă Pardaillan, încep să cred că voi scăpa de aici!

— Domnule de Pardaillan – reluă discuţia Espinosa, pe un ton grav, eu n-am încercat să vă intimidez. Asemenea metode vulgare n-ar fi avut nici un efect asupra unei firi atât de călite ca a dumneavoastră. Am vrut doar să vă dovedesc că eram în stare să mă măsor cu dumneavoastră fără să mă tem de înfrângere. Acum doriţi să-mi acordaţi încrederea pe care v-am cerut-o?

— De ce nu? răspunse liniştit Pardaillan.

— Domnule, nu sunt duşmanul dumneavoastră. Poate că vom fi chiar în curând prieteni, dacă, aşa cum nădăjduiesc, vom ajunge să ne înţelegem… Aceasta depinde de discuţia pe care o vom avea… în tot cazul, orice s-ar întâmpla, orice aţi fi hotărât, vă dau cuvântul meu de onoare că veţi ieşi din palat tot atât de liber precum aţi intrat. Luaţi seama, însă, domnule, că mai departe nu-mi iau nici o răspundere…

Viitorul va depinde de ceea ce veţi hotărî dumneavoastră. Sper că nu vă îndoiţi de cuvântul meu?

— Ferească Dumnezeu, domnule! spuse politicos Pardaillan. Vă consider drept un gentilom care n-ar fi în stare să-şi calce cuvântul. Şi dacă, socotindu-mă ameninţat, v-am spus unele lucruri mai degrabă neplăcute, vă exprim toată părerea mea de rău. Acestea fiind zise, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Iar în sinea lui îşi spunea:

„Atenţiune! Să ne ţinem bine! Va fi o luptă periculoasă, în alt fel decât aceea cu uriaşul Barba Roja. Duelurile cu ascuţişul limbii nu mi-au fost niciodată pe plac”.

— Aş dori să punem toate lucrurile la punct, aici – spuse Espinosa. Nu e bine ca urechi indiscrete să asculte ceea ce ne vom spune.

În clipa aceea, uşa se închise îndărătul lui Pardaillan, biblioteca îşi reluă locul şi totul în cabinet redeveni la fel ca la început.

— Luaţi loc, domnule – îi spuse atunci Espinosa – şi să discutăm, dacă nu ca doi prieteni, cel puţin ca doi adversari care se stimează reciproc şi doresc să nu devină duşmani.

— Vă ascult, domnule – zise Pardaillan, aşezându-se într-un fotoliu.

Capitolul 14
Cei doi diplomaţi

— Cum se face că un om cu meritele dumneavoastră nu are alt titlu decât cel de cavaler? îl întrebă brusc Espinosa.

— Am fost numit conte de Margency – răspunse Pardaillan, ridicând din umeri.

— Cum se face că aţi rămas un biet gentilom fără stare?

— Mi-au fost dăruite pământurile şi veniturile contelui de Margency… Le-am refuzat. Un înger, da, aşa cum vă spun, un înger de bunătate, de devotament, de dragoste sinceră şi statornică (Pardaillan era gâtuit de emoţie) mi-a lăsat moştenire averea lui considerabilă, domnule, căci ea se

ridica la două sute douăzeci de mii de livre. Am dat totul săracilor, fără să-mi opresc măcar o livră.

— Cum se face că un războinic ca dumneavoastră a rămas un simplu aventurier?

— Regele Henric al III-lea a vrut să facă din mine un comandant al armatelor sale. Am refuzat.

— Cum se face, în sfârşit, că un diplomat ca dumneavoastră se mulţumeşte cu o misiune ocazională, fără prea mare importanţă?

— Regele Henric de Navara a vrut să facă din mine prim-ministrul său… Am refuzat.

Espinosa păru că stă o clipă să chibzuiască.

„Fiecare răspuns al acestui om este un atac jignitor – îşi spunea el în gând. Fie, să procedăm, deci, ca şi el… Să-l doborâm dintr-o singură lovitură!”

Iar lui Pardaillan, care aştepta liniştit, îi vorbi mai departe:

— Aţi făcut bine că aţi refuzat. Ceea ce vi se oferea era sub meritele dumneavoastră – spuse el cu un aer convins.

Pardaillan îl privi cu mirare şi-i răspunse calm:

— Cred că greşiţi, domnule. Tot ce mi s-a oferit era dimpotrivă, cu mult peste ceea ce putea să-şi dorească un biet aventurier ca mine.

Pardaillan nu juca deloc comedia modestiei. Era sincer.

Una din trăsăturile remarcabile ale caracterului său excepţional era să considere drept exagerat de mari recompensele ce i se ofereau pentru serviciile lui cât se poate de reale.

Espinosa nu putea să priceapă cum un om cutezător şi conştient de superioritatea lui, aşa cum părea să fie cavalerul, se dovedea în acelaşi timp un om timid şi modest în problemele sufleteşti.

Crezuse că are de-a face cu un orgolios şi că punând accentul pe acest lucru, l-ar putea atrage de partea lui.

Reluă deci discuţia cu o încetineală calculată:

— Vă ofer titlul de duce, cu rangul de grand de Spania, împreună cu o rentă viageră de zece mii de ducaţi, ce

urmează s-o primiţi din veniturile realizate în Indii, vă mai ofer şi un post de guvernator de prim ordin, cu rang de vicerege, depline puteri civile şi militare, precum şi o alocaţie anuală de douăzeci de mii de ducaţi pentru întreţinerea casei dumneavoastră. Veţi fi numit căpitanul a opt vase sub pavilion spaniol şi veţi primi colierul Ordinului Lânei de Aur… Vă convin aceste condiţii?

— Depinde de ceea ce-mi veţi cere să fac în schimbul a ceea ce-mi oferiţi – răspunse Pardaillan cu un calm desăvârşit.

— Va trebui să vă puneţi sabia în serviciul unei cauze sfinte, să zicem.

— Domnule – spuse cavalerul simplu şi fără nici o lăudăroşenie – nici un gentilom demn de acest nume n-ar şovăi să sprijine cu sabia lui o cauză pe care dumneavoastră o socotiţi nobilă şi dreaptă. Pentru asta nu e nevoie decât să apelaţi la sentimentul onoarei sau, mai simplu, la omenie… Păstraţi-vă, deci, titluri, rente, onoruri şi funcţiuni. Sabia cavalerului de Pardaillan se oferă, dar nu se vinde.

— Cum?! exclamă Espinosa uluit. Respingeţi oferta pe care v-o fac?

— O resping – spuse cu răceală cavalerul. Dar accept să mă dăruiesc cauzei de care vorbiţi…

— Totuşi, drept este să fiţi răsplătit!

— Nu vă îngrijiţi de asta… Mai bine să vedem care e cauza aceasta nobilă şi dreaptă – zise Pardaillan cu aerul său zeflemitor.

— Domnule – răspunse Espinosa, după ce-i aruncă o privire admirativă modestului şi paşnicului cavaler – sunteţi unul dintre oamenii faţă de care sinceritatea devine suprema abilitate. Voi merge, deci, drept la ţintă.

Espinosa păru că meditează o clipă.

„Ei, drăcie! îşi spuse Pardaillan. Iată o sinceritate care nu prea pare dornică să iasă singură la lumină!”

— Vă ascultam cu atenţie când vorbeaţi cu regele – continuă Espinosa. Fixându-l pe Pardaillan – şi am avut

impresia că duşmănia ce se pare că i-o purtaţi se trage mai ales din zelul pe care-l manifestă în reprimarea ereziei. Ceea ce îi reproşaţi cel mai mult şi vi-l face nesuferit, sunt hecatombele de vieţi omeneşti, care vă rănesc sensibilitatea, după propria dumneavoastră expresie… E adevărat?

— Aşa e… dar mai e şi altceva – spuse cavalerul pe un ton enigmatic.

— Pentru că nu vedeţi decât aparenţele şi nu realitatea însăşi, pentru că sunteţi izbit de barbaria acestor aparenţe, nu mai desluşiţi cauza adânc omenească, generoasă, măreaţă… Chiar prea generoasă şi măreaţă, din moment ce-i scapă din vedere chiar unui spirit superior ca al dumneavoastră, domnule. Dar dacă v-aş explica…

— Explicaţi-mi, vă rog, nici nu doresc altceva decât să fiu convins… Deşi, la drept vorbind, vă va fi destul de greu să mă convingeţi că numai din generozitate şi din umanitate îi frigeţi pe bieţii nenorociţi care nu doresc altceva decât să-şi ducă viaţa paşnic, fără să facă nici un rău aproapelui lor.

— Tocmai asta mă voi strădui să vă demonstrez – spuse pe un ton solemn Espinosa.

— Pe Dumnezeu! Sunt curios să văd cum vă veţi pricepe să justificaţi fanatismul religios şi prigoana la care dă el naştere – zise Pardaillan cu un zâmbet batjocoritor.

— Fanatism religios! Prigoană! exclamă Espinosa. S-ar părea că aceste două vorbe spun totul, explică totul. Să vorbim, deci, despre asta. Am observat din prima clipă, domnule de Pardaillan, că n-aveţi nici o religie, nu-i aşa?

— Dacă vă referiţi la cult, la doctrină, atunci aşa e, nu am nici o religie.

— Da, în sensul acesta am înţeles şi eu – zise Espinosa. Ei bine, domnule, ca şi dumneavoastră şi în acelaşi fel, n-am nici eu vreo religie… Mărturisirea pe care v-o fac şi care ar putea, dac-ar ajunge la urechile altora, să mă ducă la rug, pe mine, marele inchizitor, vă arată îndeajuns de limpede

cât e de mare încrederea mea în cinstea dumneavoastră şi cât de departe înţeleg eu să împing sinceritatea.

— Domnule – rosti pe un ton grav cavalerul – primiţi, vă rog, asigurarea mea că, plecând de aici, voi uita tot ceea ce veţi fi binevoit să-mi spuneţi.

— Asta o ştiu prea bine… şi de aceea vorbesc fără nici o şovăire şi fără nici o prefăcătorie – spuse cu simplitate Espinosa, apoi continuă: acolo unde nu există religie, nu poate să existe fanatism. Nu există decât aplicarea riguroasă a unui sistem studiat în chip temeinic.

— Fanatism sau sistem, rezultatul este întotdeauna acelaşi: distrugerea a nenumărate vieţi omeneşti.

— Cum vă puteţi opri la nişte raţionamente atât de sărace? Ce înseamnă câteva vieţi când e vorba de salvarea şi de regenerarea unei rase întregi? Ceea ce apare în ochii omului de rând drept o persecuţie, nu este în realitate decât o vastă şi necesară operaţie chirurgicală… Noi tăiem mădularele gangrenate ca să salvăm capul, ardem plăgile ca să le cicatrizăm… Călăi, aşa ni se spune! Curată nerozie! Rănitul care simte cum cuţitul chirurgului îi taie nemilos în carne vie urlă de durere şi-l înjură pe salvatorul său, pe care-l consideră, de asemenea, drept un călău. Şi totuşi acesta nu se lasă impresionat de ţipetele bolnavului său aflat în delir, îşi îndeplineşte cu calm misiunea, îşi face până la capăt datoria, care constă în terminarea operaţiei binefăcătoare cu toată grija necesară şi-şi scapă pacientul adesea fără voia acestuia şi atunci, odată însănătoşit, robust şi puternic, operatul nu mai are decât recunoştinţă pentru cel pe care-l socotea un călău şi în care vede acum, când e în stare să judece mai bine lucrurile, ceea ce este el în realitate: un salvator. Noi suntem, domnule, tocmai aceşti chirurgi calmi, nemiloşi în aparenţă, dar în fond umani şi generoşi. Noi nu ne mai lăsăm impresionaţi de plânsete, de ţipete sau de insulte, după cum nu ne vom lăsa mişcaţi de manifestările de recunoştinţă în ziua în care vom fi dus la bun sfârşit operaţia făcută, adică în ziua în care vom fi

salvat omenirea. Ca şi aceşti chirurgi, ne urmărim în mod metodic misiunea, ne îndeplinim cu răbdare datoria, fără să ne lăsăm descurajaţi de nimic, iar singura noastră răsplată va fi mulţumirea pe care ţi-o dă datoria îndeplinită.

Cavalerul ascultă cu atenţie aceste explicaţii date de Espinosa cu o căldură care contrasta ciudat cu calmul imperturbabil afectat de el de obicei.

După ce Espinosa isprăvi, cavalerul rămase o clipă gânditor, apoi, ridicându-şi capul frumos, spuse:

— Nu mă îndoiesc de sinceritatea dumneavoastră. Dar aţi mărturisit că sunteţi lipsit de credinţă religioasă, iar eu ştiu că medicul de care vorbeaţi este sincer convins de rezultatele bune ale operaţiei pe care o va face asupra unui trup bolnav. El se poate înşela, dar merită respectul pentru că e sincer… Pe când dumneavoastră, domnule, vă legaţi de un corp sănătos şi, sub pretextul de a-i da o viaţă nouă, de a-l salva – şi mă întreb ce rost are să-l salvaţi dacă nu e bolnav – vreţi să-i aplicaţi un leac în care nici măcar dumneavoastră nu credeţi… Atunci, domnule, mărturisesc că nu mai înţeleg…

— Ca şi dumneavoastră – reîncepu Espinosa, plin de o convingere înflăcărată – sunt cu totul lipsit de credinţa aceea care constă în a te închina orbeşte vreunei divinităţi. Ca şi dumneavoastră, sunt pătruns de credinţa care nu urmează decât glasul inimii şi al raţiunii. Ca şi dumneavoastră, mă simt însufleţit de o dragoste mare, adâncă, dezinteresată, pentru aproapele meu, care m-a făcut să visez la fericirea semenilor. Şi de aceea n-am şovăit să-mi închin toată puterea minţii şi toată energia căutării acestei fericiri, ca să le-o pot oferi. Dar, domnule, încercaţi să vedeţi câţi oameni sunt în stare să înţeleagă ceea ce v-am spus eu… De-abia un număr foarte mic de capete înzestrate de la natură, de-abia câteva suflete mari şi sincere… Restul, marea masă, se află în situaţia acelui rănit, de care vă vorbeam, căruia medicul trebuie să-i impună operaţia salvatoare şi care pe moment îl blesteamă pe

acesta, pentru că nu-i înţelege intenţiile, deşi îl va binecuvânta mai târziu, când va simţi cum viaţa începe din nou să-i curgă prin vine.

— Dar sunteţi sigur, domnule, că, acţionând astfel, realizaţi fericirea omenirii?

— Da – răspunse categoric Espinosa. Am meditat îndelung asupra acestor probleme şi am judecat lucrurile în adâncimea lor. Am ajuns la concluzia că ştiinţa este marele, unicul duşman împotriva căruia trebuie dusă o luptă stăruitoare şi nemiloasă, pentru că ştiinţa este negarea a tot ce există şi pentru că la capătul ei e moartea, adică neantul, groaza, deznădejdea, oroarea. Oricine se dedică ştiinţei sfârşeşte în mod fatal acolo unde am ajuns eu: la îndoială. Fericirea constă aşadar în neştiinţa cea mai deplină, absolută, pentru că ea apără credinţa şi pentru că numai credinţa poate face că momentul de neînlăturat, când totul se încheie, să fie uşor şi paşnic. Dacă ai o credinţă, nu-ţi apare totul ca definitiv sfârşit, iar acel moment de spaimă devine doar o trecere către o viaţă mai bună. Iată de ce urmăresc fără cruţare pe toţi cei ce manifestă idei de independenţă, pe toţi cei ce practică blestemata de ştiinţă. Iată de ce vreau să impun omenirii întregi credinţa pe care eu însumi am pierdut-o: pentru că, fiind sigur că voi muri cuprins de disperare, doresc, în dragostea mea pentru oameni, să le evit lor, cel puţin, îngrozitoarea mea soartă.

— Aşadar, le impuneţi o viaţă întreagă de constrângeri, de suferinţă şi nenorocire, ca să le asiguraţi, ce? … O clipă de iluzie care va dura cât un suspin!

— Ce importanţă are? Vă rog să mă credeţi, momentul e atât de îngrozitor, încât îndulcirea lui nu e plătită prea scump printr-o viaţă mizerabilă, aşa cum îi spuneţi dumneavoastră.

Cavalerul îl privi o clipă uimit şi indignat şi-i răspunse cu un glas tunător:

— Îndrăzniţi să vorbiţi de umanitate în timp ce urmăriţi să-i faceţi pe oameni să plătească printr-o întreagă viaţă de mizerie îndulcirea problematică a unei clipe fugare! Mie mi se pare că e mai bine să trăieşti o viaţă întreagă fericit, chiar dacă o plăteşti cu o clipă de groază şi de spaimă. Fiţi sigur, domnule, că nenorociţii cărora doriţi să le impuneţi înfricoşătoarea tortură numită religie, nu ştiu prin ce aberaţie, fericire, v-ar spune şi ei ceea ce vă spun şi eu, dacă v-aţi da osteneala să-i consultaţi într-o chestiune care-i interesează totuşi şi pe ei într-o măsură, trebuie să recunoaşteţi.

— Ei sunt nişte copii – răspunse Espinosa cu dispreţ. Copiii nu sunt consultaţi… îi dojeneşti şi cu asta gata…

— Copii! Uşor de zis, domnule! Aceşti copii au dreptul să vă spună, cu oarecare temei, că dumneavoastră şi cei aidoma dumneavoastră sunteţi, din nenorocire, nu nişte copii nevinovaţi, ci nişte nebuni furioşi, care ar trebui să fie omorâţi fără milă pentru binele tuturor. La dracu’, domnule, cu ce drept vă amestecaţi? Lăsaţi oamenii să trăiască aşa cum le place şi nu încercaţi să le impuneţi o fericire pe care, dacă greşesc sau nu, ei o consideră o îngrozitoare năpastă.

— Aşadar, domnule – răspunse Espinosa, pe tonul lui calm şi liniştit – dumneavoastră credeţi că fericirea constă în a trăi după cum îţi place?

— Domnule – spuse cu răceală Pardaillan – eu cred că sub masca dumneavoastră de omenie şi dezinteresare, dumneavoastră căutaţi mai presus de orice propria fericire. Ei bine această fericire n-o veţi găsi în înspăimântătoarea dominaţie la care visaţi. De-a lungul drumurilor pe care le-am bătut în cea mai mare parte a vieţii mele, am cules idei încetăţenite, care ar putea să vă pară ciudate. Şi, totuşi, suntem câţiva, mult mai numeroşi decât se crede, care dorim să avem partea noastră de soare şi de viaţă. Noi socotim că viaţa ar fi frumoasă dac-am trăi-o ca oameni ce suntem şi nu ca nişte lupi nesăţioşi. Şi nu vrem să sacrificăm partea noastră de fericire pentru pofta unui

pumn de ambiţioşi cu titlul de regi, prinţi sau duci. De aceea vă spun: nu vă ocupaţi atâta de alţii, trăiţi-vă viaţa aşa cum este. Luaţi din ea tot ce se poate lua în această scurtă trecere. Iubiţi soarele şi stelele, căldura verii şi zăpezile iernii, iubiţi mai cu seamă dragostea, care este însuşi omul. Dar lăsaţi ca fiecare să-şi ia partea ce i se cuvine. Iată unde veţi afla fericirea… în orice caz, sunteţi spaniol, rămâneţi spaniol şi lăsaţi-ne pe noi să ne descurcăm cum vom putea… Nu încercaţi să veniţi şi să ne impuneţi înspăimântătoarele dumneavoastră idei… Va fi mai bine pentru noi… şi pentru dumneavoastră.

— Fie – răspunse Espinosa, fără să se arate supărat – n-am reuşit să vă conving. Dar dac-am dat greş când a fost vorba de generalităţi, poate că voi avea mai mult noroc într-un caz particular, pe care vreau să vi-l supun.

— Spuneţi ce-aveţi de spus – făcu Pardaillan, tot rezervat.

— Domnul? – rosti Espinosa fără pic de ironie – dumneavoastră, care sunteţi un viteaz, gata oricând să trageţi sabia pentru cel slab împotriva celui puternic, aţi putea refuza să sprijiniţi cu sabia dumneavoastră o cauză dreaptă?

— Asta depinde, domnule – răspunse cavalerul netulburat. Ceea ce vi se pare dumneavoastră nobil şi drept poate să-mi pară mie josnic şi mârşav.

— Domnule – spuse Espinosa privindu-l drept în faţă – aţi fi în stare să lăsaţi să se comită, la rece, o crimă sub ochii dumneavoastră, fără să încercaţi să interveniţi în favoarea victimei?

— Nu, desigur!

— Ei bine, domnule – spuse apăsat Espinosa – e vorba de a împiedica o crimă.

— Cine ar urma să fie victima?

— Regele Filip – zise Espinosa cu o sinceritate impresionantă.

— Pe dracu’, domnule! exclamă Pardaillan, arborând din nou zâmbetul lui batjocoritor. Mi se pare, totuşi, că

maiestatea sa este în măsură să se apere!
— Da, într-o situaţie normală. Nu însă în acest caz cu totul special. Maiestatea să se află legat de mâini şi de picioare în faţa loviturilor ce-l ameninţă.
— Vă rog să fiţi mai lămurit, domnule – zise cavalerul, cuprins de curiozitate.
— Un om, un ambiţios, a jurat să-l ucidă pe rege. Şi-a pregătit trădarea îndelung şi temeinic. La ora asta e gata să lovească, iar noi nu putem face nimic împotriva acestui mizerabil, pentru că el şi-a câştigat, cu o diabolică dibăcie, dragostea întregii Andaluzii, astfel că, ucigându-l, sau numai încercând să-l arestăm, am risca să provocăm o răscoală de neînvins. Pentru a pune mâna pe el şi pentru a-l salva pe rege, va trebui să lovim în mii de piepturi ce se vor ridica între omul acesta şi noi. Regele nu este fiinţa sângeroasă pe care o credeţi dumneavoastră şi preferă să se lase în paza Domnului şi să înfrunte moartea, decât să pedepsească o mulţime de nevinovaţi, scoşi din minţi prin maşinaţiile acestui ambiţios. Dar noi, care avem sfânta datorie de a veghea asupra zilelor maiestăţii sale, noi căutăm mijlocul de a opri mâna criminală înainte de a-şi duce crimă la îndeplinire şi fără să dezlănţuim furia poporului. De aceea vă întreb dacă doriţi să împiedicaţi această crimă monstruoasă.
— E de la sine înţeles – spuse Pardaillan, încercând să desluşească, din glasul şi din chipul marelui inchizitor, adevărul – că, deşi regele nu-mi este deloc simpatic, n-aş putea să asist nepăsător la o crimă, ci aş împiedica-o, dac-ar depinde de mine.
— Dacă aşa stau lucrurile – rosti cu însufleţire Espinosa – regele e salvat, iar viitorul dumneavoastră e asigurat!
— Viitorul meu este oricum asigurat, deci nu vă ocupaţi de el – răspunse ironic cavalerul, chibzuind adânc. Mai bine explicaţi-mi cum aş putea să îndeplinesc singur ceea ce sfântul dumneavoastră oficiu nu poate realiza, cu toată forţa extraordinară ce-i stă la dispoziţie.

— E foarte simplu. Presupuneţi că omul nostru este împiedicat să săvârşească asasinatul printr-un accident, astfel încât nimeni să nu ne poată acuza că am fi amestecaţi în vreun fel. Regele este salvat fără riscul unor tulburări, ceea ce este esenţial.

— Doar nu vă închipuiţi că am să-l omor eu! făcu Pardaillan pe un ton îngheţat.

— Nu, fireşte că nu – îl asigură Espinosa. Dar dumneavoastră puteţi să vă luaţi la ceartă cu el şi să-l provocaţi la luptă dreaptă. Acela este viteaz. Dar sabia dumneavoastră este invincibilă. Deznodământul ciocnirii e garantat. Moartea sigură a adversarului dumneavoastră. Cât despre mulţime, ea nu se va răzvrăti din pricină că un străin s-a luat la harţă cu El Torero, punând capăt, printr-o nefericită lovitură de sabie, carierei acestui prea dinamic personaj… E tocmai accidentul banal de care vă vorbesc.

„Am ghicit! îşi spuse Pardaillan. E o mişelie împotriva acelui prinţ nenorocit, iar acest popă îşi închipuie că eu voi accepta să execut lovitura!”

Şi, zbârlindu-şi mustaţa, îl întrebă:

— Aţi spus El Torero?

— Da – răspunse Espinosa cu un început de nelinişte. Aveţi, oare, motive personale ca să-l cruţaţi?

— Domnule – zise Pardaillan cu un aer glacial şi fără să răspundă la întrebare – aş putea să vă spun că toată istoria asta cu complotul împotriva vieţii regelui nu e decât o poveste născocită de la un cap la altul… însă mă voi mulţumi să vă spun doar că, de fapt, îmi propuneţi un asasinat în lege, la care eu nu vreau să devin complice.

— De ce? întrebă Espinosa cu un glas mieros.

— Păi – răspunse Pardaillan din vârful buzelor – mai întâi pentru că un asasinat este o acţiune josnică şi mârşavă, iar faptul că aţi îndrăznit să-mi faceţi această propunere, că m-aţi crezut în stare s-o accept, constituie o insultă gravă, pe care ar trebui să vi-o vâr înapoi pe gât, dacă nu mi-aş aminti că n-a trecut multă vreme de când mi-aţi cruţat zilele,

renunţând să mai folosiţi pe asasinii pe care i-aţi pus să mă înconjoare. Dar luaţi aminte! Răbdarea n-a fost niciodată una dintre virtuţile mele, iar propunerile jignitoare pe care mi le faceţi de vreo oră încoace mă îndeamnă să mă consider dezlegat de obligaţiile pe care cred că le am faţă de dumneavoastră. Dar întrucât s-ar putea să nu înţelegeţi aceste explicaţii, mă şi mir că mă simt silit să vi le dau şi vă avertizez că don Cezar se numără printre prietenii mei. Şi dacă e să vă dau un sfat, dumneavoastră şi stăpânului dumneavoastră, e să nu încercaţi să-i căşunaţi neplăceri acestui tânăr.

— De ce? întrebă Espinosa pe acelaşi ton blând.

— Pentru că pe mine mă interesează soarta lui şi pentru că nu vreau să se atingă cineva de el – răspunse cu răceală Pardaillan şi se ridică să plece.

Espinosa zâmbi galben şi, ridicându-se şi el, spuse:

— Constat cu părere de rău că nu suntem făcuţi să ne înţelegem.

— Mi-am dat seama din prima clipă… şi chiar i-am spus-o stăpânului dumneavoastră – făcu Pardaillan, fără să schimbe tonul.

— Domnule – zise Espinosa impasibil – mi-am dat cuvântul meu că veţi părăsi nevătămat palatul. Dacă-mi ţin cuvântul, e pentru că sunt sigur că o să vă regăsesc şi atunci vă voi zdrobi fără cruţare, căci dumneavoastră reprezentaţi o piedică în calea unor planuri făurite pe îndelete şi cu migală… Plecaţi, deci, domnule şi păziţi-vă bine!

Pardaillan îl privi drept în faţă şi-i spuse, fără fanfaronadă, cu ochii strălucitori şi cu o siguranţă impresionantă:

— Păziţi-vă dumneavoastră, domnule, căci şi eu mi-am propus să dau, peste cap aceste planuri fără pe îndelete şi cu migală, iar când făgăduiesc ceva, îmi ţin întotdeauna făgăduiala.

Şi ieşi cu un pas hotărât şi sigur, urmărit cu privirea de Espinosa, care zâmbea straniu.

Capitolul 15

Planul Faustei

Ponte-Maggiore îl trase pe Montalta în afara Alcazarului. Fără să scoată o vorbă, îl duse pe malurile aproape pustii ale Guadalquivirului, nu departe de Turnul Aurului, post înaintat la intrarea în oraş.

Un călugăr, care părea cufundat într-o adâncă meditaţie, mergea la câţiva paşi în urma lor şi nu-i pierdea din ochi.

Când Ponte-Maggiore ajunse pe mal, îşi roti privirile şi, nevăzând pe nimeni, se opri locului, se proţăpi în faţa lui Montalta şi, gâfâind, i se adresă:

— Ascultă, Montalta, aici, ca şi la Roma, te întreb pentru ultima oară: vrei să renunţi la Fausta?

— Niciodată! răspunse Montalta cu o hotărâre sumbră.

Faţa lui Ponte-Maggiore se schimonosi, iar mâna i se încleşta pe mânerul pumnalului. Dar, făcând un efort supraomenesc, se stăpâni şi puse din nou întrebarea, pe un ton aproape rugător:

— Fără să renunţi la ea, ai putea cel puţin s-o părăseşti… pentru moment. Ascultă-mă… eram prieteni, Montalta, am putea să redevenim… Dac-ai vrea, am putea pleca, ne-am putea reîntoarce împreună în Italia. Ştii că papa e bolnav? Unchiul tău e foarte bătrân, istovit… E de temut un deznodământ fatal şi amândoi avem un interes capital să ne aflăm la Roma în momentul când se va produce acest deznodământ: tu, Montalta, pentru tine însuţi, căci erai menit să-i urmezi lui Sixt, iar eu, pentru unchiul meu, cardinalul de Cremona.

La vestea bolii lui Sixt al V-lea, Montalta nu-şi putu reţine o tresărire. Tiara fusese totdeauna ţinta visurilor lui ambiţioase. Se trezi dintr-o dată prins între dragoste şi ambiţie. Şi trebuia să aleagă pe loc: sau să alerge la Roma pentru a căuta să pună mâna pe coroana pontificală şi să se îndepărteze de Fausta, să n-o mai vadă, s-o piardă, poate, pentru totdeauna, sau să rămână lângă Fausta şi să renunţe la ambiţiile sale. Refuzând cu îndârjire, spuse fără să şovăie:

— Minţi, Sfondrato! Ca şi mine, puţin îţi pasă de moartea papii şi de urmaşul lui… Ceea ce vrei, este să mă-ndepărtezi de ea!

— Ei bine, da, e adevărat! mârâi Ponte-Maggiore. Gândul că trăiesc departe de ea, în timp ce tu poţi s-o vezi, să-i vorbeşti, s-o iubeşti… poate chiar să te faci iubit… gândul acesta mă scoate din fire, văd roşu şi am o poftă nebună să ucid! … Trebuie să pleci, să vii cu mine! … N-o voi vedea niciodată, dar nici tu n-ai s-o mai vezi… Aş scăpa, cel puţin, de chinul acesta înfricoşător, care, până la urmă, mă va face să-mi pierd minţile!

Montalta ridică furios din umeri şi, cu un glas surd, răspunse:

— Nebunule! Nu pot să trăiesc fără ea, aşa cum nu pot să trăiesc fără să respir… S-o părăsesc! … Ar fi ca şi cum mi-aţi cere viaţa! …

— Atunci mori! mugi Ponte-Maggiore, năpustindu-se cu sabia în mână.

Montalta se feri printr-un salt înapoi şi, scoţând şi el repede sabia din teacă, pară lovitura fără să se clintească. Săbiile li se încrucişară, gardă lângă gardă.

Amândoi erau de forţă egală, amândoi erau însufleţiţi de aceeaşi ură de moarte, de aceeaşi dorinţă aprigă de a ucide.

Timp de câteva secunde avu loc, sub soarele arzător, o luptă îndârjită, lovituri fulgerătoare, urmate de parări rapide, sărituri de tigru curmate de fandări bruşte, totul fiind însoţit de înjurături, blesteme şi insulte. Niciunul din combatanţi nu se arătă vreo clipă mai presus de celălalt.

În sfârşit, Ponte-Moggiore, după câteva fente abile, se încordă brusc şi sabia lui se înfipse în umărul adversarului, în clipa când se ridică, triumfător, cu un chiot de bucurie, Montalta, adunându-şi toate puterile, îl străpunse cu sabia. Amândoi bătură o clipă aerul cu mâinile, apoi căzură grămadă. Atunci, din colţul întunecos unde se pitise, apăru călugărul, care se apropie de cei doi răniţi, îi privi o clipă

fără nici o emoţie şi se îndreptă spre Turnul Aurului, în care pătrunse printr-o uşă dosnică, ce se deschise fără zgomot, când bătu el într-un anumit fel.

După câteva secunde reapăru, dând dispoziţii altor călugări. Aceştia apucară tărgile pe care fuseseră întinşi cei doi, în stare de leşin şi le duseră în turn cu mare atenţie.

Montalta, mai puţin grav rănit, îşi reveni cel dintâi. Se trezi într-o cameră pe care n-o cunoştea, culcat pe un pat moale, cu perdeluţele trase cu grijă. La căpătâi, o măsuţă pe care se aflau îngrămădite alifii, medicamente, feşe. De partea cealaltă a mesei era alt pat cu perdelele complet trase. Iar între cele două paturi călugărul mergea de colo-colo, cu paşi mărunţi şi catifelaţi, măcina nişte ingrediente misterioase într-un vas mic de marmură albă, turna tot felul de lichide tainice, minuţios dozate, prepara cu o grijă meticuloasă un soi de pomadă negricioasă de la care aştepta parcă minuni, judecând după satisfacţia ce i se citea pe faţă.

Când călugărul îşi dădu seama că rănitul trebuie să se fi trezit, se apropie de pat, dădu la o parte perdelele şi, cu un glas blând, în care se simţea respectul, întrebă:

— Cum se simte eminenţa voastră?

— Bine – răspunse Montalta cu o voce slabă.

Cu zâmbetul medicului care constată că totul decurgea normal, potrivit prevederilor sale, călugărul îi spuse:

— Eminenţa voastră va fi pe picioare în câteva zile, dacă nu va comite cumva vreo imprudenţă gravă.

Montalta ardea de dorinţa de a întreba ceva. Spera să-l fi omorât pe Ponte-Maggiore, dar nu îndrăznea să pună o asemenea întrebare. În clipa aceea se auzi un geamăt. Călugărul se repezi şi dădu la o parte perdelele celui de-al doilea pat, de unde venise geamătul.

„Hercule Sfondrato! îşi spuse Montalta. Aşadar, nu l-am ucis!” Şi pe faţa-i schimonosită se aşternu o expresie de furie şi de ură.

Cât despre Ponte-Maggiore, primul lucru pe care-l zări fu figura palidă a lui Montalta şi în ochii lui se citea acum aceeaşi ură provocatoare.

În acest timp, călugărul-medic lucra de zor. Cu o remarcabilă pricepere şi îndemânare, obloji rana cu un strat gros din pomăda pe care tocmai o preparase şi, ridicându-i bolnavului capul, cu nenumărate precauţiuni, îi dădu să soarbă dintr-un elixir. Imediat, pe faţa lui Ponte-Maggiore se observă o înviorare, iar călugărul, aşezându-i capul la loc pe pernă, murmură:

— Şi, mai ales, domnule duce, nu mişcaţi… Cea mai mică mişcare vă poate fi fatală.

„Duce! îşi spuse Montalta. Intrigantul ăsta a reuşit, aşadar, să-i smulgă unchiului meu titlul la care râvnea de atâta vreme!”

Sub efectul binefăcător al oblojelilor făcute cu îndemânare şi al puternicelor leacuri întăritoare administrate de către călugăr, cei doi răniţi îşi reveniră complet şi începură să-şi arunce priviri furioase, pline de ameninţări. Iar călugărul, care-i privea cu atenţie, îşi spunea:

„Sfântă Fecioară! Dacă-i las singuri doar un minut, sunt în stare să se arunce unul asupra altuia şi să strice într-o clipă tot efectul îngrijirilor ce le-am dat cu atâta răbdare.”

Se îndreptă repede spre o încăpere alăturată, unde aştepta un călugăr, cufundat în rugăciune şi în meditaţie… Cel puţin aşa părea. Călugărul-medic îi spuse acestuia câteva cuvinte în şoaptă şi se întoarse în grabă să-şi reia locul între cei doi bolnavi, gata să intervină la cel mai mic gest suspect.

Peste câteva clipe intră în încăpere un bărbat şi se apropie de călugărul-medic, care se înclină respectuos, în timp ce Montalta şi Ponte-Maggiore, recunoscându-l pe noul venit, murmurară cu o spaimă surdă:

— Marele inchizitor!

Espinosa îi adresă o întrebare mută medicului, care răspunse printr-un gest liniştitor, adăugând în şoaptă:

— Sunt salvaţi, monseniore! … Dar priviţi-i… mă tem să nu se năpustească unul asupra celuilalt şi să nu se ucidă între ei!

Marele inchizitor îşi aţinti asupra fiecăruia, pe rând, o privire scormonitoare şi făcu un gest poruncitor. Călugărul se înclină adânc şi se retrase numaidecât cu paşii lui vătuiţi.

Espinosa luă un scaun şi se aşeză între cele două paturi, cu faţa la cei doi răniţi pe care-i ţinea sub privirea lui dominatoare.

— Aşa, va să zică – începu el pe un ton calm – ce sunteţi voi, copii sau bărbaţi? … Sunteţi zdraveni la cap sau nebuni de legat? … Cum! Dumneata, cardinal de Montalta şi dumneata, duce de Ponte-Maggiore, care sunteţi socotiţi oameni superiori, capabili să-şi stăpânească pasiunile! … Şi ce pasiune? … Gelozia oarbă şi prostească…

Şi cum din amândouă paturile se auzi un mârâit surd de protest, Espinosa repetă cu hotărâre:

— Am spus: prostească… îmi menţin afirmaţia! … Cum, nu vedeţi oare nimic? Neghiobi ce sunteţi! În timp ce voi vă sfâşiaţi unul pe celălalt, cine va câştiga? Cine? … Pardaillan! … Pardaillan oare e cel iubit! Pardaillan care, datorită orbirii voastre prosteşti, va reuşi să v-o smulgă pe Fausta, în timp ce voi veţi fi foarte ocupaţi să vă muşcaţi unul pe altul şi să vă sfâşiaţi între voi! Ce-o să-şi mai bată joc de voi atunci şi pe bună dreptate!

— Ajunge! Ajunge, monseniore! gemu Ponte-Maggiore, în timp ce Montalta, cu ochii injectaţi, îşi strângea pumnii cu furie.

Marele inchizitor continuă pe un ton şi mai aspru şi mai poruncitor:

— În loc să vă aruncaţi unul asupra altuia ca două fiare dezlănţuite, uniţi-vă forţele şi ura, în numele lui Cristos! Ele nu pot fi niciodată prea mari când e vorba de luptă pentru distrugerea duşmanului vostru comun. Atacaţi-l fără încetare şi fără să-i daţi răgaz, până ce-l veţi birui! Până ce-l veţi face să gâfâie şi să horcăie sub loviturile voastre unite…

Şi atunci după ce-l veţi fi ucis, veţi avea timp să vă omorâţi unul pe altul, dacă nu ajungeţi cumva, între timp, la vreo înţelegere.

Montalta şi Ponte-Maggiore se priviră şovăitori şi înspăimântaţi. Niciunul dintre ei nu se gândise la această soluţie, care era, totuşi, logică.

— E drept ceea ce spuneţi, monseniore! murmură Montalta.

— Credeţi în mod sincer că numai de Pardaillan trebuie să vă temeţi?

— Da – gemură cei doi răniţi.

— Aţi vrea cu adevărat să-l distrugeţi, să-l vedeţi cum moare, încet şi fără nici o speranţă?

— O, mi-aş da tot sângele în schimbul acestei clipe!

— Ei bine, atunci fiţi prieteni şi aliaţi. Juraţi să vă ajutaţi unul pe altul. Juraţi să mergeţi mână în mână până ce Pardaillan va fi mort! Juraţi pe Cristos! adăugă Espinosa întinzându-le crucea lui pastorală.

Iar cei doi duşmani, împăcaţi în ura lor comună împotriva rivalului preferat de către femeia iubită, puseră mâna pe cruce şi mârâiră într-un singur glas:

— Jur!

— Bine – spuse Espinosa cu gravitate – iau act de jurământul vostru. Vă veţi recăpăta independenţa când vă veţi fi descotorosit de duşmanul vostru şi atunci veţi fi liberi să vă sfâşiaţi unul pe celălalt, dacă ţineţi neapărat la asta. Dar până atunci, alianţă ofensivă şi daţi-vă împotriva lui Pardaillan!

— Împotriva lui Pardaillan! Am jurat, monseniore!

— Cardinale Montalta – spuse Espinosa ridicându-se să plece – dumneata eşti rănit mai puţin grav decât ducele de Ponte-Maggiore, ţi-l las în grijă. Nu e de pierdut nici o clipă, domnilor. Trebuie să vă puneţi pe picioare cât mai repede cu putinţă. Gândiţi-vă că aveţi de-a face cu un luptător straşnic, care nu-şi pierde vremea, în timp ce voi staţi, aci, ţintuiţi, din propria voastră vină. La revedere, domnilor!

Şi Espinosa ieşi, cu pasul lui rar şi apăsat.

Conform promisiunii marelui inchizitor, Fausta, escortată de Saint-Maline, Montsery şi Chalabre, părăsise Alcazarul cu toate onorurile cuvenite rangului ei.

Faustei îi plăcea ca peste tot pe unde trecea să se înconjoare de un lux nemaipomenit. În acest scop, arunca pumni de aur în dreapta şi-n stânga, fără nici o socoteală. Pentru această femeie extraordinară, luxul nu era un simplu şi vulgar vicleşug al unei cochete dornice să creeze uluitoarei sale frumuseţi un cadru strălucitor de care s-ar fi putut lipsi. Luxul orbitor cu care se înconjura făcea parte dintr-un sistem, ce-i drept cam teatral, studiat însă cu toată priceperea. Era ca un fel de punere în scenă, strălucitoare, menită să izbească imaginaţia celor ce se apropiau de ea, oameni importanţi sau mărunţi şi să-i pună în valoare frumuseţea.

La Sevilla, Fausta îşi aranjase de cum sosise o locuinţă somptuoasă, în care adunase mobilă scumpă, tapete sclipitoare, bibelouri rare, pânze ale celor mai vestiţi maeştri ai vremii, la procurarea cărora nu făcuse nici un fel de economie, pentru ca vizitatorul, uluit, să fie adânc impresionat. Litiera ei o conduse către această locuinţă.

Odată reîntoarsă acasă, cameristele o dezbrăcară de fastuoasa ei ţinută de curte, pe care o îmbrăcase în vederea vizitei sale la Filip al II-lea şi o îmbrăcară într-o rochie de în bogată şi fină, simplă şi de un alb imaculat. Înveşmântată astfel, se retrase în dormitor, încăpere unde nu pătrundea nimeni şi care contrasta în mod ciudat, prin simplitate, cu minunăţiile din jur.

Acolo, sigură că nici o privire indiscretă nu putea s-o iscodească, scoase din sân declaraţia lui Henric al III-lea, pe care Espinosa fusese cât pe-aci să i-o smulgă, o privi câtva timp cu un aer gânditor, apoi o încuie într-o cutioară cu închizătoare secretă, pe care o puse într-o despărţitură ascunsă în fundul unui cufăr de stejar masiv, ferecat cu două rânduri de lacăte complicate.

— Cutia asta nu poate fi găsită decât dacă spargi lacătele – murmură ea.

După ce-şi luă aceste măsuri de precauţie, se aşeză şi se cufundă în gânduri, fără a-şi pierde expresia aceea de calm maiestuos pe care o datora unui îndelung exerciţiu.

„Aşadar, l-am întâlnit pe Pardaillan la Filip şi întâlnirea asta a fost de ajuns ca să mă facă să mă poticnesc iar! Era cât pe ce să fiu prinsă şi jefuită de către marele inchizitor!”

Şi, cu un surâs inefabil, gândi mai departe: „E drept că însuşi Pardaillan a venit să mă salveze! … De ce? … Oare mă iubeşte fără să-şi dea seama? Omul acesta face unele gesturi care mă zăpăcesc până şi pe mine! …”

Şi, cu o expresie înfricoşătoare, continuă:

„E drept că dacă Espinosa este aşa cum mi-l închipui, Pardaillan va plăti cu viaţa gestul său cavaleresc. Dar oare Espinosa va îndrăzni să se folosească de cursa pe care i-a întins-o cu atâta dibăcie? Nu e sigur. Diplomaţia acestui preot e înceată şi întortocheată. Numai eu cutez să vreau ceva cu adevărat şi ştiu să merg direct la ţintă… El de asemenea! … De ce nu vrea sau nu poate el să fie de partea mea? … Câte n-am face noi dac-am fi uniţi! De ce nu sunt eu bărbat, ca să văd tot universul plecat la picioarele mele?! Dar nu sunt decât o biată femeie, iar pentru că nu mi-am putut smulge din inimă această iubire, cauza pierzaniei mele, voi lovi în cel pe care-l iubesc şi de data aceasta voi lua asemenea măsuri de prevedere, încât nu-mi va mai scăpa. E în joc propria mea existenţă: ca să trăiesc eu, trebuie ca Pardaillan să piară!”

Amintindu-şi de Filip al II-lea, gândurile ei apucară pe un alt făgaş:

„Mi s-a părut că i-am produs regelui o adâncă impresie… Fi-va ea trainică? Speram să-l uluiesc prin superioritatea concepţiilor mele, dar se pare că numai frumuseţea mea l-a impresionat pe acest bătrân orgolios. Ei bine, fie! Amorul e şi el o armă ca oricare alta şi cu ajutorul lui poţi să mâni un

bărbat… mai ales când vârsta l-a făcut mai slab… Aş fi preferat altceva, dar n-am de ales”.

Şi, revenind la gândurile ei cele mai adânci:

„Toate întâlnirile cu Pardaillan îmi sunt fatale… Dacă Pardaillan se mai întâlneşte cu Filip, dragostea regelui se va stinge tot atât de repede pe cât s-a aprins. De ce? … Cum? … Nu-mi dau seama. Dar aşa va fi, cu siguranţă… Trebuie, deci, ca Pardaillan să moară! …”

Deodată, îşi aminti de ceva: „Myrthis! … Unde poate fi Myrthis în clipa asta? Dar fiul meu? … Fiul lui! Acum trebuie să fie în Franţa. Cum să-i regăsesc? … Pe cine să trimit în căutarea acestui copil, copilul meu! Zadarnic, nimeni nu mi se pare destul de sigur, destul de devotat… Fiu al lui Pardaillan! … Dacă tatăl tău nu te cunoaşte, dacă mama ta te părăseşte, ce vei ajunge? … Ce se va întâmpla cu tine? …”

Multă vreme rămase ea aşa, dusă pe gânduri, făcând tot felul de planuri. În cele din urmă, cu o hotărâre nestrămutată, ieşi din camera ei şi intră într-un salon mobilat cu un lux rafinat.

Chemându-l pe intendent, îi dădu instrucţiuni şi-l întrebă:

— Domnul cardinal Montalta e aici?

— Eminenţa sa nu s-a întors încă, doamnă.

Fausta îşi încruntă sprâncenele şi rămase pe gânduri.

„Dispariţia aceasta e stranie… Montalta m-o fi trădat? Nu cumva i s-a întins, mai curând, o cursă? … Trebuie să fie Inchiziţia la mijloc… Am să mă mai gândesc”.

Şi, cu glas tare, întrebă:

— Dar domnii de Saint-Maline, de Chalabre şi de Montsery?

— Domnii aceştia sunt împreună cu domnul Bussy-Leclerc, care vă cere favoarea de a fi primit.

Fausta se gândi o clipă, apoi porunci:

— Introduceţi pe domnul Bussy-Leclerc împreună cu gentilomii mei.

După ce intendentul ieşi, Fausta se aşează într-un fotoliu monumental şi somptuos ca un tron. Luându-şi una din acele atitudini pline de farmec şi de graţie, al căror secret îl cunoştea numai ea.

După câteva secunde, cei trei „oşteni” se înclinară respectuos înaintea ei, în timp ce Bussy, cu acea galanterie obişnuită în sălile de arme şi pe care el o socotea irezistibilă, îşi debită complimentele:

— Doamnă, am onoarea să depun la picioarele strălucitoarei dumneavoastră frumuseţi prea smeritele omagii ale celui mai pasionat dintre admiratori.

Spunând acestea, se aşează, îşi răsuci mustaţa şi aşteptă să vadă efectul vorbelor sale galante. Ca întotdeauna, superba lui siguranţă se prăbuşi jalnic în faţa rănirii reci a Faustei, care, cu un zâmbet fugar, plin de dispreţ, îi răspunse:

— Bine aţi venit, domnule.

Şi imediat, fără să se mai ocupe de el, se adresă celorlalţi, cu surâsul acela fermecător şi cu glasul acela cald şi mângâietor, care-i cucerea chiar şi pe cei mai îndărătnici:

— Domnilor, luaţi loc. Avem de discutat. Domnule Bussy-Leclerc, nu sunteţi de prisos.

Cei patru gentilomi se înclinară în tăcere şi luară loc în nişte fotolii aşezate în jurul unei mese, care-i despărţea de prinţesă.

— Domnilor – continuă Fausta, adresându-se în mod deosebit „oştenilor” săi – aţi avut bunăvoinţa să purcedeţi din inima Franţei ca să-mi aduceţi asigurarea devotamentului şi sprijinul vitezelor dumneavoastră spade. Mi se pare că a venit momentul să apelez la acest devotament. Mă pot bizui pe dumneavoastră?

— Doamnă – răspunse Saint-Maline – vă aparţinem în întregime.

— Până la moarte! adăugă Montsery.

— Ordonaţi! rosti simplu Chalabre.

Fausta le mulţumi, încuviinţând din cap şi continuă:

— Înainte de toate, aş dori să stabilesc limpede condiţiile dumneavoastră de angajare.

— Condiţiile pe care ni le-aţi oferit ni se par foarte acceptabile, doamnă – spuse Saint-Maline.

— Ce venit vă aducea slujba pe care o aveaţi la Henric de Valois? întrebă Fausta zâmbind.

— Maiestatea să ne dădea două mii de livre pe an.

— Fără să punem la socoteală hrana, locuinţa, îmbrăcămintea.

— Plus gratificaţiile şi ceea ce mai pica.

— Era cam puţin – spuse Fausta.

— Domnul Bussy-Leclerc ne-a oferit dublu în numele dumneavoastră, doamnă.

— Domnul Bussy-Leclerc s-a înşelat – zise cu răceală Fausta şi sună dintr-un clopoţel.

La această chemare, intendentul intră, ducând cu el trei saci dolofani. Fără să spună un cuvânt, el salută cu gravitate, puse sacii pe măsuţă, salută din nou şi dispăru.

Cei trei spadasini cântăriră sacii din ochi şi se priviră unii pe alţii cu zâmbete pline de încântare.

— Domnilor – spuse Fausta – în fiecare sac sunt câte trei mii de livre… E primul sfert din plată care socotesc eu că vi se cuvine… fără a pune la socoteală hrana, locuinţa şi îmbrăcămintea… şi nici gratificaţiile şi ceea ce o să mai pice.

Cei trei rămaseră buimaci. Totuşi, Saint-Maline exclamă, nu fără demnitate:

— E prea mult, doamnă… mult prea mult!

Ceilalţi doi încuviinţară din cap, în timp ce mângâiau din ochi sacii dolofani.

— Domnilor – reluă Fausta zâmbind mereu – aţi fost în serviciul regelui. Iată-vă în serviciul unei principese care poate că într-o zi va fi din nou regină… dar care deocamdată nu e. Pentru dumneavoastră e un fel de decădere… vă datorez deci o compensaţie.

Şi, arătând spre saci, adăugă:

— Luaţi, deci, fără şovăire, ceea ce vi se oferă din toată inima.

— Doamnă – spuse cu căldură Montsery, care era cel mai tânăr – vă rog să credeţi că n-am şovăit nici o clipă să fim în serviciul principesei Fausta, în loc să ne punem în slujba celui mai de seamă rege de pe pământ.

— Chiar fără nici o compensaţie! adăugă Saint-Maline, făcând să dispară unul din cei trei saci.

— Şi fără nimic pe deasupra! spuse Chalabre la rândul său, ascunzând cu un gest rapid al doilea sac.

Iar Montsery, ca să nu rămână mai prejos, puse mâna pe ultimul sac şi spuse:

— Mă supun dorinţei dumneavoastră, doamnă.

Manevra asta fusese executată cu atâta repeziciune şi cu un aer plin de atâta nevinovat dezinteres, încât Bussy-Leclerc, martor tăcut şi indiferent, nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Fausta, în schimb, nu zâmbi.

— Va trebui însă să luptaţi, domnilor! Le spuse ea.

Cei trei ciuliră urechile.

— La, sfârşitul luptei veţi mai primi încă o dată pe atâta.

Cei trei se ridicară imediat în picioare.

— Ura pentru Fausta! Ne vom bate! Pe toţi dracii! Pe măruntaiele papii! strigară toţi trei ca electrizaţi.

Atunci, Fausta, luându-şi deodată un aer foarte grav, le dezvălui obiectivul luptei.

— E vorba de Pardaillan.

„Vai! îşi spuse Bussy. Şi eu care mă întrebam: Cu preţul cărui atac mortal poate fi plătită această generozitate, mai mult decât regească?”

Entuziasmul celor trei spadasini pieri pe loc. Feţele lor vesele căpătară o expresie de groază, devenind întunecate şi neliniştite; zâmbetul le îngheţă pe buzele strânse, iar privirile li se îndreptară spre colţurile întunecoase ale încăperii, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de acolo să-l vadă

apărând pe omul căruia ajungea să-i fie rostit numele ca să-i înspăimânte.

— Tot vi se mai pare că serviciul vostru e prea scump plătit? întrebă Fausta fără ironie.

Cei trei bărbaţi dădură din cap.

— Din moment ce e vorba de Pardaillan, nu la dracu', nu e prea scump!

— Ei, dar ce e? Şovăiţi? mai întrebă Fausta, de data aceasta pe un ton îngheţat.

— Nu, pe toţi dracii… Dar Pardaillan… Blestemată afacere! Doamnă, avem de ce şovăi!

— Ştiţi oare că înfruntăm riscul de a nu cheltui niciodată bănuţii care zornăie aşa de plăcut în sacul ăsta?

Fausta le răspunse pe acelaşi ton îngheţat:

— Hotărâţi-vă, domnilor!

Coborându-şi instinctiv glasul, ca şi cum cel a cărui moarte o puneau la cale ar fi fost de faţă şi i-ar fi auzit, Saint-Maline spuse:

— E vorba deci de a…

Şi cu un gest teribil de grăitor, îşi tălmăci gândul.

La fel de energică şi de hotărâtă, cu un dispreţ abia perceptibil, Fausta rosti cu glas tare ceea ce asasinul plătit nu îndrăznise să spună:

— Pardaillan trebuie ucis!

Cei trei şovăiră o clipă şi se sfătuiră din priviri. Apoi, redobândindu-şi obişnuita nepăsare, ridicară din umeri, ca pentru a se lepăda de orice scrupul şi de orice teamă:

— Ei şi! Mai la urma urmei, nu-i decât un om ca oricare altul! se sumeţi Saint-Maline.

— Cu toţii suntem muritori! anunţă sentenţios Chalabre, atingând uşor cu vârful degetului tăişul pumnalului.

— Începusem să ruginim! constată Montsery, întinzându-şi braţele şi făcând să-i trosnească încheieturile.

Şi toţi trei strigară, arătându-şi colţii ca nişte buldogi, gata să muşte:

— Împotriva lui Pardaillan!

Fausta zâmbi. Şi, odată sigură de cei trei, se întoarse spre Bussy:

— Domnul Bussy-Leclerc se crede un senior prea important ca să intre în serviciul principesei Fausta?

— Doamnă – răspunse cu însufleţire Bussy – vă rog să credeţi că m-aş simţi deosebit de onorat să intru în serviciul dumneavoastră.

— În lupta împotriva lui Pardaillan, sprijinul unei săbii ca a dumneavoastră ar fi deosebit de preţios. Stabiliţi-vă singur condiţiile. Oricare ar fi ele, le primesc.

Bussy-Leclerc se ridică brusc. Cu un gest violent îşi trase sabia şi, pe un ton furios, strigă:

— Doamnă, ca să am bucuria de a înfige sabia aşa în pieptul lui Pardaillan, mi-aş da, fără să şovăi nici o clipă, nu numai averea, până la ultima lăscaie, dar chiar sângele, până la ultima picătură… Aveţi, deci, tot sprijinul meu… Dar, vă rog să înţelegeţi că n-ar putea să fie vorba între noi nici de bani, nici de vreun angajament, mai întâi pentru că bucuria de a-mi potoli ura îmi ajunge pe deplin şi apoi pentru că sunt hotărât să-l consider drept duşman şi să-l tratez astfel pe oricine ar încerca să se pună între Pardaillan şi mine. Dacă aş fi în solda dumneavoastră şi dacă vi s-ar năzări să-l salvaţi pe Pardaillan, n-aş putea să mă întorc împotriva dumneavoastră fără sentimentul că mi-am călcat jurământul de credinţă.

Fausta încuviinţă din cap cu gravitate.

— Mai târziu, doamnă, voi accepta condiţiile generoase pe care veţi binevoi să mi le stabiliţi. Pentru moment, însă şi pentru această acţiune, e mai bine să-mi păstrez independenţa.

— Domnule, oricând veţi socoti că a venit momentul, mă veţi găsi gata să vă ofer aceleaşi condiţii.

Bussy se înclină şi răspunse cu hotărâre:

— Până una alta, doamnă, permiteţi-mi să fiu eu conducătorul acestei acţiuni… Domnilor, nu vă supăraţi, nu mă îndoiesc nici de zelul şi nici de devotamentul

dumneavoastră, dar dumneavoastră acţionaţi în numele doamnei, în timp ce eu acţionez în numele meu personal, iar când e vorba de ură şi de răzbunare, Bussy-Leclerc nu are încredere decât în sine însuşi.

— Domnii aceştia vor acţiona la ordinul dumneavoastră – hotărî Fausta.

Cei trei se înclinară în tăcere.

— V-aţi alcătuit un plan, domnule Bussy? întrebă Fausta.

— Foarte vag, doamnă.

— Trebuie, totuşi, ca Pardaillan să moară… în timpul cel mai scurt cu putinţă – stărui Fausta, ridicându-se.

— Va muri! scrâşni Bussy, sigur de el.

Fausta îi întrebă din ochi pe cei trei „oşteni”.

— Va muri! exclamară aceştia, cu glas de tunet.

Fausta chibzui o clipă, apoi spuse:

— Domnilor, vă las să procedaţi cum credeţi. Dar dacă de azi până luni nu-l veţi ucide pe Pardaillan… veţi veni toţi patru cu mine la corrida regală. Acolo am să vă dau eu instrucţiuni şi cred că de astă dată Pardaillan nu va mai scăpa.

— Bine, doamnă – zise Bussy – vom fi acolo cu toţii… dacă până atunci nu vom fi reuşit.

— Şi acum, plecaţi, domnilor – spuse Fausta, concediindu-i cu un gest de regină.

De îndată ce ajunseră în sala mare ce le servea drept dormitor, prima grijă a celor trei „oşteni” fu să-şi spintece sacii, să-şi numere scuzii şi pistolii şi să-şi înşire grămezile de aur şi de argint. Pe feţele lor se citea o mare bucurie.

— Trei mii de livre! exclamă vesel Montsery, zornăindu-şi în palmă un pumn de piese de aur. Niciodată n-aş fi crezut că am să fiu aşa de bogat!

Chalabre se repezi spre cufărul lui. Şi, în timp ce-şi punea cu grijă la adăpost banii săi, bombăni:

— Slujba la Fausta are şi părţile ei bune!

— Când tot bănetul ăsta va fi băut, mâncat şi jucat aşa cum se cuvine, va veni altul – spuse Saint-Maline.

— Asta-i drept, pe Dumnezeu! Fausta ne-a făgăduit o gratificaţie! exclamă bucuros Montsery.
— După ce-l vom fi ucis pe Pardaillan – spuse Saint-Maline, stânjenit.
Încă o dată, simpla rostire a acestui nume fu de ajuns ca să le risipească toată bucuria şi să-i pună pe gânduri.
— Părerea mea e că n-avem încă în mână gratificaţia – murmură Chalabre clătinând din cap.
Iar Montsery îşi dădu gândul pe faţă:
— Păcat! … Mie îmi plăcea diavolul ăsta de om.
— Straşnic l-a mai scărmănat pe seniorul cu barbă roşie!
— Şi pe ce ton l-a tratat pe însuşi regele!
— Şi cum le-a mai dat peste nas acelor seniori castiliani, plini de trufie şi neobrăzare! Doamne! Straşnic bărbat!
— Eram mândru că sunt francez ca şi dânsul! … Mai la urma urmei, aici ne aflăm în ţară duşmană!
— Şi, totuşi, pe omul acesta trebuie să-l… atacăm… dacă nu cumva vrem să renunţăm la strălucita situaţie pe care norocul ne-a scos-o în cale – spuse Saint-Maline, care, fiind cel mai în vârstă, era şi cel mai serios şi cel mai practic dintre ei.
— La dracu’, îmi pare rău!
— De, Montsery, nu faci întotdeauna ceea ce vrei…
— Aşa-i viaţa!
— Şi deoarece moartea lui Pardaillan trebuie să ne asigure nouă bogăţia şi bunăstarea, pe legea mea, cu atât mai rău pentru Pardaillan! Hotărî Saint-Maline.
— Să-l ia dracu’ pe Pardaillan! mârâi Chalabre.
— Fiecare pentru sine şi Dumnezeu pentru toţi! continuă Saint-Maline.
— Amin! făcură ceilalţi doi, izbucnind în râs.

Capitolul 16
Cavoul morţilor care trăiesc

Când, după ce-l părăsi pe Espinosa, Pardaillan se pomeni din nou în coridor, îşi dezmorţi braţele şi, cu un oftat de uşurare, exclamă:

— Uf! Iată-mă, în sfârşit, ieşit din cabinetul acela meşterit, desigur, cu multă dibăcie, dar cam primejdios cu resorturile lui secrete şi cu podelele lui… mişcătoare. Aici, cel puţin, ştiu unde-mi pun piciorul.

Şi, cercetând cu privirea-i ageră terenul din jur, îşi urmă gândul:

„Hm, uşor de spus! Cine-mi garantează că acest coridor nu e şi el meşterit ca şi cabinetul din care-am ieşit? Pe unde s-o iau? Pe unde să ies? Prin dreapta sau prin stânga? … Generosul domn Espinosa ar fi putut foarte bine să-mi dea mai multe desluşiri… Ce-ar fi să mă întorc să-l întreb pe unde s-o iau?”

Pardaillan dădu să deschidă din nou uşa, dar se răzgândi.

„Drace! Dar asta nu înseamnă oare să mă bag de bunăvoie în gura lupului? … Şeful ăsta al inchizitorilor mi-a dat cuvântul lui că voi putea să ies de aici aşa cum am intrat. Şi-l va respecta… sper… Dar, lua-l-ar dracu’, de ce zâmbea el aşa de ciudat când ne-am despărţit? … Nu-mi place deloc zâmbetul lui…

Poate c-ar fi mai înţelept să nu mă încred prea mult în buna-credinţă a acestui popă… Să încercăm să ne descurcăm încetişor… Ia să vedem: am venit prin dreapta, să mergem deci spre stânga… Ce dracu! Undeva tot voi ajunge!”

Hotărând astfel, porni serios la drum, cu privirea la pândă, cu auzul încordat şi cu mâna pe garda săbiei, care era aproape scoasă din teacă, gata să iasă cu totul la cea mai neînsemnată primejdie. Coridorul în care se găsea era foarte larg. Era ca o arteră centrală spre care duceau o mulţime de căi transversale, unele doar nişte poteci înguste. Câteva ferestre aruncau ici-colo, la mari intervale, o undă de lumină cernută prin vitraliile multicolore, încât aceste coridoare erau, aproape pe tot parcursul lor, mai curând umbrite sau chiar complet întunecate.

După vreo cincizeci de paşi, coridorul central o cotea brusc la stânga. Pardaillan străbătuse fără piedici cea mai

mare parte a drumului, când, apropiindu-se de cotitură, auzi zgomotul pe care-l făcea o trupă numeroasă în marş. Zgomotul se apropia cu repeziciune. Spre ghinionul lui, tocmai în locul acela se afla o fereastră. Era cu neputinţă să treci neobservat.

Pardaillan se opri.

În aceeaşi clipă se auzi un ordin scurt:

— Stai!

După câteva clipe de linişte, se auzi zăngănitul unor arme trântite pe jos şi o larmă de glasuri, urmată de forfotă.

„Să-i ia dracu'! îşi spuse Pardaillan. Se pregătesc să se instaleze aici".

Întrebându-se dacă trebuie să se întoarcă sau să-şi vadă de drum, murmură, cu zâmbetul acela rece şi hotărât, pe care-l avea în momentele grele:

— Acum vom vedea câte parale face cuvântul domnului mare inchizitor al tuturor Şpaniilor… Să mergem…

Şi continuă să meargă înainte, fără grabă. Dar abia făcu câţiva paşi, când un grup de oameni înarmaţi se revărsă pe coridor. Oamenii aceştia nu păreau să ia în seamă prezenţa cavalerului. Râzând şi glumind, se apropiară de fereastră, se aşezară în cerc pe dale şi începură să joace zaruri.

Dând să cotească spre stânga, Pardaillan se ciocni de un al doilea grup care mergea să se întâlnească cu primul, or ca să intre şi ei în joc, or ca să fie chibiţi. Pardaillan trecu prin mijlocul soldaţilor, care se dădură deoparte în faţa lui, fără să zică nimic.

„Haida-de – îşi spuse el – e sigur că nu pe mine mă caută!"

Totuşi, cum coridorul în care tocmai intrase era ocupat de vreo cincisprezece oameni ce păreau într-adevăr să se fi instalat acolo, cavalerul îşi văzu liniştit de drum, dar încordat, gata la orice. Trecuse deja de grupul de oameni înarmaţi fără ca cineva să-i dea vreo atenţie. Nu se mai afla în faţa lui decât un soldat, care se oprise pe loc şi se aşezase pe dale, părând să-şi repare cu multă grijă o gheată.

Pardaillan simţi că-şi recapătă încrederea.

„Hotărât lucru – îşi spuse – m-am cam grăbit să-l calomniez pe acest onorabil inchizitor. De ce mi-ar fi întins el o nouă capcană, când i-ar fi fost atât de uşor să mă facă să dispar atunci când eram în mâna lui, în cabinetul acela atât de bine meşterit? Nu cumva am devenit răutăcios?" se mustră el dând din umeri.

În timp ce gândea astfel, ajunse în dreptul soldatului care stătea aplecat şi auzi un glas ce-i şoptea:

— Păziţi-vă, domnule… Evitaţi patrulele… palatul e păzit de soldaţi… vor să vă prindă… Mai cu seamă nu vă întoarceţi, căci retragerea vă este tăiată…

Pardaillan, care tocmai trecuse de soldat, se întoarse repede ca să-i răspundă, dar omul pornise în goană să-şi ajungă camarazii din urmă.

„Of! îşi spuse cavalerul înciudat. M-am cam grăbit să recunosc că am greşit. Cine e omul acesta şi de ce mă previne? … A spus oare adevărul? … Da, mii de draci, iată şi oamenii care se aliniază şi-mi barează drumul… Unu, doi, trei, patru, cinci rânduri în adâncime, toţi înarmaţi cu puşti… La naiba! Domnul Espinosa, când face ceva, nu glumeşte şi dacă scap cu bine de aici, nu va fi din vina lui. Doamna Fausta, care se pricepe, totuşi, de minune să întindă o cursă, nu e decât o biată şcolăriţă pe lângă omul ăsta… Până una-alta, s-o ştergem, căci dacă vitejilor ăstora li se năzare să-şi descarce puştile în mine, s-a zis cu domnul ambasador!"

Şi cavalerul se depărta cu paşi mari, bombănind:

— Să evit patrulele! … Uşor de zis! … Cel puţin dacă aş cunoaşte locurile… Cât despre întoarcere, nici nu-mi trece prin minte… mi s-a arătat foarte limpede ce mă aşteaptă… Dar, pe toţi dracii! … Dacă scap din viesparul ăsta, nu voi mai avea încredere în cuvântul domnului Espinosa.

Coridorul în care se găsea redevenise întunecos, ceea: ce-i îngădui să înainteze cu paşi mari şi sprinteni, fără să facă

zgomot. Deşi se afla într-o situaţie destul de critică, nu era prea speriat.

Deodată, auzi în faţa lui un zgomot de paşi care-i dădu de ştire că soseşte un nou eşalon.

— Una din patrulele pe care trebuie să le ocolesc – murmură el, privind în jurul lui.

În aceeaşi clipă, patrula năvăli dintr-un coridor lateral şi se îndreptă spre el.

„Iată-mă prins între două focuri” – îşi spuse Pardaillan.

Privind cu luare-aminte, zări în stânga lui o firidă şi, cum patrula se apropia, dintr-o săritură ajunse în umbra deasă a firidei şi se sprijini de uşa de acolo. Pipăind cu mâna ca să-şi dea seama unde se află, simţi că uşa cedează. Împinse ceva mai tare şi aruncă o privire fugară prin crăpătura uşii: înăuntru nu era nimeni. Se strecură cu abilitate, trânti iute uşa în urma lui şi rămase locului, cu urechea la pândă, ţinându-şi răsuflarea.

Patrula trecu.

Pardaillan răsuflă uşurat. Iar cum zgomotul paşilor se auzea tot mai stins, dădu să iasă şi trase uşa către el: dar uşa rezista. Mai încercă de câteva ori, deodată, uşa pe care abia o atinsese se închise singură, acţionată de vreun mecanism secret şi nu mai putu s-o deschidă.

— Dracu’ s-o ia! murmură el. Se încurcă treaba!

Spunându-şi că n-avea rost să se încăpăţâneze, părăsi uşa şi cercetă mai amănunţit colţul în care se adăpostise pentru moment.

Era un fel de nişă învăluită în beznă, dar cavalerul vedea destul de bine ca să se poată orienta, căci de când ieşise din cabinetul lui Espinosa mersese aproape tot timpul prin semiobscuritate. În faţa uşii desluşi o mică scară în spirală.

„Bine! îşi spuse el. Voi trece pe acolo… de altfel, nici n-am încotro”.

Plin de hotărâre, începu să urce încet şi cu precauţie scara prea strâmtă. Aceasta era dreaptă, fără rampă, fără parmalâc şi dădea într-un fel de vestibul. În acest vestibul,

trei uşi, una în faţă, alta în dreapta şi a treia în stânga scării.

Dintr-o privire, Pardaillan îşi dădu seama de felul cum erau dispuse uşile.

— Dacă uşile astea sunt închise, iată-mă prins ca un şoarece în capcană – murmură el cu o strâmbătură grăitoare.

Ca şi jos, pe coridoare aici domnea un semiîntuneric care, împreună cu liniştea mormântală, începea să-l apese greu. Îl năpădeau senzaţii ciudate, din când în când îl treceau fiori. Fără să-şi dea bine seama, se simţea prins în cine ştie ce plasă încâlcită. Aproape că-i părea rău că-l ascultase pe omul care-l sfătuise să evite patrulele.

„Ar fi trebuit să atac eu – îşi spuse el mâniat. Ştiu că aveau puşti, dar nu m-ar fi nimerit!”

Se scutură ca să scape de această spaimă care-l apăsa din ce în ce mai tare. Tocmai se îndrepta, la întâmplare, spre una din cele trei uşi, când i se păru că aude, în stânga lui, un murmur înăbuşit. Schimbă direcţia, se apropie şi auzi desluşit, o voce care spunea:

— Ei bine, ce face ăla?

„Espinosa! îşi spuse Pardaillan, recunoscându-i glasul. Ia să vedem ce se mai urzeşte acolo”.

Şi, cu urechea lipită de uşă, îşi concentră atenţia.

Un al doilea glas, necunoscut, răspunse:

— Rătăceşte prin labirintul coridoarelor, din care nu mai ştie cum să iasă.

— Pe coarnele dracilor! marii Pardaillan. Nu mai am nici o îndoială.

Şi, cu un zâmbet înfricoşător:

— Dacă scap de primejdia asta, îmi veţi plăti scump trădarea, domnule Espinosa.

De după uşă se auzi vocea, ca de obicei poruncitoare, a lui Espinosa:

— Dar trupele?

— Cinci sute de oameni, înarmaţi toţi cu flinte, ocupă partea asta a palatului. Gărzi de câte cincizeci de oameni păzesc toate ieşirile. Alte patrule de câte douăzeci până la patruzeci de oameni străbat coridoarele în toate direcţiile, cotrobăind prin toate încăperile. Dacă omul nostru dă de vreuna din aceste gărzi sau patrule, va fi doborât de o ploaie de gloanţe… E definitiv pierdut, e ca şi cum l-aţi avea în mână, monseniore. Strângeţi pumnul şi-l veţi strivi!

— Mii de draci! izbucni Pardaillan scos din fire. Vom mai vedea noi!

Iar în mintea lui, cu iuţeala fulgerului, planul de evadare i se contura clar şi precis în remarcabila-i simplitate: să intre pe neaşteptate, să pună mâna pe Espinosa, să-i atingă gâtul cu vârful săbiei şi să-i spună:

— Scoateţi-mă imediat din cuibul ăsta de tâlhari, altminteri, pe cuvântul lui Pardaillan, vă spintec înainte ca eu însumi să fiu strivit!

Toate astea ar fi fost o simplă joacă pentru el, dacă uşa n-ar fi fost încuiată cu cheia.

Şi cum la Pardaillan fapta urma îndată gândului, încercă să deschidă uşa fără zgomot.

„La naiba! se supără în sinea lui Pardaillan. Uşa e încuiată… S-o forţez? … Aş putea, însă nu fără zgomot, iar între timp nobilul spaniol nu va sta să mă aştepte ca prostul”.

În vremea asta, Espinosa dădea ordine:

— Trebuie încolţit de aproape, împins spre camera de tortură şi obligat să intre acolo.

— Tortură! se înfioră Pardaillan.

— Asta-i uşor, monseniore – răspunse glasul necunoscut. Individul va fi silit să treacă pe căile pe care i le lăsăm libere. Fără ca să-şi dea seama, îl vom împinge într-acolo ca şi cum l-am duce de mână şi astfel va cădea singur în capcană.

— Tortură! repetă Pardaillan clocotind de mânie. Iată o idee demnă de preotul ăsta mieros şi trădător! Dar, pe Pilat,

încă nu m-a prins! …

Acestea fiind spuse, îşi propti umărul în uşă şi se opinti zdravăn, împingând din răsputeri. Deodată, îşi înăbuşi un strigăt de bucurie şi de triumf. Uşa pe care o crezuse încuiată nu era. Abia apucase s-o împingă, că se şi pomeni în încăpere.

Nu era nimeni înăuntru. Dintr-o privire, cercetă camera de jur împrejur: nu erau nici uşi, nici ferestre şi nici vreo altă ieşire vizibilă, în afara celei prin care intrase. Era goală, nemobilată, rece, întunecoasă. Iar această pustietate rece şi sumbră, ca şi tăcerea care se aşternu brusc, avea ceva ameninţător şi sinistru.

Cum văzu încăperea goală, Pardaillan îşi aminti cu câtă uşurinţă se închisese după el uşa de jos, atât de potrivnic şi misterios.

„Dacă şi asta se închide singură după mine, sunt pierdut!” îşi spuse.

Şi, în aceeaşi clipă, dintr-o săritură, ieşi mai iute decât intrase. Şi nici n-ajunse bine în vestibul, că uşa, mişcată de un mecanism nevăzut, se închise singură.

— Taman la timp! murmură Pardaillan, ştergându-şi cu mâna fruntea brobonită de sudoarea spaimei.

Împinse uşa ca să se convingă. Era bine închisă şi părea destul de solidă ca să reziste la un atac. Fără să vrea, îşi aruncă privirile în jur şi rămase uluit de ceea ce văzu: încăperea era de nerecunoscut.

Scara în spirală dispăruse. Deschizătura largă prin care intrase era astupată. Cu o clipă înainte, erau acolo trei uşi, acum nu se mai aflau decât două: cea de care continua să se sprijine şi cea care ar fi trebuit să se găsească în faţa scării. Deşi avea nervi atât de tari, Pardaillan simţea că se pierde cu firea. Degeaba încerca să se stăpânească, simţea cum, încet-încet, îl năpădeşte groaza.

Mai adăugaţi la asta că era nemâncat şi rătăcea, poate de ore întregi, urmărit şi hărţuit din coridor în coridor.

Nu încăpea îndoială că se afla în primejdie de moarte. De unde venea acest pericol? În ce consta el?

Nimerise pe un teren plin de capcane, asemenea unei muşte ce se zbate în mijlocul pânzei ţesute de un păianjen nevăzut, pitit în vreo gaură întunecoasă, de unde pândeşte cu viclenie, gata să se repeadă asupra prăzii când o va vedea sleită de puteri.

Totul în jurul lui era misterios şi întortocheat. Nu ştia în ce măsură coridorul, ce părea că se întinde la infinit în faţa lui, nu se va surpa dintr-o dată, dacă podeaua pe care păşea nu se va prăbuşi sub el, dacă plafonul nu se va nărui îngropându-l sub dărâmături. Cum va fi lovit? Pe unde? Prin ce mijloc? Nu ştia nimic. Îl cuprinse ameţeala în faţa necunoscutului.

— Ştiau, aşadar, că eram acolo şi că trăgeam cu urechea? bombăni cavalerul, furios. Dar, la urma urmei, ce vor de la mine? Să mă oblige să mă refugiez în camera de tortură? Sceleratul pe care l-am auzit adineauri ştia ce spune: individul va fi silit să treacă pe căile pe care i le vom lăsa libere.

Şi cu calmul care nu-l părăsea niciodată, chiar în situaţiile cele mai periculoase, îşi spuse:

— Individul acela sunt eu! Sfâşia-m-ar câinii iadului! Ticălosul! Nu-i ajunge că omoară oamenii, îi mai şi batjocoreşte! …

Rămase un moment gânditor, apoi murmură:

— Camera de tortură! … Ei bine, fie, la naiba, să vedem ce mă mai aşteaptă şi acolo!

Şi cu un pas hotărât se îndreptă spre uşă. Foarte sigur că o va găsi deschisă.

— Mii de draci! rânji el, văzând că cedează sub mâna lui. De vreme ce tot trebuie să ajung acolo…

Trecu pragul şi din nou se pomeni pe un coridor. Acelaşi semiîntuneric, aceeaşi tăcere, aceeaşi senzaţie de tristeţe apăsătoare, ce părea să se prelingă de-a lungul zidurilor goale, aceeaşi atmosferă grea. Plină de mister şi de groază.

Pardaillan era obişnuit să se stăpânească şi, de altfel, nu era la prima lui aventură periculoasă. Puse mâna pe sabie şi merse cu un pas hotărât şi egal, străduindu-se, dintr-un soi de mândrie, să dea impresia că-şi păstrează sângele rece. Dar din pricina încordării la care se supunea, îi curgeau broboane de sudoare pe frunte, iar bătăile inimii arătau cum curajul începe să-l părăsească, în timp ce-şi spunea:

„Iată ultima mea aventură! Cred că de astă dată nici măcar diavolul n-ar şti cum să mă scape de bucluc!”

Străbătuse până atunci un drum destul de lung, învârtindu-se, desigur, prin aceleaşi coridoare, care se încâlceau parcă înadins. Scruta toate colţurile mai întunecate, dibuia la fiecare pas, căutând zadarnic ieşirea din acest fantastic labirint în care rătăcea orbeşte.

Deodată, mai mult ghici decât văzu o nouă trupă care-i ieşea în întâmpinare din umbră.

Se opri şi ascultă cu atenţie.

„Sunt cel puţin treizeci – îşi spuse el – şi mi se pare că văd strălucind faimoasele puşti, ale căror gloanţe urmează să mă răpună”.

Cu o mişcare rapidă îşi potrivi centironul, se încredinţă că avea pumnalul la îndemână şi se încordă, gata să se năpustească. Ştiind că, de data asta, avea în faţa lui nişte fiinţe plăpânde, din carne şi oase, întocmai ca şi el, îşi recăpătase sângele rece.

— Trebuie să termin o dată – bombăni el. La atac! … Ce dracu’! Voi găsi eu vreun mijloc să trec! Tocmai se pregătea să sară şi să atace, aşa cum îşi propusese, când se opri deodată, în spatele lui, apărută, nu ştia de unde, o altă trupă înainta cu paşi de lup. Din nou era prins între două focuri.

„Ei bine, nu! îşi spuse Pardaillan. Ar fi curată nebunie! La naiba! N-are rost să mă las ucis prosteşte… trebuie să ies viu de aici! … Pe măruntaiele papii! Am o socoteală cu prea nobilul domn Espinosa!”

Privi în jurul lui şi văzu în stânga, ca de obicei, o firidă.

— Aşa-i – bombăni el – era firesc să mi se lase o cale de trecere spre camera de tortură, de vreme ce trebuie să ajung acolo!

Şi cu un zâmbet batjocoritor împinse uşa, care cedă, aşa cum prevăzuse. Se gândi că soldaţii vor trece fără să se oprească, aşa cum făcuseră la celălalt etaj. Plin de furie, împinse uşa la loc, înjurând:

— Încă una pe care n-am s-o mai pot deschide!

Uşa, împinsă cu violenţă, se trânti, dar nu se mai închise.

— Poftim! exclamă Pardaillan uluit. A rămas deschisă! Ce-o mai fi şi asta?

Ca şi cum ar fi vrut să-l lămurească, o voce strigă deodată:

— L-am prins! A intrat acolo!

În aceeaşi clipă, auzi oameni fugind în dezordine.

„Uf! îşi spuse Pardaillan. De astă dată vitejii ăştia mă vor ataca! Vor lupta? Fie… ba chiar prefer să lupt decât să mă simt mereu împins către cine ştie ce ţintă misterioasă”.

Tot vorbindu-şi astfel, Pardaillan nu-şi pierdea vremea de pomană, ci studia locurile.

— Încă o fundătură! exclamă el. De fapt, poate că e mereu aceeaşi, care-şi schimbă înfăţişarea şi în care sunt mereu adus, fără să-mi dau seama.

Nu văzu acolo nimic, în afară de un dulap enorm, aşezat drept lângă uşă.

Fără să piardă o clipă, Pardaillan împinse dulapul, trăgându-l în faţa uşii. Era şi timpul: acelaşi glas care se auzise şi înainte rosti, izbind în uşă:

— E acolo! L-am văzut furişându-se!

— Forţaţi uşa! comandă un alt glas, porunci. E în mâna noastră!

— Nu încă! spuse Pardaillan, batjocoritor, aşezat în faţa dulapului:

Sub ploaia de lovituri uşa începu să se clatine şi, în acelaşi timp, se auziră râsete, glume, ameninţări.

Cavalerul îşi dădu perfect de bine seama că în fundătura aceea întunecoasă i-ar fi fost imposibil să ţină piept la

cincizeci-şaizeci de atacanţi. Tot ceea ce putea să spere era că după ce dulapul va fi căzut (ceea ce nu putea să mai întârzie), să-i cresteze şi el pe câţiva. Dar, în mod fatal, numărul lor l-ar fi copleşit. Continuă deci, instinctiv, să caute un loc pe unde să se retragă.

Şi, aruncând în jurul lui priviri iscoditoare, observă locul pe care-l ocupase mai înainte dulapul. Dintr-o săritură, ajunse acolo şi zări o deschizătură, care fără îndoială era ascunsă de dulap şi pe care n-o băgase în seamă din primul moment. Se aplecă şi văzu o scăriţă. Pardaillan rămase o clipă pe gânduri şi hotărî pe loc:

— Pentru că pe-aici vor să trec, voi trece!

Şi o porni pe îngusta scară în spirală. Coborî pe bâjbâite şi numără şaizeci de trepte, la capătul cărora se pomeni într-o subterană strâmtă, cufundată în beznă şi atât de joasă, încât fu silit să se aplece.

Dibuind mereu, făcu vreo douăzeci de paşi fără să fie urmărit, ceea ce-l uimi. Deodată auzi înapoia lui un zgomot care semăna cu scârţiitul unui grilaj tras cu violenţă Se întoarse şi braţele lui întinse se loviră, într-adevăr, de un grilaj care tocmai se închisese îndărătul lui.

— Un grilaj ghimpat! murmură Pardaillan. Nu mă urmăresc, dar nici nu vor să mă întorc pe drumul pe care am venit.

Şi, cu o nelinişte pe care în zadar încerca să şi-o alunge, îşi spuse:

„Hotărât lucru, cu cât merg mai repede, cu atât mai rău mă înfund”.

Şi, într-adevăr, aşa era. Cavalerului îi mersese strălucit când rătăcea prin coridoarele de sus, faţă de soarta lui de acum. Acolo se putea mişca în voie, ţinându-se drept, căci mai toate coridoarele erau spaţioase. De asemenea, putuse să se orienteze şi să respire un aer care, deşi mirosea puţin a mucegai, era totuşi respirabil.

Aici, însă, era cu totul altfel.

În primul rând, pe jos nu mai erau dale curate şi strălucitoare, ci un pământ jilav şi clisos, plin de băltoace în care intra până la glezne. Cufundat într-o beznă neagră, era silit să umble bâjbâind şi îndoit din şale. În fiece clipă simţea atingerea unor jivine scârboase care la început îi fugeau printre picioare, pentru ca mai apoi, furioase pe intrusul care le tulburase tihna în acest loc înfiorător – domeniul lor – să se întoarcă pentru a-l atinge şi a-l mirosi, ca şi cum ar fi vrut să ştie cine era îndrăzneţul care venise să le supere.

Aerul era de nerespirat, pereţii jilavi, iar din bolta joasă ploua cu stropi de apă sălcie. Un frig de moarte îl pătrundea până în măduva oaselor.

Culmea ghinionului, maţele îi ghiorăiau de foame şi se simţea tare istovit de coborâşul acestor trepte ce nu se mai isprăveau. Totuşi, nu voia să se oprească. Orice chin i se părea mai uşor de îndurat decât fiorii ce-l treceau în clipa când se oprea locului.

Teama făcuse acum loc furiei. Era furios pe Espinosa care-şi călcase mişeleşte cuvântul şi care-l supunea la ciudata tortură a acestei mârşave urmăriri ce-l prefăcea într-un vânat hăituit din toate părţile. Vânătoarea asta îl făcea să-şi dea seama ce-l aştepta în camera de tortură, să simtă deznodământul fatal al acestei curse nebuneşti, la capătul căreia îi erau rezervate cine ştie ce suplicii de un rafinament monstruos, cine ştie ce surpriză îngrozitoare pregătită de ura lui Espinosa, care se vădea a fi un schingiuitor genial, după ce se dovedise a fi un maestru al capcanelor.

Era furios şi pe Fausta, cauza iniţială a tuturor acestor întâmplări.

În sfârşit, era furios pe sine însuşi mustrându-se cu amărăciune pentru lipsa de hotărâre. În exasperarea lui, era cât pe ce să se acuze de laşitate, căutând să se convingă cu toată sinceritatea că ar fi trebuit să se năpustească asupra soldaţilor şi că până şi moartea ca de preferat

situaţiei în care se afla şi mai ales acelui pericol misterios care-l pândea şi care avea să se abată asupră-i nu ştia nici de unde şi nici cum. Atunci când se va afla în camera de tortură.

Înaintând cât putea de repede pe întuneric, cavalerul bombănea:

— Să mă ia dracu! O dată am vrut s-o fac şi eu pe omul cuminte şi să acţionez cu băgare de seamă şi, trebuie s-o recunosc, nu mi-a reuşit deloc. Dracu' să mă ia! De ce-a trebuit să fac atâtea socoteli? Nu ştiam, oare, că întotdeauna loviturile cele mai nesăbuite îmi reuşesc cel mai bine? Am vrut să fiu prudent şi să-mi scap pielea de câteva cartuşe… Iată-mă acum mânat spre camera de tortură şi, vreau nu vreau, va trebui să intru acolo, aşa cum a hotărât Espinosa!

În toiul zăpăcelii şi al furiei sale nebuneşti, gândul acesta îi dădu un licăr de speranţă şi-l îmbărbăta.

— Din fericire, domnul de Espinosa, care se gândeşte la toate şi-şi potriveşte atât de bine capcanele, a uitat să mă dezarmeze. La dracu! Mai am încă pumnalul şi sabia, cu astea îl desfid pe domnul Espinosa să mă predea de viu călăilor lui!

În clipa aceea se împiedică de un obstacol. Pipăi cu vârful piciorului: era prima treaptă a unei scări.

„Trebuie oare să urc? Se întrebă el. N-ar fi totuna dacă m-aş aşeza aici şi mi-aş aştepta moartea? Aşadar, să mor de foame! …"

Se simţi scuturat de un fior şi exclamă:

— Nu! Pe toţi dracii! Atâta timp cât îmi mai rămâne o fărâmă de viaţă, atâta timp cât voi mai fi în stare să ţin o armă în mână, trebuie să mă apăr! Să urcăm! … Hai să vedem ce ne aşteaptă în camera de tortură!

Camera de tortură! Cuvintele acestea erau obsesia lui, îl urmăreau ca un coşmar. Chiar când. Nu le rostea, ele străfulgerau cu litere de foc închipuirea lui cuprinsă de nebunie. Camera de tortură însemna pentru el pericolul

misterios, necunoscut, de care, orice s-ar spune, se temea, ceea ce-l făcea să turbeze de mânie.

Începu să urce.

Scara ducea spre o încăpere boltită, luminată slab printr-o răsuflătoare situată tocmai în tavan. Dar acest palid crepuscul care-l întâmpina, după beznă deasă în care se zbătuse până acum, i se păru luminos şi vesel ca un adevărat cer radios. Ieşind din mormântul acela în care respirase cu greu o duhoare îngheţată, trase în piept cu nesaţ aerul jilav şi mucegăit care intră prin răsuflătoare.

Imediat se simţi ceva mai bine şi-şi recapătă încrederea şi curajul.

Îşi scutură pe dalele strălucitoare tălpile pline de noroiul adunat în subterană şi, cu un zâmbet de mulţumire, strigă din răsputeri, pentru plăcerea de a auzi un glas omenesc:

— E minunat, pe toţi dracii! Aici pot să respir, să văd, n-am de luptat cu jivinele spurcate care mă asaltau în subterană. Arde-le-ar focul! Ce bine e să trăieşti!

Şi când mă gândesc că adineauri îmi făceam mustrări aspre pentru că fusesem prea cuminte şi n-am vrut să înfrunt salva de gloanţe a câinilor turbaţi ce-mi închideau drumul! Aşa suntem noi, oamenii, e destul un pic de aer şi de lumină ca să he facă să judecăm mai drept lucrurile!

Tot filosofând aşa, cerceta locul cu iuţeala şi cu siguranţa lui obişnuite. Deodată, păli şi-şi spuse în şoaptă:

— Of! Iată-mă, aşadar, înghesuit în această vestită cameră de tortură, care trebuie să însemne pentru mine sfârşitul! Pe buricul papii! Domnul de Espinosa a hotărât că voi intra aici şi iată c-am intrat!

Faţa lui căpătă expresia sumbră şi îngheţată pe care o avea în momentele când trecea la acţiune. Buzele lui schiţară acel zâmbet ironic, abia perceptibil, iar privirea-i rece cercetă şi mai atent locul acesta lugubru ca o spânzurătoare.

Încăperea era oarecum curată. Până la înălţimea unui om pereţii erau îmbrăcaţi în plăci de marmură albă, era podită

tot cu marmură albă, iar numeroasele şănţuleţe care o brăzdau în toate direcţiile serveau la scurgerea sângelui nenorociţilor asupra cărora se lăsase mâna grea a inchizitorului. Se mai aflau acolo, atârnate în cârlige, aşezate pe pardoseală sau pe măsuţe, toate instrumentele de tortură, cunoscute pe atunci – şi numai Dumnezeu ştie cât era de fecundă epoca în invenţii de acest fel. Colecţia cuprindea chiar şi piese inedite. Pense, cleşti, drugi de fier, cuţite, securi de toate mărimile şi de toate formele, fiare înroşite, colace de funii, instrumente ciudate şi necunoscute, toate sculele înfricoşătoare pe care imaginaţia dementă a unor schingiuitori bestiali le putuse născoci pentru provocarea unor chinuri lente, prelungite şi rafinate, se găseau acolo, rânduite şi întreţinute cu grijă.

După ce aruncă o privire asupra diferitelor instrumente, întrebându-se care dintre ele îi era hărăzit, Pardaillan făcu înconjurul camerei.

Scara prin care intrase se sfârşea acolo. Nu exista nici o uşă, ci doar un fel de gaură neagră care se pierdea în întunericul de nepătruns.

Aproape, în faţa acestei, găuri, se aflau trei trepte şi o portiţă îmbrăcată în fier, întărită cu piroane şi prevăzută cu un lacăt şi două zăvoare uriaşe.

Dacă portiţa aceasta s-ar fi aflat în faţa lui Pardaillan în timpul goanei lui deznădăjduite, el s-ar fi îndreptat cu siguranţă spre ea, fiind aproape sigur că o va găsi deschisă.

Dar Pardaillan avea un spirit logic. Ştia că trebuie să ajungă acolo, ştia că această cameră a groazei era capătul drumului, locul unde trebuia să-şi găsească moartea. Cum? Prin ce mijloc? Despre asta nu ştia nimic. Dar, aşa cum spusese, acolo îl aştepta sfârşitul. Pardaillan era deci convins că portiţa asta era straşnic zăvorâtă şi că în zadar ar fi încercat s-o zdruncine. Desigur că pe acolo vor veni călăul şi ajutoarele sale şi, cine ştie? Poate chiar Espinosa, dornic să asiste la agonia lui.

Pardaillan ridică din umeri şi nu-şi dădu osteneala să se apropie de portiţă şi s-o cerceteze cu atenţie. La ce bun să-şi mai irosească puterile făcând sforţări de prisos? Căci, fără îndoială, în curând va avea nevoie de toate forţele pentru a le ţine piept asasinilor săi.

Datorită experienţei câştigate, mergea pe dibuite, căci se temea de vreo surpriză sau de vreo lovitură mişelească pe care înseşi maşinaţiile fantastice, urzite împotrivă-i, îl sileau să le prevadă.

Alese din grămadă o bucată grea de fier plină de ţepi ascuţiţi, mai luă şi un cuţit cu lama scurtă şi lată – asta pentru cazul când pumnalul sau sabia i s-ar fi rupt în ciocnirea pe care o simţea de neînlăturat.

Apucă un scăunel de stejar masiv, de care se servea, desigur, călăul, îl trase într-un colţ şi, cu sabia în mână, pumnalul şi cuţitul atârnate la brâu, se aşeză în aşteptare.

„Aşadar, nu vor putea să mă atace decât din faţă! îşi făcu el socoteala… Afară de cazul când pereţii ăştia viu se vor desface de la sine, îngăduindu-le astfel să mă atace pe la spate. Aşa, cel puţin, mă pot odihni o clipă… dacă-mi dau răgaz”.

Cât timp rămase aşa? Ore întregi, poate. Câtă vreme umblase, câtă vreme fusese în focul frământărilor, mişcarea, neliniştea şi spaima îl făcuseră să nu simtă foamea. Acum, când se oprise şi era oarecum liniştit, ea se făcea simţită cu violenţă. Probabil că avea şi febră, căci era mistuit de o sete aprigă şi chinuitoare.

Nu îndrăznea să se mişte, nu îndrăznea să facă nimic, paralizat de teama de a nu fi atacat pe la spate în clipa când s-ar fi aşteptat cel mai puţin, iar pleoapele îi cădeau grele, fără voia lui şi trebuia să facă sforţări grozave, ca să reziste somnului ce-l cuprindea.

Şi atunci, pentru întâia oară, îi veni în minte gândul înfricoşător că poate Espinosa avusese ideea, curat diabolică, de a-l lăsa să moară de foame şi de sete. Gândul

ăsta îi dădu fiorii morţii şi într-o clipă sări în picioare, bombănind:

— Pe Pilat şi pe Barabas! Nu se va spune că am aşteptat prosteşte moartea, fără să încerc s-o înlătur… Să căutăm, drace, să căutăm!

Ochii lui se îndreptară irezistibil spre portiţa al cărei aspect formidabil îl descurajase la început.

— Dar de ce să cred că e încuiată? îşi rosti el gândul cu glas tare… De ce nu m-aş convinge?

Tot vorbind aşa, sări cele trei trepte şi ajunse la portiţă.

Zăvoarele grele, unse cu grijă, lunecară uşor şi fără zgomot.

Inima-i bătea puternic. Examină broasca: era încuiată şi încă bine încuiată. Zăvorul gros şi masiv era bine prins de scoaba lui.

Trase cu putere portiţa către el. Dar ea rezistă. Nici nu se clinti măcar. Atunci lăsă broasca şi examina scoaba. Îşi înăbuşi un strigăt de bucurie. Scoaba era susţinută de două şuruburi mari. Era o nimica toată să le desfacă. În încăpere nu lipseau sculele necesare pentru a duce la bun sfârşit o asemenea treabă.

Nu-i trebui mult ca să găsească o lamă ce-i sluji drept şurubelniţă. În timp ce meşterea astfel, îşi spunea:

„Dobitoc mai sunt! Dac-aş fi controlat imediat uşa asta, aş fi scăpat de aici! … Dar de unde să-mi treacă prin minte”…

Şi, râzând înfundat:

„Drace! Am descoperit cum stau lucrurile! … Oamenii aduşi aici sunt de obicei puşi în lanţuri şi escortaţi de paznici… altfel nu-mi explic de ce lacătul ăsta a fost fixat cu atâta neîndemânare… Espinosa a uitat acest amănunt… a uitat că am mâinile libere… aşadar, să profit de acest avantaj”.

Într-un timp mai scurt chiar decât e nevoie pentru a povesti acest fapt, cele două şuruburi fură scoase. În clipa când dădu să tragă portiţa spre el, Pardaillan se opri, murmurând, cu fruntea lac de sudoare.

— Dar dacă e fixată prin zăvoare puse pe dinafară?

Şi repezindu-se cu furie, apucă cu amândouă mâinile de zăvorul uriaş şi trase spre el: scoaba căzu pe trepte, iar portiţa se deschise. Pardaillan o zbughi din cameră cu un chiot de bucurie. Trase adânc aer în piept. Acum era sigur că e salvat.

Într-adevăr, aşa cum auzise cu urechile lui, Espinosa voise să-l silească să intre în camera de tortură. Acolo trebuia să se sfârşească totul. Dintr-o pricină ce-i rămânea necunoscută, nu intervenise nimic sau poate că Espinosa se gândise cu adevărat să-l lase să moară de foame în această temniţă.

Iată însă că el ieşise viu din acest loc de groază menit să-i slujească drept mormânt. N-avea, deci, să se mai teamă de nimic. Maşinaţiile şi capcanele inchizitorului trebuiau să înceteze acolo unde Pardaillan urma să-şi găsească moartea. Asta i se părea foarte logic şi clar ca lumina zilei. De aici şi puternica bucurie care-i tăia acum răsuflarea.

Desigur, nu era încă liber, mai avea mult până acolo. Dar acum, în chip neîndoios, nu mai era ameninţat de o primejdie nevăzută, putea pune mâna-n foc că de data asta călca pe un teren sigur şi solid. Nu mai mergea, ca înainte, împins fără voia lui pe căi dinainte pregătite cu o pricepere diavolească, pe un teren plin de capcane şi mânat către o ţintă precisă, ca să ajungă la un deznodământ dinainte stabilit. Era salvat. Restul, adică libertatea, va veni de la sine, judecând cu sânge rece – iar el şi-l recăpătase cu iscusinţă şi răbdare. Scoţând un suspin de uşurare, murmură:

— Încep să cred că am să scap de aici.

După ce trânti portiţa în urma lui, privi în jur. Se găsea într-un fel de mic vestibul şi în faţa lui se afla o uşă neîncuiată, închisă numai. O trase către el şi intră. Se pomeni pe o alee strâmtă, luminată. Lumina venea printr-o ferestruie rotundă, aflată sus de tot, în dreapta.

— Uf! strigă vesel cavalerul. În sfârşit, iată cerul! … Mii de draci! Eram încredinţat că n-am să-l mai văd niciodată!

Şi, într-adevăr, de astă dată nu mai era o lumină cernută dintr-o altă încăpere, ci o lumină plină, strălucitoare. Totul era să ajungi până acolo. În acest scop, Pardaillan cercetă cu privirea locurile din jur, ceea ce nu apucase încă să facă, fiind copleşit de bucuria de a revedea cerul şi lumina zilei.

— Ptiu, drace! exclamă el, dându-se înapoi. Nu-i un loc prea vesel!

Şi, într-adevăr, nu era prea vesel: se afla într-un cavou.

— Mormânt provizoriu! murmură el.

Înfrângându-şi scârba, examina cu atenţie noua lui închisoare.

În stânga se aflau trei despărţituri, fiecare dintre ele conţinând câte un sicriu de plumb.

În dreapta se aflau, de asemenea, trei despărţituri, dar numai una, cea de jos, era ocupată. Celelalte două erau larg deschise, aşteptând parcă mortul ce urma să le fie încredinţat în chip vremelnic.

Dar – ciudat lucru – aceste despărţituri, în loc să fie zidite, cum se obişnuieşte, erau făcute din lemn de stejar masiv.

Pardaillan nu se opri prea mult asupra acestui amănunt. Râse în sinea lui şi, îndreptându-şi privirea către cele două despărţituri goale, îşi spuse:

„Tii! Iată o scară foarte nimerită, de pe care pot ajunge la ferestruia asta!”

Fără să şovăie, puse piciorul pe sicriul de jos şi se caţără până la nişa de sus, unde trebui să se întindă pe burtă cât era de lung.

„Nu-i prea vesel, dar, în sfârşit, n-am încotro şi nu prea e momentul să fac nazuri” – îşi spuse el.

Ferestruia era astupată de două gratii dispuse în cruce. Pardaillan îşi scoase capul printre gratii şi privi.

Ferestruia dădea spre grădini. Măsură din ochi înălţimea şi zâmbi:

— Un fleac de săritură!

În dreapta, un zid. Nu departe, două ferestre ogivale împodobite cu vitralii colorate, înfăţişând scene religioase.

„Capela palatului! îşi spuse Pardaillan. Şi acum, să ne ocupăm de gratii! Se dădu puţin înapoi, se subţie cât putu ca să întindă braţul şi să pipăie gratiile. Sunt din lemn!”

Şi începu să râdă din toată inima. De data asta, era cu adevărat salvat. Pentru el era o nimica toată să sfarme acest obstacol fragil, să coboare şi să sară peste zidul pe care-l zărea colo jos.

— Pe legea mea! Oftă el. Ce frumoasă pare viaţa când ai văzut moartea cu ochii!

Acum era plin de veselie, de forţă şi de curaj. Eliberarea i se părea asigurată şi se vedea povestindu-i această fantastică aventură amicului său Cervantes, care nu va pierde prilejul să-i arunce în faţă veşnicul său don Quijote. Vedea faţa delicată a simpaticului don Cezar urmărind cu nelinişte toate fazele povestirii lui. O mai vedea şi pe micuţa şi atât de drăgălaşa Giralda privindu-l cu ochii ei mari, înduioşaţi, în timp ce se lipea înspăimântată de iubitul ei. Şi zâmbea la evocarea acestui tablou.

Trebuia însă să sfărâme mai întâi obstacolul, care nu putea rezista multă vreme pumnului său viguros, cu toate că poziţia în care se afla nu era de natură să-i uşureze treaba.

Tocmai apucase zdravăn de una dintre gratii şi trăgea de ea din răsputeri, când simţi că ceva îi apasă grumazul.

Începu să horcăie.

— Ei! Ce-i asta? Mă sufoc… Şi-şi trase repede capul înapoi.

În aceeaşi clipă, misteriosul obiect trecu brusc la un deget de faţa lui. Auzi un zgomot sec, ca al unui capac care se lasă în jos şi se pomeni într-o beznă neagră.

Îşi zvârli repede picioarele în stânga, ca să coboare. Oroare!

Piciorul i se izbi cu putere de un perete.

Voi să dea înapoi, să se ridice… Peste tot se izbea de un lemn tare ca fierul… Se simţea strivit între pereţi groşi şi

solizi, deşi foarte scunzi, între care respiră cu greutate, strâns din toate părţile.

Pardaillan fusese vârât de viu într-unul din cele trei sicrie.

Oftă adânc şi închise ochii, gândindu-se:

„Iată, deci, surpriza pe care mi-o pregătea Espinosa! Iată, deci, ultima lui capcană în care am intrat cu capul înainte, ca un graur!”

Deodată, sicriul se învârti încet în jurul lui, iar când se opri, în faţa ochilor săi uluiţi sclipiră nenumărate luminiţe.

Făcând un mare efort de voinţă ca să-şi alunge spaima ce-l cuprindea, Pardaillan căută să vadă de unde veneau luminiţele acestea.

Văzu că în interiorul lăzii în care se afla, la înălţimea feţei, era o ferestruie…

— Domnul Espinosa doreşte ca să văd şi să aud… Hai, deci să privim şi să ascultăm!

Şi Pardaillan privi! Şi iată ce văzu:

Interiorul pustiu al unei capele. O strană luminată feeric. În mijlocul aleii centrale, un catafalc în jurul căruia ardeau opt lumânări de ceară.

Cu obişnuita lui intuiţie, Pardaillan ghici că acest catafalc era pregătit pentru el şi că acolo urmau să-i ducă sicriul.

Patru călugări de statură atletică apărură din umbră şi se apropiară de sicriu. Şi iată ce auzi Pardaillan:

— Aşadar, se va oficia slujba pentru morţi?

— Da, frate.

— Pentru cine?

— Pentru cel din sicriu.

— Omul care a trecut prin camera de tortură?

— Aşa cum ştii, frate, camera de tortură nu este decât o sperietoare menită să-l atragă pe cel condamnat în cavoul morţilor vii.

În aceeaşi clipă începură să bată clopotele. Ambele canaturi ale uşii de la capelă regală se deschiseră, făcând loc unui lung şir de călugări, acoperiţi cu glugi albe şi

ţinând în mâini nişte lumânări uriaşe de ceară. Mergând cu pas rar şi solemn, în tăcere, se aşezară în faţa altarului.

Îndărătul călugărilor cu glugi albe, alţi călugări cu glugi negre, apoi alţii, cu glugi galbene. Călăul, îmbrăcat de sus până jos în roşu, se aşează singur în faţa catafalcului.

Iar după călău, alţi călugări, cu capul acoperit cu glugi de toate culorile, veniră să se aşeze în jurul catafalcului, până când mica bisericuţă se umplu de lume.

Un preot îmbrăcat în haine sacerdotale, cernite, se urcă la altar, avându-i în dreapta şi în stânga lui pe parohi şi câţiva copii de cor. Tonurile grave ale orgii se dezlănţuiră, răspândindu-se în volute sonore pe sub bolţile capelei regale, care se umplu de o muzică rând pe rând de jale şi ameninţare. Atunci, călugării adunaţi acolo intonară într-un cor formidabil De Profundis.

Şi slujba pentru morţi începu.

Înnebunit de groază, îngheţat de spaimă, scuturat de fiorii morţii, Pardaillan trebui să asiste, viu, la slujbă pentru propria lui înmormântare. Se opinti, se zbătu, urlă, bătu cu pumnii şi cu picioarele în pereţii strâmtei sale închisori.

Dar sunetele orgii acoperiră strigătele lui deznădăjduite.

Tocmai când bătea el mai tare călugării urlau nepăsători:

— Miserere nobis15… Dies irae! 16 Dies illa! 17

Iar când lunga slujbă se isprăvi, călugării se retraseră aşa cum veniseră: într-o procesiune lentă şi solemnă. Parohii stinseră lumânările din altar. Totul redeveni tăcut şi întunecat. În jurul catafalcului, slab luminat de câteva lămpiţe de argint suspendate de tavan, nu se mai aflau decât cei patru călugări care urmau să poarte sicriul…

Nu se sfârşise încă totul…

Pardaillan simţi cum i se ridică părul măciucă, iar un fior de groază îl trecu din creştet până în tălpi în clipa când îl auzi pe unul dintre călugări întrebând, cu o indiferenţă blajină:

— Groapa nenorocitului ăstuia e săpată?

— E gata de peste o oră.

— Atunci să ne grăbim să-l îngropăm, căci a sosit ora mesei.

Şi Pardaillan simţi cum îl ridicau pe sus şi cum îl duceau cu ei.

Atunci, adunându-şi toate puterile, cu gura lipită de ferestruie, urlă:

— Dar sunt viu! … Blestemaţilor, doar n-o să mă îngropaţi de viu!

Ca şi cum ar fi fost surzi, cei patru siniştri purtători ai sicriului îşi continuau netulburaţi drumul, zdruncinându-l groaznic şi îndeplinându-şi fără pic de grijă pentru el funebra şi îngrozitoarea lor misiune, căci erau preocupaţi exclusiv să ajungă cât mai repede la sala de mese.

Dacă Pardaillan şi-ar fi putut scoate pumnalul, fără îndoială că în clipa aceea şi-ar fi luat viaţa ca să scape de îngrozitorul chin de a fi îngropat de viu. Dar nu fusese vârât într-un sicriu oarecare. Sicriul lui era cu mult mai scund şi mai strâmt decât cele obişnuite. De aceea, cu toate strădaniile sale, nu reuşi să pună mâna pe arma care l-ar fi eliberat.

Curând, simţi o adiere de aer proaspăt mângâindu-i faţa, pe care şi-o ţinea lipită cu îndărătnicie de ferestruie. Se pomeni deodată afară, într-o grădină.

— Cimitirul! spuse el înfiorat.

Dacă slujba de îngropăciune i se păruse de o încetineală mortală, în schimb drumul către groapa de veci i se păru fantastic de scurt. Nădăjduia totuşi într-o minune salvatoare, dându-şi seama că atunci când va fi în groapă şi când va fi acoperit cu ţărână rece şi grea, orice nădejde de a scăpa va fi definitiv pierdută.

Cei care purtau sicriul se opriseră.

Se pomeni aruncat, cu destulă brutalitate, pe un pământ mişcător. Simţi apoi cum se mişcă funiile, pe sub sicriu, care alunecă uşor şi căzu moale în fundul gropii.

— Requiescat în pace! 18 tună o voce de bas Iar celelalte răspunseră în cor:

— Amen!

Şi ţărâna începu să cadă asupra lui cu un zgomot surd, care-l tulbură până în adâncul sufletului.

De data aceasta Pardaillan îşi pierdu curajul. Şi, cu o resemnare prin care străbătea totuşi un accent de ironie, murmură:

— Ei, iată-mă mort şi îngropat!

Accesul acesta de disperare nu dură însă multă vreme. Aproape imediat îşi reveni şi începu din nou să vocifereze şi să izbească furios în capacul sicriului, învineţindu-şi umerii şi coatele în strădania de a scoate din ţâţâni pereţii bătuţi în cuie.

Cât timp trecu astfel?

Minute sau ore?

Nu-şi dădea prea bine seama.

Şi tocmai când, poate, pentru a suta oară, încordându-şi toate forţele, înzecite de disperare şi de mânie, încerca să ridice capacul, deodată acesta se deschise, parcă de la sine, sub atingerea umărului său. Era şi timpul, căci Pardaillan începuse să horcăie, descurajat şi la capătul puterilor.

— Să crape toţi dracii! Pe maţele tuturor sfinţilor! Pe laba despicată a lui Satan! Pe burta mamei! Înjură Pardaillan, vărsându-şi năduful.

Era palid, cu privirea rătăcită şi tremura de mânie şi de groază. Respiră adânc, ca şi cum nu-şi putea primeni aerul din plămâni şi-şi şterse maşinal cu mâna fruntea brobonată de sudoare. Şedea în genunchi, în mijlocul sicriului, privind în jur, fără să vadă nimic, cu ochi de nebun şi nu-i trecea prin gând să fugă. Nici nu-şi dădea seama că se afla într-o grădină şi nu într-un cimitir, aşa cum crezuse. Nu vedea nici că groapa lui aproape că nu fusese săpată şi că tot pământul aruncat peste el, în mare cantitate, se împrăştiase în dreapta şi în stânga, printr-un mecanism special, lăsând sicriul destul de descoperit.

Nu observă nimic din toate astea, nu văzu nimic în afară de un singur lucru: că era viu şi liber, că în jurul lui era aer

şi spaţiu. Cuprins de o dorinţă sălbatică de răzbunare, era hotărât să-i sucească gâtul netrebnicului de Espinosa, care pusese la cale tortura asta fără nume. Cu sabia în mână, se simţea în sfârşit în stare să ţină piept tuturor zbirilor Inchiziţiei, de-ar fi fost câtă frunză, câtă iarbă, înfruntând focul muschetelor lor.

Recăpătându-şi oarecum calmul şi simţindu-şi mintea limpezită de răcoarea serii ce se lăsa, sări sprinten peste groapă şi, cu paşi mari şi îndesaţi, porni drept spre o uşă secretă, pe care-o văzu în faţa lui.

Ajuns acolo, îşi trase sabia, făcând-o să şuiere cumplit şi deschise brusc uşa.

Aceasta dădea într-o curte ocupată de o companie de oameni înarmaţi.

Pardaillan făcu, hotărât, doi paşi înainte şi se ciocni de ofiţerul de gardă, comandantul trupei. Acesta exclamă, uluit:

— Domnul de Pardaillan! Dar de unde aţi ieşit?

Pardaillan nu era sigur dacă auzise sau nu aceste cuvinte. Era sigur de un singur lucru – că ofiţerul nu încerca să-l oprească.

Îi răspunse, cu răceală printr-o altă întrebare:

— Pe unde e ieşirea?

De fapt, pusese această întrebare nu cu răceală, cum i se păruse, ci pe un ton teribil şi ameninţător, ca şi cum ar fi strigat:

— Faceţi loc, sau vă ucid!

De altfel, fără să mai aştepte răspunsul, porni spre dreapta, la întâmplare, fără să ştie de ce şi se îndepărtă cu paşi mari.

La rândul lui, ofiţerul îi strigă:

— Hei! Domnule de Pardaillan! … Nu pe acolo!

Şi cum cavalerul merse mai departe fără să se întoarcă, fără să se abată din drumul său măcar cu un regret, ofiţerul alergă după el, îl apucă de braţ şi-i puse foarte politicos:

— Vă înşelaţi, domnule de Pardaillan, nu pe acolo ieşirea, pe aici!

Şi arătă cu degetul în direcţia opusă.

— Aţi spus ceva, domnule? bâigui Pardaillan, năucit de spaimă, fără să-şi dea seama dacă visa sau dacă era treaz.

Ofiţerul îi răspunse liniştit:

— Mi-aţi făcut cinstea să mă-ntrebaţi unde e ieşirea. Vă atrag atenţia că vă înşelaţi… Ieşirea e prin stânga, nu prin dreapta.

— Aha, asta e! Domnule – bombăni Pardaillan care simţea că înnebuneşte – aşadar nu sunteţi aici să mă arestaţi? N-aveţi ordin să mă stâlciţi în bătăi?

— Ce glumă bună, domnule! răspunse ofiţerul zâmbind. E drept, am ordin să arestez pe oricine mi-ar ieşi în cale. Dar ordinul acesta nu-l priveşte pe domnul de Pardaillan, căruia, dimpotrivă, ni s-a ordonat să-i acordăm toată atenţia cuvenită ca reprezentant al maiestăţii sale, regele Navarei.

Cavalerul privi adânc în ochii ofiţerului. Văzu că era de bună-credinţă, îşi vârî imediat sabia la loc, în teacă şi salutându-l pe omul care-i vorbea cu capul descoperit, îi răspunse cu blândeţe:

— Scuzaţi-mă, domnule, cred că am căpătat febră mare… acolo… prin culoarele alea.

— Da, se vede – spuse ofiţerul, mereu zâmbitor şi amabil.

Şi adăugă, cu un zel care părea sincer:

— Doriţi să chem pe vreunul din medicii maiestăţii sale?

— Mii de mulţumiri, domnule – răspunse Pardaillan cu acea politeţe aleasă, care, în purtarea sa, avea atâta preţ. Mă simt mai bine… O să-mi treacă.

Iar pentru sine murmură printre dinţi:

„Chiar de mi-ar sfâşia câinii hoitul, tot n-aş primi nimic din ceea ce mi se întâmplă!”

În clipa aceea, un glas, pe care-l recunoscu imediat rosti foarte calm:

— Nu v-am dat oare cuvântul meu că veţi putea să ieşiţi aşa cum aţi intrat?

— Espinosa! bâigui Pardaillan. De unde dracu o fi ieşit?

Şi, într-adevăr, se părea că marele inchizitor ieşise din pământ.

Pardaillan se apropie de Espinosa, mai-mai să-l atingă şi, aruncând fulgere din priviri, îi spuse de la obraz, cu calmul glacial care, la el, era semnul unei furii abia stăpânite:

— Aţi venit tocmai la timp, domnule! Mi se pare că avem o răfuială!

Espinosa nici nu clipi. Ochii lui nu se plecară în faţa fulgerelor ce ţâşneau din privirile cavalerului. Cu calmul de nezdruncinat care-l caracteriza, continuă liniştit:

— Dacă nu mi-aţi fi adus insulta de a vă îndoi de cuvântul meu, dacă aţi fi păşit cu încredere printre trupele mele, aşa cum aţi făcut ceva mai târziu, n-aţi fi trecut timp de câteva ceasuri prin spaimele morţii. Am vrut să vă servesc o lecţie, domnule. Dar, în acelaşi timp şi un avertisment. Nu uitaţi că, orice-aţi face, oricare ar fi aparenţele, în acest oraş uriaş veţi fi în puterea mea şi în mâna mea, aşa cum aţi fost şi în acest palat.

Şi, pe un ton prin care străbătea, parcă fără voia lui, un fel de solicitudine, adăugă:

— Vă rog să mă credeţi, domnule de Pardaillan, sunteţi omul marilor lupte purtate la lumina soarelui strălucitor, faţă în faţă cu duşmanul. Dar nu vă pricepeţi deloc la luptele viclene şi întortocheate ce se dau în umbră şi-n beznă. Întoarceţi-vă acasă, în Franţa, domnule de Pardaillan. Aici veţi fi zdrobit, iar eu voi regreta, căci sunteţi un adevărat erou.

Pardaillan tocmai se pregătea să-i spună verde ceea ce gândea. Dar Espinosa pierise fără ca el să-şi poată da seamă nici unde şi nici cum, uluindu-l cu această dispariţie subită, aşa cum îl uluise tot ceea ce i se întâmplase.

Capitolul 17

Când Bussy-Leclerc varsă lacrimi

Pardaillan intrase în palat la ora nouă dimineaţa. Când ieşi de acolo, se lăsase noaptea.

Şi cum era vară, într-o perioadă în care zilele sunt încă lungi, îşi făcu socoteala că zăbovise pe acolo cam opt-nouă ore, dintre care cel puţin trei sau patru le petrecuse în sicriu.

— Tare-aş mai vrea să văd ce mutră ar face domnul Espinosa dac-ar fi supus unui asemenea supliciu – bombăni el, întinzând pasul. Plasa metalică în care m-a închis anul trecut drăgălaşa de Fausta era un adevărat loc de desfătări în comparaţie cu cel în care am stat mai adineauri. Pe toţi dracii! Oribilă invenţie! Cum de n-am înnebunit? E oare cu putinţă ca unor fiinţe omeneşti să le treacă prin minte să-i supună pe semenii lor la asemenea cazne? … Hotărât lucru, tatăl meu avea mare dreptate când îmi spunea: „Mulţi dintre oameni, cavalere, nu sunt decât o adevărată haită de lupi. Vai de omul cinstit care se aventurează în mijlocul acestei haite! Va fi sfâşiat, înghiţit, rupt în bucăţi! …”

Faptul că Pardaillan rămăsese întreg la minte după ce trecuse printr-o asemenea aventură înfiorătoare, care ar fi putut zdruncina chiar şi creierii cei mai zdraveni, era vrednic de toată admiraţia. Şi totuşi asemenea lovituri nu se suportă fără urmări.

Cu excepţionala-i tărie de caracter, ce făcea din el o făptură într-adevăr fără seamăn, Pardaillan reuşise să-şi recapete îndeajuns din calmul şi sângele său rece ca să filosofeze, nu fără ironie, dar nu-şi recăpătase cu aceeaşi uşurinţă forţele fizice de-a dreptul sleite.

Galben ca ceară, cu un fel de rătăcire în priviri, mergea clătinându-se ca un om beat.

Grăbindu-se prin străzile pustii şi întunecoase (căci se lăsase noaptea), bombănea:

— Foamea m-o fi slăbit aşa, de-am ajuns să mi se împleticească picioarele? Cred că jupân Manuel, perla hangiilor din Spania, nu va avea niciodată în hanul lui atâtea provizii câte mi-ar trebui mie acum ca să-mi potolesc foamea năprasnică ce mă mistuie.

Şi-şi alcătuia în gând una din acele mese care l-ar fi făcut şi pe Gargantua să se dea bătut.

Dacă Pardaillan ar fi fost mai puţin lihnit de foame şi mai puţin slăbit fiziceşte şi-ar fi dat desigur seama că, de când ieşise din palat, patru umbre porniseră după el şi-l urmăreau de la o distanţă respectuoasă, dar cu o neobosită răbdare.

Pardaillan, însă, nu visa pentru moment decât ospeţe şi chefuri. Adevărul ne obligă să spunem că într-adevăr avea nevoie de aşa ceva. Şi astfel, cu cât drumul i se părea mai lung şi mai greu, cu atât creştea şi lista de mâncăruri pe care o alcătuia în mintea lui.

Dar dacă Pardaillan nu observase nimic, noi, care ştim cum s-au petrecut lucrurile, avem datoria să-l informăm pe cititor şi de aceea îl rugăm să se întoarcă în urmă cu câteva ore, tocmai la momentul când Bussy-Leclerc se despărţea de Fausta, hotărât să-l ucidă pe Pardaillan, după ce obţinuse de la ea să fie comandantul celor trei oşteni.

Bussy-Leclerc îşi câştigase faima de meşter în mânuirea armelor prin cele peste douăzeci de dueluri în care îşi rănise sau îşi ucisese adversarii… fără a mai pune la socoteală bătăliile purtate cu toţi maeştrii de scrimă, spadasinii şi duelgii cei mai vestiţi, bătălii din care ieşea întotdeauna învingător. Această faimă de luptător invincibil făcea mândria, gloria şi onoarea lui Bussy-Leclerc. Ţinea la ea mai mult ca la orice pe lume. Ca să-şi păstreze neatinsă această faimă şi-ar fi jertfit fără nici o şovăială averea, situaţia politică, viaţa şi chiar onoarea.

Iată însă că faima-i se prăbuşise în mod jalnic în ziua în care Pardaillan îl dezarmase, parcă jucându-se cu el, în văzul martorilor.

Dezarmat! El! Invincibilul Bussy-Leclerc! Plânsese atunci de ciudă şi de ruşine.

Totuşi, după ce suferise această dureroasă înfrângere, studiase vreme îndelungată şi cu mare râvnă, în singurătatea sălii de arme, tehnica doborârii adversarului.

Încredinţat că şi-a însuşit temeinic această tehnică, experimentată în prealabil cu succes, asupra tuturor celor care aveau un nume în arta de a mânui spada, se măsurase în mai multe rânduri cu învingătorul său – odată chiar în condiţii stranii şi fantastice, toate în avantajul lui, al lui Bussy-Leclerc, dar, în toate aceste întâlniri, fusese dezarmat în chip ruşinos. Ultima păţanie de acest fel avusese loc de curând, chiar în Spania, în momentul când, întâlnind-o pe Fausta, se ciocnise pe neaşteptate de Pardaillan şi-l atacase vitejeşte, căci Bussy era viteaz, foarte viteaz.

Întâlnirea aceasta îl făcuse să sufere chiar mai mult decât cele de mai înainte, pentru că, în urma acelei întâlniri – a patra la număr – pe care venise s-o caute de atât de departe, trebui să-şi mărturisească sie însuşi că niciodată nu va fi în stare să-l ucidă pe acest diavol de om, care, pe deasupra, găsea o deosebită satisfacţie în a-l cruţa.

Căci, nefiind în stare să-l omoare pe infernalul Pardaillan, Bussy-Leclerc ajunsese să-şi dorească ca o lovitură de sabie să-l ucidă, preferând moartea a ceea ce socotea el „dezonoare”.

Pardaillan întruchipa aşadar dezonoarea lui Bussy, în carne şi oase.

— Având în vedere că Pardaillan, Dumnezeu ştie din ce pricină, se încăpăţânează să nu mă ucidă, trebuie să-l ucid eu pe el! Bodogănea plin de mânie Bussy-Leclerc, plimbându-se cu paşi mari prin camera lui. Da, dar cum să-l omor? De fiecare dată când îmi încrucişez spada cu a lui, afurisita zboară de capul ei şi-o ia razna spre nori, ca şi cum i-ar veni chef să-şi arate graţia şi uşurinţa. Îţi vine să crezi că dracu-i dă aripi şi, de fapt, când stau să mă gândesc… n-ar fi de mirare să fie la mijloc o vrăjitorie.

Cuprins de fiori la gândul amestecului unor puteri infernale şi mulţumit în acelaşi timp de a fi găsit această explicaţie pentru numeroasele sale înfrângeri, explicaţie ce

i se părea, sincer, plauzibilă, viteazul Bussy nu încetase totuşi să caute un mijloc de a-l ucide pe Pardaillan.

— Arde-l-ar focul! Bombănea el furios. Lua-l-ar dracu'! O să mă silească să ajung şi acolo!

Bussy-Leclerc era un duelgiu, un spadasin, un om fără credinţă şi fără lege… dar nu era un asasin! Or, a ajunge acolo" însemna tocmai a comite un asasinat – idee ce-l făcea să turbeze de mânie şi să se înverzească de ruşine.

„Şi totuşi – îşi spunea el înjurând şi izbind furios cu pumnii în masă – totuşi nu văd alt mijloc!"

Încet-încet, ideea aceasta a unui asasinat, care, de fapt, îl revolta, i se strecură în minte. De ce încerca el s-o alunge, de ce ideea asta revenea, cu atâta îndărătnicie, încât până la urmă ajunse să strige:

— Ei bine, fie! Mă voi înjosi până acolo, dacă nu se poate altfel… Căci nu mai e cu putinţă să trăiesc aşa, iar cât timp omul acesta va fi în viaţă, gândul că m-a dezonorat mă va face să mor de furie! Hai! …

Împroşcându-se cu tot felul de înjurături şi insulte, de blesteme care-ar fi putut înfiora un întreg corp de gardă, îşi încinse sabia şi pumnalul, se învălui în mantie şi, cu paşi mari porni să-i caute pe cei trei oşteni, cu care purcese numaidecât la drum.

Pe la orele şapte seara sosiră la Alcazar, unde Bussy îşi luă informaţiile necesare.

— Nu cred că domnul ambasador al maiestăţii sale regele Navarei a ieşit din palat – îi răspunse ofiţerul căruia i se adresase.

Bussy avu o tresărire de bucurie şi-şi spuse:

„Avea-voi, oare, marele noroc de a fi găsit treabă făcută? Dacă, totuşi, blestematul de Pardaillan zace pe undeva ucis cu adevărat, în vreun colţişor ascuns al palatului? … Atunci n-aş mai fi silit să comit eu, Bussy, un asasinat!"

Plin de speranţă, îi luă cu el pe cei trei tovarăşi ai săi. Toţi patru se pitiră în acel colţ al pieţei ce se numeşte astăzi „Piaza del Triumfo" şi aşteptară. Aşteptarea nu le fu prea

lungă. Cu puţin timp înainte de ora opt, Bussy-Leclerc avu neplăcerea să-l vadă pe Pardaillan teafăr, cum trecea, clătinându-se, ceea ce-i smulse o înjurătură şi-l făcu să scrâşnească.

— Pe maţele lui jupân Satan! Făţarnicul ăsta de Espinosa nu numai că l-a lăsat să scape, dar cred chiar că l-a tratat regeşte, căci se pare că diavolul de Pardaillan a băut din belşug!

Urmăritorii îl lăsară, prudenţi, s-o ia o bucată de drum înainte, apoi porniră după el, mergând aproape lipiţi de zidurile caselor, strecurându-se pe sub bolţi, ascunzându-se cât puteau mai bine prin unghere.

Nu o dată ar fi putut să sară asupra lui şi să-l ia prin surprindere, cu şansa de a-l doborî. Dar Bussy-Leclerc era nehotărât. Oricât ar fi fost de pornit împotriva lui Pardaillan şi oricât şi-ar fi aruncat lui însuşi tot felul de înjurături şi de îndemnuri furioase, încă mai şovăia să lovească pe la spate. Iar când se hotărî, în sfârşit, să acţioneze, constată nu fără o satisfacţie ascunsă, că, pentru moment, prilejul se pierduse.

În acest timp, fără să-şi dea seama că era obiectul unei urmăriri, cavalerul o pornise pe chei, loc foarte favorabil pentru executarea unei lovituri mişeleşti. S-ar fi putut crede că încerca să le uşureze asasinilor treaba. Adevărul e că, sosit de curând în oraş şi necunoscând decât acest singur drum, pe care i-l arătase Cervantes, Pardaillan, cu obişnuita sa nepăsare faţă de primejdii, nu socotise de cuviinţă că ar fi necesar să-şi caute un drum mai sigur.

De altfel, simţea că turbează de foame şi de sete şi nu dorea nimic altceva decât să se aşeze cât mai repede în faţa unei mese îmbelşugate. Şi atunci, la ce bun să-şi piardă timpul pe căi necunoscute?! Şi cum mergea el aşa, cu un pas din ce în ce mai ferm de-a lungul cheiurilor încărcate cu tot felul de mărfuri, dar pe care nu se vedea nici ţipenie de om, o umbră răsărită dintr-un colţ întunecat se ridică în faţa lui şi o voce se auzi schelălăind jalnic:

— Por Chrislo crucificado, una limona! 19

La ora asta şi într-un asemenea loc, oricare altul în afară de Pardaillan s-ar fi îndepărtat prevăzător. Dar Pardaillan nu împărtăşea prejudecăţile comune celorlalţi muritori. În situaţia de faţă, de-abia scăpat, ca prin minune, de la o moarte îngrozitoare, ar fi considerat drept o faptă urâtă să nu aline o suferinţă, oricât de neobişnuită ar fi fost împrejurările în care această i s-ar fi înfăţişat.

Se scotoci aşadar cu grabă prin buzunare. Dar făcând acest lucru, cu o obişnuinţă devenită la el a doua natură, el scrută fizionomia cerşetorului nocturn.

Acesta, deşi încovoiat şi umil, părea să aibă o statură atletică. Era îmbrăcat în zdrenţe murdare. Peste frunte i se revărsa o clădărie de păr aspru, iar partea de jos a feţei îi era acoperită de o barbă neagră, deasă, neîngrijită.

Cavalerul avu impresia că mai văzuse undeva ochii aceştia care fugeau de privirile altora. Dar nu era decât o impresie vagă şi fugitivă.

„Figura aceasta respingătoare mi-este cu totul necunoscută” – îşi spuse el şi-i întinse o piesă de aur cerşetorului care, uluit, se aplecă până la pământ, înşirând la binecuvântări.

După ce-şi dădu obolul, Pardaillan trecu mai departe, făcând un gest vag de milă.

De îndată ce cavalerul se întoarse cu spatele, cerşetorul se ridică dintr-o singură mişcare.

Faţa lui umilă şi rugătoare de mai înainte părea acum fioroasă. Ochii-i străluceau de o bucurie sălbatică, iar buzele i se schimonoseau într-un rânjet de fiară care îşi urmăreşte prada. Îşi ridică braţul cu un gest iute ca fulgerul şi o lamă scurtă, largă, tăioasă, scapără în noapte.

Cei patru asasini, care erau pe urmele lui Pardaillan, văzură gestul neaşteptat – gest mortal – făcut de cerşetor. Rămaseră nemişcaţi, cu răsuflarea tăiată, pitindu-se în umbră, martori muţi ai crimei ce urma să se comită sub

ochii lor. Iar Bussy-Leclerc, cuprins de o bucurie nebunească, bâigui:

— La dracu'! Dacă ne scapă de Pardaillan, soarta acestui cerşetor e asigurată!

În aceeaşi clipă, cavalerul îşi spunea în gând:

„Unde naiba am văzut ochii ăştia? … Şi glasul! Mi se pare că l-am mai auzit undeva! …"

Şi se întoarse maşinal.

Braţul înarmat al cerşetorului nu-şi duse la capăt gestul.

— Mil gracias, senor! Muchas gracias, senor! 20 îngăimă el pe nas, aplecându-se mai mult ca oricând…

Pardaillan nu observase nimic. Îşi continuă drumul, ridicând din umeri şi spuse ca pentru sine:

— Haida-de! Aici toţi cerşetorii seamănă între ei!

Bussy-Leclerc trase o înjurătură şi bombăni furios:

— Dobitocul… îl lasă să scape!

Şi, însoţit de cei trei oşteni, îşi reluă urmărirea şi în treacăt, voia sa dea o corecţie exemplară prea stângaciului cerşetor, ca să se răzbune pentru dezamăgirea pe care i-o provocase.

Dar degeaba privi şi căută prin întuneric cerşetorul dispăruse ca prin minune.

În acest timp, Pardaillan trecuse de Turnul de Aur şi o apucase pe strada îngustă şi întunecată pe care se afla hanul „La Turnu", a cărui intrare, slab luminată dinăuntru, se zărea nu departe.

— Trebuie să termin cu el! mârâi Bussy-Leclerc în culmea turbării.

Pardaillan mergea înainte fără grijă. În spatele lui venea Bussy, cu mâna pe pumnal, cu un pas mlădios şi plăcut ca al marilor feline când stau la pândă. Îl mai despărţeau doar câţiva paşi de omul pe care-l ura. Se ghemui şi apoi, cu pumnalul ridicat, străbătu distanţa dintr-o săritură, răcnind:

— În sfârşit, eşti în mâna mea!

Exact în aceeaşi clipă, un glas tânăr şi răsunător sfâşie tăcerea nopţii:

— Atenţie, domnule de Pardaillan! Luaţi seama!

În aceeaşi clipă, Bussy-Leclerc primi un pumn zdravăn, care-i reteză elanul, făcându-l să se poticnească. Cât despre Pardaillan, se azvârli brusc într-o parte, astfel că lovitura, în loc să-l nimerească între umeri, nu făcu decât să-i atingă uşor braţul. Alături de cavaler apăruse între timp un tânăr, acoperindu-l cu sabia lui. Pardaillan îl recunoscu numaidecât pe acest viteaz apărător şi, surâzând, pe jumătate înduioşat şi pe jumătate batjocoritor, murmură trăgându-şi fără grabă sabia:

— Don Cezar!

El Torero, căci el era tânărul care sosise într-un moment atât de potrivit ca să abată lovitura de pumnal a lui Bussy, întrebă cu o nelinişte ce-l mişcă adânc pe cavaler:

— Nu sunteţi rănit, domnule?

— Nu, fiule, fii liniştit – îi răspunse cu blândeţe cavalerul.

— Pe Sfânta Treime! Eram îngrijorat – spuse don Cezar.

Şi râse din toată inima.

În timpul acestui scurt dialog, Montsery, Chalabre şi Saint-Maline, care-l lăsaseră pe Bussy înainte, alergau cu săbiile scoase. Iar Bussy care, mânat de clanul lui, se rostogolise pe pietrele colţuroase ale caldarâmului, se ridică înjurând ca un păgân. Toţi patru se pregătiră deodată de atac.

Văzându-se cu sabia în mână, în prezenţa unui pericol real şi precis, Pardaillan îşi regăsi într-o clipă întreaga vigoare şi mai ales calmul şi sângele rece, care-l făceau atât de temut în luptă.

Dintr-o ochire îşi dădu seama cu cine are de-a face şi văzându-i pe cei patru gata de atac, îi spuse liniştit lui don Cezar:

— Să ne dăm după colţul casei… vitejii ăştia nu ne vor ataca pe la spate.

Manevra fu executată cu iuţeală şi precizie, iar când cei patru se năpustiră asupra lor, se găsiră în faţa a două

vârfuri de spadă lungi şi ascuţite, care-i primiră fără să şovăie.

Situaţia se schimbase în dezavantajul celor trei oşteni şi al lui Bussy, care spumega de mânie. Intervenţia bruscă şi neprevăzută a lui don Cezar făcuse ca lovitura plănuită de ei să eşueze în mod jalnic. Nu mai putea fi vorba de a-l ucide pe Pardaillan şi, deşi erau patru contra doi se simţeau totuşi în inferioritate.

De fapt, oamenii de încredere ai Faustei ştiau că Pardaillan ar fi fost în stare să-i învingă şi singur pe toţi patru la un loc. Ştiau că nu-l pot birui decât printr-un act mişelesc.

Acum însă Pardaillan, nu numai că se apăra şi le făcea faţă cu obişnuita lui forţă, dar un necunoscut, picat nu se ştie de unde, venise să-l sprijine vitejeşte pe cel pe care credeau că-l au în mână. Şi, ce era mai rău, acest necunoscut, părea să mânuiască spada cu o măiestrie de netăgăduit. Un adevărat ghinion pentru ei!

Astfel, nu numai că Pardaillan le scăpa printre degete, dar ei singuri se găseau acum în situaţia de a-şi apăra propria piele, căci era evident că Pardaillan nu-i va cruţa. Aşa că, deşi îl socotiseră pe cavaler ca şi prins, de fapt ei erau cei prinşi.

Acestea erau gândurile destul de triste, care trecură ca un fulger prin mintea celor patru atacatori. Şi, totuşi, fiind, la urma urmei, nişte viteji şi având în vedere că era în joc amorul lor propriu, nu se gândiră nici o clipă să renunţe şi atacară impetuos, hotărâţi să iasă cât se poate de onorabil din acest impas, chiar cu riscul de a-şi pierde viaţa.

Deodată Pardaillan se adresă pe tonul lui batjocoritor:

— Bună seara, domnilor! … Doriţi, aşadar, să mă scărmănaţi niţel?

— Domnule – spuse Saint-Maline dându-i o lovitură directă, parată, de altfel, cu o admirabilă uşurinţă – noi v-am prevenit şi asta chiar azi-dimineaţă.

— E drept – zise Pardaillan, fără nici o ironie, îmi amintesc… îmi amintesc atât de bine, încât, vedeţi dumneavoastră, nu mă pot hotărî să lovesc nişte gentilomi

care s-au purtat atât de elegant cu mine chiar azi-dimineaţă.

Şi, într-adevăr, lucru de necrezut, care-l uimi pe don Cezar şi-l făcu pe Bussy să urle, sugrumat de furie şi roşu de ruşine, Pardaillan nu ataca. Cu ochii la pândă, se apăra, parcă în joacă, sabia lui aflându-se pretutindeni în acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost vrăjită.

După ce-şi dădu seama că don Cezar era un secondant vrednic de el, cavalerul spuse pe un ton de o ironie muşcătoare:

— Scumpe prietene, fă ca mine, cruţă-i pe aceşti domni, căci sunt nişte bravi gentilomi.

Iar toreadorul, amuzat şi el acum, se mulţumi la rându-i să se apere, acoperit de altfel, de sabia strălucitoare şi miraculoasă a cavalerului, care găsea posibilitatea să pareze până şi loviturile ce-l ţinteau pe secundul său. Fără el, acesta ar fi fost atins de două ori.

Pardaillan nu-i adresa nici o vorbă lui Bussy. Părea că nici nu-l văzuse.

Erau aproape de curtea hanului. La auzul gălăgiei, cineva deschisese poarta: era Cervantes. Punând numaidecât mâna pe sabie, voi să se alăture celor doi prieteni ai săi, dar cavalerul îi spuse liniştit:

— Nu vă mişcaţi, scumpe prietene… Domnii aceştia vor fi în curând obosiţi.

Iar Cervantes, care începuse să-l cunoască pe Pardaillan, nu se mişcă din loc. Continuă, totuşi, să-şi ţină sabia în mână, gata să intervină la cea mai mică defecţiune.

La lumina lunii, sub un cer plin de stele, Manuel hangiul şi muşteriii aflaţi în local ieşiră în grabă după Cervantes şi asistară, îngroziţi, la acest spectacol fantastic în care doi oameni – sau mai bine zis unul singur, într-atâta sabia lui Pardaillan părea să se multiplice pentru a fi peste tot în acelaşi timp – înfruntau patru turbaţi, care urlau, înjurau, blestemau, sărind de colo până colo, lovind în dreapta şi în

stânga cu vârful şi cu latul săbiei, lovituri pline de furie, parate cu un calm desăvârşit.

— Domnilor – rosti Pardaillan adresându-se din nou lui Chalabre, Saint-Maline şi Montsery, cu glasul lui liniştit – când veţi obosi, ne vom opri. Ţineţi seama, totuşi, că aş putea să termin cu voi imediat, dezarmându-vă pe rând unul câte unul. Dar ar fi o umilinţă la care n-aş vrea să-i supun pe nişte gentilomi ca dumneavoastră.

Ca să fim drepţi, trebuie să spunem că cei trei oşteni, continuând această luptă stranie, contaseră că Pardaillan va sfârşi prin a intra în joc şi a răspunde la lovituri prin lovituri. De îndată ce văzură însă că s-au înşelat şi că adversarii lor se încăpăţânau într-o atitudine pe care nimic n-o putea schimba, zelul li se potoli simţitor şi, în curând, Montsery, care fiind cel mai tânăr era întotdeauna şi cel mai pripit, îşi plecă sabia.

— Pe toţi dracii – exclamă el – nu pot să continui lupta în aceste condiţii!

Şi-şi vârî sabia în teacă, fără să mai aştepte consimţământul tovarăşilor săi.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât acest semnal, Chalabre şi Saint-Maline făcură la fel.

— Ar fi ruşinos să ne încăpăţânăm – spuse Saint-Maline, cu o plecăciune galantă.

— Cu atât mai mult, cu cât luptă asta s-ar putea prelungi la nesfârşit – adăugă Chalabre.

Pardaillan se aşteptase, desigur, la acest gest, căci răspunse cu gravitate:

— Bine, domnilor!

Abia atunci păru să-l observe pe Bussy care nu dezarmase şi, dându-l la o parte pe don Cezar, merse drept către fostul guvernator al Bastiliei. În timp ce cavalerul înainta spre el parând mereu, cu un calm teribil, Bussy se trăgea înapoi. Ochii lui ieşiţi din orbite priveau ţintă în ochii lui Pardaillan, citind în ei soarta ce-l aştepta.

„Asta e! îşi spunea el înnebunit. Iar o să mă dezarmeze ca de obicei!”

Acest lucru era fatal. Bussy îşi dădea seama limpede că nimic pe lumea asta n-ar putea să-l cu de această ultimă umilinţă, încât simţea că-şi pierde minţile. Aruncând în jurul lui o privire de fiară încolţită, îşi plecă brusc vârful săbiei şi gemu:

— Asta nu! Asta nu! … Orice, afară de asta! …

Atunci Chalabre, Montsery şi Saint-Maline, care nu-l iubeau pe Bussy-Leclerc, dar îl respectau pentru vitejia lui neîmblânzită, văzură, cu adâncă emoţie, cum spadasinul îşi aruncă singur sabia şi cum se năpusteşte din toate puterile, cu capul în jos, spre vârful săbiei lui Pardaillan, urlând cu disperare:

— Ucide-mă! … Ucide-mă odată!

Dacă Pardaillan nu şi-ar fi retras repede sabia, s-ar fi isprăvit cu Bussy-Leclerc!

Văzând că nici astă dată Pardaillan nu găsea cu cale să-l lovească, Bussy-Leclerc, înnebunit, începu să-şi smulgă părul din cap şi să-şi zgârâie faţa cu unghiile, urlând ca un apucat:

— Diavolul! Nu vrea să mă ucidă!

Pardaillan se apropie de el şi-i spuse pe un ton în care se desluşea mai multă tristeţe decât furie:

— Nu, n-am să te omor, Jean Leclerc.

Iar Bussy îşi muşcă pumnii până la sânge, căci numindu-l „Leclerc”, Pardaillan îl supunea la o altă umilinţă chinuitoare. De fapt, spadasinul se numea simplu, Leclerc, dar îşi adăugase din proprie iniţiativă la numele lui pe cel de Bussy, în amintirea celebrului Bussy d’Amboise21. Jean Leclerc, devenit Bussy-Leclerc, ţinea foarte mult să i se dea acest nume, pe care se făcea că-l făcuse celebru – în felul său. Iar dacă primea uneori să i se spună Bussy, în schimb nu îngăduia să i se spună Leclerc.

Pardaillan continuă foarte calm:

— N-am să te ucid, Leclerc, deşi aş avea tot dreptul… De fiecare dată când ne-am întâlnit, ai vrut să mă ucizi. Eu am acţionat întotdeauna fără ură împotriva dumitale… M-am mulţumit să-ţi parez loviturile şi să te dezarmez, ceea ce nu-mi poţi ierta. Te-am cunoscut ca temnicer, ţi-am fost prizonier. Te-am cunoscut în chip de zbir şi ai vrut să mă arestezi ştiind că pe capul meu fusese pus un premiu. Astăzi ai mai coborât o treaptă pe scara nemerniciei şi ai vrut să mă asasinezi mişeleşte, pe la spate. Da, cu siguranţă, Jean Leclerc, aş avea dreptul să te ucid.

— Dar ucide-mă odată! repetă Bussy, ieşit din minţi.

Pardaillan clătină din cap şi-i răspunse cu răceală:

— Înţeleg dorinţa dumitale, dar ar fi într-adevăr prea simplu… şi apoi, eu nu sunt un asasin! Dar pentru cruzimea şi mişelia cu care m-ai urmărit, când nu ţi-am făcut niciodată nimic altceva decât te-am silit să-ţi antrenezi picioarele luând-o la sănătoasa, am dreptul la ceva mai mult şi mai bun decât la simpla lovitură de pumnal pe care o implori. Iată răzbunarea mea: te iert, Leclerc… Dar află că dacă ai fi avut curajul să-mi înfrunţi sabia, dac-ai fi luptat împotriva mea cu lealitate, vitejeşte, ca un gentilom, de data aceasta nu te-aş fi dezarmat şi poate că ţi-aş fi făcut favoarea de a te ucide… Dar te-ai dezarmat singur, Leclerc, te-ai degradat dumneata însuţi… Rămâi, aşadar, ceea ce ai dorit să fii.

Bussy scoase un geamăt înăbuşit şi-şi astupă urechile cu pumnii, ca să nu mai audă glasul necruţător care continua să-i vorbească:

— Pleacă, deci, Leclerc, îţi las viaţa cu scopul ca în restul zilelor ce-ţi mai rămân de trăit să-ţi repeţi într-una: după ce am fost temnicer şi slugă de călău, eu, Leclerc, m-am înjosit până la a deveni asasin şi socotindu-mă nedemn de a-mi încrucişa spada cu un gentilom, m-am auto-dezarmat…

Pardaillan ar fi putut să continue multă vreme pe tonul ăsta, dar Bussy-Leclerc ascultase mai multe decât putea să rabde. El, care se aruncase cu curaj în sabia lui Pardaillan,

nu putu să mai îndure multă vreme chinul acestor insulte, rostite pe îndelete, cu un glas aproape înduioşat. Îşi luă capul în mâini şi, lovindu-şi furios fruntea cu pumnii, fugi cu un urlet de câine care schelălăie a moarte.

După ce dispăru Bussy, Pardaillan se întoarse spre cei trei oşteni palizi şi încremeniţi de emoţie şi le spuse, salutându-i cu un gest graţios:

— Domnilor, pentru că azi-dimineaţă, crezându-mă într-o situaţie grea, aţi avut generoasa idee de a-mi oferi serviciile dumneavoastră, n-am vrut, în seara asta, să vă tratez ca pe nişte duşmani şi să vă ucid, aşa cum aş fi putut s-o fac. Dar – adăugă el pe un ton mai aspru şi încruntându-şi sprâncenele – nu uitaţi că acum nu mă mai simt obligat faţă de dumneavoastră… Domnilor, evitaţi să vă mai ciocniţi cu mine… Nemaiavând motive să vă cruţ, mă voi vedea silit să vă scarmăn bine, spre regretul meu, vă rog să mă credeţi.

Martorii acestei scene îl ascultau adânc înmărmuriţi pe omul acesta extraordinar care, atacat prin surprindere de trei viteji, ce nu păreau deloc ciungi, îndrăznea să le spună în faţă, fără fanfaronadă, ca pe lucrul cel mai firesc din lume, că voise să-i omoare. Dar ceea ce le sporea şi mai mult uimirea era faptul că cei trei viteji acceptau aceste vorbe fără să protesteze, ba chiar considerându-le drept expresia celui mai riguros adevăr, căci se mulţumiră să salute cu graţie.

— Recunoaştem că v-aţi purtat cu noi cât se poate de elegant – spuse Saint-Maline.

— Chiar prea elegant – adăugă Chalabre – căci dumneavoastră nu ne datoraţi nimic, domnule, deşi vă place să spuneţi aşa.

— Cât despre dorinţa dumneavoastră de a nu ne mai întâlni, tare mă tem, domnule, că în această privinţă nu vom putea să vă facem pe plac – spuse Montsery, dezvelindu-şi într-un rânjet dinţii săi albi.

— Mai bine spune-i, Montsery, că în mod sigur ne vom mai întâlni, deoarece tocmai în acest scop am venit în Spania.

Pardaillan îi asculta foarte serios, încuviinţând din cap.

— Vă rog să ne credeţi – adăugă Saint-Maline – că vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să vă scutim de regretul de a nu ne fi ucis.

— Mai spune-i, Saint-Maline, că dacă domnului de Pardaillan i-ar părea rău să se vadă silit a ne lua viaţa, noi, s-o recunoaştem cinstit, am fi deznădăjduiţi dacă am pierde-o.

La aceste vorbe ale lui Montsery, cei trei oşteni izbucniră în râs.

— La revedere, domnule de Pardaillan!

— Vă lăsăm terenul liber!

— La revedere, domnilor – răspunse Pardaillan. la fel de solemn.

Chalabre, Saint-Maline şi Montsery porniră braţ la braţ, râzând din toată inima şi glumind cu glas tare, aşa cum le şade bine unor favoriţi ai regelui.

Pardaillan mai auzi un glas pe care-l recunoscu ca fiind al lui Montsery şi care, pe un ton teribil de batjocoritor, spunea:

— Pe toţi dracii! Dar jalnică figură mai făcea viteazul vitejilor!

Apoi nu mai auzi nimic. Dând din umeri şi oftând întristat îl apucă de braţ pe don Cezar şi-l trase spre han:

— Hai să mâncăm, ţi-o fi foame!

Capitolul 18
Don Cristobal Centurion

Aşa cum era de aşteptat, Pardaillan găsi hanul în neorânduială. Manuel, hangiul, fiică-sa Juana, precum şi toate slujnicele se repeziseră buluc la auzul armei şi asistaseră la întreaga scenă. Iar locatarii caselor vecine priveau şi ei pe ferestrele întredeschise prevăzător. Nici unuia dintre aceşti gură-cască nu-i trecuse măcar pentru o clipă prin minte să intervină, fie ca să le dea ajutor celor doi viteji care-i ţineau pe ceilalţi patru la respect, fie ca să încerce să-i despartă.

Pardaillan avea o înfăţişare care, de obicei, îi făcea pe oameni să se grăbească a-l servi cu toată atenţia. Dar în seara asta el nu se putu stăpâni să nu zâmbească văzând cu câtă repeziciune personalul hanului „La Turnul”, în frunte cu patronul, se grăbeau să-i ghicească cele mai mărunte dorinţe.

— Scumpa mea gazdă – rosti cavalerul în timp ce intra – ai în faţa dumitale un om care moare de foame şi de sete. Daţi-ne ce poftiţi, dar repede pentru numele lui Dumnezeu!

Cât ai clipi, masa fu aşternută în colţul cel mai adăpostit din patio şi încărcată din belşug cu bucate dintre acelea care trezesc pofta de mâncare, cum ar fi: măsline verzi, piper roşu, marinate de tot felul, cârnaţi şi friptură de porc rece. Gustările astea, menite să înşele foamea, erau însoţite de un număr impresionant de sticle respectabile, de tot felul de forme, puse în linie de bătaie. Totul avea un aspect foarte plăcut, mai ales pentru un om care, îngropat de viu, avusese toate motivele să creadă că nu va mai putea să se bucure niciodată de o privelişte atât de încântătoare.

În acest timp, gazda, aplecată deasupra cuptorului, lucra de zor şi se pregătea să trimită la masă omleta bine rumenită, porumbeii fripţi înăbuşit, costiţele de miel fripte, başca pateurile de tot felul, hălcile de vânat mare, păstrăvii fripţi, stropiţi cu suc de lămâie, toate acestea în aşteptarea piesei de rezistenţă, marea noutate, regalul zilei, importat din America şi răspândit de preoţii iezuiţi; era vorba de un curcănaş umplut şi fript la frigare, la foc tare22. În sfârşit, pentru a încununa cum se cuvine tot ce se servise până atunci, sosi un regiment de marmelade, compoturi, jeleuri, dulceţuri, paste de fructe, însoţit de un escadron de flancuri, tarte, prăjiturele, uscatele şi cornete cu fructe proaspete de sezon.

În timp ce personalul hanului se zorea să-l servească. Pardaillan umplu trei cupe fără să spună vreo vorbă şi invitându-i cu un gest pe Cervantes şi pe don Cezar, o goli

pe-a sa dintr-o înghiţitură, o umplu şi o goli a doua oară, apoi, punând cupă pe masă, spuse:

— Ah, pe toţi dracii! Zău că te unge pe inimă vinul ăsta de Spania! Aveam mare nevoie de aşa ceva, pe legea mea!

— Într-adevăr – spuse Cervantes care-l observă cu luare-aminte – sunteţi palid ca un mort şi păreţi emoţionat… Nu cred, totuşi, că lupta pe care aţi dat-o v-a zdruncinat aşa de tare… trebuie să fie altceva la mijloc.

Pardaillan tresări şi-l privi o clipă pe Cervantes drept în ochi, fără să răspundă. Apoi, ridicând din umeri, se aşează şi spuse:

— Şedeţi aici. Iar dumneata aici, don Cezar.

Fără să se lase prea mult rugaţi, Cervantes şi don Cezar luară loc pe scaunele spre care arătase cavalerul.

Pardaillan îi spuse lui don Cezar, făcând aluzie la intervenţia lui, care-l apărase de lovitura de pumnal a lui Bussy:

— Te felicit. După câte văd, nu-ţi place să tărăgănezi prea mult plata datoriilor.

Tânărul se îmbujora de plăcere, nu atât pentru vorbele acestea cât, mai ales, pentru tonul şi aerul drăgăstos cu care fuseseră rostite. Şi, cu sinceritatea şi lealitatea care păreau să stea la temelia caracterului său, răspunse:

— Steaua mea m-a făcut să ajung la timp, ca să vă apăr de o lovitură josnică, dar nu m-am achitat faţă de dumneavoastră: dimpotrivă, iată că din nou v-am rămas dator.

— Cum asta?

— Ei, domnule, n-aţi parat dumneavoastră în locul meu mai multe lovituri care, fără îndoială, m-ar fi răpus dacă n-aţi fi vegheat asupră-mi?

— Aha! răspunse cu simplitate Pardaillan. Ai observat şi asta?

— Desigur, domnule.

— Asta dovedeşte că ştii să-ţi păstrezi tot sângele rece în luptă, lucru pentru care te felicit din toată inima… E o

calitate de preţ, care o să-ţi folosească în viitor.

Apoi, schimbând brusc subiectul, spuse:

— Şi acum, dacă vreţi să mă ascultaţi, hai să atacăm toate merindele astea ispititoare, care trebuie să fie delicioase, dacă judecăm după înfăţişarea lor. Vom discuta în timp ce mâncăm.

Şi cei trei prieteni purceseră vitejeşte la masacrul mâncărurilor grămădite în faţa lor.

Să-l lăsăm pe Pardaillan să-şi refacă puterile sleite de un post îndelungat, de oboselile şi de emoţiile unei zile atât de bogate în evenimente şi să ne întoarcem pentru o clipă la un personaj ale cărui fapte şi gesturi ne-au mai atras atenţia.

Am vrea să vorbim despre ciudatul cerşetor care, drept recunoştinţă pentru pomana regească primită de la cavalerul de Pardaillan, nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-l ameninţe cu pumnalul, pe la spate, dispărând apoi brusc, în timp ce Bussy-Leclerc îl căuta prin întuneric, cu intenţia prea puţin caritabilă, dar fermă, de a-i trage o bătaie zdravănă.

Cerşetorul, care, de altfel, nu bănuia deloc ameninţarea ce plutea deasupra capului său, se strecurase pur şi simplu printre lăzile de mărfuri ce umpleau cheiul, o luase pe una din ulicioarele care dădeau spre Guadalquivir şi o rupse la fugă în direcţia Alcazarului.

Ajuns la una din porţile palatului, cerşetorul rosti parola şi scoase un fel de medalie pe care o arătă santinelei. Imediat, aceasta, fără să pară de altfel mirată, se dădu la o parte cu tot respectul.

Cerşetorul o porni cu pas hotărât prin labirintul curţilor şi al coridoarelor, pe care părea să le cunoască în amănunt şi ajunse repede la uşa unui apartament în care bătu într-un anumit fel. Un lungan de lacheu veni numaidecât să-i deschidă şi, la auzul câtorva vorbe pe care cerşetorul i le şopti la ureche, se înclină cu respect, deschise o uşă şi dispăru.

Cerşetorul pătrunse într-un dormitor. Era camera câinelui de pază al lui Filip al II-lea, don Inigo de Almaran, mai cunoscut sub numele de Barba Roja; cu braţul drept legat în bandaje şi comprese, acesta se plimba ca un turbat, bombănind tot felul de ameninţări îngrozitoare la adresa lui Pardaillan, acest francez smintit, care aproape că-i scrântise braţul.

Auzind zgomotul, Barba Roja se întoarse. Văzând în faţa lui un soi de cerşetor scârbos, îşi încruntă sprâncenele şi dădu să-l alunge cu o lovitură de pumn, când cerşetorul, apucându-se de barba-i neagră şi deasă, ce-i acoperea partea de jos a feţei şi-o smulse cu putere, iar îndată după aceea şi peruca ce-i cădea până peste ochi.

— Cristobal! exclamă Barba Roja. În sfârşit, ai venit!

Dacă Pardaillan s-ar fi aflat acolo, ar fi recunoscut în persoana celui pe care Barba Roja îl numea Cristobal, pe acel agent al Inchiziţiei, pe care-l zvârlise afară din patio, în ziua când sosise la han.

Cine era, aşadar, acest Cristobal? A sosit momentul să facem mai bine cunoştinţă cu el.

Don Cristobal Centurion era un biet tânăr sărac, cum erau atâţia în Spania acelei vremi. Tânăr, voinic, inteligent, instruit, era hotărât să-şi croiască un drum în viaţă şi să ajungă la o situaţie înaltă. Dar e mai uşor să iei hotărâri decât să le şi realizezi. Mai ales când nu-ţi cunoşti nici tatăl, nici mama şi când ai fost crescut prin mila unui unchi bătrân şi cumsecade, el însuşi un biet preot de ţară, într-un regat în care preoţii şi călugării sunt puzderie.

Începu prin a se lepăda de scrupulele inutile care sunt o piedică în calea oricărui ambiţios hotărât să reuşească în viaţă cu orice chip. Tânărului Cristobal îi veni cu atât mai uşor să se lepede de aceste scrupule, cu cât conştiinţa nu-l prea tulbura. Dar deşi deveni mai ticălos, rămase tot atât de sărac pe cât era înainte, atât de sărac, încât ar fi putut stârni chiar şi mila lui Iov cel de biblică amintire. Cum însă lăudabilele strădanii pe care le depusese pentru a ajunge

să-şi ignore conştiinţa meritau, la urma urmei, o răsplată, diavolul i-o oferi băgându-i în cap ideea de a-l uşura pe bătrânul său unchi, preotul, de cei câţiva dubloni pe care bietul om îi strânsese ban cu ban, făcând ani de-a rândul economii, cu preţul unor mari privaţiuni şi pe care îi strânsese, prevăzător, într-o ascunzătoare sigură, dar nu chiar atât de sigură, căci tânăra secătură o găsi totuşi, după îndelungi şi răbdătoare căutări.

Ca orice bun castilian, Cristobal pretindea că este de familie nobilă şi poate că şi era, de ce nu? Fapt este însă că i-ar fi fost foarte greu să prezinte dovezi dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte să i le ceară.

Înarmat cu acest mic capital, procurat cu dibăciei datorită spiritului de economie al unchiului său, tânărul Cristobal, devenit don Cristobal Centurion, se grăbi să iasă în larg şi porni în căutarea unui protector puternic. Asta făcea parte din moravurile vremii. Exista, pe atunci, un don Centurion pe care Filip al II-lea tocmai şi înnobilase, făcându-l marchiz de Estepa. Don Cristobal Centurion îşi descoperi imediat o rudenie de necontestat – cel puţin aşa i se părea lui – cu acest senior bogat. Tânărul se duse direct la el şi-i ceru asistenţa pe care orice senior aflat în graţiile curţii o datorează unei rude sărace şi necunoscute. Marchizul de Estepa, fiind un egoist cum mai sunt din nefericire atâţia, rămase neînduplecat. Şi nu numai că, nu voi să audă de el, dar îi mai puse în vedere categoric nefericitului său omonim că dacă-i va mai trece cândva prin minte să revendice o rudenie pe care el, marchizul de Estepa, se încăpăţâna s-o tăgăduiască, împotriva oricărei evidenţe, nimic nu-l va împiedica să-i pună pe oamenii lui să-l ciomăgească, în scopul de a-i arăta limpede că un Centurion necunoscut şi calic, în mod logic, nu putea să fie ruda unui Centurion bogat şi nobil. Iar dacă ciomăgeala s-ar fi dovedit insuficientă, pentru a-l convinge, marchizul avea, slavă Domnului, destulă putere ca să-l bage pe supărătorul Cristobal în vreo temniţă.

Ameninţarea cu ciomăgeala produse o impresie neplăcută asupra lui don Cristobal Centurion. Dar groaza de întemniţare, care putea dura eventual o viaţă-ntreagă, îi deschise ochii şi-l sili să-şi dea seama că se înşelase şi că, într-adevăr, domnul marchiz nu făcea parte din familia sa. Renunţă, deci, să mai ceară un ajutor care i se refuza, deoarece, pe drept cuvânt, nu i se cuvenea. Vreme de câţiva ani, el continuă să trăiască sau, mai bine zis, să moară cu încetul de foame, din produsul nesigur al unor îndeletniciri cu totul dubioase. Se tocmi soldat şi învăţă să mânuiască cu eleganţă spada. Apoi se făcut hoţ la drumul mare şi învăţă să mânuiască la fel de elegant pumnalul. Dobândind cunoştinţe temeinice despre aproape toate armele ce se foloseau pe vremea aceea, îşi puse cu dărnicie talentele la dispoziţia celor care nu le aveau sau care, avându-le, erau lipsiţi de curajul necesar pentru a le folosi. În schimbul unei retribuţii cinstite, te scăpa de vreun duşman îndârjit sau răzbuna vreo insultă de moarte or vreo onoare jignită. Şi cum, în tot acest timp, continua să studieze din plăcerea de a învăţa, fiind de altfel foarte înzestrat, devenise un adevărat cunoscător în ale filosofiei teologiei şi altor discipline. Şi pentru ca ocupaţiile să-i fie mai variate şi în acelaşi timp pentru a-şi mai spori câte puţin veniturile anemice, între o lovitură de pumnal şi o împuşcătură, preda lecţii unuia, trecea un examen în locul altuia, scria o predică pentru cutare predicator, ba chiar pentru cutare episcop lipsit de harul elocinţei, or redacta sentinţele vreunui magistrat sau pledoariile vreunui avocat.

Pe scurt, era un specimen destul de rar, chiar într-o epocă bogată în tot felul de fenomene, pe jumătate asasin plătit, pe jumătate preot.

Într-o zi, scotocind prin amintirile sale din copilărie, sau, pentru a folosi propria-i expresie, prin „documentele de familie” – îşi aminti că una dintre verişoarele sale se căsătorise cândva cu vărul unui văr de-al doilea al lui don Inigo de Almaran, personaj deosebit de important, căruia i

se acordase cinstea de a veghea în mod direct asupra zilelor maiestăţii sale catolice şi de a-i curăţa fără vâlvă pe cei ce-şi atrăseseră ura regelui, atunci când acesta nu putea să-i lovească deschis, la lumina zilei.

Don Centurion îşi spuse că de astă dată rudenia sa era limpede, evidentă, palpabilă şi că ilustrul Barba Roja – care, la urma urmei, îndeplinea pe treapta de sus a scării sociale şi în interesul regelui ceea ce el, Centurion, îndeplinea pe treapta de jos, pentru toată lumea – nu se putea să nu-l înţeleagă şi să nu-l primească bine.

Se întâmplă că, într-adevăr, Barba Roja înţelese de minune folosul pe care-l putea avea de la un ticălos instruit şi puternic, gata la orice, capabil să ţină piept celui mai subtil cazuist, sau să-i dea lecţii juristului celui mai şiret şi, în acelaşi timp, în stare să conducă şi să execute cu îndemânare o lovitură în care devenea necesară folosirea forţei. Îşi dădu seama că pentru efectuarea anumitor expediţii misterioase, pe care le punea la cale din când în când, fie în interesul regelui, fie în propriul său interes, omul acesta, picat ca din cer, ar putea deveni locotenentul ideal pe care nu îndrăznise măcar să spere că-l va găsi vreodată. Fără a mai pune la socoteală că acest secund providenţial ar fi putut să-i slujească în acelaşi timp drept sfetnic priceput, capabil să-l călăuzească prin hăţişul, foarte încâlcit, pentru el, al treburilor de stat, civile, militare şi religioase – mai ales religioase – în care risca adesea să se poticnească şi să-şi rupă gâtul.

Don Cristobal Centurion avu deci norocul de a se vedea bine primit. Rudenia îi fu recunoscută fără discuţie, iar noul său văr îi înlesni intrarea dintr-o dată în „General Inquisicion suprema”, de unde primea şi o leafă care, oricât ar fi fost de modestă, i se părea uluitoare coţcarului obişnuit de multă vreme să trăiască zile întregi cu câţiva reali, câştigaţi numai Dumnezeu ştia cum.

În momentul când îl prezentăm cititorului nostru, don Centurion, foarte apreciat de superiorii săi, care fuseseră în

măsură să-i preţuiască feluritele merite, era pe cale de a face încet-încet carieră, nefiind hotărât dacă-i mai bine să rămână laic şi să îmbrăţişeze cariera armelor, sau să intre în cadrul ordinului, ceea ce i-ar fi permis să aspire la orice funcţie, chiar şi la aceea de mare inchizitor, funcţie pe care, în mod confuz, o întrevedea în visurile sale, fără a îndrăzni însă să şi-o mărturisească nici sie însuşi.

De fapt, înclina spre această ultimă soluţie, căci dacă viaţa îl transformase într-un om de acţiune, prima lui educaţie îl făcuse să-şi păstreze o puternică aplicare către studii.

Acest asasin plătit, care mânuia pumnalul cu o măiestrie fără seamăn, îşi păstrase felul de a se purta făţarnic şi onctuos al oamenilor bisericii, obişnuiţi să-şi ascundă gândurile cu abilitate, gata să se plece umili în faţa unuia mai puternic decât ei, dar să se arate, în schimb, plini de aroganţă în faţa unuia mai slab, răzbunători şi însufleţiţi de ură, dar şi capabili să şi-o înfrâneze ani de zile.

Acesta fiind omul, a spune că don Centurion îi era întru totul devotat la Barba Roja ar însemna să exagerăm puţin. Se lepădase o dată pentru totdeauna de orice sentiment care l-ar fi stânjenit şi recunoştinţa se număra printre aceste sentimente. Dar dacă nu-i purta binefăcătorului său nici o recunoştinţă, era prea inteligent ca să nu fi înţeles că, atâta vreme cât nu se va simţi în stare să zboare cu propriile lui aripi, va trebui să se sprijine pe vreun puternic al zilei. Înţeles astfel, devotamentul pentru vărul său era real şi profund, pentru că, lucrând pentru protectorul său, lucra în acelaşi timp în propriul său interes.

Dacă cineva mai puternic i-ar fi cerut serviciile, n-ar fi şovăit să-l părăsească şi, la nevoie, chiar să-l trădeze mişeleşte pe încrezătorul Barba Roja. Dar cum nimeni nu se gândise încă să-l ademenească, rămânea, deocamdată, cu totul legat de vărul său. Căci devotându-se orbeşte acestei brute, nu lucra oare pentru propriul său viitor?

Acesta era omul care tocmai intrase la Barba Roja, în momentul în care dulăul învins se învârtea prin camera sa

ca un leu în cuşcă, pradă negrei mânii provocată de ultima sa înfrângere, rostind ameninţări teribile la adresa celui care-l umilise într-atâta bătându-l pe el, Barba Roja, voinicul-voinicilor, în faţa căruia tremurau toţi şi, culmea, învingându-l sub privirile regelui şi ale curtenilor înveseliţi.

— Ei, ce se aude? întrebă el neliniştit.

Centurion ridică dispreţuitor din umeri şi-i răspunse pe un ton aparent calm, dar din care răzbătea, fără voia lui, o enervare surdă şi o ură plină de furie:

— Ei bine, era de prevăzut! Marele inchizitor, din motive pe care nu le pricep, a socotit că e bine să-l lase să scape.

— Pe sângele lui Cristos! … Dar-ar frigurile în blestematul ăsta de popă căruia i se năzare să se joace de-a generosul! … Vai mie! Dacă omul acesta continuă să trăiască, eu rămân dezonorat, pierd încrederea regelui şi nu-mi mai rămâne decât să mă retrag în vreo mănăstire şi să crăp acolo de ruşine şi de atâtea posturi! … îmi trebuie o revanşă, mă auzi tu, Cristobal! O revanşă strălucită… Fără de care regele mă va chinui ca pe un câine care şi-a pierdut colţii…

Vorbele acestea îl aruncară într-o neagră consternare pe devotatul Centurion. Dizgraţia dulăului lui Filip al II-lea atrăgea după sine şi falimentul său, căci însemna zdrobirea de neînlăturat a măreţelor planuri pe care şi le făurise în ambiţia lui. Trebuia, deci, să-şi dea toată osteneala ca să evite catastrofa ce-l ameninţa pe vărul lui. Şi căreia el însuşi i-ar fi căzut, primul, victimă. Astfel că, în mod foarte sincer, îi răspunse, nu fără oarecare mâhnire:

— Înţeleg prea bine, vere. Dar, după părerea mea, cam exageraţi. Maiestatea să nu poate, în mod rezonabil, să considere drept o crimă faptul că v-aţi găsit naşul. Judecând temeinic lucrurile, socot că în toată această nenorocire aveţi totuşi noroc.

— Cum asta?

— Fără îndoială. S-ar fi putut întâmpla să nimeriţi peste un spaniol dornic să vă ia locul pe lângă rege şi atunci aţi fi fost iremediabil pierdut. În loc de asta, aţi avut norocul să

nimeriţi peste un francez şi, mai mult decât atât, peste un duşman al maiestăţii sale. Puteţi fi chiar liniştit: omul ăsta nu va căuta să vă ia locul… Dumneavoastră rămâneţi în ochii regelui, ca şi în ochii tuturor celorlalţi, omul cel mai puternic din toată Spania. Şi atunci de ce să se lipsească de serviciile dumneavoastră? Pe cine să ia în locul dumneavoastră? Nimeni nu schimbă un cal bun pentru unul prost. Aţi fost învins? Fie! Cele mai mari căpetenii primesc uneori loviturile soartei…

— Poate că ai, într-adevăr, dreptate – răspunse Barba Roja care-l ascultase cu atenţie. Dar, oricum, simt nevoia să mă răzbun.

— O! Cât despre asta, sunt de aceeaşi părere – spuse Centurion, din ochii căruia ţâşneau flăcări sălbatice. Şi dacă dumneavoastră aveţi un dinte împotriva francezului care v-a pus într-o situaţie proastă, am şi eu unul şi încă unul tare ascuţit, vă garantez…

— Dar l-ai văzut? Unde e? Ce face?

— Acum trebuie să se fi întors la han, unde bănuiesc că prinde puteri. L-am văzut şi i-am vorbit. Dovadă, pomana pe care mi-a dat-o… Cred că poznaşul ăsta e şi foarte bogat, căci mi-a dăruit chiar un pistol, pe legea mea!

— L-ai văzut – mormăi Barba Roja – i-ai vorbit şi…

— Vă înţeleg, vere – spuse Centurion cu un zâmbet strâmb. Fiţi sigur că, dacă a scăpat, nu e din vina mea. Pesemne că providenţa veghează asupra lui. Căci, tocmai când eram gata să-i înfig între umeri pumnalul, pe care vedeţi, el s-a întors taman la timp şi, la dracu’, amândoi îi cunoaştem forţa de temut! N-am mai aşteptat să mă întrebe cum mă cheamă, am şters-o cât am putut de repede şi… iată-mă…

Apoi, cu o explozie de bucurie sălbatică, adăugă:

— E în mâna noastră, vere, înconjur hanul şi-l prind mort sau viu, chiar de-ar trebui să dărâm cocioaba piatră cu piatră sau să-i dau foc, mistuind-o din pivniţă până în pod.

— Bine – mormăi Barba Roja înveselit… Asta e… frige-l ca pe un porc! … Ia-ţi câţi oameni ai nevoie şi dă fuga. Aş vrea să-l văd o dată cu maţele scoase… Ce păcat că blestematul aproape că mi-a scos din încheietură braţul! … N-aş fi lăsat pe seama nimănui această treabă… Răzbunarea mea ar fi mai deplină dacă aş putea să mi-o aduc singur la îndeplinire, dar, în sfârşit, trebuie să ştii să te mulţumeşti cu ceea ce ai!

— Cât priveşte ducerea la bun sfârşit a acestei trebuşoare – spuse Centurion cu o bucurie frenetică – vă puteţi bizui pe mine.

Şi, cu un scrâşnet hidos, adăugă:

— Ura pe care i-o purtaţi domnului de Pardaillan este de-a dreptul blândă, în comparaţie cu cea pe care i-o port eu, iar dacă dumneavoastră aţi dori să-i vedeţi maţele scoase, eu aş vrea să-i mănânc inima.

— Şi-a bătut joc şi de ţine destul!

Centurion clătină uşor din cap şi spuse cu un calm înfricoşător:

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să-i întorc cu dobândă ce mi-a făcut. Dar nu asta e problema. Dacă n-ar fi vorba decât de a acţiona, fiţi sigur că n-aş fi pierdut vremea. E vorba însă de a şti dacă trebuie să acţionez.

— Sigur că da – tună Barba Roja. Îţi ordon chiar!

— Să ne înţelegem, vere – răspunse Centurion cu un zâmbet prefăcut. Mi-aţi ordonat s-o caut şi să v-o aduc pe mica Giralda de care v-aţi îndrăgostit nebuneşte. M-am supus dumneavoastră, aşa cum era firesc şi, desigur, nu e vina mea că n-am reuşit. Cine putea să prevadă că se va găsi un om atât de îndrăzneţ care să se împotrivească ordinelor Sfântului Oficiu?

Din pricina amestecului acestui Pardaillan, care n-are nimic sfânt, trăsni-l-ar cerul, am dat greş şi am fost dezaprobat de către superiorii mei… ba, mai mult, am fost pedepsit pentru că am acţionat fără ordin… Ordinul era dat de dumneavoastră, vere, dar cum dumneavoastră n-aţi

socotit nimerit să faceţi cunoscut acest lucru şi să mă apăraţi, n-am ascultat decât de devotamentul ce vi-l port şi am tăcut, acceptând pedeapsa fără murmur, deoarece m-am gândit că aveaţi motive temeinice. Să procedaţi astfel.

— Într-adevăr – spuse Barba Roja, mai curând stânjenit – aveam motive cu totul speciale ca să nu mă amestec în afacerea aceea. Dar îmi voi aminti de devotamentul tău şi, întrucât nu e drept ca tu să fi fost pedepsit din vina mea, ţine asta.

„Asta” era o pungă, care i se păru destul de bine garnisită devotatului Centurion, căci pe chipul lui se ivi un rânjet de bucurie. Ascunzându-şi cu grijă punga sub zdrenţele de cerşetor, răspunse:

— Dacă v-am spus ceea ce v-am spus, vere, e pentru că veni vorba, nicidecum pentru a vă îndemna la o asemenea mărinimie.

— Ştiu – rosti Barba Roja, cu semeţie. Dar unde voiai să ajungi?

— La următorul lucru, vere: cine-mi garantează că nu mi se va întâmpla cu Pardaillan ceea ce mi s-a întâmplat cu Giralda? Fie că reuşesc, aşa cum trag nădejde, fie că dau greş, cine-mi garantează că monseniorul Espinosa nu se va supăra? Dacă acţiunea mea zădărniceşte planurile sale, s-a zis cu mine. De data aceasta mă paşte temniţa şi, e cunoscut, vere, în închisoare omul ştie când intră, dar nu şi când iese.

— La urma urmei, exprimă-te mai limpede – spuse Barba Roja nerăbdător. Ce doreşti?

— Doresc – răspunse cu răceală Centurion – un ordin scris de mâna dumneavoastră, pentru a fi pe deplin acoperit în cazul în care ceea ce vreau să întreprind nu va fi pe placul monseniorului mare inchizitor.

— Numai atât? De ce nu mi-ai spus-o mai repede?! se răţoi Barba Roja, îndreptându-se spre un scrin din lemn de abanos.

Şi, după ce deschise scrinul, se opri şi, privindu-şi jalnic braţul legat, grăi:

— De fapt, cum vrei să scriu cu braţul meu bolnav?

— Ei, drăcie! murmură Centurion, descumpănit. E adevărat, uitasem de braţul bolnav. Şi totuşi – continuă el cu aceeaşi răceală, care dovedea o hotărâre de neînduplecat – totuşi, nu voi acţiona fără un ordin scris.

— Drace! zise Barba Roja încurcat. Ce să fac în cazul ăsta?

Centurion păru să se gândească o clipă şi spuse:

— N-aţi putea să-l faceţi pe rege să semneze acest ordin?

Barba Roja ridică din umerii puternici.

— Mă vezi tu pe mine ducându-mă la rege şi spunându-i: „Sire, sunteţi amabil să-mi semnaţi ordinul de a-l stâlci în bătăi pe domnul de Pardaillan? Bine aş mai fi primit, pe legea mea! … Aş putea să-mi iau numaidecât tălpăşiţa… dacă nu cumva aş păţi ceva şi mai rău.

— E drept! recunoscu Centurion ciupindu-şi lobul urechii, gest maşinal pe care-l făcea ori de câte ori era cufundat în gânduri.

Şi, deodată, aruncându-i pe sub gene o privire lui Barbă Roja, îi spuse:

— Ar exista, totuşi, un mijloc.

— Care? întrebă cu grabă colosul, de bună-credinţă.

— O hârtie semnată în alb! … spuse Centurion cu un aer foarte detaşat, dar privindu-l mereu cu coada ochiului pe Barba Roja, care şovăia.

— O! exclamă el. O iei cam repede! Ştii tu că hârtiile pe care le am aici poartă semnătura regelui?

— Ştiu… E tocmai ce ne trebuie.

— Ştii tu că sunt contrasemnate de marele inchizitor?

— Cu atât mai bine.

— Ştii tu că, având în mână un asemenea pergament, completat cum se cuvine, poţi scăpa pe cineva de orice pedeapsă, sau poţi cere sprijinul oricărei autorităţi civile sau religioase?

În ochii lui Centurion se ivi o licărire ce se stinse numaidecât.

— Vere dragă – spuse el cu răceală – mi-aş permite să vă atrag atenţia că timpul trece şi că dacă mai întârziem, riscăm ca pasărea să ne zboare din cuib.

Barba Roja făcu un gest de furie stăpânită şi, continuând să şovăie, murmură:

— Ei, drace! O hârtie semnată în alb…

Rostind aceste cuvinte, îl cercetă pe Cristobal cu o privire scormonitoare.

Atunci, văzându-l că şovăie, Centurion îi spuse pe tonul cel mai indiferent:

— De fapt, poate că aveţi dreptate. La urma urmelor, nu eu mă grăbesc. Voi aştepta până ce veţi fi în stare să-mi semnaţi ordinul… E drept că o asemenea ocazie nu se va mai prezenta, poate, atât de curând şi că domnul de Pardaillan va profita, probabil, ca s-o ia din loc, dar eu sunt foarte liniştit: pot aştepta cu răbdare ceasul răzbunării. Cât despre dumneavoastră, nu vă veţi necăji din cale-afară pentru atâta lucru şi sper că veţi reuşi să câştigaţi întreaga favoare a regelui… în definitiv, cetăţeanul nostru nu-i chiar atât de aprig pe cât vi-l închipuiţi…

Barba Roja se hotărî brusc:

— Îmi juri să nu foloseşti într-un scop nedemn pergamentul acesta? îl întrebă el.

— Ei, ce profit nelegal credeţi că ar putea să tragă un pârlit ca mine din bucata asta nenorocită de pergament? Dac-ar fi vreun bon de tezaur, aş mai înţelege… Dar ăsta! …

Barba Roja deschise un sertar secret al scrinului şi, luând una din hârtiile semnate în alb, de care dispunea pentru executarea ordinelor secrete date de rege, i-o întinse lui Centurion, spunându-i:

— Poftim! După executare, să mi-o dai înapoi.

Centurionul luă pergamentul cu un aer nepăsător, dar dacă Barba Roja ar fi putut observa fulgerul de triumf care licări deodată în privirea agentului Inchiziţiei, fără îndoială

că i-ar fi smuls imediat din mână periculoasă hârtie. Barba Roja nu observă însă nimic. Nu văzu decât un singur lucru: că se va răzbuna pe Pardaillan şi că-şi va recâştiga cu acelaşi prilej şi încrederea regelui, încredere pe care o socotea grav ştirbită.

Centurion îşi ascunse sub zdrenţe preţiosul pergament şi, îndreptându-se spre uşă, spuse:

— Pe curând, vere. Nu mai am nici un minut de pierdut şi apoi, trebuie să mă duc să-mi schimb hainele.

Centurion tocmai deschidea uşa să plece, când Barba Roja, cu o sfială ciudată la un colos ca el, murmură:

— Cristobal!

Centurion împinse uşa la loc şi aşteptă. Dar văzând că Barba Roja, foarte încurcat, nu se putea hotărî să vorbească, îi spuse pe un ton deodată foarte familiar, pe care nu şi-l permitea decât când erau între patru ochi:

— Clipele sunt preţioase, omul ar putea să ne scape. Hai, spuneţi odată ce aveţi de spus, dar repede…

— Fata aceea… – zise colosul roşind.

— Giralda? … Va să zică, asta vă doare! îl luă Centurion peste picior.

Fără să observe ironia, Barba Roja continuă:

— N-ai putea, oare… dacă se iveşte prilejul… să dai cu aceeaşi piatră două lovituri…?

— Ar fi posibil – răspunse Centurion cu un zâmbet şiret – dacă şi fata se află la han… căci, altfel, aminti-ţi-vă că oricine vrea să alerge după doi iepuri deodată riscă să nu prindă niciunul.

— Dar dacă e acolo? stărui Barba Roja.

— Dacă e acolo, îmi voi da toată silinţa şi poate că voi avea mai mult noroc decât data trecută.

— Eşti o rudă bună, Cristobal – spuse Barba Roja, luminându-se la faţă.

Şi adăugă cu un glas sălbatic:

— Dacă vei izbuti să mi-o aduci pe tânăra aceea, îmi vei putea cere tot ce doreşti!

— N-am să uit promisiunea – mârâi Centurion printre dinţi.

Şi adăugă cu glas tare:

— Vreau să fac în aşa fel, încât să satisfac în acelaşi timp şi ura şi iubirea dumneavoastră.

Şi, spunând acestea, dispăru.

Capitolul 19
Cina

Centurion se grăbi să iasă din palat. Fremătând de bucurie şi mângâindu-şi sub zdrenţe hârtia cu semnătura în alb pe care tocmai i-o smulsese naivului Barba Roja, repeta într-una, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine de un lucru de necrezut:

— Bogat! Sunt bogat! … Voi putea şi eu, în sfârşit, să-mi desfăşor aripile şi să arăt ce pot!

Şi în timp ce străbătea piaţa palatului făurindu-şi tot felul de visuri minunate, ceea ce nu-l împiedica, totuşi, să fie cu ochii la pândă, de după un stâlp, o umbră îi apăru deodată în faţă. Centurion se opri şi întrebă în şoaptă:

— Ei bine, ce-i cu omul nostru?

— A fost atacat de patru gentilomi aproape de poarta hanului. I-a pus pe fugă.

— El singur? întrebă Centurion nevenindu-i să creadă.

— I-a sărit cineva în ajutor.

— Cine?

— El Torero.

— Şi acum?

— Tocmai s-a aşezat la masă cu El Torero şi cu un lungan căruia îi spune Cervantes.

— Aha! Îl cunosc.

— Mai are cu ce să se îndoape cel puţin. O oră.

— Totul e în regulă! Întoarce-te la postul tău şi dacă e ceva nou, vino să mă anunţi, la casa dintre chiparoşi.

Umbra se făcu nevăzută. Centurion îşi continuă drumul în noapte, frecându-şi mâinile cu o bucurie intensă şi ajunse curând la malul râului.

La vreo câţiva metri de Guadalquivir, într-un loc pustiu se ascundea o casă singuratică, destul de frumoasă la înfăţişare, pitită prevăzător în mijlocul unor desişuri de palmieri, portocali, lămâi şi plante cu flori înmiresmate.

Această primă barieră de flori şi de verdeaţă era înconjurată de un rând dublu de chiparoşi uriaşi, ce-şi ridicau frunzişul întunecat şi de nepătruns ca o perdea opacă împotriva curiozităţii indiscrete a trecătorilor rătăciţi prin meleagurile acelea singuratice. Perdeaua de chiparoşi era, la rândul ei, înconjurată de un zid destul de înalt, ce apăra misterioasa locuinţă împotriva oricărei încercări de atac prin surprindere.

Centurion se îndreptă spre o portiţă practicată chiar în zid, de partea cealaltă a fluviului. Bătu într-un anumit fel şi portiţa se deschise numaidecât. Traversă grădina ca un om care cunoaşte drumul, ocoli casa şi, după ce urcă scările unei intrări monumentale, pătrunse într-un vestibul vast şi somptuos.

Patru lachei, îmbrăcaţi în livrele sobre, de culori discrete păreau să facă de gardă în vestibulul în care acest asasin plătit era desigur aşteptat, căci fără să se fi rostit măcar o vorbă, unul dintre lachei trase o draperie grea de catifea şi-l introduse într-un cabinet mobilat cu un lux nemaipomenit.

Cu siguranţă că agentul Inchiziţiei nu se afla pentru întâia oară în acest cabinet, căci abia catadicsi să arunce o privire distrată asupra splendorilor ce-l înconjurau. Se opri în mijlocul încăperii, adâncit în gânduri trandafirii, dacă judecai după zâmbetul ce-i flutura pe buzele-i subţiri. Deodată, de după o minunată perdea de brocart, ridicată de o mână nevăzută, se ivi o făptură albă, care înainta cu paşi rari şi maiestuoşi. Era Fausta.

Centurion făcu o reverenţă care semăna cu o adevărată îngenunchere, apoi, ridicându-se pe jumătate, aşteptă respectuos să i se permită să vorbească.

— Vorbeşte, maestre Centurion – îl pofti Fausta, cu glasul ei armonios şi păru să nu observe ciudata lui îmbrăcăminte.

— Doamnă – spuse spaniolul, mereu plecat – sunt în posesia unei hârtii semnate în alb.

— Dă-mi-o – zise Fausta fără pic de emoţie.

Centurion îi întinse pergamentul primit de la Barba Roja.

Fausta îl luă, îl examină cu atenţie şi rămase câteva clipe pe gânduri. În cele din urmă, îndoi pergamentul, îl puse în sân şi, mereu calmă, cu pasul ei uşor şi puţin cam teatral, porni către masă. Aşezându-se, aşternu cu scrisul ei fin câteva rânduri pe o hârtie pe care-o întinse agentului Inchiziţiei, spunându-i:

— Oricând vei dori, vei putea trece pe la casa mea din oraş, iar în schimbul acestei hârtii intendentul meu îţi va înmâna cele douăzeci de mii de livre făgăduite.

Fremătând de emoţie, Centurion luă hârtia şi-o citi dintr-o singură privire.

— Doamnă – spuse el cu tremur în glas – o greşeală, desigur…

— Cum asta? Nu v-am promis douăzeci de mii de livre? întrebă Fausta foarte liniştită.

— Desigur, doamnă… Dar mi-aţi dat un bon de treizeci de mii de livre!

— Cele zece mii de livre în plus reprezintă recompensa pentru grabă cu care mi-ai executat ordinele.

Centurion se înclină mai mult ca oricând.

— Doamnă – spuse el cu toată sinceritatea – sunteţi generoasă ca o adevărată regină.

Un surâs fugar, dispreţuitor, arcui buzele Faustei.

— Şi acum poţi pleca, maestre – rosti ea pe un ton autoritar.

Centurion nu se clinti.

— Ce e? întrebă Fausta, fără să-şi piardă răbdarea. Vorbeşte, maestre Centurion.

— Doamnă – spuse spaniolul cu o bucurie vădită – am plăcerea să vă anunţ că îl am în mână pe domnul de Pardaillan.

Fausta rămăsese aşezată în faţa mesei. La auzul acestor vorbe, se ridică încet şi îndreptându-şi privirea luminoasă spre asasinul plătit care stătea aproape prosternat în faţa ei, repetă ca şi cum nu şi-ar fi crezut urechilor.

— Spui că-l ai în mână pe Pardaillan… dumneata? … Cuvintele n-ar putea reda câtă neîncredere şi cât adânc dispreţ se desprindea din tonul ei.

Totuşi, Centurion îi răspunse cu o siguranţă plină de modestie:

— Am avut onoarea să vă mai spun acest lucru, doamnă.

Fausta făcu doi paşi în direcţia zbirului şi privindu-l cu îndârjire, îi porunci:

— Explică-te!

— Iată, doamnă: domnul de Pardaillan stă în clipa aceasta la masă într-un han unde toate ieşirile sunt păzite de oamenii mei. Plecând de aici, iau cu mine zece băieţi de nădejde de care răspund ca de mine însumi, năvălim în hanul cu pricina şi punem mâna pe omul nostru…

— Omul nostru?! … Cine mai e şi ăsta? îl întrerupse Fausta.

Era o artistă prea rafinată ca să nu fie profund contrariată de monstruozitatea acestei situaţii nemaipomenite: Pardaillan prins de un asemenea individ, asasin cu simbrie şi spion!

Iar Centurion, descumpănit de tonul violent al acestei întreruperi, se bâlbâi:

— Păi… Pardaillan…

— Vrei să spui „domnul cavaler de Pardaillan” – îl puse la punct Fausta.

— Aha! făcu Centurion, din ce în ce mai uluit. Fie! Îl arestăm pe domnul cavaler de Pardaillan şi vi-l aducem, în afară de cazul când nu cumva preferaţi să-l expediem direct ad patres… ceea ce ar fi poate mai bine – adăugă el plin de ură.

Fausta îşi spuse în gând:

„E împotriva ordinei firești a lucrurilor ca un zbir nemernic, ca un asasin plătit, de cea mai joasă speță, să-l prindă pe un om ca Pardaillan”.

Şi, cu glas tare, fără nici o urmă de batjocură, vorbi:

— Şi asta se cheamă să-l ai în mână pe Pardaillan? Veţi fi ucişi, dumneata şi cei zece viteji!

— A! exclamă neîncrezător Centurion. Credeţi, doamnă?

— Sunt sigură! răspunse Fausta cu răceală.

— Asta să fie tot necazul! … Voi lua douăzeci de oameni, sau chiar treizeci, la nevoie.

— Şi o să fiţi bătuţi… Nu-l cunoşti pe cavalerul de Pardaillan!

Centurion era gata să protesteze. Dar Fausta printr-un gest imperios, îi porunci să tacă şi, aşezându-se din nou la masă, aşternu în grabă câteva rânduri.

Când termină de scris, îi spuse:

— Iată încă un bon de douăzeci de mii de livre… dacă doreşti, e al dumitale…

— Al meu?! exclamă Centurion uluit. Ce trebuie să fac?

— Am să-ţi spun îndată – răspunse Fausta.

Şi pe un ton calm şi serios îi comunică dispoziţiile sale asasinului, care o asculta cu toată atenţia. După ce termină, îndoi bonul, îl puse în sân alături de hârtia semnată în alb şi-i spuse:

— În caz de reuşită şi bonul acesta e al dumitale.

— E ca şi al meu – răspunse Centurion cu un zâmbet înfricoşător.

— Hai, du-te! Nu mai e nici o clipă de pierdut.

— Doamnă! … vorbi din nou Centurion, încurcat, cu şovăială în glas.

— Ce mai e?

— Mi-aţi promis că mica ţigăncuşă nu va fi predată lui don Almaran.

— Şi? … făcu Fausta, privindu-l cu atenţie.

— Ei bine, aş dori să ştiu dacă această promisiune stă în picioare. Scuzaţi-mă, doamnă – continuă spaniolul cu o

ciudată emoţie – nu sunt decât un biet cărturar, de obârşie modestă, care toată viaţa lui n-a făcut decât să tragă mâţa de coadă… Trebuie să vă spun că cele 50000 de livre pe care le voi avea, datorită generozităţii dumneavoastră, reprezintă pentru mine o avere considerabilă, nemaiauzită… Şi totuşi aş renunţa cu dragă inimă la această avere dacă mi s-ar da asigurarea că niciodată Giralda nu va cădea în mâinile acestei brute de Barba Roja.

— Aşadar, o iubeşti chiar atât de mult? întrebă Fausta cu glasul ei calm.

Fără să răspundă, Centurion îşi împreună mâinile într-un gest de extaz mut.

— Linişteşte-te – îi şopti Fausta – niciodată fata asta nu va încăpea, cu voia mea, pe mâna rudei dumitale. Şi acum pleacă!

Centurion se înclină până la pământ şi o zbughi afară, năucit de bucurie.

Fausta rămase pe gânduri câteva clipe, punând la punct ultimele amănunte ale capcanei menite să înlăture, în sfârşit, din viaţa ei, acest obstacol viu care o făcea să se poticnească în toate acţiunile şi care se numea Pardaillan.

După ce stabili totul până la cele mai mărunte detalii, se ridică şi ieşi din cabinet pe coridor. Oprindu-se în faţa unei uşi, împinse o ferestruie invizibilă şi privi prin crăpătura îngustă.

O fată, ghemuită într-un fotoliu încăpător, într-o poziţie plină de graţie şi farmec, părea să doarmă lin, cu capul lăsat pe umăr. Tânăra era Giralda.

— Doarme – murmură Fausta. Am s-o văd mai târziu.

Închise uşurel la loc ferestruia şi-şi continuă drumul. Ajunsă la capătul coridorului, deschise ultima uşă din dreapta şi intră.

Camera în care se afla acum era situată la parter, un parter cu nivelul ridicat, ca un demisol.

Era un fel de budoar, foarte simplu, luminat printr-o fereastră cu obloane de lemn, vechi şi scorojite.

Fausta lovi un clopoţel şi un lacheu se înfăţişă numaidecât.

Lacheul scoase toate fotoliile din cameră şi împinse celelalte mobile înspre partea opusă ferestrei. După ce termină, nu mai rămăseseră decât o măsuţă, un cufăr şi un dulap într-un colţ al încăperii. Ca loc de odihnă, doar un divan larg, un fel de pat, pe care erau îngrămădite perne de mătase şi de catifea. Divanul era aşezat drept în faţa ferestrei, în aşa fel încât acum jumătate din cameră era mobilată, iar cealaltă jumătate, cea în care se afla fereastra, era complet goală.

Mulţumită de acest aranjament bizar, Fausta ieşi, precedată de lacheul care purta un candelabru cu lumânări de ceară aprinse.

Luminându-i drumul Faustei, lacheul ajunse la o uşă pe care o deschise şi se găsi în faţa unei scări de piatră ce ducea spre pivniţe. El coborî şi, după anumite ocoluri, se opri în faţa unei porţi de fier, pe care o deschise. Puse candelabrul pe prag şi se dădu deoparte, în timp ce Fausta pătrundea într-un cavou cu plafonul scund, fără nici o altă deschizătură vizibilă decât uşa. Cavoul era destul de lung. Dar foarte strâmt, asemănător ca formă cu o cadă de mărime neobişnuită. Pereţii, ca şi pardoseala lui, erau acoperiţi cu dale late de marmură albă.

La lumina tremurândă a candelabrului, Fausta cercetă acest cavou care n-avea nimic înfricoşător. Se duse să ia o lumânare de ceară din candelabru, o ridică şi cercetă cu luare-aminte plafonul. Apoi, mulţumită pesemne de inspecţia făcută, puse lumânarea la locul ei şi, revenind în mijlocul cavoului, scoase din sân o cutie minusculă din care luă o pastilă.

Ţinând pastilă în mână, se gândi:

„Pastila asta mi-a fost vândută de Magni. Magni este omul lui Espinosa. El m-a mai înşelat o dată, dându-mi drept otravă ceea ce nu era decât un narcotic. Nu se va întâmpla oare la fel şi cu pastila asta? … Dar n-are importanţă, de data asta mi-am luat măsurile de precauţie necesare… Aş fi

vrut să-l cruţ de o agonie prea lentă, dar nu mai am timp de experienţe. Să mergem…”

Se apropie cu pastila de o lumânare şi puse un capăt la flacără. Suflă încetişor, ca să facă focul mai tare, apoi puse pastila pe jos, în mijlocul cavoului. Din mica pastilă, care se topea încet, ţâşniră rotocoale de fum albastru şi mirositor.

Fausta ieşi din încăpere. Lacheul se apropie şi încuie uşa după ea de două ori.

— Vei merge imediat să arunci cheia asta în fluviu. Mâine dimineaţă, la prima oră, vei chema zidari şi vei lua măsuri ca această uşă să fie bine zidită.

Lacheul se înclină în semn de supunere.

Urcând din nou scara, Fausta îşi spunea:

„Numai să vină… şi nimic nu-l va mai putea salva! Nici măcar eu, dac-aş dori-o!”

Şi în timp ce lacheul se ducea, supus, să arunce cheia în apele Guadalquivirului ce curgea pe aproape, Fausta se îndreptă, spre camera unde dormea Giralda, murmurând:

— Hai s-o învăţ pe mica ţigancă ce trebuie să facă!

În vreme ce Fausta îşi punea la punct planul privitor la capcana pe care o imaginase, iar Centurion trecea la executarea acestui plan, Pardaillan stătea de vorbă liniştit cu prietenii săi.

Primele clipe ale cinei fură tăcute. Cavalerul simţea mai ales nevoia de a-şi reface puterile şi, pe legea mea, se achita conştiincios de această obligaţie. După ce-şi mai potoli foamea năprasnică, întrebă, între două înghiţituri, adresându-se lui don Cezar:

— Cum se face că te aflai pe strada aceea tocmai la momentul potrivit?

— E foarte simplu. Domnul de Cervantes şi cu mine eram cam neliniştiţi în legătură cu întrevederea pe care urma s-o aveţi cu regele. Fără să ne fi înţeles între noi, ne-am întâlnit aici către prânz, socotind că o să vă găsim şi pe dumneavoastră. Nezărindu-vă, neliniştea noastră s-a transformat în îngrijorare. Văzând că nu mai veniţi de la

Alcazar, am pornit într-acolo, sperând că, chiar dacă nu vă vom întâlni, vom afla cel puţin veşti de natură să ne mai liniştească.

— Aha! exclamă Pardaillan, privindu-l în faţă. V-aţi neliniştit din cauza mea? … Ce-aţi fi făcut dacă nu m-aş fi întors?

— Nu ştiu, domnule – răspunse cu naivitate don Cezar. Dar e sigur că n-am fi stat cu mâinile în sân… Am fi căutat să pătrundem în palat.

— Am fi intrat – îl asigură Cervantes.

— Şi ce-ar fi urmat? Îi întrebă Pardaillan, cu un licăr de veselie în ochi.

— Am fi aflat ce s-a întâmplat cu dumneavoastră… Iar în cazul când aţi fi fost arestat, am fi căutat să vă eliberăm… Am fi dat chiar foc palatului, nu-i aşa, domnule de Cervantes?

Cervantes aprobă cu gravitate.

Pardaillan îşi goli paharul dintr-o sorbitură, semn că nu voia să arate cât de tulburat şi spuse cu aerul acela naiv şi zeflemitor pe care-l avea în momentele sale de bună dispoziţie… sau de emoţie:

— Dar, dragul meu, în cazul ăsta aş fi ars şi eu!

— Aşa-i! exclamă don Cezar cu totul surprins. Nu ne-am gândit deloc la asta.

— Şi apoi, ce idee năstruşnică! … Să veniţi să mă căutaţi în palat… e cea mai mare nebunie pe care aţi fi putut s-o faceţi.

— Trebuia, deci, să vă părăsim? se indignă El Torero.

— N-am spus asta… Dar să pătrunzi în palat ca să mă scapi, ei, drăcie bombăni Pardaillan.

Şi, adresându-se lui Cervantes, continuă:

— Spuneţi-mi, dragul meu, ce credeţi, sunt viu sau mort?

Cervantes şi don Cezar schimbară între ei priviri pe furiş.

— Ce întrebare mai e şi asta? făcu Cervantes.

— Totuşi, răspundeţi-mi – stărui Pardaillan zâmbind.

— Mi se pare că sunteţi foarte viu, ce naiba! … Dovadă, găina asta pe care, aşa cum văd, nu mai aveţi mult ca s-o daţi gata.

— Ei bine, greşiţi – spuse cu răceală Pardaillan. Eu sunt mort… sau, mai curând, sunt un cadavru viu… Dovadă faptul că azi-dimineaţă, ţintuit între patru scânduri, aşa cum scrie la carte, am asistat la slujba propriei mele înmormântări, după care am fost coborât de-a binelea în groapă… Dar ce-i cu tine, Juana, micuţa mea? întrebă el, văzând că, ascultând povestirea lui, fata hangiului scăpă din mână o sticlă cu vin bun, care se sparse cu zgomot pe dalele patio-ului.

— Vai! oftă Juana, roşie, desigur, de ruşine din pricina neîndemânării ei. E chiar adevărat ce spuneţi, domnule cavaler?

— Ce anume, copila mea?

— Că astăzi aţi fost îngropat de viu?

— La fel de adevărat, frumoaso, pe cât e de adevărat că va trebui să aduci o altă sticlă în locul celei pe care ai spart-o… şi paguba-i mare, căci licoarea asta minunată e făcută ca s-o bem şi să ne dea puteri şi nu ca să spălăm cu ea dalele acestei curţi.

— E îngrozitor – bâigui Juana, care, sub privirea pătrunzătoare a cavalerului, roşea din ce în ce mai tare.

Cervantes şi don Cezar nu se putură împiedica să nu se-nfioare.

— E într-adevăr îngrozitor! murmură Cervantes.

Iar don Cezar întrebă, plin de îngrijorare:

— Şi aţi scăpat de acolo?

— Fără îndoială… deoarece mă aflu aici!

— Aşadar, de aceea eraţi atât de palid? întrebă Cervantes.

— Păi, se-nţelege, prietene, când eşti mort…

— Maica Domnului! murmură Juana, făcându-şi semnul crucii.

— Nu mai tremura aşa de tare, micuţă Juana. Sunt pe cât de mort, pe atâta de viu… de vreme ce sunt un mort-viu…

În faţa unei explicaţii atât de înspăimântătoare, dată pe un ton atât de liniştit, Juana socoti că e mai bine să bată repede în retragere şi se refugie în bucătărie, fără să mai aştepte altceva, în timp ce Cervantes, pe cât de mişcat pe atâta de intrigat, spunea:

— Lămuriţi-ne, cavalere, după aerul dumneavoastră înţeleg că de-abia aţi scăpat dintr-o aventură teribilă!

— Ei, drace! Ce-aţi vrea să vă mai spun în plus? După ce am trecut prin cavoul morţilor-vii unde am fost vârât într-un coşciug, cam fără voia mea, se-nţelege, am fost îngropat! Nu cunoaşteţi acest cavou al morţilor-vii? … E o invenţie a monseniorului Espinosa, pe care aş vrea ca Dumnezeu să mi-l ţină în viaţă până în ziua când îi voi spune cele câteva cuvinte pe care ard să i le spun… Dar astea sunt poveşti de pe lumea cealaltă… Mai bine turnaţi-mi să beau şi spune-mi, don Cezar, cum de-ai intervenit tocmai la ţanc, făcând să se abată lovitura de pumnal a lui Bussy-Leclerc?

— Al dracului om! murmură Cervantes. Nu-i chip să-i smulgi decât prin frânturi de fraze adevărul asupra aventurilor sale.

Cât despre don Cezar, se mulţumi să răspundă.

— Aşa cum v-am mai spus, domnule, fiind neliniştit, n-aveam astâmpăr să stau locului. În timp ce domnul de Cervantes căuta un mijloc care să ne permită să vă smulgem din ghearele inchizitorului, eu m-am aşezat în faţa porţii din afară a patio-ului. De acolo l-am văzut pe omul acela aruncându-se asupra dumneavoastră Şi, nemaiavând timpul să-l opresc, am strigat că să vă previn de primejdie.

Pardaillan păru o clipă absorbit de degustarea unui tort delicios. Dar, deodată, ridicându-şi capul, spuse:

— Dar n-o văd pe logodnica dumitale, preafrumoasa Giralda!

— Giralda a dispărut de ieri, domnule.

Pardaillan puse jos paharul pe care tocmai se pregătea să-l ducă la gură şi spuse, privind cu luare-aminte faţa zâmbitoare a tânărului:

— Drace! … Spui asta pe un ton destul de calm! Mărturisesc că mă surprinde tonul acesta la un îndrăgostit.

— Domnule – răspunse El Torero continuând să zâmbească – nu e ceea ce credeţi. Ştiţi, domnule cavaler, Giralda se încăpăţânează să nu părăsească Spania.

— Nu e cel mai înţelept lucru – zise Pardaillan – şi sunt de părere că ar trebui s-o convingi să fugă cât mai repede. Te rog să mă crezi, aerul acestei ţări este neprielnic pentru dumneata, ca şi pentru ea.

— Asta îmi tot bat gura să-i spun şi eu – se amestecă în vorbă Cervantes, ridicând din umeri. Dar tinerii fac întotdeauna după capul lor.

— Pentru că aici nu e vorba de un simplu capriciu al unei femei tinere, aşa cum păreţi să credeţi – replică pe un ton serios don Cezar. Giralda, ca şi mine, nu şi-a cunoscut niciodată tatăl şi nici mama. Or, de câtva timp, a aflat că părinţii ei trăiesc şi crede că le poate da de urmă.

Şi, cu un accent sfâşietor, adăugă:

— Căldura căminului, îmbărbătarea pe care ţi-o dau mângâierile mamei, iată suprema fericire pentru cei care, aidoma nouă, nu le-am cunoscut niciodată. Poate că au fost părăsiţi cu bună ştiinţă, poate că părinţii aceştia pe care ei doresc fierbinte să-i cunoască sunt nişte nemernici care-i vor respinge cu ură… n-are importanţă, ei îi caută totuşi, cu riscul de a-şi zdrobi inima… Giralda caută… şi cum aş putea s-o împiedic, când şi cu aş căuta, ca şi dânsa… dacă n-aş şti, vai că cei cărora nu le cunosc nici măcar numele nu mai sunt în viaţă!

— Drace! Făcu Pardaillan, mişcat fără voia lui. Într-adevăr… Dar de ce nu o ajuţi pe logodnica dumitale în căutarea ei?

— Giralda e cam sălbatică, e ţigancă, ştiţi şi dumneavoastră, sau cel puţin a fost crescută de ţigani. Are ideile ei şi felul ei de a se purta. Nu spune decât ceea ce vrea ea cu adevărat să spună… chiar şi mie… Am înţeles din spusele ei că e convinsă că cercetările nu pot fi duse la bun

sfârşit decât dacă le întreprinde personal. Cât despre dispariţia ei, nu mă nelinişteşte, pentru că a mai dispărut de câteva ori în acest fel. Ştiu că urmăreşte o pistă… De ce s-o împiedic? Mâine poate că voi vedea întorcându-se cu o dezamăgire în plus… şi mă voi strădui s-o consolez.

Pardaillan îşi aminti că Espinosa îi propusese să-l ucidă pe El Torero şi se întrebă dacă această dispariţie a ţigăncii nu ascundea vreo capcană pregătită fiului lui don Carlos.

— Eşti sigur – întrebă el – că Giralda lipseşte din voia ei şi în scopul de care mi-ai vorbit? Eşti convins că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut?

— M-a anunţat chiar ea. Urma să lipsească o zi sau două. Dar – continuă don Cezar cu un început de nelinişte – ce credeţi dumneavoastră?

— Nimic – spuse Pardaillan – de vreme ce logodnica dumitale te-a anunţat chiar ea… Numai că, dacă până mâine dimineaţă n-o vei revedea, urmează-mi sfatul: vino la mine, fără să mai pierzi nici o clipă şi o vom căuta împreună.

— Domnule, mă înspăimântaţi.

— Nu te tulbura peste măsură – spuse Pardaillan cu calmul său obişnuit. Să aşteptăm ziua de mâine.

Şi adăugă, schimbând subiectul:

— E adevărat că vei lua parte la corrida?

— Da, domnule – răspunse don Cezar cu ochii scăpărători parcă adumbrindu-se.

— Nu s-ar putea să nu iei parte?

— Cu neputinţă, domnule – răspunse El Torero pe un ton categoric.

Şi, ca pentru a se scuza, adăugă cu un glas ciudat:

— Regele mi-a făcut deosebită cinste de a-mi cere să fiu acolo… Maiestatea sa a împins insistenţele sale atât de departe, încât mi-a trimis vorbă în repetate rânduri şi mi-a amintit că se bizuie pe prezenţa mea în arenă… Vedeţi bine, deci, că nu pot da înapoi!

— Aha! exclamă Pardaillan, făcând unele presupuneri. Va să zică o asemenea stăruinţă e ceva neobişnuit.

— Sigur, domnule… De aceea onoarea pe care mi-o face maiestatea sa e cu atât mai preţioasă – răspunse don Cezar, pe un ton de o ironie mişcătoare.

Pardaillan îl privi o clipă drept în ochi şi apoi se uită la Cervantes, care clătina din cap gânditor. Apoi, aplecându-se deasupra mesei, spuse aproape în şoaptă:

— Ascultă, de mai multe ori am observat la dumneata o ciudată emoţie când vorbeşti despre rege… Ai fi în stare să juri că nu ai vreun resentiment împotriva maiestăţii sale Filip?

— Nu! răspunse categoric don Cezar. N-aş face un asemenea jurământ… îl urăsc pe omul ăsta! Mi-am jurat că nu va muri decât de mâna mea… şi aţi văzut că ştiu să-mi ţin jurămintele.

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton pătimaş, care vădea cât se poate de limpede o hotărâre de neînduplecat.

— Fatalitate! murmură Cervantes ridicând mâinile spre cer. Bunicul şi nepotul îşi doresc unul altuia o moarte cumplită!

„Drace! îşi spuse Pardaillan. Iată un lucru care are darul să înrăutăţească şi mai mult situaţia.” Şi, cu glas tare:

— Şi-mi spui ăsta mie, deşi mă cunoşti abia de câteva zile! … Admir încrederea pe care mi-o arăţi, mai ales dacă ea se manifestă la fel faţă de toată lumea… numai că, dacă aşa stau lucrurile, n-aş da doi bani pe pielea dumitale.

— Vă rog să nu credeţi că aş fi în stare să vorbesc cu primul venit despre chestiunile mele intime – protestă Torero. Am fost crescut într-o atmosferă de mister şi de trădare. La vârsta când alţii trăiesc fericiţi şi fără griji, n-am cunoscut decât nenorociri şi catastrofe şi am fost silit să rătăcesc prin ganaderias sau prin munţi, ascunzându-mă ca un criminal şi având drept însoţitor şi stăpân pe un ganadero, pe care-l credeam tatăl meu şi care era omul cel mai tăcut şi cel mai bănuitor cu putinţă. Am învăţat, deci şi

eu să fiu neîncrezător şi să tac. N-am spus nimănui, nici măcar domnului Cervantes, care e un prieten încercat, ceea ce vă spun acum dumneavoastră, deşi vă cunosc abia de câteva zile.

— De ce tocmai mie? întrebă Pardaillan, cu figura lui cea mai nevinovată.

— Ştiu şi eu? zise don Cezar cu o tinerească încredere. Poate că din cauza bunătăţii pe care v-am desluşit-o în ochii totuşi atât de ironici. Poate că din cauza generozităţii sau a strălucitei dumneavoastră vitejii? Mi se pare că vă cunosc dintotdeauna. O pornire irezistibilă mă atrage către dumneavoastră şi încerc un sentiment făcut din încredere, respect şi afecţiune, aşa cum nu l-am încercat niciodată, pentru nimeni, aşa cum trebuie să fie, mi se pare, sentimentul pe care-l ai pentru un frate mai mare… Scuzaţi-mă, domnule, poate că vă plictisesc, dar e pentru prima oară când am destulă încredere în cineva ca să pot vorbi astfel, cu sufletul deschis.

„Sărman prinţişor!” murmură Pardaillan mişcat, în timp ce Cervantes spunea pe un ton grav:

— Cei ca dumneata, don Cezar, înzestraţi cu o bunătate şi o sinceritate atât de curată, sunt nişte fiinţe deosebite, copleşite de imensa haită a fiarelor pe două picioare care se numesc oameni şi care, socotindu-le pe celelalte nişte monştri, le hăituiesc neîncetat şi fără cruţare, râvnind să le sfâşie cu dinţii. E drept că, aceste victime ale ferocităţii omeneşti, fiind călăuzite de un instinct misterios şi sigur, să se recunoască între ele dintr-o privire, în aşa fel încât cele mai slabe să se poată bizui pe cele mai puternice. Ceea ce te face să te simţi la largul dumitale şi în siguranţă alături de domnul Pardaillan, pe care abia l-ai cunoscut, este faptul că ai recunoscut în persoana lui un monstru asemănător dumitale. Şi întrucât, printr-o excepţie care se produce foarte rar, el este şi o forţă capabilă să ţină piept haitei dezlănţuite, ai căutat, firește, instinctiv, fără să-ţi dai seama, sprijinul lui.

— Poetule – spuse Pardaillan cu un aer gânditor – vorbele dumneavoastră mi se par destul de adevărate. Numai că aţi fi putut adăuga că şi dumneavoastră înşivă faceţi parte din această cinstită societate a monştrilor hărăziţi să fie înghiţiţi de haita fiarelor. Dar, la dracu', societatea aceasta nu e chiar atât de numeroasă pentru ca dumneavoastră să aveţi dreptul s-o lipsiţi de un membru mult mai valoros decât vrea el însuşi să se considere. Cât despre dumneata, don Cezar, îţi voi spune că, dacă şi eu am învăţat să fiu neîncrezător, ştiu din experienţă cât e de greu să trăieşti mereu închis în tine. De aceea îţi spun: vorbeşte, descarcă-ţi sufletul, te vei simţi eliberat… fără să mai punem la socoteală că am fi, poate, în măsură, să-ţi venim în ajutor. Mai întâi de toate, ce ştii despre familia dumitale?

— Nimic, domnule… sau foarte puţin. Ştiu că tatăl şi mama mea sunt morţi şi totul mă face să cred că erau dintr-o familie ilustră.

— Dacă e aşa şi probabil că e aşa – spuse Cervantes, nu trebuie să regreţi prea mult această familie. Vezi dumneata, vitregia vieţii formează caractere puternice, ca al dumitale şi că al domnului cavaler. Crescut în mijlocul unei familii bogate, puternice, celebre, ai fi făcut, probabil, parte din haita fiarelor de care vorbeam şi poate că acum ai lupta împotriva acestei familii ca împotriva unui duşman înverşunat pentru vreo bucată de pământ, pentru vreun titlu, pentru nişte fleacuri. Ceea ce ţi se pare acum a fi o nenorocire, s-ar putea să fie, de fapt, o mare fericire.

— Se prea poate, domnule. Mărturisesc că mi-am spus nu o dată ceea ce tocmai spuneaţi dumneavoastră. Dar asta nu face că durerea şi regretele mele să fie mai mici.

— Cum ai aflat despre moartea părinţilor dumitale? întrebă Pardaillan. Cum au murit ei? Eşti absolut sigur că n-ai fost înşelat în privinţa asta, cu voie sau fără voie?

El Torero clătină din cap cu tristeţe:

— Deţin aceste informaţii de la acel ganadero care m-a crescut şi sunt foarte sigur că el nu m-a minţit. De altfel, de

ce ar fi făcut-o? Cunoştea în toate amănuntele istoria familiei mele, iar dacă n-a vrut niciodată să-mi dezvăluie anumite lucruri, ca, de pildă, numele părinţilor mei, e pentru că adesea îmi repeta: „în ziua în care se va afla de existenţa ta, vei fi lăsat, poate, în viaţă, dacă nu vei şti nimic despre familia din care te tragi. Dar dacă se va bănui că-ţi cunoşti numele, vei fi un om mort!”

— Cum se face că omul acesta, care pretindea că dezvăluirea secretului naşterii dumitale ţi-ar fi fatală, a consimţit totuşi să-ţi dezvăluie unele amănunte pe care ar fi fost cu mult mai uman să nu ţi le facă cunoscute?

— Pentru că – răspunse El Torero pe un ton grav – el socotea că prima îndatorire a unui fiu este să răzbune moartea părinţilor săi. Şi de aceea mi-a spus şi mi-a repetat că, la puţină vreme după naşterea mea, tatăl şi mama mea au murit de moarte violentă, asasinaţi de Filip, regele Spaniei… înţelegeţi acum de ce am spus şi repet că omul acesta nu va muri decât de mâna mea?

— Înţeleg, într-adevăr – răspunse Pardaillan, neştiind ce să mai zică sau ce să facă pentru a-l abate pe tânăr de la o asemenea crimă monstruoasă. Dar, ia seama! Cine-ţi garantează că regele e vinovat? Cine-ţi garantează că nu vei comite, poate chiar dumneata, crezând că-ţi răzbuni familia, o crimă şi mai monstruoasă decât asasinatul de care-l învinovăţeşti pe rege?

Don Cezar îl privi o clipă pe Pardaillan drept în faţă, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în adâncul gândurilor lui. Dar Pardaillan îşi luase acea înfăţişare de nepătruns ce nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce simţea cu adevărat. Nereuşind să citească adevărul, Torero avu un gest de mânie şi spuse cu o voce surdă, tremurătoare, stăpânindu-şi emoţia:

— Gândul că un om ca dumneavoastră mă poate socoti în stare de un act monstruos îmi este de nesuportat. Am să vă spun aşadar ceea ce ştiu. Şi apoi veţi judeca dacă am sau nu dreptul să-i răzbun pe ai mei.

Tânărul îşi adună o clipă gândurile apoi spuse pe nerăsuflate:

— Tatăl meu a fost arestat din ordinul regelui, închis într-o temniţă, supus la cazne şi, în cele din urmă, omorât fără judecată, numai la bunul plac al regelui, cum spuneţi dumneavoastră în Franţa. Mama mea a fost răpită, închisă într-o mănăstire, unde a şi murit, otrăvită, la câteva luni după răpirea ei… Tatăl şi mama mea aveau cam aceeaşi vârstă pe care o am eu astăzi. Eu însumi, pe atunci încă în leagăn, îmi datorez viaţa milei unui servitor, care m-a luat cu el şi m-a ascuns atât de bine, încât a reuşit să mă ferească de ura necruţătoare a regalului călău al familiei mele. Averea părinţilor mei era considerabilă. Regele, din asasin ce era, deveni şi hoţ şi puse mâna pe bogăţiile ce ar fi trebuit să-mi aparţină.

Fiul lui don Carlos se întrerupse un moment ca să-şi treacă mâna pe fruntea-i năduşită. Şi în timp ce Pardaillan şi Cervantes se priveau consternaţi, el continuă, pe un ton din ce în ce mai aspru şi muşcător:

— Ce crimă comisese tatăl meu? Era oare vreun duşman declarat al politicii regelui? Sau vreun instigator la tulburări şi revolte? Sau, în fine, vreun criminal periculos, care punea la cale uciderea regelui? … Nimic din toate astea… Tata găsise în mama mea o femeie pe care o adora şi care-i răspundea cu multă dragoste. Regele s-a îndrăgostit nebuneşte de femeia supusului său… Obişnuit să-şi vadă curtenii înjosindu-se până la cea mai abjectă slugărnicie, regele a crezut că şi de data asta se va întâmpla la fel. El a avut nesocotinţa de a-şi face cunoscută dorinţa, socotind că soţul se va simţi onorat de a-i pune la dispoziţie soţia… S-a lovit însă de o rezistenţă pe care n-au putut-o slăbi nici rugăminţile, nici ameninţările. Şi atunci, gelozia împingându-l până la crimă, ademenitorul de rang mare, banditul încoronat ordonă arestarea aceluia pe care-l considera ca pe un rival norocos şi, ca să se răzbune, a

poruncit să fie torturat, iar, în cele din urmă, omorât, socotind că după moartea soţului soţia îi va ceda…

Dar se întâmplă că aceste socoteli mârşave au fost dejucate de fidelitatea soţiei faţă de amintirea soţului ucis mişeleşte… Atunci iubirea regelui se transformă într-o ură turbată: nereuşind să înfrângă rezistenţa mamei mele, regele hotărî ca ea să fie otrăvită. Ura lui sălbatică se întinse şi asupra copilului nefericitelor sale victime şi aş fi fost şi eu ucis dacă, aşa cum v-am mai spus, n-aş fi fost răpit şi ascuns de un servitor credincios.

Don Cezar tăcu şi rămase pe gânduri. Iar Pardaillan, care-l privea cu un aer înduioşat, se gândea:

„Bietul de el! … Dar ce interes a putut avea acel „servitor credincios” să-i combine această neverosimilă poveste care, pe alocuri, atinge în mod periculos îngrozitorul adevăr?”

Don Cezar spuse, ridicându-şi privirea inteligentă şi pătrunzătoare:

— Mai socotiţi şi acum că răzbunarea morţii părinţilor mei ar fi o crimă monstruoasă?

Capitolul 20
Casa dintre chiparoşi

Pardaillan căuta un mijloc de a evita răspunsul la o întrebare atât de spinoasă, când fu scos din încurcătură prin sosirea unui personaj care le întrerupse pur şi simplu conversaţia.

Era o fărâmă de om, negru ca o cârtiţă, uscat ca un vrej, cu o mutră isteaţă, cu nişte ochi vii şi deosebit de mobili. Nu-i dădeai mai mult de 12 ani. Nu mai înalt decât masa pe care îşi puse pumnii micuţi, se aşează în faţa lui don Cezar şi aşteptă într-o atitudine demnă.

— Ei bine, El Chico23, ce s-a întâmplat? întrebă încet tânărul.

— E în legătură cu Giralda – răspunse omuleţul m în doi peri.

— I s-a întâmplat ceva? întrebă neliniştit El Torero.

— Răpită! …

— Răpită?! … repetară într-un glas cei trei bărbaţi.

În aceeaşi clipă toţi trei fură în picioare şi cum don Cezar, doborât de această veste neaşteptată, rostită cu atâta brutalitate, rămase mut de uimire, Pardaillan, dând masa la o parte, îi spuse:

— Hai, să nu ne pierdem cu firea şi s-o luăm metodic!

Şi adresându-se lui El Chico, care aştepta în poziţia plină de demnitate pe care şi-o luase, îl întrebă:

— Tu spui, piciule, că Giralda a fost răpită?

— Da, domnule.

— Când?

— Acum vreo două ore.

— Unde?

— A trecut pe la Puerta de las Atarazanas.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Păi, am văzut-o cu ochii mei!

— Povesteşte ce-ai văzut.

— Uite, domnule: întârziasem în afara zidurilor şi mă grăbeam să ajung înainte de închiderea porţilor, când am văzut, nu departe în faţa mea, o umbră care se grăbea şi ea către oraş: era Giralda.

— Eşti sigur de asta?

El Chico zâmbi, ca unul ce se pricepea.

— Păi, am ochi buni! spuse el. Şi chiar dacă n-aş fi recunoscut-o, care alta decât Giralda l-ar fi chemat în ajutorul ei pe El Torero? …

— Ea m-a chemat?

— Când s-au repezit oamenii aceia asupra ei, a strigat: „Cezar! Cezar! Ajutor!” Apoi ei i-au aruncat o mantie pe cap… şi au luat-o cu dânşii.

— Cine sunt oamenii aceia? Îi cunoşti, piciule?

El Chico avu din nou zâmbetul lui de om atot-ştiutor şi spuse cu laconismul acela ce-l scotea din sărite pe deznădăjduitul amorez:

— Don Centurion.

— Centurion! exclamă don Cezar. Destrăbălatul ăla afurisit va muri de mâna mea!

— Cine-i Centurion ăsta? întrebă Pardaillan fără a-l slăbi nici o clipă din ochi pe omuleţ, care, de altfel, nu părea deloc să se sinchisească de el.

— Agentul acela al Inchiziţiei, pe care l-aţi zvârlit afară ieri – spuse Cervantes.

— Caraghiosul ăla a turbat, va să zică?!

— Se ştie prea bine pentru cine lucrează ticălosul – murmură Cervantes.

— Pentru cine?

— Pentru don Almaran, supranumit Barba Roja.

— Barba Roja? … Colosul ăla care e totdeauna în preajma regelui?

— Chiar el! … îl cunoaşteţi, cavalere?

— Oarecum – răspunse Pardaillan, zâmbind uşor.

Şi în sinea lui se gândi: „Al dracului să fiu dacă nu e Espinosa la mijloc! … În fine, sunt aici şi voi veghea asupra acestui prinţişor care mi-a devenit drag”.

Între timp, don Cezar continua să-l descoase pe omuleţ:

— Iar tu, El Chico, ce-ai făcut când i-ai văzut pe oamenii aceia răpind-o pe Giralda?

— I-am urmărit… de departe… Păi, noi îl iubim pe El Torero!

— Ştii cumva unde au dus-o?

— Păi, n-aş fi venit să vă caut dacă n-aş fi ştiut! zise El Chico, ridicând din umeri.

— Bravo, Chico! … Condu-mă!

Şi, fără să mai aştepte, don Cezar se îndreptă spre uşă.

— O clipă! strigă Pardaillan, punându-i-se în cale. Avem tot timpul, ce dracu’!

Şi, văzând că Don Cezar, deşi tremurând de nerăbdare, nu îndrăznea să i se împotrivească, îi spuse cu bunătate:

— Ai încredere în mine, n-o să-ţi pară rău.

— Cavalere, am toată încrederea în dumneavoastră, dar… vedeţi în ce stare mă aflu!

— Puţină răbdare, zău… Dacă tot ce ne-a povestit prichindelul ăsta e adevărat, îmi iau întreaga răspundere… Doar n-o să ne vârâm cu capul înainte în cine ştie ce capcană!

— Cum, aţi fi de acord? …

Pardaillan ridică dispreţuitor din umeri.

— Îndrăgostiţii ăştia sunt cu toţii nişte proşti – îi spuse el lui Cervantes, care se mulţumi să dea din cap aprobator.

— Va să zică, piciule – continuă cavalerul, adresându-se lui El Chico – ai văzut cum a fost răpită Giralda, i-ai urmărit pe cei care au răpit-o, ştii unde au dus-o şi ai alergat să-i spui toate astea lui don Cezar.

— Da, domnule!

— Bine. Dar, ia spune-mi, de unde ştiai tu că don Cezar se află aici?

El Chico păru că şovăie puţin, ceea ce nu scăpă privirii agere a cavalerului.

— Păi – răspunse el – m-am dus la dumnealui acasă şi mi s-a spus: „Trebuie să fie la Hanul Turnului”. Şi am venit aici, poftim!

Şi, ca şi cum ar fi ghicit gândul cavalerului, adăugă:

— Dacă domnia-voastră ţineţi la don Cezar, veniţi eu el. Apoi, către Cervantes, care nu scotea nici o vorbă: Şi dumneavoastră, domnule… şi toţi prietenii dumneavoastră… toţi pe care-i aveţi… Acum, că a pus mâna pe Giralda, don Centurion n-o va lăsa fără să-şi arate puţin colţii… Un câine de soi nu-şi lasă osul fără să-l apere! Va fi bătaie, se vor da lovituri… Iar eu n-am chef de aşa ceva. Vă pot conduce la casa cu pricina şi apoi rămân slujitorul dumneavoastră, dar nu mă mai bag. Ce vreţi să fac, sărăcuţul de mine! … Sunt prea mic!

El Chico părea sincer şi, într-adevăr, trebuie că era. Ascultându-i vorbele, Pardaillan îşi spunea:

„Dac-ar fi la mijloc vreo capcană, cei care au întins-o n-ar fi avut, desigur, naivitatea să-i recomande lui don Cezar să vină însoţit. Dimpotrivă, ar fi încercat, să-l atragă numai pe

el. Afară de cazul...”. Şi adresându-se lui El Chico, îl întrebă:

— Crezi că Giralda e păzită de mulţi?

— Staţi să vedem! ... Sunt, mai întâi, cei patru care au răpit-o. Apoi e don Centurion... De ăştia sunt sigur. I-am văzut intrând şi n-au mai ieşit... Mă gândesc că trebuie să mai fie şi alţi câţiva ascunşi prin casă... dar nu pot nici să afirm cu tărie şi nici să vă spun cu precizie. Ascultaţi! Cred că vă daţi seama că nu mi-am pus viaţa în primejdie că să vizitez cocioaba aia.

— Să mergem! Hotărî brusc Pardaillan.

El Chico porni imediat spre uşă.

La un semn al lui Pardaillan, Cervantes veni în stânga toreadorului, în timp ce cavalerul trecea în dreapta lui. Pardaillan era ferm convins că, dacă era vorba de vreo capcană, ea era îndreptată împotriva lui don Cezar. Nici o clipă nu-i trecu prin minte că cel vizat putea fi chiar el.

Nici lui Cervantes nu-i trecu prin minte aşa ceva.

În aceste condiţii, unica lor grijă era să-l apere pe fiul lui don Carlos, singurul dintre ei care era ameninţat. Cât despre don Cezar, el nici nu se ducea cu gândul aşa de departe. Giralda era în pericol, iar el alerga în ajutorul ei. Altceva, nu mai exista pentru tânărul îndrăgostit. Cerul, atât de senin în urmă cu două ore, se întunecase şi acum nori grei acopereau în întregime luna. Odată ieşiţi din curtea hanului, se pomeniră aşadar în plină noapte întunecoasă.

— Încotro ne duci, El Chico? întrebă don Cezar.

— La casa dintre chiparoşi.

— Bine, ştiu unde! ... Mergi înainte, noi te urmăm.

Fără să mai spună nimic, El Chico trecu în fruntea micii trupe şi o porni cu pas apăsat.

În timp ce mergea cu ochii la pândă, cu auzul încordat, lângă El Torero pe care-l ţinea prieteneşte de braţ. Pardaillan întrebă în şoaptă:

— Eşti sigur de copilul ăsta?

— Ce copil, domnule? … El Chico?

— Da. Desigur.

— Păi. El Chico nu-i un copil. Are douăzeci de ani ar fi, poate şi mai mult. În ciuda staturii sale minuscule, e totuşi un bărbat foarte bine legat, aşa cum aţi putut observa. N-are nici un beteşug. E un pitic, un pitic drăguţ, dar un bărbat în lege! Să nu cumva să-i spuneţi că e un copil, e foarte sensibil în privinţa asta şi n-ar înţelege de glumă.

— Aha! E un bărbat! … Cu atât mai rău! Pe toţi dracii! Aş fi preferat să fie un copil! …

— De ce?

— Nimic… o idee de-a mea… Dar, în sfârşit, bărbat sau copil, cine e piticul ăsta? De unde-l cunoşti? Eşti sigur de el?

— Mărturisesc că nu ştiu cine e… Nimeni nu ştie. Nici măcar el. I se spune El Chico din pricina staturii sale… De unde-l cunosc? Fiind prea firav ca să se îndeletnicească cu vreo meserie, pe care, de altfel, nimeni nu şi-a bătut capul să-l înveţe, rătăceşte pe străzile oraşului şi trăieşte şi el cum poate, din pomeni. Când îl întâlnesc, îi dau câţiva reali şi atunci e fericit ca un rege. Într-o zi i-am luat apărarea împotriva unei bande de puşlamale care-l băteau. De atunci mi-a arătat întotdeauna oarecare simpatie. Dacă e devotat? Cred că da… totuşi, n-aş băga mâna-n foc.

— În sfârşit – murmură Pardaillan – să mergem mai departe, vom vedea ce se va mai întâmpla.

Restul drumului se desfăşură în tăcere. Pardaillan rămase tot timpul în gardă şi se miră văzând că nu se produsese încă un atac, când El Chico se opri, în sfârşit, în faţa uşii din mijloc a casei dintre chiparoşi.

— Aici e! şopti el.

„La urma urmelor – se gândi Pardaillan – poate că m-am înşelat! … Prea sunt neîncrezător, zău aşa!”

În dreptul porţii se afla o bornă, chiar lângă zid, ca să-l ferească de stricăciuni.

El Chico o arătă celor trei bărbaţi, spunându-le pe nerăsuflate:

— Uitaţi, e destul de uşor!

Pardaillan măsură din ochi înălţimea bornei şi zâmbi: escaladarea zidului, de pe o asemenea treaptă, era o nimica toată.

El Chico continuă:

— Ocoliţi aleile, căci pietrişul face zgomot, umblaţi pe gazon. Cu puţină iscusinţă, puteţi izbuti fără nici o bătălie. Ar fi de preferat, căci nu sunteţi decât trei! … Desigur că cei dinăuntru dorm… Giralda, însă, nu doarme… Eu vă aştept aici şi, dacă se iveşte vreo primejdie, vă anunţ fluierând aşa:

Şi omuleţul lăsă să se audă un fluier care imita perfect ţipătul unui huhurez.

— De ce nu vii cu noi? îl întrebă Pardaillan, poate cu un rest de neîncredere.

El Chico schiţă un gest de spaimă.

— Nu – zise el cu vioiciune – nu intru acolo. Păi, ce-o să mă fac eu dacă voi o să vă bateţi? V-am condus, restul vă priveşte, asta e!

Don Cezar, care se grăbea să treacă de partea cealaltă a zidului, îi întinse portofelul, spunându-i:

— Ia asta, El Chico. Dar nu mă socotesc achitat faţă de tine cu atât de puţin. Orice s-a întâmpla, de aici înainte voi avea grijă de tine.

El Chico şovăi o clipă, apoi luă portofelul spunând:

— Mi-am şi primit plata, domnule… Dar trebuie totuşi să trăiesc, asta-i!

— De ce spui că ţi-ai şi primit plata? îl întrebă Pardaillan, simţind o intonaţie ciudată în răspunsul omuleţului.

Acesta îi răspunse pe tonul cel mai natural:

— Am spus că mi-am şi primit plata pentru că sunt mulţumit că i-am făcut un serviciu lui don Cezar.

Părăsindu-l pe micul lor ghid, cei trei bărbaţi se urcară pe bornă şi escaladară în grabă zidul, de pe care săriră în

grădina casei dintre chiparoşi.

Don Cezar vru să se repeadă imediat, dar Pardaillan îl reţinu, spunându-i:

— Uşurel, uşurel… Să nu ne expunem la o nereuşită, grăbindu-ne prea tare. E momentul să acţionăm cu prudenţă şi, mai ales, în tăcere. Trec eu primul, ca cercetaş, dumneata, don Cezar, după mine, iar dumneavoastră, domnule de Cervantes, veţi încheia coloana. Să nu ne pierdem din ochi. Şi acum, să nu se mai audă nici o vorbă.

În ordinea pe care o stabilise, Pardaillan începu să înainteze cu prudenţă (evitând aleile acoperite cu nisip, aşa cum îi recomandase pe bună dreptate El Chico) spre aripa ce se afla în faţa lui.

Uşile şi ferestrele erau închise. Nu se vedea nicăieri nici o geană de lumină. În partea asta totul părea cufundat într-un somn adânc.

Pardaillan înconjură casa şi ajunse la aripa cealaltă, la fel de întunecată şi tăcută ca şi prima. Merse mai departe şi ajunse la cea de-a treia aripă a casei.

De aici, printr-o fereastră de la parter situată chiar în colţ, străbătea un fir de lumină printre nişte obloane care nu erau bine trase.

Pardaillan se opri.

Până în clipa aceea, totul i se păruse că decurge cum nu se poate mai bine. Acum se punea problema de a ajunge la fereastră şi de a vedea ce se petrece înăuntru.

Pardaillan le arătă fereastra celor doi tovarăşi ai săi şi, fără să scoată o vorbă, îşi continuă drumul, dublându-şi atenţia.

Totul părea să le fie prielnic. Călcau pe o iarbă deasă care înăbuşea zgomotul paşilor şi mergeau de-a lungul a numeroase desişuri, îndărătul cărora le-ar fi fost uşor să se ascundă în caz de primejdie.

Pardaillan ocoli un desiş care se afla la câţiva paşi de fereastră. Don Cezar şi Cervantes îl urmară, unul după altul şi nu observară nimic neobişnuit. Odată trecuţi de desişul

acesta, nu le mai rămânea decât să străbată o mică peluză ce se întindea până sub fereastră.

În spatele lui Cervantes, din mijlocul desişului, unde nu observară nimic neobişnuit, se iviră deodată nişte umbre. Acestea se târâră mai întâi în linişte, apoi se ridicară brusc, executând într-o perfectă unitate de mişcări, următoarea manevră:

Două mâini îl apucară de gât pe scriitor şi-i înăbuşiră strigătul pe care era gata să-l scoată. Trântindu-i o mantie pe cap, îl înfăşurară strâns în ea cu repeziciune, mai-mai să-l sufoce. Nişte braţe vânjoase îl apucară de mâini şi de picioare, îl ridicară ca pe un fulg şi înainte ca Cervantes să-şi dea seama ce i se întâmplase, îl târâră în desiş.

Toate acestea se petrecură cu o iuţeală fulgerătoare, fără nici un zgomot, fără nici un fel de zguduire şi fără ca Torero sau Pardaillan, care se aflau ceva mai departe, să-şi dea seama de ceva.

În desiş, una dintre umbre îi scoase cu dibăcie mantia lui Cervantes şi, înfăşurându-se în ea, porni, fără să stea pe gânduri, spre don Cezar şi Pardaillan, cu mişcări ce se sileau să le imite pe acelea ale prizonierului.

Un glas rosti poruncitor:

— Să fie dus afară, fără să i se facă vreun rău!

Şi Cervantes, pe jumătate sugrumat, se pomeni dus în afara curţii, într-un timp cu siguranţă, mai scurt decât îi trebuise ca să intre acolo.

În vreme ce Cervantes era răpit cu atâta iscusinţă, Pardaillan şi Cezar ajunseră sub fereastra luminată.

Am spus că aceasta era situată la parter. Dar era un parter destul de ridicat pentru ca un om, fie el chiar şi înalt, să nu poată ajunge până la obloane ca să arunce o privire indiscretă în interior.

În dreapta şi în stânga ferestrei se aflau doi arbuşti, plantaţi în două lăzi mari. Lui Pardaillan, care-şi petrecuse ziua zbătându-se în plasa lui Espinosa şi care avusese prilejul să-şi dea seama, pe pielea lui, cât de prevăzător era

inchizitorul, i se păru cu totul ciudat faptul că cele două lăzi se găseau tocmai acolo, sub singura fereastră luminată din toată casa aceea misterioasă.

— S-ar spune că au fost puse aici anume ca să ne uşureze treaba – bombăni el.

Dintr-o singură privire, examină obloanele şi-şi spuse:

„Ciudat! Obloanele astea par cam şubrede. Lumina trece prin nenumărate găuri şi crăpături… Drace! O fereastră atât de prost păzită, la parterul unei case care pare păzită peste tot! … Nu-mi miroase a bine…”

Dar, în timp ce Pardaillan se tot uita şi se gândea, El Torero, nerăbdător ca orice îndrăgostit, trecuse la acţiune. Adică, fără să-şi facă prea multe probleme cum îşi făcea cavalerul, trase una dintre cele două lăzi lângă fereastră, se caţără pe ea lipindu-şi ochiul de una din acele numeroase crăpături care i se păruseră suspecte lui Pardaillan şi privi înăuntru.

— E acolo! exclamă el cu voce tare, uitând de orice prudenţă.

Auzind această exclamaţie, Pardaillan privi în jurul lui. În clipa aceea, omul care se învăluise în mantia lui Cervantes se apropie prevăzător, întocmai cum ar fi făcut romancierul. Pe întuneric, Pardaillan îl luă drept Cervantes şi, nepărându-i-se nimic suspect, dintr-o săritură fu lângă don Cezar şi privi la rându-i pe fereastră, uitând dintr-o dată de toate temerile lui.

Întinsă pe un pat chiar în faţa ferestrei, Giralda părea că doarme adânc. Nu încăpea nici o îndoială că era chiar ea şi apoi îndrăgostitul nu s-ar fi putut înşela în privinţa asta.

Don Cezar şi Pardaillan se priviră şi se înţeleseră din ochi. Proptindu-se de ladă, apucară obloanele şi traseră de ele din răsputeri. Obloanele se deschiseră fără prea mare greutate şi fără nici un zgomot, ceea ce în clipa aceea era lucrul cel mai important.

Înlăturând această piedică, cei doi se aşezară cât putură mai bine pe pervaz, în aşa fel încât să poată deschide

fereastra fără zgomot, cum deschiseseră şi obloanele. În clipa aceea, o uşă se deschise şi în odaie intră un bărbat, care se apropie de Giralda şi o privi o clipă, cu o expresie pătimaşă, ce-l făcu pe don Cezar să pălească. Apoi, aplecându-se, bărbatul o luă în braţe pe fată, al cărei trup păru să se legene, moale, parcă lipsit de viaţă. Încărcat cu preţioasă-i povară, care nu părea să atârne prea greu în braţele-i vânjoase, omul se îndreptă din şale şi porni spre uşa prin care intrase.

— Repede! răcni don Cezar, izbind cu umărul în fereastră. O ia cu dânsul!

Pardaillan îşi scoase sabia, împinse şi el cât putu de tare fereastra, care se deschise cu zgomot şi sări în încăpere. În aceeaşi clipă, auzi un strigăt înfricoşător.

Când simţi că fereastra cedează sub presiunea lor, don Cezar se pregăti să sară. În aceeaşi clipă, însă, se simţi apucat de picioare şi tras îndărăt şi scoase strigătul acela auzit de Pardaillan în timp ce sărea.

Tras cu brutalitate pe pământ, El Torero fu înhăţat, imobilizat şi azvârlit afară, întocmai cum fusese şi Cervantes. Cât despre Pardaillan, el apucase să sară.

Când picioarele-i atinseră podeaua, simţi cum aceasta tremură şi se prăbuşeşte sub el şi se pomeni căzând undeva, în întuneric.

Instinctiv, întinse braţul ca să se agaţe de ceva şi, în cădere, sabia, izbindu-se de vreun obiect, îi scăpă din mână. El însuşi căzu grămadă, cu o puternică izbitură. Din fericire, adâncimea nu era mare. Cavalerul nu se lovi prea tare, dar se trezi în bezna cea mai neagră.

— Uf! oftă el. Nu mă aşteptam la o asemenea cădere!

Apoi, recăpătându-şi dispoziţia ironică, pe care o avea în anumite împrejurări, spuse:

— Mi se pare că se repetă povestea capcanelor atât de abil manevrate ale domnului Espinosa. Dar, afurisită treabă! Asta nu mai e joacă, e prea mult pentru o singură zi şi dacă în fiecare zi voi trece prin atâtea emoţii, nu va mai fi chip de

trăit… Pe legea mea, straşnică festă mi-au jucat! Nu-i mai puţin adevărat că sunt un nerod şi că e normal să mi se întâmple ceea ce mi se întâmplă. Cu alt prilej voi fi mai isteţ… dacă totuşi nu-mi voi lăsa pielea într-una din aceste capcane atât de grosolane, încât până şi un pui de vulpe nevinovat le-ar mirosi de departe, în timp ce eu intru orbeşte în ele, deşi s-ar cuveni să fiu, măcar datorită vârstei şi experienţei mele, o vulpe şireată.

După ce se dojeni şi se ocărî bine, cum obişnuia ori de câte ori cădea victimă vreunei întâmplări îngrozitoare de care se socotea numai el vinovat (în cazul de faţă, pe nedrept, pe cât se pare) pentru că nu ştiuse s-o prevadă sau s-o ocolească, se ridică, se scutură şi se pipăi.

— Bine – mormăi el – nu mi s-a rupt nimic în mine. E drept că mereu îmi lipseşte câte puţin creier, în rest, merge… Sabia mi-a sărit, probabil, sus, în cameră. Din fericire, mi-a rămas pumnalul. E puţin, dar în fine, la nevoie vom încerca să ne descurcăm şi aşa.

Şi gândind astfel, îşi duse mâna la şold ca să se încredinţeze că pumnalul era la locul lui. Constată însă că, deşi teaca era bine legată de centiron, în schimb lama dispăruse.

— Din ce în ce mai bine! Se înfurie el. Dac-ar şti tata de păţania asta, n-ar pierde ocazia să mă felicite: „Admirabil, cavalere, mi-ar spune el, iată acum te laşi şi dezarmat în tăcere, fără să pricepi nimic!” Fir-aş al dracului! Grozav mă ocroteşte soarta.

Şi tot bombănind aşa făcu, pe bâjbâite, ocolul temniţei sale. Dar asta nu dură mult.

— La naiba! mârâi el, plescăind din limbă. Nu e prea mare! Şi nici o mobilă, nici măcar nişte paie… Cum o să-mi petrec noaptea pe lespezile astea? Din fericire, sunt frânt de oboseală şi o să dorm şi aşa… Şi tavanul, la care ajung cu mâna! Cavoul ăsta seamănă, deşi e de piatră şi ceva mai mare, cu drăguţul de sicriu în care m-a închis, azi-

dimineaţă, eminenţa sa cardinalul de Espinosa. Na! Ce-o mai fi şi asta?

Tot orbecăind aşa, simţi că-i lunecă ceva pe sub picioare şi auzi un zgomot ca un foşnet uşor pe lespezi. Se aplecă şi căută, pipăind.

— Ia te uită! … Un pergament! … Dar, drace, e întuneric beznă aici… Să fie oare pentru mine? … Nu, desigur că nu, căci altfel s-ar fi făcut şi lumină, ca să-l pot citi… Atunci o fi un pergament rătăcit? Poate. Voi vedea mai târziu, căci tot nu pot face altfel…

Îşi vârî pergamentul în tunică şi începu din nou să se gândească cu glas tare:

— De fapt, cine m-a pus într-o situaţie atât de neplăcută? Espinosa? … Fausta? … Ei şi? La urma urmei, sunt prizonier şi oricare din ei mi-ar fi făcut figura asta, ştiu foarte bine că nici din prietenie şi nici din vreo grijă deosebită n-am fost vârât, acesta e cuvântul, în locul ăsta care n-are nimic fermecător… Şi acum ce vor face cu mine? … Desigur că nu mă aflu într-o temniţă obişnuită… Atunci, ce-o fi?

Se întrerupse, simţind un miros puternic în jurul lui.

— Drace, dar ce fel de parfum e ăsta? … Totuşi, nu mă aflu în buduarul unei femei frumoase! … Aha, pe toţi dracii, am ghicit! … Fausta! … Care altă femeie decât Fausta ar fi în stare să intre de bună voie într-un mormânt ca ăsta? Cu atât mai mult, cu cât încep să am nişte senzaţii ciudate… Mi se îngreunează respiraţia… îmi simt capul greu… sunt amorţit… mă fură somnul… Fausta! Hei, pe Pilat, blestemata de Fausta a trecut pe aici!

Şi, cu un zâmbet zeflemitor, inexplicabil într-o asemenea împrejurare, îşi spuse în gând:

„Tare aş vrea să ştiu ce-a mai putut să născocească de data asta, după ce-a încercat să mă asasineze în fel şi chip”.

Ca pentru a-i da răspunsul la această întrebare, o ferestruie, largă de o palmă, se deschise chiar în clipa aceea, drept în tavan. O foarte slabă rază de lumină coborî

prin deschizătură şi în aceeaşi clipă, un glas pe care Pardaillan îl recunoscu numaidecât rosti:

— Pardaillan, ai să mori!

— Doamne! exclamă Pardaillan. Din clipa în care dulcea Fausta îmi adresează cuvântul, nici n-ar putea să fie vorba de altceva decât de moarte. Să vedem ce-mi mai pregăteşte.

— Pardaillan – urmă Fausta fără să se arate – am vrut să mori de sabie şi ai scăpat de sabie; am vrut să mori înecat şi ai scăpat din apă; am vrut să mori în foc şi ai scăpat din incendiu. M-ai întrebat: „La ce stihie ai să mai recurgi?" îţi răspund: „La aer". Aerul pe care-l respiri, Pardaillan, este otrăvit. Peste două ore nu vei mai fi decât un cadavru.

— Iată, deci, explicaţia pe care o căutam. Închipuie-ţi, doamnă, că eram surprins de mirosul pe care-l simt în jurul meu şi, poate că nu mă vei crede, dar, pe cuvântul meu, m-am gândit imediat la dumneata.

— Te cred, Pardaillan – rosti Fausta pe un ton grav. Şi ce ai gândit? …

— M-am gândit – răspunse Pardaillan cu răceala – că nu există pe lumea asta decât o singură femeie în stare să coboare de bună voie într-o asemenea groapă: dumneata, doamnă. M-am gândit că dacă Fausta a coborât în groapa asta, nu putea s-o facă decât pentru a aduce moartea şi pentru a transforma groapa într-un mormânt. Iată la ce m-am gândit, doamnă.

— Te-ai gândit bine, Pardaillan şi vei muri ucis de aerul pe care-l respiri şi pe care l-am otrăvit.

Convorbirea aceasta macabră între două fiinţe care, fără să se vadă (una din ele se şi afla, ca să zicem aşa, în mormânt) – îşi vorbeau prin zidul gros al unui plafon şi care, pe un ton calm şi parcă detaşat, îşi spuneau nişte lucruri înfiorătoare, avea ceva fantastic. Totuşi, Pardaillan răspunse:

— Să mor! Să mor! O spui înainte de vreme, doamnă. Dar, vezi dumneata, am plămâni puternici şi, bătu-m-ar

Dumnezeu, cred că sunt omul în stare să reziste la toate otrăvurile cu care ai avut grijă să pângăreşti aerul în cinstea mea. Îmi pare destul de rău pentru dumneata, doamnă, care ţi-ai băgat în cap să mă ucizi cu orice preţ, prin orice mijloc şi dracu' să mă ia dacă ştiu pentru ce!

— Pentru că te iubesc, Pardaillan – răspunse Fausta cu glas mohorât.

— Ei, pe dracu'! Asta ar fi un motiv ca, dimpotrivă, să mă laşi să trăiesc. Eu, cel puţin, am văzut că întotdeauna oamenii care iubesc cu adevărat ţin la viaţa fiinţei iubite mai mult decât la propria lor viaţă. Oricum ar fi, doamnă, cred că voi scăpa de otrava dumitale aşa cum am scăpat şi de la înec şi din foc.

— Poate că da, Pardaillan, dar chiar dacă scapi de otravă, rămâi, totuşi, condamnat la moarte.

— Te rog să-mi explici puţin cum vine asta, doamnă, dacă nu ţi se pare cumva că sunt prea curios.

— Vei muri de foame şi de sete.

— Drace! Asta ar fi groaznic, mai ales că, în naivitatea mea, mi-a fost ruşine să te cred în stare de o asemenea monstruozitate… Cum ne mai înşelăm! …

— Ştiu, Pardaillan, e o moarte înecată şi îngrozitoare. Aş fi vrut să te scutesc de ea şi de aceea am recurs la otravă. Roagă-te lui Dumnezeu ca otrava să-şi facă efectul, e singura ta şansă de a scăpa de chinurile foamei.

— Bine! zise cavalerul. Recunosc aici spiritul dumitale de prevedere. Te temi atât de mult să nu-ţi scap din mână, încât ţi-ai spus că două măsuri de precauţie sunt mai bune decât una singură.

— E adevărat, Pardaillan. Ba am luat nu două, ci toate măsurile posibile. Vezi uşa asta de fier care-ţi închide mormântul?

— N-o văd, doamnă, zău! N-am ochi de bufniţă ca să văd prin întuneric. Dar dacă n-o văd, în schimb am recunoscut-o cu degetele.

— Uşa aceasta, a cărei cheie a fost aruncată în fluviu, va fi zidită în câteva ore… Mecanismul care acţionează plafonul prin care ai coborât va fi distrus, iar camerei în care mă aflu i se vor zidi uşile şi ferestrele… Atunci vei fi izolat de lume vei fi zidit de viu, nimeni nu va bănui că te afli aici, nimeni nu te va putea auzi dacă strigi după ajutor, nimeni nu va putea să pătrundă la dumneata, nici măcar eu… înţelegi, Pardaillan, că eşti definitiv condamnat şi că nimic pe lume nu te mai poate salva acum?

— Fleacuri! În zadar îngrămădeşti în calea mea obstacol peste obstacol, voi scăpa de otravă, nu voi muri de foame şi voi ieşi de aici viu… Singurul avantaj pe care-l vei avea de pe urma acestei noi dovezi de dragoste pe care ai ţinut să mi-o dai… căci, nu-i aşa, ca să-mi dovedeşti iubirea doreşti din răsputeri să ies din rândul celor vii?

— Da, Pardaillan, trebuie să mori pentru că te iubesc! spuse Fausta cu o voce gâtuită.

— Adevăr grăit-am – spuse Pardaillan în batjocură. Dar-ar ciuma în mine dacă pricep ceva din felul ăsta de a îndrăgi oamenii… spuneam deci că singurul avantaj pe care-l vei obţine de pe urma acestei noi dovezi de iubire va fi că va mai creşte puţin contul nostru, pe care va trebui să-l lichidăm într-o zi… şi zău că-l vom lichida, de nu, să nu-mi mai spui Pardaillan!

Aceste ultime cuvinte fură rostite pe un ton care nu mai lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor cavalerului, intenţii prea puţin binevoitoare, precum e uşor de înţeles.

Comediană genială în anumite privinţe, Fausta era, în alte privinţe, pasionat de sinceră şi de încrezătoare, într-un fel, era o iluminată. Credinţa fierbinte pe care o avusese în misiunea ei slăbise cu timpul din pricina repetatelor lovituri pe care le primise. Ea nu dispăruse de tot, dar ceea ce o mâna acum era orgoliul. La temelia tuturor hotărârilor Faustei stătea spiritul dominator, pe care-l, moştenise de la familia Borgia, din care se trăgea.

Zvârlită de pe ameţitoarele culmi pe care o înălţase şi o menţinuse multă vreme credinţa ei, se ridicase strivită, descumpănită şi din cale-afară de mirată, văzându-se trasă înapoi pe pământ cu brutalitate, ea care se proclamase „fecioară”, ea care, în mod sincer, se credea „trimisa” şi „aleasa” lui Dumnezeu.

Şi cine era cel care o doborâse? Pardaillan.

De atunci începu să fie stăpânită de superstiţii, care laolaltă cu spaimă ce i se cuibărise în sufletul, până atunci neîmblânzit, îi surpau încrederea în sine.

Multă vreme crezuse că omorându-l pe Pardaillan va face să dispară din sufletul ei aceste noi simţăminte care o chinuiau amarnic.

Pardaillan rezistase la toate loviturile primite din partea ei. Întocmai ca şi pasărea Fenix din legendă, omul acesta reapărea ori de câte ori Fausta credea că-l omorâse, că-l omorâse o dată pentru totdeauna.

Şi ori de câte ori reapărea, el îi spulbera planurile cele mai iscusite, clădite de ea cu trudă şi cu migală.

Uimirea făcuse aşadar loc spaimei. Şi, amestecându-se şi superstiţia, Fausta aproape ajunsese să creadă că omul acesta era de neînvins, ba mai mult: nemuritor. De aici până la a crede că Pardaillan era piaza ei rea împotriva căreia degeaba şi-ar fi irosit puterile, de aici până la a crede că Pardaillan va scăpa inevitabil din toate capcanele pe care i le întindea, până când va cădea ea însăşi sub vreuna din loviturile lui, nu era decât un pas, pe care-l făcu repede.

Fausta se lupta cu hotărâre, cu îndârjire. Dar îşi pierduse încrederea în sine, fusese cuprinsă de îndoială şi-şi spunea că absolut nimic nu-i va mai folosi, că orice-ar fi făcut era în zadar, că Pardaillan, infernalul Pardaillan, mereu înviat din morţi, va ieşi şi de astă dată din mormântul în care-l vârâse, ca să-i dea lovitura de graţie.

E uşor de înţeles, în asemenea condiţii, efectul pe care trebuia să-l fi produs vorbele lui Pardaillan, care afirmă cu

atâta linişte şi siguranţă că va scăpa şi de otravă şi de chinurile foamei.

Dar nu era de loc lăudăroşenie din partea lui, aşa cum ar putea crede! Datorită unui şir de experienţe, deosebite de acelea ale Faustei, văzând că de fiecare dată scăpa, ca prin minune, din cele mai straşnic urzite încercări ale ei de a-l omorî, ajunsese şi el să creadă, sincer, că în acest tragic şi lung duel, el, Pardaillan o va birui pe vajnica şi încăpăţânata lui duşmancă.

Iată de ce, oricât de gravă ar fi fost situaţia în care-l punea Fausta, el era sigur că va ieşi la momentul potrivit, căci ştia că până la urmă trebuia să triumfe.

Când Pardaillan afirmă că va ieşi viu din mormântul în care se afla, Fausta se înfioră şi începu să se întrebe, neliniştită, dacă-şi luase chiar toate măsurile de prevedere necesare, dacă nu cumva, când cercetase în amănunţime locul acesta, nu-i scăpase din vedere vreo portiţă de ieşire. Şi, cu glas şovăitor, îl întrebă:

— Crezi, oare, Pardaillan, că vei scăpa şi acum la fel ca în alte dăţi?

— Pe toţi dracii, da! o asigură Pardaillan.

— Ce te face să crezi asta? îl întrebă Fausta cu un glas întretăiat.

Atunci, cu o ironie muşcătoare, care o făcu să îngheţe, cavalerul îi răspunse:

— Faptul că, aşa cum ţi-am mai spus-o, avem nişte socoteli înfricoşătoare de încheiat… Şi faptul că văd, în sfârşit, că nu eşti o fiinţă omenească, ci un monstru de perversitate şi de răutate şi că a te cruţa, aşa cum aş fi făcut-o până astăzi, ar fi mai mult decât o nebunie, ar fi o crimă… în sfârşit, faptul că m-ai scos din fire şi că sunt hotărât să te zdrobesc… Ţi-a fost scris, pesemne, să fii biruită de Pardaillan, ca să nu mai poţi omorî, aşa cum ai dori şi că trebuie să ies viu de aici. Acum, când mi-am dat seama că nu eşti o femeie, ci un monstru născut din infern, ţi-o spun cu toată sinceritatea: Fereşte-te, doamnă, fereşte-te bine, căci în ziua în care

mâna aceasta se va abate asupră-ţi, s-a isprăvit cu Fausta. Îşi va ispăşi toate crimele, iar lumea va fi eliberată de o asemenea calamitate.

Cât timp Pardaillan se mulţumise să-i explice, de ce era sigur că va scăpa de loviturile ei, Fausta îl ascultase, înfiorată, cu atât mai mult cu cât, stăpânită de superstiţii, îşi repeta, înnebunită de spaimă, în gând:

„Da, o să scape, aşa cum spune, aşa e scris, e de neînlăturat… Fausta nu poate să-l nimicească pe Pardaillan, pentru că Pardaillan trebuie s-o omoare pe Fausta!”.

Dar când Pardaillan, din ce în ce mai enervat şi mai însufleţit pe clipa ce trecea, o asigura că în curând va veni ziua în care-şi va lua revanşa şi o va face să-şi ispăşească crimele, caracterul de neîmblânzit al acestei femei extraordinare reuşi să-şi domine slăbiciunea.

Asemenea vorbe, venite de la cineva care nu ameninţa decât foarte rar şi niciodată în van, l-ar fi înfricoşat chiar pe omul cel mai puternic şi mai curajos, dar pe Fausta, departe de a o face să se dea bătută, sau să se sperie, ameninţările lui o îndârjiră şi mai mult, oţelindu-i din nou firea, aprigă şi bătăioasă.

Ea îşi recăpătă într-o clipă stăpânirea de sine şi sângele rece şi-i răspunse lui Pardaillan pe un ton foarte calm:

— Fii liniştit, cavalere, mă voi feri cum voi putea mai bine şi voi face în aşa fel, încât mâna dumitale să nu se mai abată asupra nimănui, niciodată.

— Rămâne de văzut – mormăi Pardaillan. Chiar te-aş sfătui să procedezi astfel. Dar te rog să mă scuzi, doamnă, dacă mă port cu dumneata neceremonios… Nu ştiu dacă e efectul otrăvii pe care mi-ai oferit-o cu atâta dărnicie, dar e sigur că pic de somn. Să curmăm, deci, această convorbire interesantă şi permite-mi să mă culc pe dalele astea care nu sunt deloc moi şi cu care care trebuie, totuşi, să mă mulţumesc, deoarece n-ai catadicsit să-i acorzi condamnatului la moarte, ce sunt, nici măcar o biată grămăjoară de paie, ceea ce ar fi fost, totuşi, ceva mai

uman. Asta, fără supărare… Şi acestea fiind zise, bună seara! …

Şi Pardaillan, care, sub influenţa miasmelor otrăvite emanate de pastila aceea otrăvită, simţea cum într-adevăr îl părăsesc puterile şi cum îi vâjâie capul, se înveli în mantie şi se întinse cât putu mai bine pe dalele reci.

— Adio, Pardaillan – îi spuse încetişor Fausta.

— Nu, nu adio, pe toţi dracii! Îi răspunse ironic, pentru ultima oară, Pardaillan pe jumătate adormit. Nu adio, la revedere! La naiba! Vom mai avea prilejul să ne vedem… Avem, doar, nişte socoteli…

Ultimele cuvinte i se stinseră pe buze, iar el rămase nemişcat, ţeapăn ca un cadavru, adormit… poate chiar mort.

Partea a II-a

Capitolul 21

Centurion îmblânzit

Fausta aşteptă o clipă, ascultând cu atenţie, dar nu, mai auzi nimic… decât palpitaţiile propriei sale inimi care bătea de două ori mai repede. Îl strigă pe Pardaillan, îi vorbi. Nu auzi nici un răspuns, deşi stătea cu urechea ciulită.

Atunci se ridică, ieşi încet şi, pe deplin încrezătoare în măsurile ei de siguranţă, nu socoti necesar să mai închidă uşa după ea.

Merse să se aşeze în cabinetul în care am văzut-o stând de vorbă cu Centurion. Acolo, nemişcată în fotoliu, medita multă vreme. În mintea ei, cu încăpăţânarea unei obsesii, stăruia o întrebare:

„Nu cumva Magni m-a înşelat? E narcotic sau otravă?”

Întrebarea asta mai puţin însemnată ducea în mod inevitabil la întrebarea de căpătenie, la singura care avea însemnătate pentru ea:

— E mort sau numai adormit?

Cu răsuflarea tăiată, suferind o adevărată tortură fizică la gândul îngrozitorului act pe care-l săvârşise, Fausta trăgea, în mod logic, toate concluziile, cu o luciditate pe care nici

durerea adevărată, nici spaima născută din nesiguranţă nu ajungeau s-o întunece.

— Dacă e mort, totul s-a sfârşit… Eliberată de iubirea aceasta pe care Dumnezeu mi-a impus-o ca pe încercare, sufletul meu, victorios, redevine invulnerabil. Îmi pot relua misiunea cu încredere, sigură că de aici înainte voi birui, pentru că singurul obstacol care-mi stătea în cale a fost înlăturat prin voinţa mea. Dacă e numai adormit, atunci poate că trebuie să iau totul de la început… Cu Pardaillan nu se ştie niciodată… Dac-aş putea pătrunde până la el… o lovitură de pumnal în timp ce doarme şi totul s-ar sfârşi… Nefericită idee am avut poruncind să se arunce cheia cavoului! … Măsurile de prevedere pe care le-am luat se întorc împotriva mea… Eram atât de convinsă că am făcut bine aşa cum am făcut… dar siguranţa acestui om ce nu poate fi răpus mi-a aruncat îndoială şi nehotărâre în suflet. Şi acum, va trebui să aştept zile întregi şi în vreme ce el va agoniza, poate, în mormânt, eu voi agoniza din pricina nesiguranţei, a neliniştii şi a fricii, da, a fricii, până în ziua când voi avea, în sfârşit, certitudinea că el nu mai există… Ce încet va trece timpul… ucigător de încet!

Multă vreme rămase astfel, dusă pe gânduri şi făurindu-şi tot felul de planuri. În sfârşit, luând o hotărâre fermă, lovi într-un clopoţel.

La această chemare apăru un om care se plecă slugarnic în faţa ei. Omul acesta era agentul Inchiziţiei şi falsul văr al lui Barbă Roja, don Centurion.

— Maestre Centurion – i se adresă Fausta pe un ton de suverană – mărturisesc că nu m-am înşelat în privinţa dumitale. Condus de mâini îndemânatice şi puternice, ai putea fi un ajutor preţios. Te-ai achitat onorabil de feluritele misiuni pe care ţi le-am încredinţat numai în scopul de a te pune la încercare. Ai executat, recunosc, cu inteligenţă şi sârguinţă ordinele mele. Consimt să te iau definitiv în serviciul meu.

— Ah, doamnă! exclamă Centurion, în culmea fericirii. Vă rog să credeţi că zelul şi devotamentul meu…

— Fără vorbe de prisos – îl întrerupse Fausta distantă. Principesa Fausta plăteşte regeşte, pentru a fi servită cu zel şi cu devotament. Interesul, după cum prea bine ştii şi dumneata, care eşti un subtil cazuist, este cea mai sigură garanţie a fidelităţii oamenilor. Interesul, pe care-l ai, îmi garantează deci şi zelul şi devotamentul dumitale… Despre fidelitate vom vorbi mai târziu… Pentru moment, esenţial este să te pătrunzi bine de adevărul că nu vei găsi niciodată un stăpân mai bun ca mine.

— E adevărat, doamnă – mărturisi cu umilinţă Centurion – şi de aceea consideram drept un mare şi o onoare deosebită intrarea mea în serviciul unei principese atât de puternice ca dumneavoastră.

Fausta aprobă din cap cu gravitate şi continuă liniştit:

— Dumneata, maestre Centurion, eşti sărac, necunoscut şi dispreţuit de toată lumea, mai ales de cei care te folosesc. Eşti un om instruit, inteligent, lipsit de scrupule şi, totuşi, în ciuda superiorităţii dumitale intelectuale de netăgăduit, vei rămâne ceea ce eşti: omul afacerilor murdare, un amestec ciudat şi monstruos de asasin plătit, spion, preot, spadasin şi tot ce se poate mai josnic şi mai rău. Eşti folosit sub tot felul de forme, dar oricare ar fi serviciile pe care le aduci, nu ai şansa să te ridici deasupra acestei proaste condiţii. Cei care le folosesc au tot interesul ca să te ţină în umbră.

— Vai, doamnă, ceea ce-mi spuneţi cu atâta sinceritate şi fără cruţare e foarte adevărat! zise Centurion, pe a cărui faţă nu se putea citi dacă vorbele acestea, e un adevăr neiertător, îl atingeau sau nu.

Şi Fausta îl cercetă o clipă cu o vie curiozitate, apoi continuă zâmbind:

— Iată ce eşti şi ce vei rămâne, pentru că actualele dumitale îndeletniciri, josnice şi infamante, adăugate la trecutul dumitale, care nu e fără de prihană, te vor împiedica mereu să ieşi din cloaca în care zaci. Şi pentru că,

deşi ţi-ai luat particula de „don”, nobleţea dumitale e mai mult decât îndoielnică, iar ca să aspiri la slujbe înalte, în afara bisericii, trebuie să fii dintr-o familie mare. Aşa e?

— Din nefericire, doamnă.

— Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor piedici, nu vrei ambiţii înalte…?

Fausta se opri o clipă, ţinându-l încordat pe Centurion sub privirea ei limpede, apoi rosti:

— Eu îţi pot îndeplini aceste ambiţii… şi chiar mai mult decât în visurile dumitale. Şi numai eu pot face asta, pentru că numai eu, având posibilitatea, mă bucur de destulă libertate de spirit ca să nu ţin seama de prejudecăţi.

— Doamnă – bâigui Centurion îngenunchind – dacă faceţi pentru mine ceea ce spuneţi, voi fi sclavul dumneavoastră.

— Am s-o fac – spuse Fausta cu hotărâre. Vei fi în posesia unor acte în cea mai perfectă ordine şi de o autenticitate ce nu va putea fi pusă la îndoială, care vor dovedi nobleţea dumitale. Te voi ridica deasupra celor care, astăzi, te strivesc cu dispreţul lor. În ceea ce priveşte averea dumitale, ceea ce ai primit de la mine nu e nimic în comparaţie cu ceea ce o să-ţi mai dau. Dar, aşa cum singur ai spus, vei fi sclavul meu.

— Vorbiţi… ordonaţi… – spuse Centurion cu răsuflarea tăiată – nici cel mai credincios câine nu vă va fi atât de credincios ca mine.

Fausta stătea pe jumătate lungită într-un fotoliu, cu picioarele încălţate în pantofi de satin alb, întinse cruciş pe o pernă de mătase ţesută cu aur, la rândul ei pusă pe un taburet larg tapisat, înalt cât o treaptă. Astfel aşezate, picioarele ei depăşeau puţin marginea pernei. Centurion se închină şi ca să-i arate că o diviniza şi că înţelegea să rămână, în sensul cel mai strict al cuvântului, câinele supus de care-i vorbise, străbătu, târându-se, distanţa ce-l despărţea de Fausta şi-şi lipi buzele de vârful pantofului. Gestul acesta cu totul neprevăzut ascundea, desigur, intenţia de a-i aduce un omagiu religios, cum adesea i se

adusese Faustei pe vremea când avea temeiuri să se creadă papesă.

Cum însă Centurion exagerase peste măsură, gestul lui avea ceva abject şi respingător în deosebita lui josnicie.

Deşi avu o tresărire de scârba, Fausta nu-şi retrase totuşi piciorul, semn că avea un plan bine stabilit cu privire la Centurion. Dimpotrivă, se aplecă asupra lui şi, lăsându-şi mâna albă şi fină pe creştetul asasinului, îl ţinu o frântură de secundă, cu buzele lipite de talpă, apoi, retrăgându-şi brusc piciorul, i-l puse pe cap şi apăsă cu putere, ţinându-l astfel strivit, într-o poziţie mai mult decât umilitoare, îi spuse cu glasul ei cald şi blând ca o mângâiere:

— Primesc omagiul tău. Fii credincios şi supus ca un câine devotat şi voi fi pentru tine o stăpână bună.

Spunând acestea, îşi retrase piciorul. Centurion îşi ridică fruntea plecată, dar rămase îngenuncheat.

— Sus! strigă ea pe un ton deodată schimbat. Apoi, cu un glas de suverană autoritară, adăugă:

— Dacă e firesc să te umileşti în faţa mea, care-ţi sunt stăpâna, e tot atât de firesc să înveţi să te ridici şi să-i priveşti drept în faţă pe oamenii cei mai mari, căci în curând vei fi egalul lor.

Centurion se ridică ameţit de bucurie şi de trufie. Nu-şi mai încăpea în piele! Acum, când îşi găsise în sfârşit stăpânul puternic la care visa, va putea şi el să arate de cei în stare. De acum înainte va fi şi el cineva, vrednic de luat în seamă, va fi şi el stăpân. Şi, fireşte că-i va rămâne credincios aceleia care l-a scos din beznă ca să facă din el un om puternic şi de temut.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Fausta continuă pe un ton liniştit, din care răzbătea totuşi o ameninţare surdă:

— Da, va trebui să-mi rămâi credincios, e în interesul tău… De altfel, nu uita că ştiu destule despre tine încât să nu fie nevoie decât să mişc un deget ca să fac să ţi se taie capul.

Şi cum Centurion pălise la auzul acestei ameninţări de a cărei seriozitate nu se îndoia, adăugă:

— Pe mine nu mă poate trăda nimeni, maestre Centurion, să nu uiţi asta niciodată!

Centurion o privi drept în faţă şi, cu un glas şoptit, dar înflăcărat, îi răspunse:

— Doamnă, aveţi dreptul să vă îndoiţi de fidelitatea mea, deoarece am trădat pentru dumneavoastră. Vă jur, totuşi, că sunt sincer atunci când vă spun că sunt trup şi suflet al dumneavoastră şi că puteţi dispune de mine aşa cum veţi crede de cuviinţă. Chiar de n-ar fi vorba de sinceritate, aşa cum bine aţi spus, interesul meu e o garanţie deplină. Ştiu prea bine că nimeni pe lume nu va face pentru mine ceea ce aţi hotărât dumneavoastră să faceţi… Mai curând l-aş trăda pe Dumnezeu, doamnă, decât s-o trădez pe principesa Fausta, pentru că a o trăda pe ea ar însemna să mă trădez pe mine însumi şi nu sunt într-o asemenea măsură propriul meu duşman.

— Bine – spuse Fausta cu toată seriozitatea – vorbeşti o limbă pe care-o înţeleg. Să trecem acum la chestiunile noastre. Iată bonul de douăzeci de mii de livre pe care ţi l-am promis pentru prinderea lui Pardaillan. Iată, în plus, un bon de zece mii de livre ca să-i plăteşti pe vitejii care te-au ajutat.

Fremătând de bucurie, Centurion luă cele două bonuri şi le ascunse grabnic, spunându-şi:

„Zece mii de livre pentru netrebnicii ăia! …, Doamnă Fausta, dar asta-i curată risipă… Cu o mie de livre vor fi fericiţi ca nişte regi, iar eu voi realiza un câştig cinstit de nouă mii de livre”.

Din nefericire pentru el, Centurion n-o cunoştea încă destul de bine pe Fausta. Ea îşi luă sarcina de a-i dovedi pe loc că dacă-şi căutase un stăpân în persoana ei, stăpânul acesta, odată găsit, era o mână de fier şi că trebuia să se poarte cinstit faţă de el, dacă nu voia să-şi piardă slujba. Ca şi cum i-ar fi citit gândul că într-o carte deschisă, Fausta îi spuse, fără să se arate nici mânioasă, nici nemulţumită:

— Va trebui să te dezobişnuieşti să mai comiţi abuzuri de încredere. Partea dumitale din ce ţi-am dat e mare ca să laşi fiecăruia, fără părere de rău şi fără pizmă, ceea ce-i dau eu. Principesa Fausta nu admite în serviciul ei decât oameni pe a căror cinste se poate bizui în mod absolut. Dacă ţii să rămâi în serviciul meu, va trebui să devii de o cinste exemplară. Dacă argumentele astea nu te-au convins pe deplin, n-ai decât să-ţi spui că unui stăpân ca mine nu-i scapă nimic niciodată, orişiunde ai fi. Să ştii că la o oră după ce vei fi făcut împărţeala, voi afla exact ce sumă i-ai dat fiecăruia şi dacă ai ciupit măcar un singur ban, te voi zdrobi fără milă!

Ruşinat, Centurion roşi, ceea ce-l miră chiar pe el. Şi, înclinându-se, spuse:

— Văd bine că însuşi Dumnezeu v-a trimis în drumul meu, deoarece v-a dat puterea de a citi în cugetele oamenilor. De aici înainte, doamnă, v-o jur, nu voi mai avea asemenea gânduri.

— Bine ai să faci – îi răspunse Fausta cu răceală şi adăugă: Introdu-l pe copilul ăla, piticul.

Centurion ieşi şi se întoarse numaidecât, însoţit de El Chico.

N-am putea spune dacă omuleţul a rămas, uluit de bogăţiile îngrămădite în încăpere, nici dacă a fost impresionat de frumuseţea şi măreţia înaltei doamne în faţa căreia fusese adus. Putem spune doar că, în aparenţă, s-a arătat indiferent faţă de tot ce a văzut. În atitudinea aceea mândră, căreia nu-i lipsea o anumită graţie sălbatică, prichindelul aşteptă respectuos, dar fără umilinţă, stând în vârful picioarelor ca să nu piardă nici un milimetru din statura-i minusculă.

Fausta îl cercetă o clipă cu privirea ei de vultur, apoi, umbrindu-şi scânteierea ochilor şi îmblânzindu-şi glasul, făcându-l dulce şi armonios, întrebă:

— Dumneata i-ai condus aici pe francez şi pe prietenii săi?

El Chico, aşa cum s-a putut observa, nu era de felul lui prea vorbăreţ şi n-avea, se înţelege, decât foarte slabe cunoştinţe despre etichetă, admiţând că ştia măcar ce înseamnă asta.

Se mulţumi, aşadar, să răspundă dând din cap afirmativ.

Fausta stăpânea în cel mai înalt grad arta de a se purta cu oamenii, ţinând seama de caracterul şi de situaţia celor cu care avea interesul să se poarte atent, sau a celor pe care voia să-i câştige de partea ei. Cu Centurion se arătase dârză, distantă, dominatoare, vorbind şi purtându-se cu el ca o suverană puternică şi de temut. În faţa piticului renunţă la atitudinile ei de suverană şi de înaltă doamnă. Purtarea ei faţă de pitic era mai simplă, mai familiară, foarte blândă, aproape drăgăstoasă. Ea primi aşa-zisul răspuns al omuleţului cu un zâmbet indulgent şi-i spuse pe un ton nepăsător:

— Acest don Cezar ţi-a făcut numai bine. Dacă nu-l iubeşti, ar trebui să-i porţi cel puţin recunoştinţă. Şi totuşi ai consimţit să-l atragi aici. De ce?

El Chico răspunse cu un zâmbet şiret:

— Ştiam că numai francezului i se pusese gând rău. Iacă! Am şi eu ochi şi urechi. Ascult, privesc… Sunt mic, e drept, dar nu şi prost.

— Aşadar, ai înţeles că pe cei doi compatrioţi nu-i pândea nici un pericol? … Dacă, totuşi, viaţa lui don Cezar ar fi fost ameninţată, ai fi procedat tot aşa? Răspunde-mi cu sinceritate.

Omuleţul şovăi o clipă înainte de a răspunde. Trăsăturile feţei i se contractară în chip dureros. Închise ochii şi-şi strânse pumnii mărunţi. Ai fi zis că în el se dădea o luptă aprigă, ale cărei faze Fausta le urmărea curioasă.

În sfârşit, oftă adânc şi răspunse cu glas înăbuşit:

— Nu.

— Atunci – îi spuse Fausta – ai fi pierdut cele două mii de livre ce ţi s-au făgăduit din partea mea.

Desigur că El Chico luase o hotărâre definitivă în chestiunea pe care o dezbătuse în sinea lui, căci de astă dată răspunse categoric, fără să şovăie:

— Cu atât mai rău pentru mine!

Fausta zâmbi.

— Hai – spuse ea – văd că ştii să fii recunoscător. Dar francezul?

La această întrebare, în privirea omuleţului se ivi o luminiţă care se stinse numaidecât:

— Nu-l cunosc – răspunse el cu vioiciune. Ăsta nu mi-e prieten, ca don Cezar.

Faustei i se păru că desluşeşte o intonaţie ciudată în vorbele lui.

— E, totuşi, un prieten al acestui El Torero pe care-l îndrăgeşti într-atâta, încât renunţi de dragul lui la două mii de livre! spuse ea. Ştii dumneata că uneori, lovind în cei ce le sunt dragi, îi atingi pe oameni mai rău decât dacă-i loveşti chiar pe ei?

Fausta rosti cu aparentă nepăsare aceste cuvinte fără, însă, a-l slăbi din ochi pe pitic şi cercetându-l cu grijă.

Acesta tresări şi păru vizibil uimit de vorbele ei. Desigur că nu se gândise că, ajutând la zdrobirea lui Pardaillan, el putea, în acelaşi timp, să le facă atâta rău prietenilor cavalerului. Dar să stea să cugete adânc la o asemenea idee depăşea puterea de judecată a lui El Chico. El dădu deci din umeri şi mormăi câteva cuvinte neclare, pe care Fausta nu reuşi să le înţeleagă.

Dându-şi seama că nu va scoate nimic de la el, făcu un gest, menit să-l poftească să aştepte o clipă şi-i şopti un ordin lui Centurion, care dispăru de îndată.

— Ţi se va aduce suma făgăduită – îi spuse ea întorcându-se către omuleţ. E o sumă foarte importantă pentru dumneata.

Ochii piticului străluciră, faţa i se lumină, dar nu răspunse nimic.

În clipa aceea Centurion se întoarse şi depuse în faţa Faustei şase pungi asupra căreia El Chico îşi aţinti privirea şi nu-şi mai luă ochii de la ea.

— În punga asta – continuă liniştită Fausta – se află nu două mii de livre, ci cinci mii. Ia-le, îţi aparţin.

Când auzi de o asemenea sumă, care i se părea nemaipomenită, El Chico căscă nişte ochi cât cepele. Bucuria şi uimirea îl ţintuiră în loc, făcându-l să se bâlbâie cu o voce sugrumată de emoţie:

— Cinci mii de livre! …

— Da! zâmbi Fausta.

— Sunt chiar ai mei?

— Ai dumitale. Ia-i!

Şi spunând acestea, împinse punga către omuleţ, care, revenindu-şi deodată în fire, o apucă brusc şi o strânse la piept cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi temut să nu i-o smulgă cineva.

— Cinci mii de livre! repetă el fără să vrea, neputându-şi crede ochilor şi urechilor.

— Sunt acolo – spuse Fausta, pe care părea să o amuze piticul nebun de bucurie. N-ai decât să controlezi.

Vădit îngrijorat, El Chico duse repede mâna la şiretul care închidea punga, vrând să verifice pe loc dacă nu cumva îşi bătea joc de el. Dar nu făcu gestul până la capăt. Ochii lui se îndreptară neliniştiţi spre Fausta. Şi o văzu atât de bună, atât de binevoitoare, încât se însenină. Dădu din cap cu un aer dârz, vrând parcă să spună că n-ar fi în stare să insulte o doamnă atât de bună şi de generoasă, controlând şi deodată începu să râdă. Dar râsul lui avea ceva înspăimântător. S-ar fi spus că erau mai curând nişte sughiţuri convulsive. Lacrimile îi curgeau încet pe obrajii arşi de soare, iar privirea lui, pierdută în gol, părea că urmăreşte cine ştie ce misterioasă himeră, în timp ce bâiguia, pe un ton plângăreţ:

— Bogat! Sunt bogat! … La fel de bogat ca şi regele!

Deşi mirată de ciudata manifestare de bucurie, Fausta nu lăsă să i se vadă pe chip uimirea. Rămase gravă, uşor înduioşată, de o duioşie poate artificială. Se prefăcea însă atât de bine, încât chiar un om cu mai multă experienţă decât piticul s-ar fi lăsat înşelat.

— Iată-te cu adevărat bogat – îi spuse ea – vei putea… să te căsătoreşti cu cea pe care o iubeşti.

La auzul acestor vorbe, El Chico avu o tresărire puternică. Rând pe rând roşi şi păli şi îndreptă asupra Faustei nişte ochi îngroziţi, în care se citea parcă o spaimă nelămurită. Iar Fausta, care vorbise la întâmplare, fără nici o intenţie anume, mai mult ca să nu tacă, uitând să se intereseze, aşa cum făcea de obicei, cine era acest personaj pe care-l socotea, desigur, neînsemnat, rămase uimită de emoţia lui puternică.

Şi cum el dădea din cap în semn că nu, cu o expresie vădit îndurerată, Fausta îl întrebă cu sinceritate:

— De ce nu? Ca vârstă şi ca sentimente eşti un bărbat în toată firea. Iată-te şi bogat De ce nu te-ai gândi să te aşezi, să-ţi întemeiezi un cămin? E drept, eşti mic de statură, dar nicidecum pocit. Eşti foarte bine croit pentru statura dumitale, se poate spune chiar că eşti frumos. Să nu spui că nu iubeşti, văd asta, de ce n-ai fi şi dumneata iubit? … Te rog să mă crezi, poţi fi şi dumneata fericit, la fel ca toată lumea.

El Chico căscă nişte ochi mari, încântaţi şi ascultând-o pe această prinţesă care-i vorbea atât de frumos, fără nici o batjocură, cu un aer convins, simţea că-l „unge pe inimă”, ca să folosim o sugestivă expresie populară.

Dar fericirea ce i se flutura prin faţa ochilor i se părea, desigur, nerealizabilă? Căci dădu din cap plin de tristeţe, iar Fausta nu mai stărui.

— Acum pleacă – spuse ea cu blândeţe – şi aminteşte-ţi că oricând vei avea nevoie de vreun sprijin, fie pe lângă cea pe care o iubeşti, fie pe lângă familia ei, voi fi gata să intervin

pentru dumneata. Sunt foarte puternică şi aş putea să-ţi fiu de folos. Nu uita, când va fi cazul. Şi acum, la revedere.

Din cale-afară de emoţionat, El Chico nu putu să rostească nici un cuvânt de mulţumire. Clătinându-se ca un om beat, se îndreptă spre uşă, uitând să se încline în faţa distinsei doamne, dar când să treacă pragul, se întoarse brusc, porni grăbit spre Fausta, îi apucă mâna rezemată nepăsător de braţul fotoliului şi i-o sărută cu emoţie. Apoi, ridicându-se în picioare, ieşi la fel de repede precum venise, fără să spună o vorbă.

Fausta rămase tăcută şi nemişcată.

Tot aşa cum primise cu bunăvoinţă omagiul religios şi slugarnic al lui Centurion, exagerând gesturile până la o atitudine din cale-afară de aspră (atitudine totuşi conformă obiceiurilor epocii), ea primi neclintită şi omagiul plin de recunoştinţă al piticului, cu acea blândeţe binevoitoare pe care o adoptase faţă de el din clipa când îl văzuse şi pe care o păstrase cu un rafinament de inegalabilă comediană.

După ce ieşi El Chico, Fausta îşi spuse:

„Iată un omuleţ care acum s-ar lăsa tăiat în bucăţi pentru mine. Care s-a îndrăgostit şi de ce mi s-a părut că desluşesc ură în felul lui de a vorbi despre Pardaillan? Va trebui să aflu, poate că piticul acesta îmi va fi folositor, vom vedea!”

Şi renunţând pentru moment să se mai gândească la pitic, se ridică, dădu la o parte o draperie şi, înainte de a ieşi, îi spuse lui Centurion, care aştepta nemişcat şi mut:

— Du la îndeplinire ce am stabilit şi vino după aceea.

Fără să mai aştepte răspunsul, sigură că ordinele îi vor fi executate, lăsă draperia să cadă şi dispăru.

O porni pe coridor şi se opri în faţa uşii unde am mai văzut-o oprindu-se. Trase ferestruia şi se uită prin ea.

Sub înrâurirea vreunui narcotic, Giralda dormea liniştită, întinsă pe un pat larg.

„În zece minute se va trezi” – îşi spuse Fausta şi, împingând la loc ferestruia, îşi continuă drumul.

Ajunse la camera pe care i-o indicase lui Centurion şi intră, lăsând uşa larg deschisă îndărătul ei. Camera de rugăciune era destul de mică şi foarte modest mobilată. Se aşeză şi aşteptă câteva minute, până când Centurion apăru în pragul uşii şi-i spuse, fără să intre:

— E în regulă, doamnă! Ar fi prudent să ne retragem cât mai repede. E de presupus că vor scotoci prin toată casa.

Fausta schiţă un gest care însemna că au timp destul şi-şi continuă gândurile, fără să-i mai pese de Centurion care aştepta neclintit.

La ce se gândea? Ce planuri noi mai urzea? Şi astfel se scurseră câteva minute, care lui Centurion i se părură destul de lungi. În cele din urmă Fausta se ridică şi-i făcu semn să intre.

— Doamnă – repetă spaniolul, făcând câţiva paşi – e timpul să ne retragem.

— Împinge uşa fără s-o închizi! îi porunci Fausta pe un ton calm.

Fără să crâcnească, dar vizibil nedumerit, Centurion se supuse. Când se întoarse după ce împinse uşa, zări în perete o deschizătură strâmtă, pe care uşa, până acum larg deschisă, o ascunsese.

— O uşă secretă! murmură el. Acum înţeleg.

— Ia candelabrul – îi spuse Fausta – şi luminează-mi drumul.

Centurion luă candelabrul şi se îndreptă spre deschizătură. O scară îngustă ducea până la nivelul pământului începu să coboare, luminându-i Faustei drumul. Aceasta închise după ea uşa secretă, fără că asasinul plătit, care o urmărea, totuşi, cu coada ochiului, să poată desluşi secretul mecanismului.

După ce coborâră vreo douăzeci de trepte, se pomeniră într-o galerie subterană destul de largă pentru că două persoane să poată trece alături şi destul de înaltă, pentru ca un om, fie el cât de falnic, să poată merge fără să se aplece. Subterana era acoperită cu un nisip foarte fin şi

plăcut la umblet, care înăbuşea zgomotul paşilor mai bine decât covorul cel mai gros şi cel mai moale.

După ce străbătu un drum destul de lung, Centurion întâlni o galerie transversală. Se opri în faţa peretelui acestei galerii şi întrebă:

— Încotro o luăm, la dreapta sau la stânga?

— Rămâi pe loc – răspunse Fausta.

La rândul ei, se apropie de zid şi, fără să caute, fără să şovăie, puse mâna pe o piatră care se desprinse uşor, pentru că era, de fapt, o simplă scândură, însă atât de meşteşugit vopsită, încât putea lesne să fie confundată cu pietrele adevărate ce o înconjurau.

Odată scoasă scândura, ieşi la iveală o mică gaură.

Fausta îşi vârî mâna înăuntru şi puse în mişcare un mecanism ascuns. Imediat se auzi un declic şi la câţiva paşi de ei apăru o deschizătură în zid.

— Treci! spuse Fausta, arătând cu degetul spre deschizătură.

Centurion trecu, cu făclia în mână, urmat mereu de Fausta.

Ajunseră într-o grotă artificială foarte mare. Pardoseala acestei grote, ca şi galeriile prin care trecuseră, era presărată cu nisip fin. De bolta, destul de înaltă, atârnau mai multe lămpi. Pe un fel de platformă joasă erau aşezate trei fotolii în faţa unei mese mari. Lângă estradă, în stânga şi în dreapta erau rânduite nişte bănci uriaşe din stejar masiv, în aşa fel încât în faţa platformei rămânea destul spaţiu. Într-un cuvânt, grota asta semăna bine cu o sală de şedinţe, în care ar fi putut să şadă comod vreo cincizeci de persoane.

Cunoştea, oare, Centurion această clandestină sală de şedinţe? Ştia el la ce servea ascunzătoarea asta subterană şi ce se urzea acolo?

S-ar fi putut crede că da, căci din clipa în care intră în grotă, îl cuprinse o nelinişte ciudată. Recunoscând, deodată, nişte locuri care, desigur, îi erau familiare,

nelinişte a lui se transformă în spaimă. Deveni palid şi începu să tremure spasmodic, astfel încât făclia pe care o ţinea în mână-i crispată părea să danseze un dans fantastic. Se uită cu o privire rătăcită la Fausta, care-i spuse pe un ton calm, ca şi cum nu i-ar fi observat tulburarea:

— Aprinde, te rog, lămpile astea, făclia nu luminează destul.

Bucuros că-şi poate ascunde tulburarea, Centurion se grăbi să-i execute ordinul şi, după ce aprinse lămpile, puse maşinal făclia pe masă şi-şi şterse fruntea brobonită de sudoare.

Toate lămpile fiind aprinse, Fausta îi făcu semn asasinului plătit s-o urmeze. Ea ieşi din grotă, îl conduse la spărtura pe care o lăsase deschisă şi-i spuse cu glas poruncitor:

— Priveşte!

Centurion se aplecă şi privi. Simţi că i se face părul măciucă.

Dar ce lucru extraordinar vedea el acolo?

Ceva foarte simplu: în fundul gropii erau nenumărate găuri prin care se putea vedea până în cele mai mici unghere ale grotei, dar mai ales se putea vedea platforma, aşezată chiar în faţa găurilor.

Precum se vede, nu era nimic înfricoşător acolo şi totuşi, când se ridică, lui Centurion îi tremurau picioarele şi era cât pe ce să leşine.

Fausta, la fel de calmă ca mai înainte, nu părea să observe nici acum tulburarea spaniolului, care se transformă într-o spaimă nebună. Se întoarse în grotă, urmată de Centurion, năuc, pradă unei groaze ciudate îi paralizase într-atâta simţurile, încât nici nu observă că Fausta, punând în mişcare un al doilea mecanism secret, încuiase uşa prin care intraseră.

— Prin aceste găuri – spuse Fausta pe un ton liniştit – nu numai că se poate vedea totul, aşa cum ţi-ai putut da bine seama, dar se şi aude tot ce se vorbeşte aici. Prin această groapă am putut asista, nevăzută, la ultimele două

consfătuiri secrete ţinute în sala aceasta… Mai e nevoie să adaug că ştiu totul?

Centurion se aruncă în genunchi cu faţa în nisip şi gemu:

— Iertare, doamnă!

Fausta aruncă asupra zdrenţei omeneşti, căzută la picioarele ei, o privire plină de un dispreţ suveran şi, lovind-o brutal cu vârful piciorului, strigă:

— Sus, hai, ridică-te! Crezi cumva că te-am luat în serviciul meu ca să te predau Inchiziţiei?

Dintr-un salt, Centurion fu în picioare. După ce fusese cât pe-aci să leşine de frică, i se părea acum că va leşina de bucurie.

— Nu aveţi deci intenţia să mă denunţaţi? se bâlbâi el.

Fausta ridică din umeri.

— Spaima te înnebuneşte, maestre – îi spuse ea cu răceală.

Şi, pe un ton ameninţător, vorbi iar:

— Ia seama! Nu voi păstra în serviciul meu un laş!

Centurion scoase un suspin adânc de uşurare şi, venindu-şi în fire, protestă:

— Pe Cristos! Nu sunt un laş, doamnă, asta o ştiţi prea bine! Dar am crezut cu adevărat că mă veţi denunţa.

Şi, cu un fior de spaimă, adăugă:

— Sunt omul Inchiziţiei şi ştiu prea bine ce torturi îngrozitoare îi aşteaptă pe cei ce o trădează. Vă jur, că, fără a fi laş, am motive să tremur când îmi vin în minte aceste torturi. Ceea ce m-ar fi aşteptat, doamnă, depăşeşte cu atâta imaginaţia noastră, încât n-aş fi şovăit să mă omor cu pumnalul, aici, în faţa dumneavoastră, ca să scap de soarta înfricoşătoare ce mi s-ar fi pregătit.

Fausta îl privi o clipă. Centurion îşi recăpătase cu totul sângele rece şi părea sincer.

— Fie – spuse ea îmblânzită – te iert pentru că ai tremurat de teama torturii. Te iert chiar şi pentru că ai încercat să-mi ascunzi lucruri pe care aveam tot interesul să le cunosc. Dar să fie pentru ultima oară! Obligaţiile faţă de prinţesa

Fausta trebuie să fie mai presus de orice, chiar mai presus decât cele faţă de rege. Sau faţă de Inchiziţie. Nu ai căderea să faci aprecieri asupra întâmplărilor în care s-ar putea să fii şi dumneata amestecat. Trebuie să-mi raportezi tot ce vezi, tot ce auzi, tot ce faci şi ce spui, ba chiar tot ce gândeşti. Numai eu am dreptul să apreciez ce anume trebuie să reţin din rapoartele dumitale. Te afli în serviciul meu ca să-i trădezi, în interesul meu, pe cei care te folosesc, dar nu încerca să mă trădezi şi pe mine, căci îţi vei frânge gâtul. Mă înţelegi?

— Înţeleg, doamnă – dădu răspunsul Centurion, plin de umilinţă – şi jur că mă voi supune! De altfel, nu mă pot măsura cu dumneavoastră, vă mărturisesc cu smerenie.

— Bine! încuviinţă Fausta. Când se ţine şedinţa?

— Peste două ore. Doamnă.

— Avem tot timpul – spuse Fausta şi, îndreptându-se spre platformă, se aşează într-un fotoliu.

Centurion o urmă şi se aşează în faţa ei.

— În primul rând – continuă Fausta, privindu-l în ochi pe asasinul plătit – oamenii care se întrunesc aici ştiu că există undeva un fiu al lui don Carlos, pe care doresc să-l aleagă şef. În ciuda celor mai amănunţite cercetări, n-au putut însă să descopere sub ce nume se ascunde nenorocitul ăsta de prinţ. Dar aş putea să jur că dumneata îl cunoşti.

— E adevărat, doamnă – spuse Centurion, acum cu totul sub stăpânirea ei.

În ochii negri ai Faustei străluci o luminiţă, ce se stinse numaidecât.

— Cum îl cheamă? întrebă că pe un ton calm.

— Don Cezar, cunoscut în toată Andaluzia sub numele de El Torero – răspunse Centurion fără şovăială.

Fausta era departe de a se aştepta la acest nume. De asemenea, era limpede că dezvăluirea acestui nume îi încurca serios nişte planuri alcătuite cu migală. Şi, în sfârşit, era clar că Centurion nu mai conta în ochii ei mai

mult decât câinele supus ce jurase să-i fie, căci la auzul acestui nume Fausta exclamă, cuprinsă de o furie subită:

— Cum ai spus? Don Cezar?! … Iubitul Giraldei?

— Chiar el – făcu Centurion mirat de frământarea ei.

Palidă de furie, Fausta se ridică în picioare şi tună:

— Ah, mizerabile! Acum îmi spui, după ce le-ai dat drumul şi lui şi ţigăncii? … Ar trebui…

În picioare pe platformă, cu o mână sprijinită pe masă, cu alta întinsă a ameninţare, într-un acces de furie înfricoşătoare, femeia asta, de obicei atât de stăpână pe sine, îl fulgeră cu privirea pe nenorocitul de Centurion care, îngrozit, nepricepând nimic din mânia asta neaşteptată, se întreba dacă Fausta nu-l va străpunge cu pumnalul chiar în clipa aceea sau dacă nu-l va preda călăului ca să-l pedepsească pentru cine ştie ce vină.

— Doamnă – bâigui el – nu ştiam… Nu m-aţi întrebat…

Printr-un admirabil efort de voinţă, Fausta se potoli dintr-o dată. Trăsăturile feţei i se destinseră şi-şi recăpătară expresia obişnuită de calm şi de forţă. Se aşeză încet şi, sprijinindu-şi cotul de masă, cu bărbia în palmă, cu privirea în gol, se gândi multă vreme, părând să fi uitat de prezenţa lui Centurion care, mut, ţinându-şi răsuflarea, îi respecta meditaţia.

În sfârşit, îşi înălţă capul şi-i spuse foarte calmă:

— Într-adevăr, n-aveai de unde să ştii. Şi acum, povesteşte-mi tot.

Capitolul 22

Piticul la treabă

Ne vedem siliţi să ne întoarcem o clipă la unul dintre personajele noastre, ale cărui fapte şi gesturi capătă o deosebită importanţă, cu atât mai mult cu cât, poate, tocmai prin aceste fapte şi gesturi vom ajunge să descifrăm caracterul oarecum enigmatic al modestului personaj. Iată-l, aşadar, pe piticul El Chico – căci despre el este vorba – ridicat la rangul de personaj principal. Şi de ce nu? De ce un nenorocit de pitic n-ar avea şi el dreptul la un capitol al

său? De ce n-ar avea şi el dreptul la onorurile rezervate rolurilor de mâna întâi? Piticul ăsta era o miniatură de om. Ce-i drept, plină de graţie, ba chiar de frumuseţe, potrivit spuselor Faustei, care avea gust. Prin statura lui era, dacă nu delicat, căci dusese o viaţă aspră, cel puţin slăbuţ ca un copil. Se afla pe treapta cea mai de jos a scării sociale, nefiind decât o biată bucăţică de om, fără tată, fără mamă, crescut nu se ştie nici cum şi nici de către cine, venit nu se ştie de unde, zăcând în nu se ştie ce gaură, trăind, Dumnezeu ştia cum, din mila obştească, nedându-se înapoi de la nici un fel de treburi dubioase ca să-şi asigure hrana cea de toate zilele şi totuşi, nu lipsit de o anumită demnitate, de o mândrie de care nici chiar el nu-şi dădea prea bine seama.

Dacă aşa stăteau lucrurile şi nu altfel nu e vina noastră şi n-avem ce face. Ne-am propus să povestim o întâmplare. O facem cu aceeaşi imparţialitate care ne-a călăuzit şi în celelalte lucrări ale noastre. În rest, îi lăsăm cititorului grija de a acorda, după placul său, oprobiul sau elogiul, îl lăsăm stăpân absolut pe simpatiile şi antipatiile sale.

Aşadar, El Chico ieşi alergând din cabinetul Faustei. Era, poate că vă mai amintiţi, nebun de bucurie, sau de durere, căci nu s-ar fi putut spune cu deplin temei care dintre cele două sentimente era mai puternic, astfel încât am fi înclinaţi să credem că era pe cât de bucuros, pe atât de îndurerat.

Şi tot alergând aşa, se îndreptă spre fundul grădinii, în partea dinspre fluviu. Părea, de altfel, să cunoască de minune grădina şi se orientă fără greş prin labirintul aleilor şi al boschetelor, în noaptea sporită de umbra deasă a nenumăraţilor copaci, mergând cu o siguranţă neobişnuită şi cu o mlădiere de felină, fără să facă nici un zgomot care ar fi putut să-i trădeze prezenţa.

Ajuns la brâul de chiparoşi, se caţără într-unul din el cu o îndemânare ce dovedea că e foarte obişnuit cu exerciţiile de acest fel şi, graţie staturii sale mărunte, pătrunse şi se piti în conul de verdeaţă întunecată. Desigur că avea acolo vreo

ascunzătoare ştiută numai de el şi de păsările ce hălăduiau prin partea locului, căci îşi lăsă pe undeva punga cu aur pe care o căpătase datorită mărinimiei Faustei. După care coborî şi începu să se târască pe pământ.

Cu un aer grav şi gânditor, fără să se mai grăbească, merse de-a lungul brâului de verdeaţă şi se opri din nou în faţa unui chiparos tânăr, pe care întâmplarea îl scosese din rând şi-l făcuse să crească foarte aproape de zid. Copacul acesta, aşezat acolo, era o scară naturală, parcă anume pregătită pentru el, ca să poată sări peste un obstacol atât de înalt.

Într-adevăr, El Chico se caţără în copac, până ce ajunse deasupra zidului. Atunci imprimă trunchiului subţire al copacului o uşoară legănare şi, cu îndemânarea şi mlădierea unei pisici, sări pe creasta zidului, se prinse în mâini şi-şi dădu drumul uşor pe partea cealaltă.

Depărtându-se de zid, se duse să se aşeze în iarba înaltă şi deasă, pe jumătate pârjolită de soarele arzător al Spaniei. Cu coastele sprijinite pe genunchi şi cu capul în mâini, rămase multă vreme nemişcat în iarba ce-l ascundea în întregime.

Poate că se gândea la lucruri pe care le ştia numai el. Poate că se supunea unor instrucţiuni primite în casa dintre chiparoşi. Sau poate că, în cele din urmă, adormise, ceea ce ar fi fost cât se poate de firesc.

Sunetele îndepărtate ale unui clopot de bronz, care vesteau solemn miezul nopţii prin douăsprezece bătăi rare, îl treziră din toropeală.

Era cam pe vremea când Fausta, însoţită de Centurion, o pornise prin subsolurile misterioasei sale case de ţară.

El Chico se ridică, se scutură şi spuse tare:

— Ei, a venit momentul… Să mergem!

Şi o porni cu paşi înceţi, ocolind casa, fără să caute să se ascundă. S-ar fi spus chiar că dorea să atragă atenţia asupra lui, deoarece călca apăsat, fără sfială.

Deodată auzi nişte gemete înăbuşite şi zări două grămezi informe care zăceau la poalele zidului, zbuciumându-se într-un mod de-a dreptul fantastic.

El Chico nu păru deloc speriat. Avu chiar un zâmbet şiret, dintre cele care-i luminau uneori faţa atât de mobilă şi mărind pasul, se apropie de cele două grămezi. Atunci îşi dădu seama că se afla în faţa a două corpuri omeneşti, strâns înfăşurate în nişte mantii şi legate fedeleş, din cap până în picioare.

Fără să piardă nici un moment, se aplecă asupra primului corp şi-i tăie legăturile ce-l strângeau atât de tare, eliberându-l din faldurile mantiei care era gata să-l înăbuşe.

— Senor Torero! exclamă El Chico, când faţa victimei ieşi, în sfârşit, la iveală.

Figura omuleţului exprima o surpriză atât de vădită, vocea lui era atât de naturală, atât de sinceră, încât l-ar fi convins chiar pe omul cel mai neîncrezător.

Dar El Torero avea, desigur, altceva de făcut, căci, fără să mai piardă timpul ca să-i mulţumească salvatorului, mai bine zis pretinsului său salvator, strigă:

— Repede! Ajută-mă!

Şi, fără să mai aştepte, se aruncă asupra tovarăşului său de suferinţă, pe care, cu ajutorul lui El Chico, izbuti curând să-l elibereze.

— Domnul Cervantes! exclamă piticul, din ce în ce mai uimit.

Era, într-adevăr, Cervantes, care se ridică anevoie în şezut şi strigă cu un glas răguşit:

— La naiba! Era cât pe ce să mă înăbuş! Mulţumesc, don Cezar.

— Haide – strigă El Torero tulburat – nu e nici o clipă de pierdut! … Dacă nu cumva e chiar prea târziu.

Dar era mai uşor s-o spui decât s-o faci. Scriitorul fusese rău lovit, iar don Cezar îşi dădu seama, plin de nelinişte, că trebuie neapărat să-i lase un răgaz ca să-şi revină. De

altminteri, Cervantes nu se sfii să i-o spună, cu un glas stins:

— Un moment! … Ce naiba, dragul meu, lasă-mă să răsuflu un pic… M-au sugrumat aproape!

Era mai mult decât adevărat. El Torero nu putea să-şi părăsească prietenul în starea asta. Trebui să se resemneze, dar cum fiece minut de zăbavă micşora şansele de a ajunge la timp pentru a-l ajuta pe Pardaillan şi a o elibera pe Giralda, făcu singurul lucru pe care-l putea face şi anume, ajutat de El Chico, îl frecţionă pe prietenul său.

Acesta nu-şi pierduse capul, căci, recunoscându-l pe pitic, îl întrebă, cu sprâncenele încruntate:

— Dar ce cauţi tu aici? Nu trebuia să stai la pândă lângă poartă?

Omuleţul îi răspunse, continuând să-l fricţioneze:

— Păi, am văzut că nu vă întoarceţi… Eram neliniştit şi voiam să ştiu ce s-a întâmplat. Am făcut ocolul casei… din fericire pentru dumneavoastră, căci fără mine…

Şi, cu un semn din ochi, le arătă funiile şi mantiile rămase pe jos.

El Chico era, fără îndoială, un actor de mâna întâi, căci Cervantes, care nu-l slăbea din ochi, nu văzu nimic suspect nici în atitudinea şi nici în vorbele lui. De altfel, în tot ce spunea nu era nimic nelalocul lui.

Cu o înfăţişare jalnică, scriitorul oftă:

— E drept că fără tine m-aş sufoca şi acum cu acest blestemat de căluş şi Dumnezeu ştie când şi cum am fi scăpat de aici!

În cele din urmă, se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi.

— Să mergem – spuse el satisfăcut – nu mi s-a rupt nici un os şi cred că sunt destul de voinic ca să urmez, don Cezar.

— Atunci, hai! strigă El Torero, arzând de nerăbdare.

În timp ce mergeau, el îi povesti lui Cervantes ceea ce i se întâmplase în momentul când se pregătea să sară împreună cu Pardaillan în urmărirea răpitorului Giraldei.

— Aşadar – întrebă Cervantes – cavalerul a atacat singur? Dacă n-are prea mulţi contra lui, e sortit să scape.

— Vai! Oftă Don Cezar.

Tot vorbind aşa, ajunseră din nou la uşa din mijloc. Cervantes se urcă pe bornă şi, cât ai clipi din ochi, El Torero era sus pe zid. Cervantes se pregătea să-l urmeze, când privirea îi căzu asupra piticului, care venise după ei.

Sări jos, îl luă în braţe pe El Chico şi i-l trecu lui don Cezar, care-i dădu drumul de partea cealaltă a zidului. După aceea apucă mâna pe care i-o întindea tânărul şi se căţără pe zid, mormăind:

— Prefer să-l avem cu noi. Sunt mai liniştit aşa.

Piticul nu opuse nici o rezistenţă, iar Cervantes văzu cu satisfacţie că-i aştepta foarte liniştit la poalele zidului şi că nu părea deloc dornic să fugă.

Cei doi prieteni săriră în acelaşi timp şi se repeziră, însoţiţi de pitic, care, hotărât lucru, părea de bună-credinţă şi mânat de cele mai bune intenţii, ceea ce spulberă romancierului ultimele bănuieli.

De data aceasta nu mai era cazul să umble cu şiretlicuri şi să-şi ia tot felul de măsuri de prevedere, poate folositoare, dar care i-ar fi făcut să piardă un timp preţios. Pierduseră şi aşa prea multă vreme până atunci.

Cu sabia în mână şi cu ochii la pândă, alergară drept înainte.

Întâmplarea îi aduse la intrarea casei.

Noi spunem întâmplarea. În realitate, piticul fu cel care-i conduse într-acolo, ajungând în cele din urmă să meargă el în frunte. Ei îl urmaseră maşinal, fără să-şi dea seama.

Din câteva sărituri, urcară treptele şi ajunseră în faţa uşii. Se opriră o clipă, şovăind. Cu totul la întâmplare, Torero puse mâna pe clanţă. Uşa se deschise.

Intrară.

O lampă de argint, atârnată de tavan, proiecta o lumină difuză asupra splendorilor aflate în vestibul.

— Of, drace! murmură Cervantes, minunându-se. Judecând după vestibul, am nimerit în locuinţa vreunui prinţ.

Don Cezar nu mai zăbovi să admire aceste minunăţii, în faţa lui se afla o draperie. O trase la o parte şi trecu hotărât.

Se găseau acum toţi trei în cabinetul în care Fausta, cu câteva clipe mai înainte, îi dăduse piticului cele cinci mii de livre pe care acesta se dusese să le ascundă într-o scorbură a chiparosului.

Ca şi vestibulul, cabinetul acesta era luminat. Numai că aici ardea un candelabru din argint masiv, împodobit cu lumânări de ceară trandafirie, care răspândeau o lumină discretă şi înmiresmată.

„De data asta – îşi spuse Cervantes – ne aflăm într-o casă regească! … Ne vom trezi pe cap cu o mulţime de luptători deghizaţi în lachei!”

Această idee îi veni lui Cervantes văzând risipa de lumânări. Într-adevăr, trebuiau să admită că acest miraculos palat era locuit, căci era nebunie curată să creadă că lumânările fuseseră aduse de cineva anume ca să le uşureze lor treaba. Proprietarul unei asemenea locuinţe somptuoase, dacă nu era chiar regele în persoană, nu putea să fie decât un personaj de seamă, înconjurat de numeroşi servitori, poate şi de militari şi gărzi înarmate, în plus, era limpede că personajul nu se culcase încă, altfel luminile ar fi fost stinse. Aşadar, dintr-o clipă într-alta putea să apară el sau careva dintre oamenii săi şi era de aşteptat că asupra indiscreţilor vizitatori vor cădea lovituri dese ca grindina.

În sfârşit, dacă proprietarul acestei locuinţe somptuoase era însuşi regele, situaţia nepoftiţilor devenea îngrozitoare, căci, admiţând chiar că ar fi putut să scape teferi din luptă, ei n-ar fi scăpat de mânia regelui, iar arestarea discretă urmată de o execuţie nu mai puţin discretă, făcută fără zgomot, i-ar fi lecuit pe veci de păcatul curiozităţii. Regelui,

mai abitir decât celui mai curând dintre muritori, nu-i plăcea să fie deranjat în timpul vreunei aventuri galante.

Tot făcându-şi asemenea socoteli întemeiate, dar câtuşi de puţin încurajatoare, Cervantes îl urmă îndeaproape pe fiul lui don Carlos. Amândoi îşi dădeau perfect de bine seama de primejdia ce îi păştea. Şi totuşi erau hotărâţi s-o înfrunte până la capăt.

În ceea ce-l priveşte pe don Cezar, eliberarea Giraldei – care i se părea ca şi pierdută – trecea pe planul al doilea. Pardaillan îşi pusese viaţa în primejdie din prietenie pentru el şi credea că se luptă acum cu care o răpiseră pe fată. Gândul care-l stăpânea era, deci, să-l regăsească pe cavaler şi să-i sară în ajutor, dacă mai era timp. Nu mai e nevoie să spunem că gândul de a-l părăsi pe cel care-şi primejduise viaţa pentru dânsul cu atâta generozitate nici nu putea să-i treacă prin minte.

Pentru Cervantes, lucrurile erau şi mai simple. Îşi însoţise prietenii, trebuia deci să-i urmeze până la capăt chiar cu riscul de a-şi lăsa pielea acolo cu toţii.

Mergeau aşadar prevăzători, însă foarte hotărâţi.

Din cabinet trecură în coridor.

Coridorul acesta, destul de larg, aşa cum am mai văzut când am urmărit-o pe Fausta, era, ca şi vestibulul şi cabinetul, luminat de nişte lămpi atârnate din loc în loc de tavan. Peste tot era pustiu şi tăcere, încât aveai impresia că nu locuieşte nimeni aici.

El Torero, care mergea în frunte, deschise cu hotărâre prima uşă pe care-o văzu.

— Giralda! strigă el într-un elan de bucurie.

Şi se năpusti în încăpere, urmat de Cervantes şi de pitic. Giralda, aşa cum am mai spus, dormea adânc, sub influenţa unui narcotic.

Don Cezar o luă în braţe, neliniştit, văzând că ea nu-i răspunde la chemare.

— Giralda! bâigui el înspăimântat. Trezeşte-te! Răspunde-mi!

Şi spunând aceasta, îi dădu drumul din braţe, îngenunche în faţa ei şi-i apucă amândouă mâinile. Capul fetei nemaifiind sprijinit, căzu moale pe perne.

— E moartă! suspină îndrăgostitul, pălind. Mi-au omorât-o!

— Nu e moartă! Pe Cristos! strigă cu tărie Cervantes. Nu e decât adormită. Uită-te cum pieptul se ridică într-o respiraţie regulată!

— E adevărat! exclamă don Cezar, trecând de la disperarea cea mai neagră la bucuria cea mai intensă. Trăieşte!

În clipa aceea Giralda scoase un suspin şi începu să se mişte. Aproape imediat deschise şi ochii. Nu păru deloc mirată văzându-l pe El Torero la picioarele ei şi-i zâmbi, spunându-i foarte drăgăstos:

— Iubitul meu senior!

Vocea ei semăna cu ciripitul unei păsări.

— Inima mea! îi răspunse el, iar în glasul său răzbătea o nemărginită iubire.

Nu mai fu nevoie să-şi spună altceva, atât le era de ajuns.

Prinzându-se de mână, îşi vorbiră din ochi, încântaţi unul de celălalt, fără să le mai pese de restul lumii. Era un tablou de o rară prospeţime şi graţie.

În rochia ei strălucitoare, amestec de mătase, catifea, satin, cu împletituri, şireturi şi ciucuri multicolori, cu părul ei bogat despicat strengăreşte de o cărare şi răsfirat în şuviţe rebele ce-i cădeau pe frunte, cu o floare roşie de rodie prinsă sub ureche, cu ochii ei mari şi inocenţi, cu pielea ei de o limpezime orbitoare, cu zâmbetu-i plin de graţie, arcuit peste şiragul de mărgăritare al dinţilor, cu expresia candidă şi jucăuşă ce i se zugrăvea pe faţă în timp ce se lăsa, nevinovată, în braţele cavalerului, Giralda era de-a dreptul fermecătoare.

Probabil că ar fi stat aşa mult şi bine, vorbindu-şi în graiul mut al îndrăgostiţilor, dacă Cervantes n-ar fi fost de faţă. Nefiind îndrăgostit, privea cu admiraţia unui artist încântătoarea pereche din faţa lui, dar îşi redobândi curând

simţul realităţii, al unei realităţi ce nu încetase să fie ameninţătoare. Fără să-i pese că tulbură extazul tinerilor, le strigă fără ocoluri:

— Dar cu domnul de Pardaillan cum rămâne? N-ar trebui, totuşi, să-l uităm!

Readus cu brutalitate pe pământ prin această exclamaţie, don Cezar se ridică numaidecât, ruşinat că-şi uitase fie şi pentru o clipă prietenul, sub vraja ochilor mângâietori ai iubitei sale.

— Unde se află, aşadar, domnul de Pardaillan? o întrebă el pe Giralda.

— Domnul de Pardaillan… dar nu l-am văzut! răspunse ea mirată, făcând ochii mari.

— Cum aşa?! strigă Torero tulburat. Păi nu el te-a eliberat?

— Dar, dragul meu senior – îi răspunse Giralda, din ce în ce mai mirată – nu era cazul să fiu eliberată! … Eram cu totul liberă.

De data aceasta, era rândul lui don Cezar şi al lui Cervantes să fie uimiţi.

— Erai liberă? Dar atunci cum se face că te-am găsit aici, adormită?

— Te aşteptam.

— Ştiai, deci, că trebuie să vin?

— Desigur!

Giralda, Torero şi Cervantes erau din ce în ce mai uluiţi. Era clar că nu pricepeau nimic din ce se întâmpla. Întrebările lui El Torero i se păreau Giraldei de neînţeles, iar răspunsurile acesteia nu făceau decât să încurce lucrurile, în loc să le limpezească. Stăteau în picioare toţi trei şi se uitau unul la altul, îngroziţi:

Numai piticul, spectator mut al acestei scene, rămăsese de un calm imperturbabil. Părea, de altfel, complet absent de la ceea ce se petrecea în jurul lui şi, cum stătea aşa, cu privirea în gol, avea aerul că se gândeşte la ceva ştiut numai de el.

Deodată, El Torero exclamă:

— A, într-adevăr, s-au întrecut cu gluma! Cine ţi-a spus că voi veni aici?

— Prinţesa.

— Care prinţesă?

— N-o cunosc – răspunse Giralda cu naivitate. Nu mi-a spus cum o cheamă. Ştiu doar că e tot atât de bună pe cât e de frumoasă. Mai ştiu că mi-a făgăduit că-ţi va da de ştire când să vii să mă cauţi, fără nici o primejdie şi s-a ţinut de cuvânt… căci iată-te aici.

— Asta-i tot ce ştiu, murmură don Cezar cu un aer gânditor.

— Da, într-adevăr! spuse Cervantes la fel de gânditor. Dar mi se pare, don Cezar, că cel mai bine ar fi să pornim de îndată în căutarea cavalerului. Vom putea să-i punem întrebări Giraldei chiar în timp ce cercetăm casa.

— Dumnezeule, aveţi dreptate! Pierdem un timp preţios. Dar nu mi se pare deloc prudent s-o luăm pe Giralda cu noi, mai ales dacă va trebui să ne şi batem. Dar nici s-o lăsăm aici, singură, nu mi se pare c-ar fi bine. Cine ştie ce se mai poate întâmpla în timp ce vom fi ocupaţi cu cercetarea casei!

— Dar, seniore – întrebă Giralda cu simplitate – ce să căutaţi în casa asta? Nu mai e nimeni aici!

— De unde ştii asta. Giralda?

— Mi-a spus prinţesa. N-aţi găsit toate uşile deschise? N-aţi păşit camerele luminate?

— Pe Cristos, asta aşa e, recunoscu Cervantes.

— Dar unde se află acum această faimoasă prinţesă? întrebă cu blândeţe El Torero.

— S-a întors, escortată de oamenii săi, la casa ei din oraş. Cel puţin aşa mi-a spus.

El Torero îl întrebă din ochi pe Cervantes.

— Totuşi, să cercetăm casa hotărî acesta.

Don Cezar o privi pe fată cu un rest de neîncredere.

— Îţi garantez, iubite senior – spuse sigură Giralda – că pot merge fără frică împreună cu tine. Nu mai e nimeni aici. Principesa m-a încredinţat de acest lucru şi mi-am dat bine seama, după tonul ei, că e o femeie care nu ştie să mintă.

— Să mergem – spuse deodată El Torero.

Fără să scoată o vorbă, El Chico luă o făclie aprinsă de pe o măsuţă şi se pregăti să le lumineze drumul.

Căutarea începu. La început, cu prudenţă, apoi cu mai mult curaj, fără nici un fel de reţinere, pe măsură ce-şi dădeau seama că misterioasa locuinţă era într-adevăr goală, părăsită de toţi locatarii ei.

Din pivniţă până în podul casei nu găsiră nici o uşă încuiată cu cheia. Pătrunseră peste tot, cotrobăiră peste tot.

Nu dădură nicăieri de urma lui Pardaillan.

Ţinând seama că acesta sărise singur în aşa-zisul dormitor din care don Cezar văzuse cum un bărbat o răpise pe Giralda, adormită, El Torero se întorcea mereu, cu încăpăţânare, acolo, socotind, pe bună dreptate, că în locul acela ar putea afla cheia tulburătoarei dispariţii a cavalerului. Iată-i, aşadar, din nou pe toţi patru adunaţi în camera asta, dând la o parte câteva mobile pe care le lăsase Fausta acolo, cercetau cu amănunţime, palmă cu palmă, podeaua şi pereţii.

Dar nu găseau nimic.

În acest timp, fără ca ei să bănuiască ceva, sub picioarele lor, cel pe care-l căutau cu atâta îndârjire, Pardaillan, îşi dormea, poate, somnul de veci.

Cei doi prieteni şi Giralda, care era la curent cu cele întâmplate, se enervau din ce în ce mai mult, negăsind nimic şi pe măsură ce se enervau, deveneau tot mai îngrijoraţi.

Numai piticul îi urmă fără să se amestece, cu o totală indiferenţă. Dac-ar fi vrut, s-ar fi putut retrage de mult. Odată înlăturată bănuiala că i-ar fi trădat, Cervantes nu-l mai supraveghea, deşi mai păstrase un rest de neîncredere şi, ca şi Giralda şi don Cezar, părea să fi uitat până şi de

prezenţa piticului. Şi, totuşi, omuleţul continua să rămână. În ciuda aparenţei sale nepăsări, s-ar fi spus că un interes puternic îl îndemna să rămână. Uneori, când se rostea numele lui Pardaillan, în privirea omuleţului apărea un licăr, iar buzele i se încreţeau într-un rânjet batjocoritor. Cineva care l-ar fi văzut în clipa aceea, ar fi jurat că se bucura de nenorocirea cavalerului.

Având în vedere că toate căutările nu duceau la nici un rezultat, Cervantes şi don Cezar hotărâră s-o însoţească pe Giralda până la ea acasă şi apoi să plece fiecare la locuinţa lui, urmând să se înapoieze când se va lumina de ziuă, ca să-i ceară informaţii misterioasei principese care se va întoarce, desigur, până atunci în eleganta ei vilă.

Luând aceste hotărâri, străbătură grădina şi ajunseră la uşa despre care Giralda îi asigurase că trebuie să fie descuiată. Într-adevăr, nu era încuiată cu cheia şi n-avea zăvoarele trase.

— Degeaba ne-am ostenit să sărim peste zid – observă Cervantes – puteam să intrăm pe aici liniştiţi.

— Ar fi trebuit însă s-o ştim – replică El Torero.

— E drept. Dar când mă gândesc la bogăţiile adunate acolo şi lăsate la voia primului hoţ care n-ar avea altceva de făcut decât să împingă oricare dintre aceste uşi, nu mă pot opri să spun că nobila doamnă, căreia îi aparţine această locuinţă regală, trebuie să fie ori de o superbă nepăsare, ori fabulos de bogată.

Stăpânit de acest gând, cinstitul Cervantes se căzni să închidă cât mai bine poarta grădinii.

Şi o porniră, cu piticul în frunte, care mergând în chip de cercetaş.

De-abia făcură câţiva paşi, când El Chico se opri deodată şi, luându-şi poziţia lui obişnuită, se proţăpi în faţa Giraldei şi a celor doi cavaleri ai săi şi spuse în limbajul său laconic:

— Francezul! … Poate că s-o fi întors la han.

Don Cezar şi Cervantes schimbară între ei o privire.

— La urma urmei – zise romancierul – e foarte posibil.

Don Cezar clătină din cap a îndoială şi răspunse:

— Nu cred… Dar n-are a face, să mergem la han, la Turn.

În privirea piticului apăru un licăr de mulţumire. Şi fără să mai spună vreo vorbă, schimbând direcţia, o luă pe drumul ce ducea spre hanul unde trăsese cavalerul.

El Torero mergea întunecat şi tăcut, alături de Giralda. Dându-şi seama de starea lui sufletească, ea îl întrebă cu o nelinişte plină de dragoste:

— Ce-i cu dumneata, Cezar? E oare cu putinţă că dispariţia domnului de Pardaillan să te fi întristat într-atâta? Te rog să mă crezi, cavalerul e în stare să iasă teafăr din cele mai grele situaţii. Chiar dintr-un loc unde alţii, fie ei fără seamăn de îndrăzneţi, ar pieri cu siguranţă, el ar ieşi nevătămat şi biruitor. E atât de puternic! Atât de bun! Atât de curajos!

Vorbele acestea fură rostite cu o admiraţie naivă şi cu o încredere deplină, care, în orice altă împrejurare şi dac-ar fi fost vorba de oricine altcineva decât de Pardaillan, i-ar fi aţâţat tânărului gelozia.

Pesemne însă că El Torero se gândea la cu totul altceva, căci îi răspunse cu blândeţe:

— Nu, Giralda! L-am căutat pe domnul de Pardaillan şi-l voi căuta până ce voi afla ce s-a întâmplat cu el, pentru că, în afară de dragostea frăţească ce i-o port, onoarea îmi porunceşte s-o fac. Dar ştiu bine că va fi în stare să se descurce şi fără ajutorul nostru.

— Asta-i sigur – întări cu convingere Cervantes, care nu pierdea nici un cuvânt din convorbirea celor doi îndrăgostiţi.

Pardaillan face parte dintre acei oameni aleşi care, fără să precupeţească nimic, sunt gata să acorde sprijinul lor oricui le-ar cere acest lucru. Dar când, din întâmplare, nimeresc ei înşişi într-o încurcătură, se descurcă atât de bine, încât până când să le vii în ajutor, ei au şi terminat ce era de făcut. Ajungi întotdeauna prea târziu. Aşa le e scris acestor oameni, să fie de folos altora fără să poată fi răsplătiţi

măcar cu o părticică, fie ea cât de mică, din binele pe care l-au făcut.

Minunată era încrederea şi admiraţia pe care aceşti trei oameni, de o sinceritate atât de curată, i-o arătau lui Pardaillan, deşi îl cunoşteau de-abia de câteva zile.

Văzând că don Cezar, după ce aprobase cu toată convingerea vorbele lui Cervantes, cădea din nou într-o stare de descurajare şi de posomoreală, Giralda continuă:

— Şi acum, bunul meu domn, ce te face să te umbreşti aşa, dintr-o dată?

— Giralda – întrebă El Torero oprindu-se – ce-i cu povestea aia cu răpitul, despre care mi-a vorbit El Chico?

— E adevărul adevărat – răspunse Giralda, căutând să înţeleagă unde voia el să ajungă.

— Ai fost răpită cu adevărat?

— Da, Cezar.

— De către Centurion? Da, de către Centurion.

— Dar, în asemenea cazuri, Centurion nu lucrează de capul lui.

— Te înţeleg, Cezar. Centurion e mâna dreaptă a lui don Almaran.

La rostirea acestui nume, fata simţi tremurul iubitului ei, care o ţinea de braţ. Se îmbujora la faţă, în vreme ce un zâmbet maliţios îi flutura pe buze. Începuse să înţeleagă ce se petrecea în sufletul tânărului.

Don Cezar era pur şi simplu gelos.

Desigur că Cervantes înţelesese şi el, căci mormăi pentru sine:

— Iubire! Gelozie! ... Nebunie!

După un moment de tăcere. El Torero spuse din nou, eu un glas tremurător:

— Cum se face că, ştiindu-te în mâna acestui monstru pe care pretinzi că-l urăşti, ai rămas atât de calmă şi de liniştită, neîncercând măcar să te salvezi, ceea ce ţi-ar fi fost totuşi, foarte uşor?

Giralda i-ar fi putut răspunde că pentru a fugi, aşa cum spunea iubitul ei, ar fi trebuit să nu fi fost adormită cu un narcotic atât de puternic, încât până şi el o crezuse, o clipă, moartă. Dar se mulţumi să-i răspundă zâmbind:

— Pentru că de astă dată Centurion nu lucra pentru omul pe care-l ştii.

— Aha! făcu El Torero şi mai neliniştit. Dar atunci pentru cine?

— Pentru principesă – spuse Giralda râzând.

— Principesă?! … Nu mai înţeleg nimic!

— Vei înţelege numaidecât – zise Giralda, devenind deodată serioasă. Ascultă-mă, don Cezar. Ştii că plecasem în căutarea părinţilor mei?

— Şi? întrebă El Torero, uitând de gelozia lui şi gândindu-se numai cum s-o consoleze. Şi ai avut o nouă dezamăgire?

— Nu, Cezar, de data aceasta am aflat tot – spuse Giralda plină de mâhnire.

— Îţi cunoşti familia? Ai aflat cine îţi sunt părinţii?

— Am aflat că părinţii mei nu mai există – hohoti fata.

— Vai! Era de aşteptat – exclamă El Torero, cuprinzând-o drăgăstos în braţe. Dar părinţii dumitale erau într-adevăr oameni de neam mare, aşa cum credeai?

— Nu, Cezar – răspunse Giralda cu simplitate – părinţii mei erau oameni din popor. Oameni săraci, foarte săraci, ceea ce i-a şi silit să mă abandoneze, nefiind în stare să mă hrănească. Logodnica dumitale, dragă Cezar, nu face parte nici măcar din mica nobilime. E o fată din popor, care a ajuns ţigancă.

Don Cezar o strânse şi mai tare în braţe.

— Sărmană Giralda! îi spuse el cu o dragoste neţărmurită. Dacă-i aşa, te voi iubi şi mai mult. Voi fi totul pentru dumneata, aşa cum dumneata eşti totul pentru mine.

Giralda îşi ridică faţa fermecătoare şi-i zâmbi printre lacrimi celui care-i vorbea cu atâta căldură şi de iubirea căruia era la fel de sigură că de propria-i iubire.

Iar El Torero continuă:

— De data asta eşti absolut sigură, Giralda? Doar ai fost de atâtea ori înşelată!

— De data asta nu mai încape nici o îndoială. Mi s-au dat dovezi.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi, ştergându-şi lacrimile, continuă, zâmbind cu oarecare îndoială:

— Singurul folos pe care l-am tras din această poveste este că am aflat ceva nou: înainte de a ajunge o ţigancă, fusesem botezată. Precum vezi, nu-i un folos prea mare.

Giralda era pe jumătate păgână. De aceea vorbea cu atâta uşurinţă despre botezul ei.

Don Cezar fusese crescut, potrivit datinei, ca un credincios plin de zel. Şi, deşi o dată cu vârsta, cu lecturile şi cu frecventarea unor oameni de ştiinţă şi a unor literaţi, sentimentele lui religioase slăbiseră simţitor, nu putea să se sustragă cu totul influenţei ideilor vremii. Răspunse deci cu gravitate:

— Nu spune asta, Giralda. Dimpotrivă, e un mare folos. În felul acesta scapi de ameninţarea de a fi considerată eretică. Nu mai ai de ce să te temi de îngrozitoarea tortură de care erai tot timpul ameninţată. Dar nu mi-ai spus că ai fost răpită din ordinul acestei principese necunoscute?

— Nu chiar aşa. Când m-am văzut în mâinile lui Centurion şi ale oamenilor săi, m-a cuprins o groaznică deznădejde. Mă gândeam că voi fi dată pe mâna oribilului Barba Roja. Gândeşte-te la surpriza şi la bucuria mea când m-am aflat în prezenţa unei distinse doamne pe care n-o văzusem niciodată şi care, cu vorbe bune, m-a liniştit, mi-a jurat chiar că nu mă aşteaptă nici o primejdie, ba, mai mult, că eram liberă să plec oricând aş fi vrut.

— Şi totuşi ai rămas! De ce? De ce a pus prinţesa oamenii să te răpească? De ce se amestecă ea în treburile dumitale şi ce legătură ai cu ea? Aşadar, te cunoaşte? De unde? Cum?

Don Cezar înşiră toate aceste întrebări cu o iritare crescândă. Ghicindu-i gândurile pline de gelozie şi

înţelegând că suferă, Giralda îi răspunse cu blândeţe:
— Ce de întrebări, domnule! Da, principesa mă cunoştea. De unde? Cum? Păi, nu e oare cunoscută în întreaga Sevilla cea căreia i se spune Giralda. Fie pentru că şi-a trăit primii ani în umbra turnului cu acelaşi nume, fie din cauza uşurinţei cu care ştie să facă lungi piruete în timp ce dansează în pieţele publice?
— Aşa e – murmură don Cezar nemulţumit.
— La drept vorbind, nu prinţesa i-a pus să mă răpească. Ea mai curând m-a eliberat. Iată cum stau lucrurile: ştii că Centurion mă pândea de mult. Fără intervenţia domnului de Pardaillan, m-ar fi arestat chiar deunăzi. Or, nu ştiu nici de ce şi nici în ce fel. Căci asta nu mi s-a spus, Centurion e folosit şi de către principesă, ba chiar i se supune ei cu mult mai mult decât lui Barba Roja. Probabil că Centurion i-a spus principesei că avea ordin să mă răpească, iar aceasta, la rândul ei, i-a dat ordin să mă ducă direct la dânsa. Ceea ce a şi fost obligat să facă.
— De ce? De ce principesa asta, pe care nici n-o cunoşti, se interesează de dumneata atât de mult?
— Simplă întâmplare. Principesa m-a văzut A fost uimită, sunt vorbele ei, de graţia dansurilor mele şi s-a interesat de mine fără ca eu să bănuiesc măcar. Fiind atât de bogată şi puternică, a izbutit să descopere repede, în câteva zile, ceea ce eu n-am reuşit să aflu în ani de zile de căutări. Interesată, a dorit să mă cunoască îndeaproape a profitat de primul prilej ce i s-a oferit, cu atât mai multă grabă şi bucurie, cu cât, în acest fel, mă salva şi de o mare primejdie.
— Aşadar, îi sunt îndatorat pentru marele serviciu pe care mi l-a făcut – spuse El Torero, clătinând din cap.
— Mai mult decât îţi închipui, Cezar – rosti cu gravitate Giralda. Şi, în sfârşit. Mă întrebi de ce am rămas acolo, când eram liberă să plec? Pentru că principesa îmi atrăsese atenţia că o anume persoană, pe care o cunoşti prea bine ar putea trece printr-o comedie de moarte dacă m-ar întâlni în

următoarele 48 de ore. Pentru că ţin la acea persoană mai mult chiar decât la propria-mi viaţă şi pentru că din clipa în care prezenţa mea putea să-i fie fatală, mai curând m-aş fi îngropat eu de vie. Şi pentru că, în fine, principesa m-a asigurat că, atunci când va dispărea orice pericol, acest cineva va fi anunţat prin grija ei şi că el însuşi va veni să mă ia. Trebuie să-ţi mai spun, don Cezar, despre cine e vorba? adăugă Giralda cu un zâmbet ironic.

Pe cât se arătase El Torero de neliniştit mai înainte, pe atât era acum de radios.

Drept care, o copleşi pe logodnica lui cu mulţumiri şi cu vorbe drăgăstoase, care o făcură să roşească de plăcere.

Dar de îndată ce gelozia i se risipi datorită explicaţiilor sincere ale Giraldei, iar inima lui avântată se mai potoli, cuvintele logodnicei îl făcură să se mire grozav şi să exclame:

— Principesa aceasta mă cunoaşte, aşadar şi pe mine? Dar prin ce îi stârnesc eu vreun interes? Şi ce pericol aşa de mare putea să mă amenințe pe mine? Îţi dai seama că toate astea sunt foarte ciudate?

— Nu chiar atâta pe cât ţi se par. Ţi-am mai spus că principesa este pe atât de bună pe cât e de frumoasă: asta ar fi destul ca să explice interesul ce ţi-l poartă. Dar la mijloc e ceva mai mult: ea ştie cine eşti, îţi cunoaşte familia.

— Ştie cine sunt? Cunoaşte numele tatălui meu?

— Da. Cezar – răspunse cu gravitate Giralda.

— Ţi-a spus cumva acest nume?

— Nu. Asta ţi-o va spune numai dumitale.

— Ţi-a spus ea că-mi va dezvălui taina naşterii mele? întrebă El Torero, fremătând de speranţă.

— Da – exclamă ea – oricând vei dori să i-o ceri!

— Ah! strigă don Cezar. Ard de nerăbdare să vină ziua de mâine. ca să mă duc s-o văd pe această principesă şi s-o întreb! O! Să ştiu! Să ştiu, în sfârşit, cine-mi sunt părinţii!

În timp ce îndrăgostiţii îşi făceau destăinuiri fără să ia aminte la el. Cervantes îşi spunea:

„Drace! Cine-i principesa asta care cunoaşte atâţia oameni şi ştie atâtea taine? Şi de ce se amestecă ea, vrând să-i dezvăluie nenorocitului prinţ taina naşterii sale? Nu-şi închipuie, oare, că o asemenea dezvăluire îl condamnă cu siguranţă la moarte? Cum s-o împiedic pe necunoscută asta să vorbească?”

În curând ajunseră la Hanul Turnului fără să li se fi întâmplat nimic neplăcut.

Să fi fost cam pe la ora unu şi jumătate noaptea. Hanul era, bineînţeles, cufundat în linişte şi întuneric. Toţi locatarii dormeau un somn adânc şi binefăcător.

Prichindelul, care părea să fi căzut pradă unei adânci melancolii, bătu la poarta exterioară a patio-ului, într-un fel anumit, cunoscut numai de obişnuiţii casei. Spre mirarea lui, poarta se deschise imediat, ca şi cum ar fi fost aşteptaţi şi mica Juana, drăgălaşa fiică a hangiului Manuel apăru în poartă cu o expresie curioasă şi neliniştită în acelaşi timp.

Zărind-o pe fată, El Chico păli. Trebuie să credem, totuşi, că omuleţul avea o stăpânire de sine extraordinară pentru o fiinţă atât de slabă ca el, că ştia să-şi ascundă cu grijă impresiile şi sentimentele, căci, în afară de culoarea pământie ce i se aşternu pe faţa-i bronzată, nimic din atitudinea lui nu trăda puternica emoţie ce-l cuprinsese.

Îşi îndreptă cu mândrie ţinuta şi-i adresă feţei un zâmbet amical, ca unui vechi prieten. Era limpede că Juana şi El Chico se cunoşteau din copilărie.

Totuşi, în ciuda mândriei înnăscute a piticului, un observator atent ar fi descoperit în atitudinea lui, mai ales în surâsul lui parcă resemnat, în expresia lui drăgăstoasă, parcă neliniştită, un fel de admiraţie umilă şi înflăcărată, cum pot inspira numai fiinţele socotite a fi de esenţă superioară. Pe scurt, atunci când se credea neobservat, El Chico avea în faţa tinerei fete atitudinea unui credincios plin de zel, ce o adoră pe Fecioară. Dimpotrivă, purtarea Juanei, deşi foarte deschisă şi prietenoasă, avea, fără voia ei, ceva superior şi protector în acelaşi timp. Un indiferent

şi-ar fi spus că frumoasa andaluză, fiica unui respectabil burghez căruia afacerile îi mergeau din plin, ştia să păstreze distanţa faţă de acest cerşetor. Un observator mai atent, însă, ar fi descoperit cu uşurinţă în purtarea ei o dragoste adevărată, aproape maternă.

Într-adevăr, Juana avea ceva din atitudinea tandră şi în acelaşi timp cicălitoare a unei fetiţe care o face pe mămica faţă de păpuşica ei preferată.

Da, chiar asta era. Piticul era, probabil, pentru ea ca un fel de jucărie vie, pe care copilul o iubeşte din toată inima, deşi o sâcâie, de altfel fără răutate, dintr-o nevoie instinctivă de a se juca de-a micul stăpân, de-a micul tiran. S-a plictisit copilul de jucăria lui? O azvârle cu dispreţ într-un ungher, fără să se sinchisească dacă se strică şi nici nu se mai uită la ea. Îi vine din nou să se joace şi-şi dă seama că prin gestul lui brutal jucăria s-a stricat? Plânge din toată inima, ia jucăria în braţe, o leagănă, o alintă, o mângâie, vorbindu-i cu bunătate, străduindu-se să repare răul pe care l-a făcut fără voia lui.

Cam aşa erau şi purtările Juanei faţă de pitic.

Dar cel mai surprinzător era faptul că piticul, deşi foarte supărăcios de felul lui, accepta cu dragă inimă hachiţele ei. Nu cu pasivitatea unei jucării, ci cu o plăcere adevărată, deşi ascunsă. I se părea foarte natural. Din partea Juanei nimic nu-l jignea, nimic nu-l supăra, nimic nu-l descuraja. Aşa era Juana. Juanei îi era îngăduit orice. Capriciile şi pornirile ei de copil isteţ şi răsfăţat, sigur de puterea lui despotică, i se păreau adorabile şi, în orice caz, preferabile indiferenţei. Juana era stăpânul, în înţelesul absolut al cuvântului. El nu era decât sclavul care acceptă bucuros purtările stăpânului faţă de dânsul – şi pe cele bune şi pe cele rele.

Să fi fost oare aceasta urmarea unei deprinderi căpătate încă din copilărie? Poate că da. În orice caz, trebuie să recunoaştem că adoraţia şi admiraţia lui erau pe deplin întemeiate.

Juana avea şaisprezece ani şi era o adevărată andaluză: micuţă, drăgălaşă, subţirică, sprintenă şi vioaie, plină de graţie jucăuşă şi de eleganţă naturală. Avea un ten proaspăt, nişte ochi negri de toată frumuseţea, când galeşi, când arzători, o guriţă cu buze roşii şi cam senzuale. Mâinile ei fine şi albe, întreţinute cu grijă, ar fi putut stârni, ca de altfel întreaga ei făptură de o gingăşie aristocratică, invidia multor doamne nobile.

Era extrem de îngrijită, iar ţinuta ei, cu mult superioară categoriei sociale căreia îi aparţinea, dovedea o cochetărie rafinată, pe care îngăduitorul orgoliu al tatălui său, departe de a încerca s-o potolească, dimpotrivă, o stimula, căci onorabilul Manuel, care făcea, desigur, nişte afaceri strălucite, nu se dădea îndărăt de la nici o cheltuială când era vorba de capriciile acestui copil răsfăţat.

Astfel că Juana era întotdeauna gătită ca o madonă şi, de altfel, purta cu o uşurinţă plină de farmec elegantul costum de andaluză. Căci, spre deosebire de fetele de condiţia ei, care se îmbrăcau de obicei în postav sau în pânza, Juana purta o cazacă de catifea, un corsaj de mătase de culoare deschisă, ce se mula perfect pe talia ei subţire şi mlădioasă şi o fustă de mătase asortată la corsaj, care lăsa să i se vadă pulpele nervoase, reliefându-i gleznele delicate şi mici ca ale unui copil, picioruşele cambrate, încălţate în satin, de care ea era foarte mândră, ca orice veritabilă andaluză. În loc de eşarfă purta un şorţ, bogat împodobit cu împletituri, şireturi, funde şi ciucuri…

Astfel gătită, îi supraveghea pe servitorii tatălui ei şi trebuia să fii cu adevărat un mare domn – ca francezul ăsta – sau un vechi şi bun prieten – ca domnul de Cervantes – pentru ca ea să catadicsească să te servească, personal, cu mânuţele-i albe. Ba chiar socotea că le făcea o deosebită cinste celor pe care-i servea şi poate că nu greşea chiar aşa mult.

E lesne de înţeles de ce, în aceste condiţii, Cervantes ar fi avut pricină să se mire când o găsi pe această mică regină

stând trează şi veghind în locul vreuneia dintre umilele slujnice ale hanului. Dar Cervantes era prea preocupat ca să se oprească la amănunte atât de neînsemnate.

Juana se dădu în lături ca să-i lase pe musafirii nocturni să intre şi, deşi părea tulburată şi neliniştită, răspunse la zâmbetul lui El Chico cu un surâs vesel, subliniat vizibil printr-un gest binevoitor şi prietenesc făcut cu acel aer de mică surioară pe care-l avea faţă de el, fără voia ei.

Acest surâs fu de ajuns pentru ca pe obrajii omuleţului să apară din nou un pic din roşeaţa ce-i dispăruse brusc la vederea fetei şi pentru ca ochii să i se lumineze de o bucurie lăuntrică, pe care nici nu încerca să şi-o ascundă, fiind sigur că tovarăşii lui aveau destule alte griji că să nu le mai pese de El Chico.

După ce Cervantes, care încheia rândul, intră şi el în patio, Juana şovăi o clipă şi, înainte de a închide poarta, se aplecă şi privi în afară, în noaptea senină presărată cu miliarde de stele. Erau aproape singurele lumini pe care Sfânta Inchiziţie le îngăduia supuşilor săi, fără îndoială cu scopul de a păstra pentru autodafeuri celelalte focuri.

Mica Juana părea ciudat de emoţionată. S-ar fi zis că aştepta pe cineva şi că era neliniştită şi necăjită, văzând că cel pe care-l aştepta nu apare. Când îşi dădu limpede seama că nu mai urma să vină nimeni, scoase un oftat ce semăna cu un suspin, puse lacătele şi-i petrecu pe musafiri în bucătărie. Prin felul cum era aşezată, aceasta putea să fie luminată fără teamă de amenzile la care te expuneai încălcând asprele dispoziţii ale poliţiei, prin care se interzicea luminatul după semnalul de stingere.

În timp ce slujnica încă pe jumătate adormită se trezea, bombănind tot felul de înjurături la adresa haimanalelor nocturne care tulburau somnul bunilor creştini la o oră atât de târzie, când s-ar fi cuvenit să fi fost de mult în paturile lor, înveliţi cu cuvertura până la gât şi la bărbie, Juana o urmărea din ochi, maşinal. Dar nici n-o vedea. Micuţa Juana era mult prea emoţionată. Era şi foarte palidă. Ochii ei

frumoşi, de obicei atât de veseli, erau parcă aburiţi de lacrimi cu greu stăpânite. Pe buze îi stătea o întrebare pe care nu îndrăznea s-o pună şi nimeni nu observa ciudata emoţie de care era cuprinsă.

Nimeni, în afară de bătrâna duenă, ce se grăbi să bâiguie nişte cugetări pline de acreală, nu lipsite însă de o dragoste ursuză, cu privire la tinerele stăpâne cărora le place să-şi piardă noaptea, stricându-şi ochii de pomană, când, slavă Domnului, există femei în toată firea, cinstite şi devotate stăpânilor lor, care ţin la oboseală şi ştiu să-şi îndeplinească cu cinste îndatoririle de gazdă, nepotrivite cu nişte mâini albe de cuconiţă. Altminteri însă, nimeni n-o băga în seamă, afară de pitic, care o urmărea atent şi vedea cum veselia ei se spulberă treptat. El Chico o privea cu ochii lui buni, de câine credincios, gata să facă orice ca să readucă zâmbetul pe buzele stăpânului.

Ca să fim drepţi, trebuie să spunem că, în schimb mica Juana nu vedea pe nimeni, nici pe duenă, nici pe El Chico. Părea că-şi urmăreşte un gând al ei, foarte dureros.

O întrebare a lui El Torero o trezi brusc din visare:

— Domnul de Pardaillan nu s-a întors?

Mica Juana tresări violent şi de-abia putu să bolborosească cu glas sugrumat:

— Nu, domnule Cezar.

— Eram sigur! murmură El Torero, privindu-l pe Cervantes cu un aer nedumerit.

Palidă ca ceara, Juana izbuti cu mare greutate să spună:

— Domnul de Pardaillan era totuşi cu dumneavoastră. Sper că nu i s-a întâmplat nimic grav!

— Şi noi sperăm acelaşi lucru, micuţă Juana, dar nu vom şti cu adevărat decât mâine – răspunse Cervantes cu un aer foarte preocupat.

Juana se clătină. Ar fi căzut, dacă n-ar fi întâlnit în calea ei o masă de care să se ţină. Şi nimeni nu observă, această sfârşeală ce o cuprinsese pe neaşteptate. Nimeni, în afară de bătrâna guvernantă, care strigă:

— Picaţi de oboseală, domnişoară! Aţi devenit propriul dumneavoastră călău, de nu vreţi să vă duceţi la culcare în noaptea asta?

El Chico observase şi el. Nu spuse nimic, dar se apropie repede de ea, ca şi cum ar fi vrut să-i ofere sprijinul propriei sale slăbiciuni.

Fără să bage de seamă nimic, Cervantes urma să vorbească:

— Fata mea, pune să ne facă paturile. Ne vom petrece noaptea aici, iar mâine – adăugă el întorcându-se spre don Cezar şi Giralda – ne vom continua cercetările.

El Torero încuviinţă din cap.

Fericită că se oferea prilejul să iasă dintr-o situaţie penibilă, Juana o urmă pe slujnică, în ciuda protestelor energice ale acesteia, care avură soarta rezervată tuturor protestelor: aceea de a nu fi luate în seamă.

După ce-i adresă lui El Chico un gest amical, Cervantes se grăbi să se îndrepte spre camera ce-i fusese rezervată.

El Torero nu voi să-l urmeze înainte de a-i mulţumi din inimă lui El Chico şi de a-l asigura încă o dată că, de aici înainte, va avea grijă să nu-i lipsească nimic.

Giralda adăugă propriile-i mulţumiri la acelea ale logodnicului ei. Omuleţul primi aceste dovezi de prietenie cu aerul mândru şi nepăsător ce-l caracteriza. Dar privirea lui strălucitoare arăta limpede că era mulţumit de această prietenie.

Capitolul 23

El Chico şi Juana

Rămas singur în bucătăria hanului, El Chico se căţără pe un scaun, pe care şi-l pregătise dinainte, în faţa căminului. În care focul era pe cale să se stingă:

Era trist piticul, căci o văzuse pe „ea” foarte necăjită şi tulburată.

Cu capul în mâini, începu să se gândească la lucruri întâmplate în trecutul său atât de scurt. Iar acest trecut, ca

de ar fi şi prezentul, după cum, fără îndoială şi viitorul, începea într-un singur cuvânt: Juana.

Oricât de departe îndărăt putea să ajungă cu amintirile lui, piticul se vedea mereu în mâinile ei, ca o jucărie. El Chico nu avea familie, iar dacă cineva se ocupa uneori de el, era numai prin ocări, însoţite de nenumărate palme. S-ar fi lipsit bucuros de o asemenea atenţie. Cu toate că era pusă pe şotii, Juana avea un suflet bun. Fără să-şi dea seama de ce, fusese mişcată de singurătatea lui.

Şi, aşa tânără cum era, mânată de sentimentul de mamă care stă ascuns în sufletul oricărei fetiţe, îşi luase obiceiul de a veghea ca el să aibă o locuinţă mulţumitoare şi să fie hrănit ca lumea. Şi, încet-încet, se obişnuise să se joace aşa, de-a mămica. Şi cum tatăl ei îi satisfăcea toate capriciile, iar ea ştia, foarte bine să se alinte, se făcea ascultată fără greutate. Aşa se explică atitudinea uşor protectoare pe care o avea faţă de El Chico.

Despre el, se obişnuise s-o vadă poruncind şi, cum toţi din casă i se supuneau fără să crâcnească, făcuse şi el ca toţi ceilalţi. De altfel, chiar dacă ar fi vrut să se revolte – ceea ce nici nu-i trecea prin minte, căci sclavia era pentru el mult prea dulce – morala reprezentată, în cazul de faţă, prin lecţiile şi mustrările aspre ce i le administra însuşi tatăl micului său tiran, onorabilul Manuel, îl învăţase că cel ce oferă, este cu mult superior celui ce primeşte şi că acesta din urmă n-ar putea niciodată să se umilească şi să se închine îndeajuns în faţa celuilalt. În general, lui E Chico nu-i intra în cap să se umilească, el având şi idei personale, idei care, după cum pretindeau aceeaşi sfinţi, morală, trebuiau să-l ducă într-o bună zi direct la rug. Singurul sfârşit hărăzit unui băieţaş care, deşi botezat, nu era în stare să nutrească decât gânduri ce l-ar fi putut înspăimânta până şi pe ultimul dintre eretici. Şi, totuşi, în faţa Juanei îşi plecă de bunăvoie capul, îşi făcuse chiar un obicei din asta. Într-atâta îşi însuşise acest obicei pe care-l

va păstra toată viaţa, încât i se părea monstruos, cu neputinţă să discute vreo poruncă dată de Juana, sau vreo dorinţă de-a ei. Băieţaşul acesta care, mânat poate de diavol sau numai de furie avea pretenţia că nu va recunoaşte nici un stăpân şi nici o autoritate, o acceptase în aşa măsură pe Joana ca pe singurul lui stăpân, încât îi mai spunea chiar şi acum, când ajunsese bărbat în toată firea: „micuţă stăpână”, ceea ce o făcea şi pe fată să fie foarte mândră.

Copiii crescuseră mari. Juana se făcuse o fată frumoasă.

El Chico devenise bărbat… dar rămăsese cu statură de copil.

La început, Juana văzuse cu uimire cum, încet-încet, ea ajunge la fel de înaltă şi apoi mai înaltă decât prietenul ei, care era mai mare decât ea cu patru ani. Lucrul acesta o încânta grozav, păpuşa ei va rămâne mereu o păpuşică… Dar o dată cu vârsta, acest sentiment egoist făcu loc milei. Cu atât mai mult, cu cât El Chico părea foarte chinuit de faptul că rămânea atât de mic, în timp ce toţi din jurul lui creşteau. Iar Juana îşi promisese să nu-l părăsească niciodată. Ce s-ar fi făcut băiatul ăsta fără ea?

Dacă la început supunerea şi ascultarea pasivă ale lui El Chico nu fuseseră decât, pe de o parte, rezultatul obişnuinţei, iar pe de alta al exemplului şi al lecţiilor de morală, ele sporiseră şi mai mult, dacă mai era posibil aşa ceva, ca urmare a apariţiei unui sentiment nou, de care nici măcar el însuşi nu-şi prea dădea seama: iubirea. Dar o iubire dintre cele mai curate, o iubire absolută, supraomenească, făcută din sacrificiu şi dăruire. Şi nici nu se putea să fie altfel. De ani şi ani de zile, Juana fusese pentru el un mic Dumnezeu, în faţa căruia stătea într-o veşnică adoraţie. Nimic nu putea fi prea frumos, prea bun sau prea scump pentru ea. De dragul ei ar fi fost în stare să se lungească în stradă şi să-i facă din trupul său covor pentru ca ea să-şi ferească picioarele de atingerea caldarâmului murdar.

Toate gândurile lui se îndreptau către acelaşi ţel: să-i facă plăcere Juanei, să-i îndeplinească toate dorinţele, chiar cu preţul suferinţei, chiar dacă inima-i sângera.

În prezenţa ei îşi pierdea cu totul voinţa, puterea de judecată şi de simţire. Ea era cea care gândea, vorbea şi simţea pentru amândoi. Nu trăia decât prin ea şi au era în stare decât să admire şi să aprobe orbeşte tot ceea ce hotăra ea.

Iubirea aceasta rămăsese ferită de orice pornire trupească. Degeaba ar fi pretins că e un bărbat, ştia prea bine că nu era aşa!

Ideea posibilităţii unei căsătorii între o femeie, o femeie adevărată şi el, o bucăţică de om, nici nu-i trecuse prin minte. Dar oare aşa ceva era posibil? Începuse să se gândească la o asemenea posibilitate abia după discuţia cu doamna aceea nobilă. Desigur că frumoasa doamnă îşi bătuse joc de el! Bineînţeles că voise să se distreze, să vadă ce-o să spună şi ce-o să facă bietul pitic. Din fericire, El Chico nu se trădase în nici un fel. Era mic de statură, dar isteţ la minte şi înţelesese intenţia nobilei doamne.

Juana tocmai împlinise treisprezece ani. Într-o zi, gătită ca o doamnă, coborâse în sala de mese. Nu ca să facă treabă, ferească sfântul! Ci ca s-o înlocuiască pe stăpâna casei, moartă de multă vreme şi înlocuită – dacă totuşi o mamă poate fi înlocuită – de către admirabila matroană pe care tocmai am auzit-o cicălind-o pe tânăra fată, matroană care răspundea la numele de Barbara.

Aşadar, Juana începuse să supravegheze personalul, la început puţin numeros şi să conducă gospodăria cu asemenea autoritate, încât nimănui nu-i trecea prin minte să nu i se supună.

În acelaşi timp, se pricepea să-i facă pe muşterii să se simtă mulţumiţi (ceea ce nu era întotdeauna prea uşor), ştia să-şi întoarcă privirile cu atâta tact, să împartă zâmbete şi complimente cu atâta graţie, încât devenise o adevărată binecuvântare pentru Hanul Turnului, care ajunse în

curând unul dintre cele mai căutate din Sevilla, unde totuşi nu lipseau hanurile bune.

Atunci intervenise din nou morala, mereu reprezentată de onorabilul Manuel, care atrăsese atenţia asupra faptului că ar fi de-a dreptul scandalos ca Juana, singura lui moştenitoare, să se chinuiască muncind, în timp ce leneşul ăla de El Chico, care mergea pe-al şaptesprezecelea an, se îngraşă, neavând altă grijă decât să caşte gura de dimineaţa până seara, sub pretextul viclean că e prea mic.

Aceeaşi morală mai spune că atunci când eşti sărac şi orfan trebuie să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa. El Chico se întrebase şi nu fără teamă, ce-ar putea să facă el pentru a-şi câştiga pâinea, având în vedere că nimeni nu se îngrijise vreodată să-l înveţe ceva în acest scop şi că nu avea mai multă putere decât un puişor proaspăt ieşit din găoace.

Dar cum, în mod ciudat, Juana păruse că aprobă această morală, El Chico, plin de ardoare şi de bunăvoinţă, consimţise să muncească. Manuel profitase numaidecât ca să-l pună la treburile cele mai grele şi înjositoare, oferindu-i în schimb, cu dărnicie, culcuş şi mâncare ca pentru câini.

Muncile astea erau peste puterile piticului. Poate că le-ar fi făcut şi aşa, de bine de rău, dacă s-ar fi ţinut seama de marea lui susceptibilitate. Dar nimănui nu-i păsa de ea. În noua lui situaţie, piticul deveni în curând calul de bătaie al tuturor. De la patron şi până la ultimul băiat de grajd, toţi se credeau în drept să-i ordone. Iar când ordinele nu erau executate cum trebuie, palmele cădeau din belşug.

Dar cel mai groaznic pentru el era faptul că treburile îl ţineau departe de Juana, în tot timpul zilei, ceea ce era în sine o tortură cumplită. Şi apoi, era la cheremul unei liote de slugi şi al unor muşterii adesea chercheliţi, care nu-l cruţau nici de umilinţe şi nici de lovituri.

Niciodată nu fusese atât de nenorocit.

Dar asta nu dură multă vreme. După câtva timp de chinuri nemaipomenite, El Chico lăsase baltă şorţ, măturoi, muşterii

şi stăpân şi dispăruse.

Cum trăise el în acest răstimp? Pur şi simplu din ce-i pica. Nu-i trebuia mult ca să se întreţină. Poame gustoase se găseau din belşug în această uriaşă grădină care era Andaluzia. N-avea decât să întindă mâna şi să ia. Când vremea nu-i îngăduia asemenea pleaşcă, se aşeza la poarta bisericii şi cerşea. Lucrul acesta intră în obiceiurile epocii şi însuşi subtilul moralist, care era Manuel, n-avea ce să obiecteze.

El Chico mânca puţin, dormea nu se ştie în ce văgăună, umbla îmbrăcat în zdrenţe, dar era liber. Liber să doarmă sub razele bunului soare, să se tăvălească în iarba fragedă, să viseze la stele. Dar era mândru şi mulţumit. Era mai ţanţoş ca oricând şi trebuia să-l vezi cu ce aer întorcea spatele oricui îi vorbea pe un ton care nu-i convenea.

Fuga piticului îl făcu pe Manuel să-şi dezlănţuie morala în vaiete amare, dojeni cumplite şi profeţii înfricoşătoare. El Chico era un mizerabil nerecunoscător, un leneş, un ins fără credinţă, fără lege, fără inimă, lipsit de orice sentiment omenesc şi sortit, fără doar şi poate, să sfârşească pe vreun rug.

Totuşi, El Chico nu era un nerecunoscător, aşa cum susţinea respectabilul Manuel. Numai că recunoştinţa lui se îndrepta – ceea ce era cu totul firesc – spre singura fiinţă care-i arătase bunătate şi dragoste: Juana.

În fiecare zi găsea mijlocul de a se strecura în han – era doar atât de mic – şi acolo, pitit în vreun colţ, îşi sătura ochii privind-o pe aceea care era totul pentru el.

Sprintenă şi vioaie, gătită întotdeauna că o mică regină, Juana alerga de colo-colo, supraveghind treburile ca o gospodină pricepută ce era, din instinct, în ciuda tinereţii ei. Când îşi sătura bine ochii şi inima, piticul pleca mulţumit… ca să se întoarcă a doua zi.

Uneori, când se întâmpla să treacă ea pe lângă dânsul, îndrăznea să întindă mâna şi să-i apuce un colţ de rochie, pe care-l săruta cu smerenie. Sărutase până şi urma paşilor

ei, rămasă pe nisipul presărat în patio! Iar astea erau bucurii de care nu avea parte prea des.

Într-o zi, calculându-şi greşit mişcarea, în loc să-i atingă rochia, îi atinse pulpa. Rămase înmărmurit de spaimă. Cu atât mai mult, cu cât Juana, crezând că era vorba de vreo glumă grosolană a unui muşteriu, se oprise, palidă de mânie, scoţând un ţipăt, la auzul cala Manuel şi servitorii săi dădură fuga. Bietul El Chico întrezări numaidecât urmările neîndemânării sale: Manuel va întoarce hanul pe dos, până ce-l va găsi şi-l va alunga în chip ruşinos, fără a mai pune la socoteală şi chelfăneala zdravănă de care nu va fi scutit. Cu o înfăţişare jalnică, ieşi din ascunzătoare şi, îngenunchind în faţa ei, îşi împreună mâinile a rugăciune:

— Eu sunt, Juana, nu-ţi fie teamă – îi şopti.

Deşi era dezgustător de murdar, ea îl recunoscu numaidecât. Nu-i fu frică. Păru chiar foarte mulţumită şi-i răspunse tatălui ei, care o întreba de ce ţipase:

— Nu-i nimic, m-am lovit de masa asta şi nu m-am putut abţine să nu ţip ca o proastă.

Negăsind nimic ciudat în răspunsul fetei, Manuel se retrase mulţumit de explicaţiile primite. Servitorii se întoarseră la treburile lor, iar ea îi făcu lui El Chico un semn discret, la care piticul se supuse. Nu era, oare, obişnuit să i se supună în toate?

Fata îl duse într-un loc mai ferit, unde nu puteau fi surprinşi şi-l luă imediat la rost, pe un ton foarte aspru:

— Ce făceai în colţul ăla? Haimana ce eşti! Leneşule! Ereticule! Cum de îndrăzneşti să mai apari în casa pe care ai părăsit-o fără un cuvânt de rămas bun, fără nici o părere de rău? Nerecunoscătorule! Hoţule!

Juana îl certă şi-o făcea pe grozava, dar i se citea în ochi că-i bucuroasă de a-l revedea, tare bucuroasă chiar. Atunci, foarte mişcat, el îi răspunse cu umilinţă:

— Voiam să te văd, Juana.

— Îmi pare bine! Şi cum de ţi-a venit atât de târziu această dorinţă, după zile întregi de uitare?

El îi răspunse cu adâncă mâhnire:

— Nu te-am uitat, Juana, nici n-aş putea, de altfel. Am venit aici în fiecare zi.

— În fiecare zi! Mie vrei tu să-mi vinzi gogoşi? De ce nu te-ai arătat niciodată?

— Pentru că mă gândeam că voi fi alungat.

Ea îi aruncă o privire compătimitoare şi uimită în acelaşi timp.

Şi, ridicând din umeri, îi spuse:

— Ai fi meritat-o din plin, zău aşa… Dar ar fi trebuit să ştii, totuşi, că n-aş fi făcut una ca asta.

— Tu, Juana, într-adevăr, n-ai fi făcut-o. Dar tatăl tău? Dar ceilalţi?

Argumentul cântări greu în ochii fetei. Nu-i răspunse imediat. De altfel, nu se îndoia de cele spuse de el şi – ceea ce se ferea să recunoască – poate că nu o singură dată îl descoperise prin colţurile în care piticul se credea atât de bine ascuns. Ca să-şi mascheze stinghereala, ea continuă, pe acelaşi ton dojenitor:

— Uită-te în ce hal eşti! Ai putea, fi luat drept un vagabond! Cum de nu ţi-e ruşine să apari aşa în faţa mea? N-ai putea să fii mai curat, cel puţin?

El îşi plecă, ruşinat, capul. O lacrimă îi apăru printre gene.

Dojana îl usturase şi se-nţelege că, dacă n-ar fi fost această întâmplare nenorocită, niciodată n-ar fi apărut în faţa ei în halul ăsta.

Juana îşi dădu seama cât rău îi făcuse umilindu-l şi-i spuse cu un glas mai dulce, privindu-l cu gingăşie:

— Nu cumva tot tu ai adus şi florile pe care le-am găsit de câteva ori pe fereastra mea?

El roşi şi dădu din cap afirmativ.

— De ce-ai făcut asta? stărui ea, continuând să-l privească ţintă.

El îi răspunse, pe un ton foarte natural, poate chiar sincer:

— N-aş fi vrut să mă socoteşti un nerecunoscător. De ceilalţi puţin îmi pasă, dar tu, nu vreau! Iacă aşa! … M-am gândit că vei ghici şi că mă vei ierta.

Ea îl privi o clipă fără să răspundă, apoi, cu un surâs enigmatic, exclamă:

— Frumos, n-am ce zice! Cum ai ajuns până la fereastra mea? Nenorocitule! Nu te-ai gândit că ai putea să mori şi că eu nu mi-aş fi iertat niciodată moartea ta?

El Chico simţi cum îi creşte inima de bucurie. Aşadar, nu mai era supărată! Dacă tremura pentru viaţa lui, însemna că-l mai iubeşte. Şi râzând din toată inima, îi spuse:

— Nu e nici un pericol. Sunt eu mic, dar şi îndemânatic!

— E drept că eşti sprinten ca o maimuţă – zise ea. Dar n-are importanţă, să nu mai faci asta… îmi vei da florile chiar mie, în felul acesta voi fi mai liniştită.

— Vrei cu adevărat să vin să te văd? o întrebă el, înfiorat de speranţă.

Cu o mică strâmbătură de milă şi dispreţ, ea rosti:

— Şi acum, dacă te-ai întors, cred că n-ai de gând să pleci iar?

— Dar tatăl tău, Manuel?

Juana îi răspunse, cu un gest autoritar, care voia să însemne că-i păsa prea puţin de toate acestea:

— Vrei să mă vezi fără să te ascunzi ca un hoţ, da sau ba?

El Chico îşi împreună mâinile plin de admiraţie.

— În cazul ăsta – îi spuse Juana cu un zâmbet vesel – nu te îngriji de rest. O să iei masa cu noi, o să dormi aici, am să-ţi fac rost de o îmbrăcăminte cuviincioasă, iar cât priveşte treaba, n-o să mai faci decât ceea ce o să vrei tu şi pe măsura puterilor tale! Hai, vino!

El scutură din cap şi nu se clinti.

Juana păli şi, aruncându-i o privire dojenitoare şi îndurerată, îl întrebă cu lacrimi în glas:

— Nu vrei?

Şi adăugă, cu glasul ei subţire, dar poruncitor şi hotărât:

— Nu mai sunt, aşadar, mica ta stăpână? Nu mai sunt eu cea care-ţi porunceşte? Te răzvrăteşti împotriva mea?

El îi răspunse pe un ton blând, dar cu încăpăţânare:

— Tu eşti şi vei fi întotdeauna bucuria mea. Ca să te pot vedea, aş trece şi prin foc… Dar nu mai vreau să-mi dai tu hrană, adăpost şi îmbrăcăminte.

Juana îi privi straiele zdrenţuite şi, din nou, El Chico îşi plecă ochii ruşinat. Cu vârful degetelor, Juana îl prinse de bărbie, îl sili să-şi ridice capul şi-şi cufundă privirea tandră şi nevinovată într-a lui. Înţelesese ce se petrece în sufletul prietenului ei şi, dintr-o delicateţe cu adevărat feminină, nu mai stărui.

— Fie şi aşa – zise ea, după o pauză. Fă-o când o să vrei. În rest, o să faci cum ai să crezi. Dar să ştii că m-ar mâhni foarte tare, dacă ai uita că sunt şi voi rămâne pentru tine o soră iubitoare şi credincioasă, îmi făgăduieşti să nu uiţi?

Ea rosti toate aceste vorbe cu o căldură şi cu o emoţie care nu puteau fi puse la îndoială.

Atunci, aşa cum se întâmpla uneori când Juana făcea pe regina, iar el îi aducea modestul său omagiu, El Chico îngenunche şi-i atinse uşor cu buzele vârful pantofiorului de satin.

Sensul acestui era cât se poate de limpede. Desigur că fără să-şi dea seama, bietul El Chico îşi pusese, în umila şi atât de timida lui sărutare, întreaga dragoste, făcută din supunere, devotament şi dăruire. Umilinţa gestului era cu atât mai mişcătoare, cu cât bietul băiat era de obicei foarte mândru. Oricât de neştiutoare ar fi fost Juana, ea nu se putea înşela asupra înţelesului acestui gest, de aceea faţa frumoasă străluci de bucurie şi de orgoliu.

De altfel, primi acest omagiu fără mofturi, fără falsă modestie şi fără exagerată pudoare, ca pe un tribut cuvenit frumuseţii şi bunătăţii sale. Îl primi ca o suverană care ştie că e cu mult deasupra muritorului prosternat la picioarele ei de copil. Atitudinea ei de o simplitate şi naturaleţe perfecte, expresia de supremă demnitate a chipului ei delicat şi aristocratic pentru o fată de această vârstă şi condiţie, ar fi stârnit un sentiment de admiraţie chiar şi Faustei, care putea sluji drept model în această privinţă.

În timp ce primea acest omagiu, fără să se simtă deloc copleşită, îl învăluia pe cel prăbuşit la picioarele ei, care-i aparţinea cu totul, într-o privire blândă şi duioasă, prin care răzbătea un pic de ironie compătimitoare.

Deodată, el se ridică şi exclamă, într-un elan al întregii sale fiinţe:

— Tu eşti şi vei rămâne mereu mica mea stăpână!

Juana bătu bucuroasă din palme şi strigă mândră de victoria ei:

— Sunt sigură de asta!

Şi-l apucă de mână, cu un aer de ştrengăriţă.

— Hai – spuse, îmbujorată de plăcere – vino să-l vezi pe tata!

— Nu merg – refuză el calm.

Ea bătu din picior cu încăpăţânare şi, pe jumătate îmbufnată, pe jumătate curioasă, îl întrebă:

— Ce mai e?

El Chico îşi privi zdrenţele şi-i răspunse:

— Nu vreau ca tatăl tău să mă vadă în halul ăsta. Mâine mă voi întoarce şi ai să vezi că n-am să te fac de ruşine.

Cum a izbutit el să se descurce? Prin ce tur de forţă şi de isteţime? Cu ajutorul cărei activităţi misterioase dusă la momentul potrivit? N-am putea să vă spunem. Vă putem spune doar că, a doua zi, a venit îmbrăcat într-un costum aproape nou, care, fără să aibă vreo podoabă specială, era deosebit de curat şi de o eleganţă ce-i punea de minune în valoare făptura miniaturală.

Şi astfel El Chico ieşi biruitor pe toată linia.

Mai întâi văzu cum ochii cochetei Juana străluceau de plăcerea de a-l vedea îmbrăcat atât de curat şi cu atâta eleganţă. Apoi, putu să citească pe feţele uluite ale lui Manuel şi ale servitorilor săi, adunaţi acolo în grabă, uimirea plină de admiraţie pe care le-o provoca apariţia lui în chip de cavaler fercheş.

Începând din ziua aceea, avu grijă să-şi păstreze un costum elegant, pe care nu-l îmbrăca decât când mergea să-şi vadă mica stăpână şi pe care îl strângea apoi la loc, cu băgare de seamă, într-una din ascunzătorile cunoscute numai de el. În celelalte zile, zdrenţele lui obişnuite nu-l mai speriau. Lecţia Juanei îi folosise şi, dacă atunci când bătea drumurile şi cutreiera prin pădure, hainele îi erau mai ponosite, în schimb era întotdeauna de o curăţenie exemplară, care, laolaltă cu aerul lui demn şi mândru, atrăgea asupra lui bunăvoinţa şi simpatia tuturor.

Pentru a obţine iertarea lui El Chico, fu de ajuns ca Juana să-şi îmbrăţişeze tatăl. Şi cum bătrânul nu era, de fapt, un om rău, primi cu destulă bunăvoinţă întoarcerea „nerecunoscătorului”, Căci aşa îi spunea. Ba simţi chiar

oarecare stimă pentru micul oropsit, aflând că refuzase cu hotărâre să se mai lase găzduit, ca în trecut.

De ziua naşterii Juanei şi la anumite zile de sărbătoare, El Chico reuşea întotdeauna (cum, nu se ştie), să-i aducă nişte mărunte daruri pe care „mica stăpâna” le primea cu o bucurie zgomotoasă fiind vorba, mai întotdeauna, de obiecte de gătează, iar noi ştim că micul ei păcat era cochetăria.

În zilele acelea, El Chico catadicsea să primească invitaţia la cină a lui Manuel şi luă loc la masa familială, alături de stăpâna sa, care era la fel de fericită ca şi dânsul.

Stând în colţul vetrei ce se stingea, El Chico îşi amintea cu tristeţe de toate astea, în timp ce Juana, sus, se ocupa de oaspeţii ei.

Fie că piticul avea un caracter neobişnuit de puternic, fie că timiditatea împreună cu sentimentul inferiorităţii sale fizice îl făcuseră să creadă că bucuriile, fireşti pentru muritorii de rând, lui îi erau interzise, fie, în sfârşit, că era pregătit dinainte cu resemnare pentru cele mai dureroase sacrificii, nu rostise până atunci nici o mărturisire. Întotdeauna se străduise, veghind cu grijă, să-şi ascundă sentimentele intime şi reuşise… credea el. Adevărul e că Juana, aşa neştiutoare cum era în ale dragostei era mult prea ageră şi deşteaptă ca să nu fi ghicit de mult ceea ce se căznea atâta El Chico să-i ascundă. Şi. de fapt, nici nu trebuia să se priceapă atât de bine. Pentru a-şi da seama că piticul era cu totul subjugat de ea.

Dacă şi ea era îndrăgostită sau nu de El Chico, asta se va vedea în cele ce urmează. Ceea ce putem spune e că se obişnuise să-l privească pe pitic ca pe un lucru ce-i aparţinea ei şi numai ei. Adoraţia piticului o făcuse să fie egoistă fără să-şi dea seama. Era, în mod naiv, dar sincer, convinsă de propria-i superioritate şi încredinţată că, în timp ce ea era stăpână pe sentimentele ei, şi liberă să-l sucească în fel şi chip pe El Chico, liberă să-l răsfeţe sau să-l facă să sufere după cum avea chef, piticul nu putea să

dispună de sentimentele şi nu trebuia să iubească pe nimeni altcineva decât pe ea.

În privinţa asta, dacă nu era îndrăgostită, era însă foarte exclusivistă sau s-o spunem pe şleau, geloasă în asemenea măsură, încât ar fi suferit numai la gândul unei infidelităţi, ba chiar şi al unei preferinţe, fie ea de moment.

Din clipa în care i se păru că piticul o adoră cum nu se putea mai mult, dragostea lui încetă s-o mai supere. Era oare numai cochetărie? N-am şti să spunem, dar e limpede că pentru ea era o adevărată plăcere să-şi exercite dominaţia asupra acestui sclav supus şi orice ştirbire, fie cât de mică, adusă acestei dominaţi ar fi făcut-o să sufere cumplit.

Dar piticul n-avea habar de toate astea. Căci, dacă era discret, ea nu era cu nimic mai prejos. Şi tocmai într-un asemenea moment s-a întâmplat ca o vorbă Faustei, aruncată la întâmplare, cu intenţia de a sonda terenul, să-i tulbure sufletul, ce părea să se fi resemnat. El Chico îşi repeta mereu în minte un număr de întrebări, veşnic aceleaşi:

Avea oare posibilitatea acum, când era bogat, să se însoare şi el ca oricare alt bărbat? Va îndrăzni, oare el vreodată să vorbească despre asta? Şi cum va fi primită cererea lui? Nu va provoca el, oare, un hohot de râs general, iar biata lui iubire, atât de curată şi de dezinteresată, odată cunoscută de toată lumea, ocărita şi luată în râs, nu va deveni ea un obiect de batjocuri pentru toţi?

Dar Juana? Îl iubea? Îşi răspundea: nu! Joana îl iubea cel mult ca pe o jucărie, poate că pe un frate slab şi neajutorat. Atâta tot.

Juana iubea pe altcineva cu adevărat, iar el îl cunoştea prea bine pe rivalul preferat de ea.

Glasul acru şi certăreţ al dădacei Barbara îl trezi din visare.

— Sfânta Fecioară! exclamă duena. Vreţi să vă prăpădiţi? Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Nu s-a întâmplat nimic, buna mea Barbara, am treabă jos şi n-am să mă duc la culcare decât după ce voi fi isprăvit-o.

— Nu mai sunt oare eu destul de bună ca să ajut? o întrebă Barbara cu râvnă.

— Simt nevoia să rămân singură. Du-te şi te culcă. Peste o clipă am să vin şi eu. Du-te – repetă Juana pe un ton energic, văzând că bătrâna stăruia – aşa vreau!

El Chico mai auzi nişte blesteme, târşitul unor ghete vechi pe podea, apoi zgomotul unei uşi trântite cu furie, după care se făcu tăcere. Juana se încredinţă, desigur, că dădaca îi ascultase porunca. Apoi piticul auzi păcănitul unor tocuri mici pe treptele de stejar sculptat ale scării interioare. Se lăsă să alunece de pe scaunul pe care şedea şi ascultă, în picioare.

Fata intră în bucătărie. Fără să scoată o vorbă, se trânti într-un jilţ mare, de lemn, pe care bătrâna Barbara avusese prevederea să-l tragă până acolo pentru ea şi rezemându-şi cotul pe masă, lăsă să-i cadă capul în mâini şi rămase aşa, fără să se mişte, cu ochii ficşi, măriţi, dar fără nici o lacrimă.

În tăcere, El Chico se aşează în faţa ei, pe dalele curate şi strălucitoare ale bucătăriei şi, ca şi cum s-ar fi temut că răceala dalelor să nu-i pricinuiască vreun rău, îi luă cu grijă picioruşele în mâini, mângâindu-i-le uşor.

Fie că era obişnuită cu jocul ăsta, fie că era prea cufundată în gânduri, Juana părea că nici nu observă atenţiile drăgăstoase şi delicate cu care o înconjura el. Continuă să rămână nemişcată şi palidă, cu privirea pierdută în gol, scuturată în răstimpuri de către un lung fior.

Fără să spună nimic, el o privea trist, cu ochii lui de câine bun şi, când o simţi cum tremură, îi strânse drăgăstos picioarele, ca pentru a-i spune:

— Sunt aici! Iau parte la suferinţele tale!

Multă vreme rămaseră astfel, tăcuţi, ea uitând poate de prezenţa lui, el neştiind ce să facă pentru a o smulge din gândurile ei chinuitoare.

În cele din urmă, îi şopti cu un glas compătimitor:

— Suferi, mica mea stăpână?

Juana nu-i răspunse. Dar fără îndoială că duioşia caldă ce se revărsa din vorbele lui îi muie inima răniită, îşi lăsă frumosul cap în mâini şi începu să plângă, pe înfundate, cu sughiţuri, aidoma copiilor care au mare necaz.

— Sărmană Juana! spuse el, mângâindu-i picioruşele în neştire.

Era nespus de mult din partea lui că avea puterea s-o compătimească. Căci ştia bine ce-o făcea pe mica Juana să plângă aşa de tare. Iar lacrimile ei îi cădeau pe inimă ca nişte picături de plumb topit. Şi simţea nedesluşit că ireparabilul era pe cale să se producă, că Juana avea să vorbească, sfâşiindu-i în bucăţi inima cu mărturisirea pe care i-o va face, cu o cruzime de care nici ea nu-şi va da seama. Împingând uitarea de sine până la ultimele ei limite, i-o luă înainte şi o întrebă vitejeşte, cu lacrimi în ochi, dar cu un zâmbet resemnat pe buze:

— Aşadar, îl iubeşti mult?

— Pe cine?

Ştia prea bine că n-avea nevoie să-i rostească numele pentru ca ea să înţeleagă.

Şi într-adevăr, ea înţelese numaidecât şi nu se arăta deloc mirată că el ştia despre cine e vorba.

Dar întrebarea în sine o descumpăni cu totul. Desigur că nici ea nu şi-o pusese până atunci, căci, îndepărtându-şi mâinile şi privindu-l pe El Chico cu ochii scăldaţi în lacrimi, îi spuse cu o mişcătoare naivitate:

— Nu ştiu!

O clipă, nădejdea încolţi în sufletul piticului. Dacă nici ea singură nu ştia. Poate că nu era totul pierdut. Poate că, cu timpul, va reuşi s-o vindece şi s-o cucerească…

Speranţă fugară, căci în curând îi fu dat să audă mărturisirea ce izbucnea spontan, dureros de crudă:

— Nu ştiu dacă-l iubesc! Dar pe cei care-l urmăresc cu atâta înverşunare şi care, ca să-l înfrângă pe omul acesta atât de puternic şi de curajos, l-au atras în cine ştie ce capcană mişelească pentru a-l ucide cu laşitate, pe aceia îi urăsc, căci sunt nişte criminali… nişte criminali blestemaţi… da, blestemaţi…

Repetând aceste cuvinte mânioase, bătea cu furie din picior, uitând că în felul acesta îl lovea pe El Chico sau, poate, se sinchisea prea puţin de dânsul, socotind că-i aparţinea şi că putea să se poarte cu el oricum voia.

Omuleţul nu se clinti, nici măcar nu simţise loviturile ei, deşi acestea erau destul de puternice.

Chiar dacă l-ar fi călcat în picioare sau dacă l-ar fi strivit, tot n-ar fi simţit. Se făcuse palid. Un singur gând îl urmărea, un gând ce-l făcea să nu simtă nici o durere fizică:

„Ea îi detestă şi-i blestemă pe cei care l-au atras într-o capcană! Dar şi eu sunt dintre aceia! … Atunci ar putea să mă deteste şi să mă blesteme şi pe mine? Dac-ar şti, m-ar scuipa în obraz: „Asasin!” M-ar goni din faţa ei… Totul s-ar sfârşi, nu mi-ar rămâne decât să mor. Să mor! …”

Ca şi cum acest cuvânt ar fi avut răsunet în mintea ei, Juana continuă, plângând încetişor:

— Nu ştiu dacă-l iubesc! Dar mi se pare că dacă n-o să-l mai văd, o să mor.

Şi atunci, văzând-o cum plânge, auzind-o cum spune că va muri, începu şi el să plângă încetişor ca un copil. Iar în timp ce plângea, fără să-şi dea seama ce face, îi săruta picioruşele, udându-le cu lacrimi şi repetă mereu printre sughiţuri:

— Nu vreau să mori! Nu vreau!

Deodată, îi veni o idee. Se ridică în picioare şi-i spuse cu duioşie:

— Ascultă, mică stăpână, du-te şi culcă-te şi dormi liniştită. Eu mă duc să-l caut şi mâine ţi-l voi aduce înapoi.

Femeia care iubeşte pe altcineva este întotdeauna nedreaptă şi crudă cu cel care o iubeşte, dar pe care ea îl dispreţuieşte. Totul devine pentru ea motiv de bănuieli insultătoare.

În aceeaşi clipă, Juana sări şi ea în picioare, cu ochi scăpărători şi, apucându-l de guler, îl zgâlţâi zdravăn Şi-i strigă cu un glas aspru, pe care piciul nu i-l cunoştea:

— Tu ştii ceva! De fapt, ai venit să-l cauţi. Tu l-ai îndemnat să-l urmeze pe don Cezar! Ce s-a întâmplat cu el? Vorbeşte! Dar vorbeşte odată, mizerabile!

El gemu, fără să încerce să se desprindă:

— Mă doare!

Ruşinată, ea îi dădu drumul.

— Nu ştiu nimic, Juana, ţi-o jur! rosti el cu blândeţe. Dac-am venit să-l caut, am făcut-o din dragoste pentru tine!

— E drept – spuse ea – de unde-ai fi putut tu să ştii?! Tocmai din dragoste pentru mine n-ai fi fost în stare să-i ajuţi pe ei ca să-l nimicească. Sunt nebună… iartă-mă!

Şi-i întinse mâna, ca o regină. Iar el, ca un câine bun şi credincios, apucă mâna albă care fusese înainte atât de aspră cu el şi o sărută cu căldură.

Juana simţi că i se trezeşte o speranţă în suflet şi-l întrebă tremurând, nerăbdătoare:

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Dar dacă e cineva care-l poate salva, cred că eu sunt acela… Sunt mic, mă strecor peste tot şi nimeni nu mă bănuieşte. Nu ştiu nimic, nu mă-ntreba nimic… Aşteaptă doar până mâine. Fă asta pentru mine.

Pe neaşteptate, Juana îl luă în braţe şi-l strânse la piept!

— Ah, El Chico! Dragul meu El Chico! Cum te-aş mai iubi dacă mi l-ai aduce teafăr! gemu ea, răsucind cuţitul în rană, fără să îşi dea seama.

El se desprinse de ea încetişor şi-i sărută degetele, poalele rochiei şi vârful pantofului, iar Juana îi îngădui să facă toate astea cu bunăvoinţa unei divinităţi care se lasă adorată de un credincios. Când era bine dispusă avea obiceiul să se

joace plesnindu-l încetişor peste obraji sau trăgându-l uşurel de urechi. Uneori mergea până acolo încât îl săruta pe frunte. Dar atât. Niciodată însă nu-l strânsese în braţe ca acum.

Iar el îşi dădea seama, de fapt, cu îmbrăţişarea asta nu era pentru el, ci pentru altcineva şi suferea.

— Am să fac tot ce-am să pot – spuse simplu. Poţi spera. Îmi promiţi, însă, că te duci să te odihneşti?

— N-am să mă pot odihni – răspunse ea îndureratã. Simt că nu mai trăiesc.

— Totuşi, trebuie… Altfel, mâine, când ţi-l voi aduce, vei fi obosită iar el te va găsi urâtă.

Vorbindu-i astfel, nenorocitul zâmbea!

Iar Juana avu cruzimea să-i răspundă:

— Ai dreptate. Am să mă odihnesc. Nu vreau să mă găsească urâtă.

— Şi când se va întoarce, ce-o să faci? Ce nădăjduieşti tu, Juana?

Ea tresări şi păli la faţă. De fapt, ce nădăjduia? Micuţa Juana nu-şi pusese această întrebare.

Văzându-l pe seniorul francez atât de frumos şi de viteaz, atât de strălucitor şi atât de bun, inimioara ei feciorelnică bătu mai tare şi-şi pierdu capul, fără a-şi da seama de primejdia care o pândea.

Dar în faţa întrebării atât de limpezi şi de sincere pe care i-o pusese El Chico pricepu, ce-i drept, prea târziu, la ce grozăvie o dusese nesocotinţa ei. Simţi o strângere de inimă. Desigur că nici nu putea fi vorba de o căsătorie între fiica unui hangiu, cum era ea şi acest senior francez, trimisul unui rege şi încă ce rege! Regele Franţei! Ar fi fost curată nebunie să se oprească, fie şi pentru o clipă, la un asemenea gând.

Şi atunci, ce putea să spere?

Disperarea ce o cuprinse în faţa marii ei nenorociri o făcu să înţeleagă cât de mare trebuia să fie durerea prietenului ei, ce se afla faţă de dânsa în aceeaşi situaţie în care se afla

ea faţă de Pardaillan. Înţelese, de asemenea, cât de crudă fusese faţă de el, fără să-şi dea seama. Şi printr-un mare efort de voinţă, care dovedea ce inimă bună avea, găsi puterea să-i zâmbească şi să-i spună, pe jumătate în glumă:

— Adu-l viu, e tot ce-ţi cer. În rest, o ştiu bine, n-am nici o şansă. Domnul de Pardaillan se va înapoia în ţara lui, iar eu mă voi consola şi încet-încet îl voi da uitării.

După ce se strădui să îndrepte, măcar în parte, răul ce-l săvârşise, simţi nevoia să facă şi mai mult şi adăugă, cu ipocrizia proprie femeilor, dar şi cu oarecare sinceritate, căci îi era într-adevăr milă de bietul băiat:

— Tu, El Chico, ai să rămâi lângă mine, iar eu te voi iubi foarte mult, zău. Nimeni n-o merită mai mult ca tine.

Speranţa asta, pe care i-o dădea piticului, deşi poate nici ea nu credea că se va împlini, îi umplu sufletul de bucurie. Vrând parcă să-l zăpăcească de-a binelea, se aplecă deasupra lui şi-şi lipi, buzele de fruntea lui, spunându-i, în timp ce-l împingea uşor spre uşă:

— Du-te, El Chico, fă tot ce-ai să poţi. Am să caut să mă odihnesc puţin, în aşteptarea ta.

Capitolul 24

Urmarea aventurilor piticului

Piticul ieşi cu paşi mărunţi, cu capul în piept, cufundat în gândurile ce-l copleşiseră cu totul. Mergea fără teamă. De ce s-ar fi temut? Toţi cerşetorii şi vagabonzii vrednici de ştreang din Sevilla – şi Dumnezeu ştie ce mulţi erau! – îl cunoşteau pe El Chico. Toţi aceşti băieţi cumsecade erau prea uniţi împotriva duşmanului comun ce trebuia păcălit sau jefuit, ca să mai caute gâlceavă între ei.

Piticul nu se temea de nimic altceva în afară de vreo întâlnire cu vreun paznic de noapte. Dar avea vederea pătrunzătoare şi auzul foarte fin. Era iute şi sprinten ca o maimuţă şi, în caz de pericol, statura lui mică îi permitea să-şi facă ascunzătoare din orice îi ieşea în cale: bornă, trunchi de copac sau simplă gaură. Era sigur că se putea piti la

timp acolo unde orice om de statură normală ar fi fost descoperit.

Dacă nu-i era deloc frică, în schimb era cu totul năucit.

Atins până în străfundul sufletului de plânsetele Juanei, care pretindea că moartea lui Pardaillan ar face-o să moară, El Chico îi făgăduise, fără să-şi dea seama de semnificaţia vorbelor lui, că-l va căuta şi i-l va aduce înapoi viu, lăsând astfel să se înţeleagă că era convins că Pardaillan trăieşte.

Or, adevărul părea să fie cu totul altul. El Chico avea toate motivele să creadă că cel pe care-l considera drept rivalul său fusese omorât. De aceea, în timp ce mergea sub cerul înstelat, bodogănea furios:

— Ce nevoie am avut să-i promit că-l voi căuta? Ce mă fac acum? La ora asta, în mod sigur, trupul franţuzului se rostogoleşte în valurile Guadalquivirului şi bine i-au făcut! Bine i-au făcut! Iacă aşa! Cine l-a pus să-mi fure inima Juanei?

Fără să-şi dea seama, împrumutase anumite gesturi, atitudini şi expresii de la tânăra fată. Juana era cam de două ori mai înaltă ca el, ceea ce nu însemna că ea însăşi nu era mică de statură. De altfel, asta o supăra foarte tare şi de aceea nu se mulţumea numai să poarte tocuri înalte şi subţiri, ci căuta să-şi ţină cât mai drept trupul mlădios şi delicat şi cât mai sus capul, ceea ce-i sporea farmecul şi drăgălăşenia.

Pe nesimţite, El Chico se obişnuise să-şi ţină capul în acelaşi fel ca şi ea, îşi bomba pieptul ca ea, umblând ţanţoş ca să nu piardă nici un milimetru din statura lui de spiriduş. Cum Juana avea obiceiul să bată din picioare când era contrazisă sau când se mânia, piticul făcea la fel, tot fără să-şi dea seama.

Dezvăluindu-şi sentimentele pe care le nutrea faţă de rivalul său, îşi continuă şirul gândurilor:

„Doar nu sunt un dobitoc! Am înţeles eu foarte bine că oamenii lui Centurion pregătiseră un atac prin surprindere în casa la care-i condusesem. Dacă don Cezar n-a găsit nici

o urmă, e pentru că trupul îi şi fusese azvârlit în fluviu. Asta-i sigur! Prinţesa nu i-ar fi lăsat cu atâta amabilitate să-i cotrobăiască prin casă dacă nu şi-ar fi luat toate măsurile. Afară de cazul…”

„Afară de cazul când franţuzul nu e încuiat într-una din ascunzătoarele secrete ale casei. Ehei, în casa asta sunt destule ascunzătoare, iar cu nu le cunosc pe toate! Dar atunci ce vor face cu el? Cine ştie, poate că-l vor elibera într-una din zilele astea!”

Ideea asta i se păru însă absurdă. Ridică din umeri şi continuă:

„Nu! Nu ca să-i dea drumul l-a atras principesa la adresă! Iar dacă eu, El Chico, aş fi atât de prost ca să mă duc la această frumoasă principesă şi s-o întreb, aşa cum mi-a trecut prin minte atunci când am văzut-o pe Juana plângând, ce s-ar întâmpla? … M-ar trimite acolo unde a fost expediat francezul, iar aşa! Aşadar, n-am să mă duc. Nu-s chiar aşa de nătâng!”

„Totuşi, i-am promis Juanei – îşi spuse el peste câteva clipe. Şi-atunci, ce-i de făcut? Să mă duc să caut prin ascunzătorile pe care le cunosc? … Dar dacă, din nenorocire, îl găsesc pe francez în viaţă?! Va trebui, atunci să-l iau de mână şi să-l conduc la mica stăpâna? … Eu? … E oare cu putinţă?”

Faţa i se schimonosi de o spaimă de nedescris şi-şi spuse îngrozit:

„Nici măcar un bărbat adevărat n-ar avea un asemenea curaj, dar eu, care-s aşa de mic şi de slab? Unde mai pui că va trebui ca înăbuşindu-mi sentimentele, să-mi smulg inima şi s-o arunc, fierbinte, la picioarele stăpânei mele! Haida-de! E cu totul nedrept! … La dracu’, sunt şi eu bărbat! Nu sunt un sfânt!”

Argumentele astea nu reuşeau totuşi să-l convingă.

— Sunt bărbat, iar acum sunt bogat – îşi şopti el cu un aer visător. Şi-apoi, mi s-a spus că sunt chipeş, în afară de statura asta mică, n-am nici un beteşug şi nimic monstruos.

De ce nu s-ar putea ca o femeie să dorească să mă ia de soţ? Juana, după cât se spune, aşa de înaltă faţă de mine, e totuşi mică de statură! Dac-ar vrea, aş face din ea femeia cea mai fericită din lume. O iubesc atât de mult! Aş răsfăţa-o atâta! Da, dar sunt mic, asta-i! Şi atunci, nimeni nu mă vrea. De ce? Pentru că lumea şi-ar bate joc de femeia care ar îndrăzni să se mărite cu un pitic! … Spunând acest cuvânt, au spus tot! Sunt, oare, condamnat să nu fiu niciodată iubit? Să nu am niciodată un cămin al meu? Ei bine, fie! Sunt gata să accept şi acest lucru. Dar cel puţin, stăpâna mea să rămână aşa cum a fost şi înainte. Să nu-mi ceară să i-l aduc pe curtezanul ei. Nu! Asta-i prea mult! N-aş putea să îndur aşa ceva!

Îşi acoperi, brutal, ochii cu pumnii, ea şi cum ar fi vrut să alunge din faţa lui imaginea iubitei sale aflată în braţele unui curtezan.

În conştiinţa hărţuită până la capătul puterilor, lupta reîncepu:

„Principesa, care este atotştiutoare, mi-a spus că poţi face mult mai rău oamenilor dacă loveşti în cei ce le sunt dragi, decât dacă-i izbeşti chiar pe ei. Juana mi-a spus că moare dacă blestematul ăsta de franţuz nu se întoarce. Pe franţuz eu l-am dus la moarte, iar Juana, fără să ştie nimic, m-a făcut totuşi criminal. Dacă Juana moare, aşa cum spunea, înseamnă că eu i-am omorât pe amândoi şi că voi fi de două ori criminal. Dar e oare cu putinţă? Şi totuşi… dacă Juana moare, mor şi eu. Dacă-l aduc pe franţuz, ea va trăi, dar eu voi muri oricum… Voi muri de disperare şi de gelozie… Oricum aş întoarce-o, tot eu sunt cel lovit. De ce? Ce-am făcut? Ce crimă am comis? De ce sunt blestemat?” Şi, deodată, cu o hotărâre aprigă, îşi spuse: „Ei bine, nu! … Moarte pentru moarte! Barem ea să nu fie a altuia şi încă cu ajutorul meu! Blestematul de franţuz să dispară pentru totdeauna… Nu voi face nimic ca să-l salvez… Mai curând l-aş ucide cu mâinile mele nevolnice! … Şi apoi, cine ştie? La urma urmei, a spus-o chiar Juana, poate că-l va uita şi mă va

iubi ca înainte. Aşa mi-a făgăduit. Nu cer nimic mai mult, deoarece mi-e scris că n-am dreptul să nădăjduiesc la mai mult”.

Omuleţul hotărî astfel condamnarea definitivă a lui Pardaillan.

Luând această hotărâre nestrămutată, o porni în grabă şi ajunse în curând la casa dintre chiparoşi.

Se îndreptă spre uşă, încercă s-o deschidă cu băgare de seamă. Uşa rezistă. Un zâmbet îi lumină faţa.

— Principesa s-a întors – şopti el. Acum toate uşile sunt încuiate şi înăuntru e lume. Trebuie să fiu prudent. N-am chef să mă duc să mă-ntâlnesc cu franţuzul în fundul fluviului.

Ocoli zidul, se aplecă şi căută ceva bâjbâind. Când se ridică, ţinea în mână o funie subţire, lungă şi tare, prevăzută cu cârlige puternice. Se îndreptă spre chiparosul care atingea zidul, învârti funia deasupra capului şi o aruncă spre copac. La a doua încercare, cârligele se prinseră în ramurile copacului. Trase de funie se ţinea bine.

Începu atunci să se caţere, mlădios ca un pisoi. Ajuns sus, îşi înfăşură frânghia în jurul gâtului şi se lăsă pe pământ.

Porni cu băgare de seamă spre chiparosul în care-şi ascunsese comoara, luă de acolo sacul primit de la Fausta şi punga pe care i-o dăduse don Cezar şi le vârî în sân. Câteva minute mai târziu se afla în afara casei: expediţia îi reuşise pe deplin.

Puse frânghia înapoi de unde o luase şi porni spre fluviu, nu înainte de a se încredinţa, privind în jurul lui, că nu-l văzuse nimeni.

Pe mal fusese amenajat un fel de chei foarte înalt, pe sub care, ţinute în frâu de o solidă construcţie, apele joase se rostogoleau încet. Cu puţin deasupra acestora şi neatins de ape, malul lăsa să se vadă o gaură neagră, astupată cu un grilaj de fier, ale cărui uriaşe bare încrucişate erau aproape lipite una de alta.

El Chico îşi dădu drumul deasupra acestei găuri şi, cu o îndemânare ce vădea o mare obişnuinţă izbuti să se agaţe imediat de zăbrele. Apucă una dintre bare, tăiată desigur de multă vreme şi o scoase din loc fără greutate. Prin deschizătura pătrată n-ar fi putut să treacă nici măcar un om slab şi scund, dar prichindelul se strecură foarte uşor, după care, dintr-un inutil exces de precauţie, puse bara la loc.

Ajunse într-un canal aşternut cu nisip fin şi prevăzut cu o boltă foarte joasă, dar sub care piticul putea să stea totuşi în picioare.

Odinioară, pe vremea stăpânirii maurilor, canalul acesta servise, probabil, la aducerea apei în piscinele domeniului. Mai târziu, când casa trecuse în proprietatea unui războinic creştin, canalul îşi schimbase destinaţia. Devenind un drum secret, menit să-i asigure retragerea în caz de nevoie. Cum era şi firesc, fusese amenajat după cum cerea noua lui destinaţie – bunăoară, se construiseră din loc în loc nişte ziduri groase, pentru a opri incursiunile nepoftiţilor. Dar în fiecare dintre aceste ziduri fuseseră practicate nişte deschizături ascunse cu dibăcie şi mânuite cu ajutorul unor mecanisme secrete.

Ulterior, secretul acestor deschizături se pierduse şi e de presupus că Fausta nu le cunoştea, căci altfel n-ar fi uitat să-şi ia măsurile necesare ca să se pună la adăpost de intrarea neaşteptată a cuiva.

El Chico părea să cunoască de minune întreg acest labirint subteran, precum şi diferitele sisteme de deschidere a uşilor secrete, căci umbla pe acolo fără nici o şovăială. De unde cunoştea el tainele astea? Din întâmplare, fără îndoială. Probabil că piticul descoperise întâmplător cea dintâi deschizătură. Aşa slab şi neajutorat cum era, la cheremul primului venit, el îşi dăduse seama că aici era un loc în care putea să-şi facă un adăpost sigur, pe care nimeni să nu-l poată bănui. Nu stătuse deloc pe gânduri şi se instalase numaidecât aici. Fiind inteligent şi având spirit de

observaţie, nu-i trebuise mult ca să-şi dea seama că mai era pe-acolo şi altceva decât fundătura pe care o descoperise el. Şi se pusese pe căutat. Luni de zile, ba chiar ani în şir îşi studiase cu răbdare domeniul, piatră cu piatră. Ajutat şi de noroc, descoperise rând pe rând mai toate deschizăturile secrete ale acestor subterane. În felul acesta îşi mărise considerabil împărăţia, fără lupte sângeroase, fără alte răni decât zgârieturile cu care se alegea uneori, când încerca să urnească din loc pietrele, pe care fie instinctul, fie logica, i le indicau fără greş, ca închizând în ele nişte mecanisme ascunse.

După ce făcu să se răsucească sau să se afunde bucăţile de zid ce-i stăteau în cale, după ce deschise, printr-o simplă atingere, nişte porţi de fier uriaşe care se închideau singure în urma lui, ajunse la piciorul unei scăriţe de piatră, foarte îngustă şi foarte abruptă. Deşi umbla prin bezna cea mai neagră, nu se simţea deloc stânjenit şi se orientă cu atâta uşurinţă, de parcă drumul i-ar fi fost luminat.

Urcă sprinten vreo zece trepte şi nu se opri decât în clipa când se lovi cu capul de tavan. Atunci se aplecă deasupra treptelor şi căută pe pipăite. Se auzi un declic, lespedea aflată chiar deasupra capului său se ridică singură şi fără zgomot. Înainte de a urca ultimele două trepte, mai căută şi în altă direcţie. Se auzi încă un declic. Abia atunci urcă ultimele trepte şi pătrunse într-un cavou, rostind cu glas tare, cum au obiceiul oamenii care trăiesc singuri: – în sfârşit, iată-mă acasă!

Şi, fără să se întoarcă, încredinţat că lespedea se va închide de la sine, făcu doi paşi şi se aşează pe vine în faţa unuia dintre pereţii cavoului. Atinse cu degetul o tăblie de marmură pusă în mişcare de mecanismul pe care-l declanşase el înainte de a intra; tăblia se balansa şi, odată cu ea, toată construcţia în care era zidită.

În faţa lui apăru o scobitură atât de joasă, încât trebui să-şi plece capul ca să poată trece prin ea. Aprinse o lumânare

de seu, a cărei flacără tremurătoare lumina slab groapa în care intrase.

Era o mică nişă, scobită chiar în zid, lungă de şase picioare şi lată de vreo trei şi destul de înaltă pentru ca un om de statură mijlocie să poată sta drept fără să atingă tavanul.

Înăuntru se afla o ladă acoperită cu un strat de nisip fin şi aşezată pe patru picioare, care o izolau de pământ. Lada era umplută cu paie proaspete, iar deasupra paielor erau întinse două saltele. Câteva cearceafuri albe şi pături desăvârşeau impresia de pat confortabil.

O altă ladă era amenajată în chip de bufet. Se mai găseau acolo şi un cufăraş solid, prevăzut cu lacăte mari, o măsuţă, două scăunele şi câteva obiecte de uz casnic, toate strălucind de curăţenie. S-ar fi spus că e interiorul unei case de păpuşi. Era palatul lui El Chico.

Nişa era aerisită printr-o răsuflătoare în faţa căreia El Chico îşi instalase un oblon primitiv de lemn. Aprinzându-şi lumânarea, piticul avu grijă să închidă oblonul, pentru că lumina să nu-i trădeze prezenţa, în cazul când principesei sau oamenilor ei le-ar fi trecut prin cap să coboare în pivniţele ce dădeau în partea cealaltă a subteranei.

Dar uită să tragă tăblia care masca intrarea în locuinţa lui: era atât de sigur că nimeni nu putea să dea peste el pe acolo!

Îşi puse sacul cu aur pe masă, se aşează pe unul din scăunele şi, cu coatele pe masă, cu capul în mâini, rămase pe gânduri.

Lucrul de care Fausta se temea atât de mult se întâmplase. Otrava nu-l omorâse pe Pardaillan.

După câteva ore de somn – un somn ce semăna cu moartea, Pardaillan se ridică anevoie în şezut şi privi cu ochii tulburi ciudatul loc în care se afla. Sub influenţa emanaţiilor care pluteau în aer şi care-i provocaseră somnul, creierul lui amorţit fusese cuprins de un fel de beţie care-i abolise memoria şi-i paralizase inteligenţa.

Încet-încet amorţeala dispăru, creierul i se limpezi, îi reveni memoria şi conştiinţa şi o dată cu aceasta îşi regăsi sângele rece şi încrederea în sine, care-l făceau să fie atât de temut.

De altfel nici nu se miră prea mult văzându-se viu. Se aşteptase la asta.

Pardaillan nu avea obiceiul să mintă, sau să umble „cu şoalda” cum se spune în limbaj popular. Dimpotrivă. Era un om sincer şi convins de ceea ce spunea. Era foarte convins când îi spusese Faustei că otrava nu-l va ucide şi că va ieşi nevătămat din mormântul acela.

De ce? Pe ce se întemeia această convingere?

Oricare altul în afară de el s-ar fi ferit să spună un asemenea lucru. Dar Pardaillan nu era numai sincer. El era şi un om dintr-o bucată, de o cinste şi de o lealitate de-a dreptul uluitoare. Şi nu era vina lui dacă această sinceritate şi lealitate treceau în ochii unora drept diplomaţie, ba chiar şiretenie. Unii oameni sunt atât de suciţi din fire, încât nu sunt în stare să înţeleagă simplitatea, bunătatea şi lealitatea!

Pardaillan fusese, aşadar – dracu’ ştia de ce – sigur că va scăpa de groaznica tortură pe care i-o pregătise Fausta. Şi gândind astfel, îşi rostise gândul fără ca măcar să-i treacă prin minte ce urmări supărătoare ar fi putut avea sinceritatea lui.

Astfel încât, revenindu-şi în fire, nu fu deloc mirat văzându-se scăpat de otravă îşi spuse batjocoritor:

„Doamna Fausta n-are noroc cu mine! Otrava ei nu şi-a făcut efectul. Am prevenit-o că aşa o să se întâmple. Rămâne doar să se îndeplinească şi cea de-a doua parte a profeţiei mele şi anume că voi ieşi de aici înainte ca foamea şi setea să mă doboare, aşa cum a hotărât această bună doamnă Fausta, care mă copleşeşte cu atenţiile ei.

A ieşi de acolo, cum spunea atât de simplu cavalerul, părea mai curând o himeră. Dar el nu se gândi nici un moment la asta şi murmură:

— Ia să vedem! De azi-dimineaţă am trecut prin tot felul de locuri, care sunt, cum spune domnul Espinosa, nişte minuni ale mecanicii. Ar fi într-adevăr o nenorocire dacă mormântul ăsta n-ar avea şi el vreun mecanism secret. Şi-apoi, o cunosc eu bine pe Fausta şi m-aş mira să nu-şi fi păstrat vreun drum secret pe unde să se poată încredinţa că mă are oricând în mână. Să căutăm, aşadar.

Şi începu să caute metodic, cu migală, cu răbdare, atât cât îi permitea bezna adâncă ce-l înconjura.

Dar, cum încă din ajun nu se odihnise nici o clipă şi cum narcoticul îl slăbise foarte mult, trebui să se oprească după câteva minute…

— Drace – făcu el – am impresia că această căutare ar putea să fie de mai lungă durată şi mai grea decât mi s-a părut la început. Otrava doamnei Fausta îmi moaie picioarele. Să nu ne irosim fără rost forţele. Să lăsăm să se risipească cu totul efectul, odihnindu-ne puţin.

În lipsa unui fotoliu, se aşează pe dale, punându-şi sub el mantaua păturită. Aşteptând să-şi recapete puterile, cercetă topografia temniţei sale, ca să-şi uşureze, pe cât era posibil, căutările, prin deducţii logice.

După ce se odihni bine, socoti că e destul de puternic ca să reînceapă lucrul.

Şi, deodată, în loc să se ridice, se întinse cât era el de lung, cu urechea lipită de dale. Se ridică numaidecât şi, încercând să şadă pe pământ, sprijinit în mâini, murmură cu un zâmbet zeflemitor:

— Doamne! Sau mă înşel eu amarnic, sau iată ceva care mă va scuti de prea multă căutare. Dacă doamna Fausta, ca să termine cu mine, îmi trimite…

Se întrerupse, simţind că-l trec năduşelile:

— Dacă sunt mai mulţi şi probabil că sunt, voi fi oare în stare să mă lupt cu ei? se întrebă el.

Se ghemui pe călcâie şi începu, în tăcere, să-şi încerce muşchii şi încheieturile braţelor.

— Ei bine! zise el zâmbind satisfăcut, dacă nu sunt prea mulţi, poate că ne vom descurca!

Şi se lipi de zid cu urechile ciulite, cu privirea la pândă, gata de luptă.

Acolo, în faţa lui, văzu o lespede clătinându-se uşor. Se apropie cu repeziciune, se lăsă în genunchi şi aşteptă.

Deodată lespedea, împinsă de o mână nevăzută, începu să se mişte şi, ridicându-se, îl ascunse vederii pe Pardaillan, care stătea ghemuit la pândă, gata să-l strângă de gât pe duşmanul ce s-ar fi ivit în deschizărtura aceea.

Dar mâinile lui nu avură pe cine sugrumă.

În loc de oamenii înarmaţi pe care-i aştepta, Pardaillan văzu cu uimire un băieţel pe care-l recunoscu imediat, căci murmură înmărmurit:

— Piticul! … O fi singur? Ce caută aici?

Ca şi cum ar fi vrut să-l lămurească, piticul strigă cu glas tare:

— În sfârşit, iată-mă acasă!

— Acasă! îşi spuse Pardaillan privind în jurul lui. Doar nu se culcă în mormântul ăsta!

Lespedea se închidea automat, dar acum nu mai avea grija ei. Altele îl frământau. Nu mai avea ochi decât pentru El Chico.

— Ce dracu’ face aici? Se întrebă el.

El Chico care, precum se vede, făcuse greşeala de a nu se uita înapoi, deschidea uşa locuinţei sale – dacă putem numi astfel – şi-şi aprindea lumânarea.

— Aha! exclamă Pardaillan plin de uimire. Iată ce se cheamă la el „acasă”! Al dracului să fiu dacă aş fi găsit vreodată secretul acestor deschizături. Dar iată o bucăţică de om pe care nu mi-ar părea rău să-l cercetez mai îndeaproape.

El Chico lăsase uşa deschisă – a doua imprudenţă. Pardaillan se apropie de deschizătură, mergând de-a buşilea şi aruncă înăuntru o privire indiscretă.

— Nenorocitul de el! îşi spuse cavalerul înduioşat. Cum poate să trăiască aici? E oare cu putinţă ca o fiinţă omenească, numai pentru că e slabă şi singuratică, să fie silită să trăiască într-un mormânt, fără aer, fără lumină, ca să se pună la adăpost de răutatea oamenilor, aceşti lupi hrăpăreţi!

Îmboldit de sufletul său generos, Pardaillan uită de părerea proastă pe care o avea despre pitic şi de faptul că-l bănuise de a fi contribuit la situaţia gravă în care se afla acum. Firea lui bună făcea să amuţească resentimentele faţă de pitic şi nu mai încerca pentru micul dezmoştenit al soartei decât o nespusă milă. Piticul se aşezase la masă, cu spatele la deschizătura prin care Pardaillan putea să-l observe în voie. De altfel, lui El Chico nici prin gând nu-i trecea că ar putea fi spionat.

După ce rămase câtva timp cugetând, întinse mâna spre sac şi-l deşertă pe masă.

— Mii de draci! îşi spuse Pardaillan, auzind clinchetul galbenilor răsturnaţi: acest micuţ cerşetor e bogat că răposatul Cresus. De unde o fi luat aurul ăsta?

Ca pentru a-l lămuri, El Chico, spuse:

— Principesa n-a minţit, mi-a dat chiar cinci mii de livre!

„Din ce în ce mai bine – îşi spuse Pardaillan – e plin de bani şi cunoaşte principese. Nu lipseşte decât să aflu că şi el e un prinţ, transformat în pitic de către un vrăjitor hain.”

Dar, deodată, îi trecu prin minte un gând care îi aprinse un licăr de mânie:

— Prost mai sunt! exclamă el. Principesa asta e Fausta… Aurul e preţul sângelui meu… Ca să pună mâna pe aurul ăsta, acest mizerabil vierme m-a atras în capcană în care am intrat orbeşte. Nu ştiu ce mă împiedică să-i trag o chelfăneală zdravănă!

Piticul îşi băgă aurul înapoi în sac, pe care-l legă bine cu sfoară, apoi se îndreptă spre cufăr, de unde scoase un pumn de monede de argint pe care le aruncă pe masă. Îşi goli şi

punga pe care o căpătase de la Don Cezar şi-şi făcu socoteală cu glas tare:

— Cinci mii şi o sută de livre, başca vreo câţiva reali. Stătea în picioare, în faţa mesei, iar Pardaillan îl vedea din profil.

„Are o înfăţişare lugubră, îşi spuse cavalerul. Cinci mii de livre sunt totuşi bani frumoşi. Să fie cumva un avar?”

— Sunt bogat! Bogat! repetă El Chico cu o mutră posomorâtă. Apoi izbucni mânios: Dar la ce-mi foloseşte averea, Juana nu mă va lua niciodată, pentru că-l iubeşte pe franţuz!

„Drace! îşi spuse Pardaillan în sinea lui. Asta-i ceva nou! Acum încep să înţeleg. Nu e un avar, ci un îndrăgostit… şi încă gelos. Nenorocitul!”

— Iar franţuzul e mort! continuă El Chico.

„Sunt mort! Să admitem că aş fi… e de neînchipuit câţi oameni vor cu tot dinadinsul să mă vadă ţintuit între patru scânduri! La urma urmelor e plictisitor!”

— Ce să fac cu toţi banii ăştia? … Ei bine, dacă nu pot s-o am pe Juana, mă voi folosi de aurul ăsta ca să-i cumpăr cadouri. Ai ce să cumperi cu el: bijuterii şi mantii bogat împodobite, rochii şi eşarfe, pieptare, bonetele şi pantofiori de satin sau chiar din piele de Cordova, moale şi parfumată… Şi-or să fie câte şi mai câte! Iar Juana! Dumnezeule, cât va fi de frumoasă şi… fericită! Ea, care ţine atât de mult să se-mbrace bine!

El Chico strălucea de bucurie.

— Ia te uită unde era ascunsă dragostea! exclamă Pardaillan.

Dar bucuria piticului se spulberă dintr-o dată. Începu să geamă.

— Nu! Mă lipsesc de această bucurie. Juana s-ar mira văzându-mă atât de bogat. Cu mintea ei ageră, va ghici poate de unde mi-a picat averea asta. Mă va goni, îmi va arunca în obraz darurile, mă va face criminal. Nu! Aurul

ăsta-i blestemat, e preţul sângelui şi nu mă pot folosi de el… în zadar am fost părtaş la crimă.

Şi, cu un gest furios, mătură de pe masă sacul, care se rostogoli pe dale.

— Ia te uită! exclamă Pardaillan, cu o licărire de mulţumire în priviri. Îmi place omuleţul ăsta!

El Chico se plimba agitat de colo până colo, prin cămăruţa lui. Se opri în faţa deschizăturii cu privirea în gol, cu sprâncenele încruntate şi murmură:

— Criminal… Juana a spus-o: sunt un criminal… Ca şi cei care l-au ucis pe franţuz… Ba chiar mai mult… Dacă nu eram eu, el n-ar fi murit… E ca şi cum l-aş fi ucis cu mâinile mele… Dar eu nu mă gândisem la asta. Gelozia mă scosese din minţi. Şi acum, când stăpâna mea a rostit acest cuvânt teribil: criminal! Înţeleg totul şi mă îngrozesc de mine însumi…

Pardaillan urmărea cu atenţia încordată fazele luptei ce se dădea în sufletul piticului, fără să piardă nici un cuvânt.

Acesta începu să se gândească din nou cu glas tare:

— Dar poate că franţuzul n-a murit?

La asta ar fi trebuit să se gândească mai întâi – îşi spuse Pardaillan batjocorit.

— Poate că mai e posibil să-l salvez. Doar i-am promis Juanei!

„Nici nu bănuiam că această micuţă Juana se poate interesa atât de mult de mine!”

— Dacă franţuzul a murit, va muri şi Juana, iar durerea mă va ucide şi pe mine. Dar nu şi nu! Nu vreau să-mi încarc conştiinţa cu toate aceste morţi, pe toţi dracii! Dacă însă franţuzul trăieşte şi dacă-l salvez…

„Aşa mai merge! … Ia să vedem, ce face în cazul ăsta?”

— Juana va fi fericită… Franţuzul o va iubi.

„Nu, pe coarnele dracului! N-o voi iubi, neghiobule!” Ca şi cum ar fi auzit gândurile cavalerului, El Chico continuă:

— Cum să n-o iubească? E atât de frumoasă!

— Dar-ar ciuma în îndrăgostiţi! Toţi sunt la fel! Îşi închipuie că întregul univers n-are ochi decât pentru fiinţa pe care o adoră ei – vorbi Pardaillan cu glas tare.

— Franţuzul o va iubi şi atunci eu voi muri.

— Iar începe! Hotărât lucru, asta-i trăsnaia lui.

— La urma urmei, ce importanţă are? Doar eu nu contez câtuşi de puţin! În felul acesta aş îndrepta răul pe care l-am făcut şi n-aş mai fi un criminal. Stăpâna îmi va datora fericirea ei. Aş putea să plec mulţumit, căci ea mă va regreta.

— Minunată idee, zău aşa! Şi foarte demnă de categoria de nebuni care se numesc îndrăgostiţi.

— Da. Am să cotrobăiesc prin toate cotloanele pe care le cunosc.

„Bine! N-ai să ajungi prea departe”, îşi spuse în sinea lui Pardaillan, râzând pe-nfundate.

Şi, fără să facă zgomot, se retrase în fundul temniţei, se înfăşură în mantie, se întinse pe lespezi şi se prefăcu că doarme adânc.

Piticul continuă să vorbească:

— Dacă nu-l găsesc… dacă e mort, mâine mă voi duce la prinţesă să aflu veşti.

Şi cu un zâmbet amar:

— Fără îndoială că mă va trimite după el. Şi astfel Juana nu va cunoaşte niciodată groaznicul adevăr. Va crede că am murit încercând să-l salvez şi mă va plânge.

Mai mormăi câteva cuvinte neclare, apoi stinse lumânarea şi ieşi, spunând:

— Să mergem!

Zări numaidecât pată neagră pe care o făcea Pardaillan întins pe lespezile albe.

— Franţuzul! se-nfioră el.

Păli, simţind că leşină. Nu se aştepta să-l găsească atât de repede şi mai ales acolo…

— Cum de nu l-am văzut când am intrat? exclamă el, nelinişţit. Aha, da, lespedea îl acoperea, iar eu nu m-am

întors cu faţa. Dar cum să fi bănuit?! … Şi eu, care am vorbit cu glas tare! …

Se apropie încetişor de Pardaillan, care se uita la el printre gene, prefăcându-se însă că doarme adânc.

— O fi oare mort? se întrebă piticul.

Gândul acesta îl făcu să se cutremure, fără să-şi poată spune dacă era de bucurie sau de teamă. El Chico nu mai ştia nimic altceva decât că i se ştersese orice gând din minte şi că biata inimă îi sângera cumplit.

Veni şi mai aproape de Pardaillan şi-i auzi respiraţia ritmică.

— Doarme! îşi zise el.

Şi în ciuda geloziei ce-l sfâşia, nu se putu abţine să nu-i aducă rivalului său un omagiu binemeritat, căci şopti, clătinând uşor din cap:

— E viteaz. Doarme cu toate că ştie ce-l aşteaptă şi că poate fi lovit în timp ce doarme. Da, e viteaz şi poate că tocmai de aceea îl iubeşte Juana.

Şi adăugă fără amărăciune, fără invidie, ca pe o simplă constatare:

— Şi eu aş fi fost viteaz dacă aş fi fost la fel de puternic… cel puţin aşa cred.

El Chico n-avea de unde să ştie că cel a cărui vitejie o admira şi care se făcea că doarme dus, îl admira, la rândul său, pentru o vitejie pe care piticul nici nu şi-o bănuia.

Capitolul 25
În care El Chico îşi descoperă un prieten

Piticul se aplecă deasupra cavalerului şi-i atinse umărul.

Pardaillan se prefăcu că tresare din somn. Şi o făcu atât de natural, încât El Chico îl crezu cu adevărat. Cavalerul se ridică în şezut, dar chiar în poziţia asta era cu jumătate de cap mai înalt decât piticul, care stătea în picioare în faţa lui.

— El Chico! exclamă Pardaillan uimit. Şi adăugă cu un aer înduioşat: Iată-te, deci şi pe tine prizonier, piciule! Habar n-ai ce chinuri teribile ne aşteaptă.

— Eu nu sunt prizonier, domnule francez – spuse grav El Chico.

— Nu eşti prizonier! îngână Pardaillan, mirat la culme. Dar atunci ce cauţi aici, nenorocitule? N-ai auzit ce ţi-am spus? Moartea, o moarte îngrozitoare ne aşteaptă.

El Chico păru să facă un efort şi spuse cu o voce surdă:

— Am venit să vă caut.

— De ce?

— Ca să vă salvez, uite-aşa!

— Să mă salvezi? Pe dracu'! … Păi, ştii tu cum se poate ieşi de aici?

— Ştiu, domnule. Poftim, veniţi cu mine!

Şi spunând acestea, piticul se apropie de uşa de fier şi, fără să mai caute, apăsă pe unul dintre numeroasele piroane cu care erau nituite plăcile groase.

Cavalerul, care-l privea fără să se clintească, îi spuse înfiorat:

— Cât timp preţios aş fi pierdut în căutări zadarnice, înainte de a mă gândi la uşă!

Deodată lespedea se ridică fără zgomot.

— Iată! spuse simplu El Chico.

— Iată! repetă Pardaillan cu un aer nevinovat. Pe acolo ai venit tu în timp ce eu dormeam?

Piticul dădu afirmativ din cap.

— N-am auzit nimic. Şi tot pe acolo vom ieşi? Din nou un semn afirmativ din cap.

— Nu eşti prea vorbăreţ – observă Pardaillan şi zâmbi amintindu-şi că numai cu un minut înainte, când se credea singur, piticul se arătase mai puţin zgârcit la vorbă.

— Ar fi bine să plecăm chiar acum, domnule – spuse El Chico.

— Avem timp – răspunse calm Pardaillan. Va să zică ştiai că eram închis aici? Parcă mi-ai spus că ai venit să mă cauţi, nu-i aşa?

Întrebarea asta păru să-l cam stingherească pe pitic, care se feri să răspundă.

— Totuşi aşa mi-ai spus – stărui cavalerul.

— Am spus. Adevărul e că vă căutam, dar nu ştiam că vă aflaţi aici.

— Atunci de ce ai venit? Ce cauţi aici?

Toate aceste întrebări îl puneau pe pitic într-o mare încurcătură, dar Pardaillan se făcea că n-o observă. El Chico, strâns cu uşa, lăsă să-i scape:

— Păi aici locuiesc eu!

Nici n-apucă bine să rostească aceste cuvinte, că-i şi păru rău.

— Aici? întrebă Pardaillan neîncrezător. Tu râzi de mine? Doar n-ai să-mi spui că locuieşti în mormântul ăsta?

Piticul îl privi ţintă pe cavaler. El Chico nu era prost. Îl ura pe Pardaillan, dar ura lui nu mergea până la orbire. Fără să-şi dea seama, un instinct nelămurit îl făcea să întrevadă, e drept nu prea limpede, ce era frumos şi să respingă ceea ce era urât sau josnic. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis Pardaillan în care vedea un rival norocos, iar crima asta nu i-ar fi pricinuit nici un fel de remuşcări. Totuşi simţise că era ceva josnic în participarea lui la uciderea rivalului său în schimbul unei sume de bani. Băiatul ăsta sărman, care trăia din furtişaguri sau din mila obştească, zvârlise cu scârbă aurul acesta pe care la început îl primise! Îl ura pe Pardaillan. Şi totuşi făcuse elogiul vitejiei duşmanului său, credea că dormea liniştit, în vreme ce la căpătâiul lui veghea Moartea. Îl ura pe Pardaillan, dar, privindu-i faţa sinceră în care i se părea că desluşeşte o milă plină de duioşie, înţelesese instinctiv că omul acesta avea o inimă prea nobilă ca să-l poată trăda pe el, cel plăpând.

Îi fu ruşine de şovăielile lui şi, la întrebarea lui Pardaillan, repetă sincer:

— Locuiesc aici.

Şi intră prin deschizătură, aprinzând lumânarea. Pardaillan, care se gândea desigur la ceva, îl urmă.

— Bine! spuse cavalerul, acum ne putem vedea unul pe altul. E mult mai bine.

Cu un orgoliu copilăresc, piticul ridică lumânarea ca să lumineze mai bine bietele splendori ce-i mobilau locuinţa. Uitase că în acelaşi timp lumina din plin sacul de aur ce zăcea pe lespezi. Nu observă că Pardaillan îşi îndreptase numaidecât privirea spre sacul ăsta şi că, văzându-l, un zâmbet uşor îi flutură pe buze.

— Minunată ascunzătoare! exclamă cavalerul eu o amabilitate ce-l făcu să roşească de plăcere pe pitic, în ciuda urii care continua să-i clocotească în suflet. Dar cum poţi să trăieşti tu aşa, în mormântul ăsta? urmă Pardaillan.

— Sunt mic, sunt slab, oamenii nu se arată întotdeauna buni faţă de mine. Aici mă aflu în siguranţă.

Pardaillan se uită la el cu milă.

— Aici nimeni nu-ţi tulbură liniştea? întrebă el nepăsător.

— Niciodată.

— Nici cei de sus, din casă?

— Nici ei. Nimeni nu cunoaşte ascunzătoarea asta! Există în casa asta ascunzători pe care nimeni, în afară de mine, nu le cunoaşte.

Ca să fie la înălţime de-o seamă cu piticul, care stătea în picioare, Pardaillan se aşează pe jos cu un aer foarte grav.

Şi fără să ştie de ce, El Chico, deşi cam descumpănit, rămase mişcat de acest gest, la fel cum se arătase sensibil şi la complimentele aduse locuinţei sale. Îşi dăduse seama că omul acesta atât de viteaz şi de puternic nu s-ar fi aşezat aşa, pe lespezile reci, dacă n-ar fi vrut să-l facă să nu se simtă strivit de statura lui falnică. Convins că nu putea să simtă decât ură pentru acest rival, era de-a dreptul înspăimântat acum, când simţea că ura i se topeşte. Senzaţia că se naşte în el un sentiment care semăna cu simpatia îl umplea de indignare împotriva lui însuşi.

Fără să-şi dea prea bine seama, poate ca să-şi ascundă ciudata tulburare ce-l cuprinsese, omuleţul spuse:

— Domnule, vă rog să mă credeţi, e timpul să plecăm.

— Aş! Nu-i nici o grabă. Şi deoarece nimeni nu cunoaşte această ascunzătoare, aşa cum singur spui, nimeni nu ne va

stânjeni. Mai putem sta niţeluş de vorbă.
— Păi… nu vă pot scoate pe unde trec eu de obicei.
— De ce?
— Pentru că sunteţi prea mare, de-aia!
— Pe dracu! Şi atunci? Cunoşti vreun alt drum prin care aş putea să trec? Da? … Atunci totul e în regulă.
— Da, dar pe drumul acela putem întâlni lume.
— Aşadar subteranele astea sunt locuite?
— Nu, dar uneori aici se întrunesc nişte oameni. Astăzi, tocmai are loc o adunare.
Piticul vorbea cu băgare de seamă, ca omul care nu vrea să spună mai multe decât trebuie. Pardaillan nu-l slăbea din ochi, ceea ce-l făcu pe El Chico să se simtă şi mai stânjenit.
— Dar ce-i cu oamenii ăştia şi ce fac ei aici? întrebă curios cavalerul.
— Nu ştiu, seniore – răspunse piticul pe un ton sec, iar Pardaillan înţelese că El Chico ştia, dar că nu va spune mai mult. N-avea rost să mai insiste.
— Discret băiat! şopti el zâmbind.
Apoi, cu aerul acela naiv de care se lăsau amăgiţi şi alţii, mai subtili decât piticul, îi spuse cu glas tare, privindu-l ţintă:
— Ştiai că am fost condamnat la moarte? Da, trebuia să mor de foame şi de sete.
Piticul se clătină.
— Să mori de foame şi de sete – bâigui el, e îngrozitor!
— Da, cu adevărat îngrozitor. Ţie ar putea să-ţi treacă aşa ceva prin minte? Asta-i ideea unei principese, o cunoştinţă de a mea… pe care, din fericire pentru tine, n-o cunoşti.
Rostind aceste cuvinte pe un ton cât se poate de natural, Pardaillan zâmbea cu blândeţe. Totuşi piticul roşi şi-şi feri privirea. I se părea că străinul voia să-l facă să simtă la ce faptă mârşava fusese părtaş. Şi, înfiorându-se de groază, îşi spuse:
„Aşadar, cele cinci mii de livre pe care mi le-a dat erau ca să-l las pe franţuz să moară de foame şi de sete! Iar eu i l-

am dat pe mână. Ce ar spune mica mea stăpână dacă ar şti cât de mizerabil am putut să fiu? Şi principesa aia, pe care o credeam atât de bună! E oare un monstru ieşit din infern?”

Nici nu se mai recunoştea prichindelul. Iată câte probleme, pe care nici n-ar fi putut să le bănuiască, se ridicau acum în faţa minţii sale înmărmurite de spaimă. Şi-l privea cu un respect amestecat cu o teamă superstiţioasă pe străinul acesta care, fără să aibă aerul şi zâmbind batjocoritor, rostea pe tonul cel mai firesc nişte lucruri foarte simple, dar care pe el îl zăpăceau şi-l tulburau, lucruri pe care nu le înţelegea prea bine şi care-i zdruncinau felul obişnuit de a gândi.

Cine era omul acesta care, cu privirea sa pătrunzătoare, cu zâmbetul său fermecător, spunea atâtea lucruri ciudate, deşi, aparent, buzele lui nu rosteau decât cuvinte banale?

De ce, dacă-l ura – căci îl ura din răsputeri! – de ce gândul la îngrozitorul supliciu, gândul ăsta care ar fi trebuit să-l bucure îi stârnea atâta groază şi scârbă? De ce? Ce se întâmpla cu el?

Între două fiinţe deopotrivă de frumoase şi de pure există afinităţi secrete care fac ca, fără ca să se cunoască, ele să se ghicească şi să se preţuiască una pe alta la adevărata lor valoare. Pardaillan nu-l cunoştea pe pitic, avea chiar toate motivele să creadă că datorită lui nimerise în această încurcătură. De ce nu simţea decât milă pentru el? De ce se gândise, încă de cum îl văzuse pe acest omuleţ, în ce fel ar putea să-l scape de groaznica deznădejde în care se afundă?

De ce?

Piticul nu-l cunoştea nici el pe Pardaillan şi avea chiar toate motivele să-l urască de moarte. Cum de simţise el că ironia ascuţită şi naivitatea, zeflemitoare a cavalerului nu erau decât o mască? Cum de ghicise că sub masca asta se ascundeau bunătate, milă, generozitate şi abnegaţie? Cum se face că se simţea atras către omul acesta, pe care nu-l

putea suferi şi care-i inspira numai ură? Şi pentru ce zâmbetul lui batjocoritor avea darul de a-l scoate din sărite, deşi îşi dădea seama că îndărătul lui era numai bunătate? De ce? Cum? Noi nu facem decât să constatăm lucrurile. Nu ne luăm răspunderea să le şi explicăm.

N-ar trebui totuşi să se creadă că piticul capitula de bunăvoie, fără luptă în faţa acestor noi sentimente. Ele îl tulburau prea mult, ca să se lase în voia lor fără împotrivire. Se încorda, deci, din răsputeri, ca să scape de influenţa cavalerului, pe care aproape c-o socotea de ordin supranatural. Îşi impunea atâta ură cât îi stătea în putinţă, iar când îşi dădea seama de zădărnicia sforţărilor sale, îl cuprindea mânia şi dispreţul şi nu se cruţa, adresându-şi tot felul de blesteme şi înjurături. Când simţea că e pe punctul să cedeze, se revoltă, manifestând o mânie pe care o credea sinceră, dar de care temutul său rival nu se lăsa amăgit.

Ca să spunem lucrurilor pe nume, El Chico era în mâinile lui Pardaillan întocmai ca un cal pur sânge sălbatic intrat pe mâinile unui maestru de călărie priceput: degeaba se ridică în două picioare şi zvârle din copite, căci mâna mlădioasă dar puternică, fără să aibă nevoie de cravaşa, îl sileşte să se liniştească şi să meargă supus pe drumul pe care vrea să-l ducă.

Văzând că piticul tăcea, cavalerul reluă vorba pe un ton grav:

— Îţi dai seama de la ce chinuri îngrozitoare mă salvezi? Nu sunt bogat, El Chico, dar, începând de astăzi, tot ce am îţi aparţine. Vreau să-mi fii ca un frate mai mic. Nu vei mai fi nevoit să te ascunzi în vizuini, ca o fiară. Cavalerul de Pardaillan va veghea asupra ta şi află că cei pe care el îi iubeşte şi-i stimează trebuie să fie respectaţi. Îţi dau mâna mea, El Chico.

Rostind aceste vorbe, îi întinse mâna cu sinceritate, deşi în ochi i se, aprinse parcă un zâmbet şiret.

Piticul şovăi o clipă. Oare instinctul lui deosebit îl făcuse să vadă acest zâmbet abia perceptibil? N-am putea spune.

Fapt este că se dădu repede îndărăt şi, ea şi cum s-ar fi temut să nu se frigă atingând mâna ce i se întindea din toată inima şi-o ascunse pe a lui la spate.

Pardaillan nu se supără. Licărul de şiretenie din privire i se accentua parcă printr-o undă de zâmbet.

— Hei! El Chico – făcu dânsul. Te crezi aşa de mare domn, că nu-ţi convine să strângi mâna pe care ţi-o întind eu? Lua-te-ar dracu! Află, dragul meu, că sunt foarte puţini cei cărora le întind eu mâna în felul ăsta.

— Nu de asta – bâigui piticul fără să ştie ce spune.

— Atunci, dă-mi mâna… Nu? Sau poate că te crezi nedemn să-mi strângi mâna? întrebă Pardaillan Cu un aer absent, dar cu zâmbetul acela care avea darul să-l exaspereze pe pitic…

El Chico îl privi pe cavaler drept în faţă şi, cu un glas care tremura de ruşine sau de furie, îl sfida:

— Şi dacă ar fi aşa?

— Oho! Oho! Te socoteşti nedemn? Nu eşti tu, oare, un băiat cumsecade, aşa cum te-am crezut? Dar ce crimă ai comis?

Piticul, care până atunci se stăpânise, pradă unor sentimente contradictorii, izbucni dintr-o dată:

— N-am nevoie de prietenia dumneavoastră – strigă el sălbatic. N-am nevoie de ocrotirea dumneavoastră şi nici să vă strâng mâna. Nu vreau nimic de la dumneavoastră, nimic, nimic… Eu v-am adus aici şi ştiam că o să vă omoare… O ştiam, mă auziţi? Am fost plătit pentru treaba asta… Da, mi s-au dat cinci mii de livre… iată-le aici – adăugă el, lovind cu violenţă sacul care se rostogoli, pe jumătate spart, la picioarele lui Pardaillan, lăsând să i se împrăştie monezile.

— Ai făcut tu asta? întrebă Pardaillan cu un glas tunător.

— Am făcut-o, dacă vă spun – răspunse piticul înfruntându-i privirea.

— Atunci – rosti Pardaillan pe un ton glacial – poţi să-ţi faci rugăciunea, ţi-a sosit ceasul de pe urmă.

Şi, fără să se ridice în picioare, lăsă să-i cadă mâinile puternice pe umerii firavi ai lui El Chico, care se încovoie sub greutatea lor. Mila ce se citea uneori pe faţa cavalerului îl paraliză pe pitic, făcându-l să nu ştie ce hotărâre să ia şi nici cum să se poarte, în ce lumină să se arate. Zâmbetul ironic al cavalerului îl înfuriase însă din cale afară, căci deşi mic şi slab, piticul era foarte sensibil la orice jignire.

Mânia şi ameninţarea lui Pardaillan, adevărate sau simulate, îl făcură să-şi recapete calmul, care-i lipsise până atunci. Şi cum ciudatul personaj era omul extremelor, îi reveni deodată sângele rece, ceea ce dovedea un curaj cu totul deosebit.

Nu schiţă nici un gest de apărare. Nu încercă nici măcar să se dea la o parte. Sub puternica apăsare la care-l supunea cavalerul, avu mândria de a se ţine ţeapăn şi de a nu se pleca, iar ochii lui priviră îndrăzneţi, mândri şi provocatori în ochii adversarului. Din întreaga lui atitudine se vedea că e gata să înfrunte o lovitură mortală. Şi poate că asta şi dorea.

Poate că găsise chiar, într-o clipită, soluţia pe care în zadar o căutase până atunci: să moară sufocat, strivit de duşmanul său.

Să moară, da! … Dar cu aceeaşi lovitură să piară şi rivalul lui! Cum ar mai fi putut acesta să iasă de acolo, după ce l-ar fi ucis pe pitic? E drept că lespedea ce astupa temniţa era ridicată. Dar după aceea?

Scara dădea într-o fundătură de unde îi va fi cu neputinţă să iasă, necunoscând taina deschiderii secrete! Ar fi însemnat doar să schimbe un mormânt cu altul, atâta tot. Iar piticul nu-şi putea reţine un anumit dispreţ pentru rivalul acesta, atât de puternic Şi viteaz… dar aşa de slab la minte, încât nu-şi dădea seama, că, omorându-l acum pe pitic, se condamnă pe sine însuşi la moarte.

Nici nu-şi dorea altceva decât să moară pe loc. O pierdea pe Juana, dar îl mângâia gândul că nici celălalt n-o va avea.

Da. Hotărât lucru, asta era soluţia cea bună. Dar…

Dar se întâmplă că rivalul său, pe care-l ura atât de mult, îşi slăbi strânsoarea. Se întâmplă că ironia din privirea lui făcu loc unei blândeţi de nedescris, iar faţa asta, atât de ameninţătoare şi de teribilă cu o clipă înainte, exprima acum atâta bunătate, atâta generozitate, încât El Chico, care-l privea ţintă, se simţi din nou tulburat şi, fără voia lui, ca şi cum i-ar fi strigat: „Luaţi seama”, fără să încerce să se elibereze rosti:

— Dacă mă ucideţi, cum veţi mai ieşi de aici?

— La naiba! Pe legea mea, e foarte adevărat ce spui tu. Îmi ieşise din cap lucrul ăsta! Dar fii liniştit, nu vei pierde nimic dacă ai să mai aştepţi – îi făgădui Pardaillan.

Şi spunând acestea, îi dădu drumul cu zâmbetul acela abia perceptibil care-l scotea din sărite pe El Chico. Ghicindu-l, piticul se supără. Şi imediat îi păru rău şi ca şi cum ar fi vrut să-i aţâţe mânia omului acestuia, care-l zăpăcea, spuse pe un ton aspru:

— Hai să mergem. Iar după ce vă voi salva, mă veţi putea ucide. Vă jur că n-am să mai încerc să mă feresc de lovitura cu care mă ameninţaţi.

Şi, mai încet, ca pentru sine, şopti:

— Ar fi o adevărată eliberare!

— Aşadar îţi doreşti moartea?

El Chico îl privi pieziş. Vorbise destul de încet şi totuşi drăcescul personaj îl auzise. Dacă voia să moară, asta îl privea numai pe el De ce se amesteca străinul? Dar având în vedere că lăsase să-l scape prosteşte ocazia, nu-i mai rămânea decât să meargă până la capăt.

— Veniţi, domnule, căci în curând va fi prea târziu – spuse el cu răceală.

— O clipă, ce dracu! Sânt şi eu curios. Mai întâi aş vrea să ştiu de ce m-ai dus la moarte?

Faimosul zâmbet apăru din nou în ochii lui Pardaillan, ba mai mult, vocea lui avea acele inflexiuni batjocoritoare pe care El Chico începuse să i le cunoască.

Fulgerându-l cu privirea pe cavaler, piticul îi strigă copilăreşte, dar plin de ură:

— Pentru că vă urăsc Vă urăsc! Vă urăsc!

În furia lui, nu găsea decât aceste cuvinte şi le repeta mereu, zvârlind din picioare.

— Chiar aşa de mult mă urăşti? îl întrebă Pardaillan din ce în ce mai ironic.

— Vă urăsc atât de mult, încât dacă n-aş fi promis să vă salvez, v-aş omorî! scrâşni prichindelul, ieşindu-şi din fire.

— M-ai omorî! repetă Pardaillan în batjocură, amuzat. Şi cu ce. Bietul de tine?

Piticul făcu o săritură până la patul lui şi scoase de acolo un pumnal ascuns între două saltele.

— Cu asta! ţipă el, învârtindu-şi arma în mână.

— Ia te uită! spuse liniştit Pardaillan – dar e pumnalul meu!

— Da! urlă El Chico răspunsul pe care-l voia cinic. În timp ce dumneavoastră săreaţi peste zid, eu vi l-am furat! Furat! Furat!

Rosti aproape horcăind acest cuvânt, părând să simtă o mare plăcere biciuindu-se astfel.

Cu un calm imperturbabil, Pardaillan îi spuse:

— Ei bine, atunci, dacă ai o armă şi-mi doreşti moartea, ucide-mă!

De data asta îl privea fără nici o urmă de ironie, ba chiar, s-ar fi putut spune, cu o anumită curiozitate.

Înnebunit de furie, piticul ridică braţul.

Pardaillan nu făcu nici o mişcare. Continuă să-l privească drept în faţă cu răceală.

Braţul piticului se lăsă în jos cu o iuţeală fulgerătoare, dar numai ca să zvârle cât colo pumnalul, în fundul încăperii.

— Nu vreau! Nu vreau! gemu el.

— De ce?

— Pentru că am promis…

— Mi-ai mai spus asta. Cui i-ai promis, dragul meu?

Nimic n-ar putea să redea blândeţea tandră cu care cavalerul rostise aceste vorbe. Glasul îi era atât de cald şi de mângâietor. Întreaga lui fiinţă emana valuri de simpatie atât de puternice şi de învăluitoare, încât El Chico se simţi răscolit până în măruntaie.

Inimioara lui, încordată la maximum, începu să se destindă încet-încet, iar lacrimile îi ţâşniră calde şi binefăcătoare, în timp ce gura-i crispată lăsă să-i scape un geamăt monoton, asemănător unui scâncet de copil:

— Sunt foarte nenorocit! Prea nenorocit! Prea!

„Bine! îşi spuse Pardaillan. Dacă plânge, e salvat! Acum vom putea să ne înţelegem”.

Întinse braţele, îl trase pe pitic spre el, îi lipi căpşorul de pieptul său puternic şi cu gesturi pline de dragoste frăţească începu să-l legene uşor, spunându-i vorbe de îmbărbătare.

Iar piticul, care în viaţa lui nu ştiuse ce-i prietenia şi care niciodată nu simţise pe cineva aplecându-şi cu dragoste urechea la păsurile lui, nu se împotrivi, năpădit de o emoţie nespus de dulce şi uimit că în contact cu acest suflet nobil şi generos simţea născându-se în el floarea unui simţământ în care se amestecau recunoştinţa duioasă şi un început de dragoste.

Iar cei care nu cunoşteau decât forţa de temut, cutezanţa rece, curajul de neîmblânzit, vorba şfichiuitoare şi aerul zeflemitor al chipeşului şi viteazului cavaler de Pardaillan, ar fi rămas cu totul uluiţi dac-ar fi putut să-l vadă cu câtă dragoste frăţească îl legăna în braţele-i puternice, cu câtă nebănuită bunătate se străduia să-l mângâie pe acest micuţ dezmoştenit al soartei, pe acest vagabond şi cerşetor, pe care nu-l cunoscuse până ieri… şi care încercase să-l împingă la moarte. Dar El Chico era bărbat! Încordându-se din răsputeri, izbuti să-şi înfrângă slăbiciunea.

Eliberându-se uşurel din braţele lui Pardaillan, îl privi ca şi cum nici nu l-ar fi văzut niciodată până atunci. În privirea omuleţului nu mai citeai nici mânie, nici revoltă, nici

expresia aceea de disperare neagră, care-l impresionase pe cavaler. În ochii lui nu mai citeai decât o extraordinară uimire: aceea de a nu se mai simţi acelaşi om şi de a nu-l mai vedea cu aceiaşi ochi pe insul acesta. Simplul contact cu el fusese de ajuns pentru a produce în pitic o schimbare ce-l lăsa cu totul nedumerit.

Acum, nu-l mai vedea cu ochii urii, îşi spunea, privindu-l pe cavaler cu o admiraţie copilărească:

„E frumos, e puternic, e viteaz, are ceva impunător cum n-am mai văzut la nimeni altcineva. Mi se pare mai măreţ şi mai nobil decât însuşi regele… Şi e bun… bun cA sfinţii ale căror icoane le-am văzut în catedrală. Cum ai putea să nu-l iubeşti?”

Şi cum Pardaillan îl privea zâmbindu-i cu bunătate, se pomeni că-i surâde şi el, aşa ca unui prieten.

— Ei! exclamă vesel Pardaillan. S-a terminat, nu-i aşa? Vezi că nu sunt aşa de-al dracului pe cât credeai?! Hai, dă-mi mâna şi să fim buni prieteni.

Şi-i întinse din nou mâna Lui El Chico, care murmură ruşinat, cu capul în pământ:

— În ciuda celor ce v-am făcut şi v-am spus, doriţi…

— Dă-mi mâna îţi spun – stărui Pardaillan pe un ton serios. Eşti un băiat de treabă, El Chico şi când ai să mă cunoşti mai bine, ai să-ţi dai seama că arareori mi se-ntâmplă să spun asta cuiva.

Piticul se dădu bătut şi, întinzându-i mâna, care dispăru în mâna cavalerului, îi şopti:

— Ce bun sunteţi!

— Poveşti! bombăni Pardaillan. Văd doar limpede lucrurile, asta-i tot. Dacă tu nu te cunoşti pe tine, nu înseamnă neapărat că eu nu te cunosc.

Cele mai lungi convorbiri ale piticului singuratic fuseseră cele pe care le purtase cu sine însuşi. În asemenea condiţii, cu toate că avea o minte foarte deschisă, e lesne de înţeles că anumite întorsături de bază îl puneau în încurcătură, deoarece nu le pricepea prea bine sensul. Neînţelegând pe

deplin ultimele vorbe ale cavalerului, le interpretă în sensul lor cel mai strict.

— Mă cunoaşteţi! strigă el plin de mirare. Cine v-a vorbit despre mine?

Cu un aer grav, Pardaillan ridică un deget şi, zâmbindu-i ca unui copil, îi răspunse:

— Degetul meu cel mic!

El Chico căscă ochii mari şi-l privi pe interlocutorul cu o teamă superstiţioasă. Impulsul ce-l mâna către i se părea atât de supranatural, încât aproape că vedea Pardaillan un vrăjitor.

— Aşadar – continuă cavalerul – să stăm puţin de vorbă. Şi nu uita că ştiu tot. Ia să vedem mai întâi, de ce-ai vrut să fiu omorât? Erai gelos, nu-i aşa?

Piticul făcu semn că da.

— Bine. Cum o cheamă? Nu fă pe prostul, ştii foarte bine ce vreau să spun. Dacă nu-mi spui tu cum o cheamă, am să-ţi spun eu… Degetul meu cel mic e aici, tocmai ca să-mi spună tot.

Piticul, care şovăia să răspundă, văzu că nu era chip să scape.

— Juana – rosti el resemnat.

— Fiica hangiului Manuel?

— Da.

— O iubeşti de mult?

— Dintotdeauna!

Pardaillan n-avea nici un motiv să nu creadă în sinceritatea acestui răspuns, aşa că spuse zâmbind:

— I-ai mărturisit că o iubeşti?

— Niciodată! strigă El Chico indignat.

— Dacă nu-i spui tu, de unde vrei să ştie, nătângule? îl întrebă Pardaillan amuzat.

— N-aş îndrăzni niciodată!

— Bine, într-o zi o să capeţi tu curajul. Să continuăm. Ai crezut că o iubeam şi de aceea mă urai!

— Nu chiar aşa.

— Ah! Atunci cum?
— Juana vă iubeşte.
— Eşti un nătărău, El Chico!
— E adevărat – răspunse acesta cu mâhnire, gândindu-se la durerea Juanei. E drept, un mare senior ca dumneavoastră nu poate să aibă nimic comun cu fiica unui hangiu.
— Aşa crezi tu?
— Ei, da, aşa cred!
— Atunci – spuse Pardaillan pe un ton serios – te înşeli. Şi ca dovadă, află că un mare senior, aşa ca mine, s-a căsătorit mai demult cu o crâşmăriţă.
— Vă bateţi joc de mine, domnule – zise El Chico neîncrezător.
— Nu, dragul meu, îţi spun adevărul gol-goluţ – replică Pardaillan adânc mişcat.
Şi, vorbind mai curând pentru sine decât pentru pitic, continuă:
— Înainte de a deveni doamna de Pardaillan, contesă de Margency, căci eu sunt conte de Margency, şi dacă-ţi spun asta n-o fac ca să mă laud, aşadar, înainte de a deveni contesă de Margency, frumoasa Huguette, înger de bunătate şi devotament, pe care mi l-a răpit moartea, fusese stăpâna celebrului han din Paris „Ghicitoarea”, pe care n-ai de unde să-l cunoşti tu, care n-ai ieşit niciodată din Sevilla, oraş frumos, zău, dar unde, pe toţi dracii, nu se mănâncă aşa de bine ca la Paris. Aşadar, vezi bine că ceea ce socoteai tu un motiv întemeiat nu era decât o prostie.
— Aşa o fi! Dar ce fel de om sunteţi dumneavoastră?
— Sunt un mare senior… singur ai spus-o – continuă Pardaillan, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.
— Şi atunci – zise El Chico pălind – s-ar putea…
— Ce anume?
— Să vă căsătoriţi cu Juana?
— Nu, pe toţi dracii! Din două motive, dintre care ar fi suficient şi unul singur, anume acela că n-o iubesc şi că n-o

voi iubi niciodată. Da, dragul meu, degeaba-ţi rostogoleşti furios ochii în dreapta şi în stânga, aşa este cum îţi spun eu. Dacă micuţa asta, Juana, ţi se pare ţie a fi o regină a frumuseţii, nu înseamnă că aşa trebuie să fie pentru toată lumea. Juana, sunt de acord cu tine, e o fetiţă foarte drăguţă, plină de graţie şi de farmec, care seamănă foarte mult cu o mică marchiză deghizată în cârciumăreasă. Degeaba te lingi pe buze de plăcere, căci am impresia că nu despre tine e vorba! Dar oricum ar fi, trebuie să te resemnezi: n-o iubesc şi n-o voi iubi niciodată!

Şi, cu o tristeţe sfâşietoare, care-l tulbură pe pitic şi-l convinse mai mult şi mai temeinic decât orice fel de vorbe, îi spuse:

— Vezi tu, piciule, inima mea a murit de mult.

— Biata Juana! Oftă El Chico.

— N-am pomenit animale mai nestatornice şi mai sucite decât îndrăgostiţii! izbucni Pardaillan cu o furie hazlie. Iată aici unul care, cu câteva clipe înainte, ar fi vrut să mă străpungă cu pumnalul, pentru ca Juana lui să nu fie a mea. Şi acum rage ca viţelul la abator pentru că n-o vreau pe Juana! Pe măruntaiele papii, nu ştii ce vrei!

Piticul roşi, dar tăcu.

— În sfârşit, ce vrei să spui cu vorba asta „biata Juana”?

— Ea vă iubeşte – zise piticul trist.

— Mi-ai mai spus-o. Iar eu îţi spun că nu mă iubeşte. Lua-te-ar dracu’! Mă iubeşte cât o iubesc eu.

Piticul sări în sus. Faţa lui exprima o asemenea uimire, încât Pardaillan izbucni într-un râs zgomotos.

— Deşi mirarea ta îmi măguleşte amorul propriu – rosti el ironic – totuşi lucrurile stau aşa cum îţi spun eu, Juana nu mă iubeşte.

— Totuşi…

— Totuşi ea ţi-a mărturisit că ar muri dacă aş muri eu…

— Cum? … Ştiţi şi asta?! …

— Degetul meu cel mic. Cu toate astea, rămân la cele ce ţi-am spus.

— Oare e cu putinţă? bolborosi piticul, care nu îndrăznea să se bucure cu adevărat.

Pardaillan ridică din umeri.

— Ia ascultă, ai încredere în mine?

— O, da! exclamă El Chico, cu un elan al întregii sale fiinţe.

— Bine, în cazul ăsta lasă lucrurile în seama mea. Iubeşte-o pe Juana ta din toată inima, la fel ca până astăzi, iar de rest nu te ocupa, e treaba mea.

— Dar dumneavoastră sunteţi cumva bunul Dumnezeu? întrebă cu naivitate piticul, împreunându-şi mâinile într-un gest extatic. Şi când mă gândesc că am fost atât de ticălos…

— Hai, încetează cu prostiile! îl întrerupse Pardaillan. Şi acum, că ne-am lămurit, s-o ştergem!

Piticul se repezi şi, luând de pe jos pumnalul, i-l întinse lui Pardaillan:

— Luaţi-l, acum riscăm să întâlnim lume pe-aici. Ce păcat că nu mai aveţi sabia!

— Vom încerca să ne descurcăm şi cu asta – răspunse liniştit Pardaillam, vârând cu o vădită plăcere lama în teacă.

— Hai să mergem – spuse El Chico văzându-l gata de plecare.

— O clipă, piciule. Dar aurul ăsta? Cred că n-ai de gând să-l laşi acolo?

— Ce trebuie să fac cu el?

El Chico puse această întrebare cu o candoare care-l făcu pe cavaler să surâdă, căci părea a-i spune că, de-acum înainte, numai el avea dreptul să ordone.

— Trebuie să-l aduni şi să-l încui cu grijă în cufărul ăsta – răspunse Pardaillan. Nu-ţi trebuie zestre ca să te însori?

Piticul păli şi apoi roşi.

— Cum? făcu el, tremurând tot. Credeţi că…

— Nu cred nimic. Vom trăi şi vom vedea.

Piticul clătină din cap şi, uitându-se la monedele risipite pe dale, murmură cu o strâmbătură plină de înţeles:

— Aurul ăsta! …

— Văd eu ce te doare – zâmbi Pardaillan. Ia spune, de ce ţi-au dat aurul ăsta?

— Ca să vă duc la casa dintre chiparoşi.

— Cred că m-ai adus, deoarece încă mai mă aflu aici.

— O, da, din păcate! oftă El Chico ruşinat.

— Prin urmare ţi-ai îndeplinit angajamentul. Aurul ăsta este aşadar al tău. Strânge-l şi, îţi repet, nu te îngriji de rest.

Capitolul 26
Conspiratorii

Firea orgolioasă şi bănuitoare a piticului făcuse din el un declasat, rebel faţă de orice autoritate.

Până în ziua aceea un singur om îi putuse vorbi ca un stăpân: Juana. Răbdase de când se ştia stăpânirea ei. Pentru el era limpede că, orice s-ar fi întâmplat, nici nu i-ar fi trecut prin gând să-i poruncească Juanei. Cum ar fi putut să-i poruncească? Era convins că va rămâne toată viaţa preaumilul admirator al celei care, în ochii lui, o întruchipa pe Sfânta Fecioară. Care bun creştin ar cuteza să comită nelegiuirea de a nu se supune unei, porunci date de Sfânta Fecioară? Niciunul! Şi, deşi, libertatea pe care şi-o lua faţă de religie îl făcea să treacă în ochii unora drept eretic, libertatea aceasta nu putea să fie decât relativă. N-avea totuşi cum să scape de sub influenţa anumitor idei ale timpului. Aşadar, Juana era pentru el Sfânta Fecioară şi i se supunea că atare.

Or, iată că acum în viaţa lui apăruse încă un stăpân: Pardaillan. I se părea că acesta avea dintotdeauna dreptul să-i poruncească şi că lui nu-i rămânea altceva de făcut decât să i se supună, tot aşa cum i se supunea Juanei. Impresia asta îi era întărită de gândul că el, care se zbătuse atât de mult ca să scape de această influenţă, o accepta fără să se opună şi i se supunea, nu cu resemnare, ci cu plăcere.

De ce?

Pentru că Pardaillan ştiuse să-i sădească în suflet convingerea că dorinţa lui, visul himeric al unei iubiri

împărtăşite putea să se transforme în realitate. Iată de ce, dacă Juana îi apărea în chip de madonă, Pardaillan îi apărea ca însuşi Dumnezeu.

Aducerea unei împotriviri nu putea să încolţească în mintea lui, deoarece poruncile ce i se dădeau erau menite să ducă la o cucerire, socotită imposibilă până atunci.

În consecinţă, când Pardaillan îi ordonă să adune aurul primit de la Fausta, El Chico se supuse. Şi după ce mica avere fu ascunsă în cufărul ferecat cu lacăte, Pardaillan spuse:

— Şi acum e timpul să pornim!

Piticul stinse lumânarea, puse în funcţiune mecanismul ce acţiona tăblia care astupa intrarea în locuinţa lui şi, urmat de cavaler, o porni pe scară.

Aşa cum îi explicase cavalerului, El Chico nu mergea pe drumul pe care venise. Într-adevăr, Pardaillan ar fi putut să ajungă, târându-se la nevoie, la grilajul care închidea canalul, chiar deasupra fluviului. Dar, ajuns acolo, n-ar fi putut să treacă prin deschizătură, căci piticul şi-o făcuse pe măsura lui. Ar fi trebuit să lărgească această deschizătură, ceea ce i-ar fi luat câteva ore şi, apoi, ar fi fost nevoie de scule, pe care ei nu le aveau.

De altfel, puţin îi păsa lui Pardaillan pe ce drum apucaseră: totul era să se vadă ieşit odată din locul acesta sinistru, în care voinţa de nestrămutat a Faustei îl condamnase să moară de foame.

Întunericul nu-l supăra, căci ochii i se obişnuiseră. Iată-l aşadar, urmându-l liniştit pe pitic prin labirintul cărărilor subterane, nespus de întortocheate. Cavalerul îşi notă cu grijă în minte explicaţiile ghidului său care-i dezvăluia cu bunăvoinţă mecanismul secret al numeroaselor obstacole ce le apăreau mereu în cale.

Se aflau acum într-un coridor aşternut cu nisip, destul de larg ca să le îngăduie să meargă alături, fără să se stânjenească unul pe celălalt. Coridorul acesta dădea într-un alt coridor care-l tăia de-a curmezişul.

Deodată, Pardaillan tresări uluit. I se păru că acolo, în faţa lui, prin zidul ce se ridica la câţiva paşi de ei, vede strălucind stelele.

— Ne apropiem de ieşire? întrebă el în şoaptă.

— Nu încă, seniore – răspunse El Chico tot în şoaptă.

— Şi totuşi, mi s-a părut… Pe toţi dracii, nu mă înşel! Iată că văd din nou stelele!

Se apropiau de zid şi, într-adevăr, în faţa lor Pardaillan vedea scânteind, nu stele cum crezuse la început, ci numeroase luminiţe.

Primul său gând fu să pună mâna pe pumnal, în timp ce spuse în şoaptă:

— Ai avut dreptate, piciule, cred că va trebui să dăm o luptă.

Piticul nu-i răspunse. Ştia, desigur, ceva despre luminiţele astea, căci, fără să aibă aerul că o face înadins, îl împingea uşurel înainte pe Pardaillan, care se afla în stânga lui. Voia să-l îndepărteze de aceste lumini, ducându-l până într-un loc de unde nu mai puteau fi văzute. Dar atenţia lui Pardaillan era acum trează şi nimic şi nimeni n-ar fi putut să-l ia de acolo.

Când ajunse foarte aproape de zid, constată cu bucurie că nici vorbă nu era de vreo urmărire sau de vreo întâlnire neplăcută, aşa cum se temuse o clipă. Luminiţele veneau de dincolo de zid, trecând prin vreo bortă sau printre nişte pietre mişcate din loc. Şi, cum nu văzu nici o uşă tăiată în zid, trase concluzia că nu-l ameninţă nici o primejdie, cel puţin dintr-acolo.

Cât despre El Chico, prefăcându-se că n-a observat nimic, dădu s-o ia la stânga, pentru a-şi continua drumul.

— O clipă – şopti Pardaillan. Dacă tu nu eşti curios, eu sunt. Vreau să văd ce se întâmplă acolo, îndărătul zidului.

Luminile ţâşneau dintr-o scobitură în perete care se afla chiar în faţa lui. Pardaillan se aplecă şi privi. Dar imediat se retrase, lăsând să-i scape un fluierat de uimire.

— Să mergem, seniore – stărui El Chico deznădăjduit. Să mergem, căci altfel va fi prea târziu.

Cu un gest blând dar energic, Pardaillan îl sili să tacă şi, aplecându-se din nou, privi şi ascultă cu mare atenţie, în timp ce piticul, dându-şi seama de zădărnicia strădaniilor sale, se resemnase şi aştepta, cu spatele lipit de perete, cu braţele încrucişate, bunul plac al tovarăşului său.

Dar ce vedea oare Pardaillan acolo, că-l interesa atât de mult? Iată:

Ne amintim că Fausta coborâse în subteranele casei sale, însoţită de Centurion. Scoţând o piatră din zid, ea îi poruncise lui Centurion să privească prin deschizătură, ca să-i arate că de acolo puteai asista nevăzut la tot ce se petrecea în această ciudată grotă amenajată ca sală de adunări. Fausta uitase să închidă la loc deschizătura, său nu-i dăduse importanţă şi iată că întâmplarea îl aducea acum pe Pardaillan în faţa acestei scobituri prin care, datorită găurelelor făcute cu pricepere pe dinăuntru, se strecurau numeroase lumini ce pâlpâiau în grotă.

Pe băncile din sală, Pardaillan văzu vreo douăzeci de personaje care îi erau cu totul necunoscute. Pe platformă, aşezate în fotolii, alte trei personaje preşedintele şi asesorii acestei şedinţe nocturne şi oculte îi erau şi ei la fel de necunoscuţi.

În clipa când Pardaillan se aplecase prima dată deasupra scobiturii, preşedintele acestei reuniuni, aşezat drept la mijloc, se ridicase şi cu un glas pe care Pardaillan, numai urechi, îl auzi foarte bine, spusese:

— Seniori, fraţi şi prieteni, am deosebita cinste să vă prezint un nou adept. Eu, şeful vostru ales, mă dau la o parte cu smerenie din faţa acestuia şi salut în persoana lui pe singurul conducător demn să ne călăuzească în aşteptarea venirii celui pe care-l ştiţi cu toţii.

Aceste cuvinte stârniră uimire în rândurile adunării şi o anumită rumoare, urmată de o mişcare de vie curiozitate,

când se văzu că noul adept, salutat ca singurul potrivit să le fie conducător, era o femeie.

Pe această femeie Pardaillan o recunoscu numaidecât şi tocmai pentru asta lăsase să-i scape acel lung fluierat. Femeia despre care se vorbea era Fausta.

Uşor, cu măreţia cam teatrală ce-o caracteriza, ea se urcă pe platformă şi rămase în picioare, cu faţa către publicul acesta necunoscut, pe care părea să-l domine cu privirile fascinante ale ochilor ei ca nişte diamante negre.

Cele trei personaje aşezate pe platformă, care ştiau fără îndoială ce urma să facă Fausta acolo, se ridicară în picioare toţi deodată. Într-o clipită, masa fu dată la o parte şi la marginea platformei fu adus un fotoliu, în care Fausta se instală cu o seninătate plină de măreţie. Cei trei se ridicară în picioare şi luară loc în spatele fotoliului, băţoşi şi ţepeni, ca nişte curteni aflaţi în slujba suveranului lor.

Fără îndoială că toţi trei erau nişte mari seniori, care, prin rangul şi prin meritele lor, ştiuseră să câştige stimă şi încrederea tuturor, căci respectul neobişnuit arătat de ei Faustei produse o adâncă impresie asupra restului adunării.

Pe dată, fie că fuseseră îndemnaţi de acest exemplu, fie că fuseseră cuceriţi de deosebita frumuseţe a celei ce apăruse pe neaşteptate în mijlocul lor ca o regină, fără ca nimeni să poată spune de ce, toţi cei de faţă se ridicară ca un singur om şi, stând în picioare, aşteptară cu respect ca noul conducător să binevoiască a le vorbi.

Fausta îşi asigurase succesul chiar înainte de a fi deschis gura. Ea îşi dădea foarte bine seama de acest lucru. Pardaillan, de asemenea, căci şopti:

— Vrăjitoare fără pereche!

Şi aproape imediat îşi traduse neliniştea prin aceste cuvinte:

— Dar ce-o fi vrând să le propună? Şi cine sunt oamenii ăştia? … Hai să ascultăm şi să vedem ce-o să mai urmeze!

Mereu stăpână pe sine, Fausta „nu-şi trăda cu nimic gândurile. Primi omagiul acestor necunoscuţi.ca pe un

drept ce i se cuvenea şi cu acea demnitate binevoitoare pe care ştia s-o arboreze în anumite momente.

O clipă, privirea-i magnetică se rătăci deasupra frunţilor plecate, apoi, întorcându-se pe jumătate, Fausta îi făcu un semn celui care o prezentase adunării.

Omul părăsi locul pe care-l ocupase chiar în spatele ei şi, înaintând pe marginea platformei, cu grijă de a nu o acoperi sau a o depăşi pe Fausta, spuse:

— Domnilor, iat-o pe principesa Fausta, principesă suverană în ţara soarelui, a dragostei şi a florilor, în ţara binecuvântată care se numeşte Italia. Principesa Fausta este fabulos de bogată. Ea ştie totul despre planurile noastre şi cred că ar fi în stare să vă spună numele, titlurile şi funcţiile voastre ale tuturor.

Aceste cuvinte stârniră un murmur general printre cei prezenţi. Toţi aceşti oameni, atât de încrezători cu o clipă înainte, se uitară unii la alţii cu nişte priviri bănuitoare.

Fausta înţelese ce se petrecea în mintea lor şi le spuse cu un gest menit să-i liniştească:

— Fiţi pe pace, domnii mei, nu există trădători printre voi. Nu mi-a dezvăluit nimeni secretul asociaţiei voastre. L-am ghicit singură. Într-un regim de asuprire sângeroasă ca acel sub care agonizează frumoasa voastră Spanie, nu trebuie să fii prea priceput ca să-ţi dai seama că e firesc să se producă o reacţiune şi că întotdeauna se vor găsi oameni inimoşi şi devotaţi, dornici să încerce a scutura jugul de fier al tiraniei. Odată stabilit acest lucru, restul n-a mai fost decât o jucărie pentru mine. Cât despre persoanele şi planurile dumneavoastră, dacă le cunosc, e pentru că am avut prilejul să asist, nevăzută, la mai toate consfătuirile domniilor voastre.

Declaraţia asta sinceră, rostită cu atâta siguranţă, făcu să dispară bănuielile care începuseră să încolţească.

Dar faptul că o femeie, prin simpla putere a judecăţii sale, izbutise mai întâi să-i descopere, pentru ca apoi să aibă îndrăzneala de necrezut de a se amesteca printre ei, care

se cunoşteau cu toţii fără a-şi trăda prin nimic prezenţa, îi ului de-a dreptul. Uimirea se citi desluşit pe cele mai multe din feţele acestor oameni care, totuşi, nu păreau a fi dintre cei cărora le poţi stârni prea lesne mirarea.

În sfârşit, uşurinţa cu care le vorbise femeia asta despre ceva care lor li se părea o faptă cu totul deosebită, le întări impresia că se aflau în faţa unei fiinţe extraordinare.

Fausta îşi dădu foarte bine seama de impresia pe care o produsese, dar nu se trăda cu nimic. Şi, ca şi cum din clipa aceea ar fi căpătat dreptul să comande, se întoarse către personajul care o prezentase şi-i porunci scurt:

— Duce, continuaţi!

Cel căruia i se adresase astfel se înclină adânc şi continuă, făcându-se interpretul gândurilor multora dintre cei ce o ascultaseră:

— Da, domnilor, aşa cum a spus şi principesa, n-a fost niciodată şi nici nu va fi vreodată vreun trădător printre noi. Şi, totuşi, principesa Fausta ne cunoaşte pe noi şi planurile noastre. Dar în timp ce dumneaei i se pare foarte simplu faptul că ne-a descoperit, să ne fie îngăduit să spunem aici că, pentru a ne fi găsit, trebuie să fie înzestrată cu o agerime a minţii puţin obişnuită. Ca să fi îndrăznit să se aventureze printre noi, trebuie să fie înzestrată cu un curaj şi cu o cutezanţă pe care puţini bărbaţi, şi dintre cei mai viteji, le au.

Se auzi un murmur aprobator.

— Puterea de care dispune în calitatea ei de suverană – urmă ducele – uriaşele sale bogăţii, inteligenţa-i superioară, curajul ei bărbătesc, marile ei ambiţii şi grandioasele ei idei, toate acestea principesa Fausta le pune în serviciul operei de renaştere, a cărei îndeplinire o urmărim.

De data aceasta, nu un murmur, ci ropote de aplauze îl salutau pe vorbitor, în timp ce toate privirile se îndreptau cu o vădită admiraţie spre această femeie care le era înfăţişată drept o fiinţă cu totul deosebită.

Ducele continuă să peroreze cu un glas din ce în ce mai puternic:

— Toate însuşirile despre care v-am vorbit până acum şi care nu sunt lipsite de importanţă, aşa cum foarte bine aţi înţeles şi precum o dovedesc aplauzele dumneavoastră, nu reprezintă nimic pe lângă ceea ce am să vă mai dezvălui.

Ducele făcu o pauză, fie ca să-şi pregătească efectele de orator, fie ca să dea răgazul necesar pentru restabilirea tăcerii, căci vorbele lui treziseră un freamăt viu în rândurile participanţilor la adunare.

După ce tăcerea se restabili pe deplin el continuă:

— Principesa îl cunoaşte pe conducătorul pe care-l căutăm zadarnic de luni de zile, fiul lui don Carlos şi ea se obligă să ni-l aducă.

Aici oratorul trebui să se oprească, fiind întrerupt, de exclamaţii puternice, de bătăi din picioare şi de manifestările cele mai diverse ale unei bucurii zgomotoase şi sincere. Toată această larmă se contopi într-un strigăt general de: „Trăiască don Carlos! Trăiască regele nostru!” ce izbucni spontan din toate aceste piepturi fremătătoare.

Un gest al ducelui restabili numaidecât liniştea Fiecare redeveni atent.

— Da, stimaţi seniori – zise ducele – principesa îl cunoaşte pe fiul lui don Carlos şi ni-l va aduce. Dar am o veste şi mai bună. Ascultaţi: principesa va fi, în curând, soţia legitimă a celui pe care vrem să-l facem rege. Ca soţie a conducătorului nostru, îşi va pune în serviciul lui marea ei putere, întreaga avere şi, mai ales, deosebita sa inteligenţă. Va face din soţul ei nu numai regele Andaluziei, aşa cum dorim noi, ci, întrecând toate speranţele, toate ambiţiile noastre, va face din el, cu ajutorul vostru, regele tuturor Şpaniilor.

Aveam deci dreptate atunci când spuneam că numai ea poate să ne fie conducător, deoarece ea a şi devenit suverana noastră. De aceea eu, don Ruy Gomez, duce de Castrana, conte de Mayalda, marchiz de Algavar, senior al

multor altor domenii, grand de Spania, jefuit de titlurile şi de bunurile mele de către mârşavul tribunal care-şi spune „Sfântul Oficiu”, îi prezint principesei aici, în faţa dumneavoastră, omagiile mele şi strig: „Trăiască regina noastră!”

Şi ducele de Castrana puse un genunchi în pământ. Iar cum eticheta foarte severă a curţii spaniole interzicea sub ameninţarea pedepsei cu moartea ca regina să fie atinsă, el se înclină în faţa Faustei, atingând aproape cu fruntea scândurile platformei.

Un strigăt formidabil răsună:

— Trăiască regina!

Fausta primi calmă entuziastul omagiu, fără măcar să clipească. Desigur că era sătulă de asemenea manifestaţii, căci primise – pe vremea când se credea papesă – destule omagii şi dovezi de adoraţie mistică, mai impresionante decât aceste câteva urale, oricât de spontane şi sincere ar fi fost ele. Totuşi, catadicsi să zâmbească.

Şi cum femeia aceasta, cu totul neobişnuită stăpânea în gradul cel mai înalt arta de a înrobi şi de a vrăji mulţimile, înţelese că ar fi fost destul un singur gest de-al ei ca să-i transforme pe aceşti entuziaşti în sclavi gata să se lase ucişi la un simplu semn al ei.

Se sculă grabnic şi, ridicându-l pe duce cu o graţie cuceritoare, îi spuse:

— Domnului nu-i este pe plac să-l las pe unul dintre cei mai buni şi mai credincioşi supuşi să stea cu fruntea în praf.

Şi, întinzându-i mâna ca să i-o sărute, cu o măreţie într-adevăr regească, se aşează la loc în fotoliu şi pe un ton solemn, continuă:

— Duce, când soţul meu va fi pe tronul strămoşilor săi, am dori să fie schimbate regulile acestui ceremonial atât de meschin şi rigid. Sunt suverană şi nu uit acest lucru, dar înainte de toate sunt femeie şi înţeleg să rămân femeie. Ca atare, doresc ca supuşii mei să se poată apropia de mine fără ca acest lucru să fie considerat drept o crimă.

Şi, arătând cu un gest plin de graţie semeaţă spre cei care o aclamau, spuse:

— Aceştia vor fi primii. Întotdeauna îmi vor fi cei mai dragi şi vor fi bineveniţi la mine.

Urmă un adevărat delir. Vreme îndelungată se auziră cele mai frenetice urale. Apoi urmă o adevărată năvală spre platformă, fiecare vrând să aibă cinstea deosebită de a o atinge pe regină. Unul îi săruta vârful pantofului, celălalt poalele rochiei, altul îşi lipea buzele de locul unde călcase ea, iar alţii – şi deci cei mai mândri. Cei mai fericiţi, cei mai norocoşi – îi atingeau vârfurile degetelor, pe care ea le lăsa în voia lor cu o graţie nepăsătoare şi cu un surâs vag, ce ascundea, desigur, mai mult dispreţ decât recunoştinţă.

Dar cui i-ar fi trecut prin minte să analizeze zâmbetul reginei? Şi să nu se uite că fanaticii aceştia erau cu toţii de neam mare, oameni care avuseseră ranguri înalte sau care ocupaseră funcţii foarte însemnate.

Iar Pardaillan, căruia nu-i scăpă nici o mişcare, o admiră la rându-i pe Fausta, cu adevărat minunată în nepăsarea ei dispreţuitoare.

— Minunată, divină actriţă – murmură el.

Şi în acelaşi timp îi plânse pe nenorociţii înnebuniţi de zâmbetul Faustei.

— Bieţii de ei! Cine ştie în ce aventură îngrozitoare îi va târî diabolica vrăjitoare!

În sfârşit, se gândi la don Cezar:

— Haida-de! Nu mai înţeleg nimic. Cervantes m-a asigurat că Torero e fiul lui don Carlos. Domnul de Espinosa mi-a cerut foarte limpede, să-l omor. Aşadar şi el crede că e fiul lui don Carlos. Şi bănuiesc că drăgălaşul de Espinosa trebuie să fie bine informat. Or, Torero o iubeşte la nebunie pe Giralda care este cea mai încântătoare ţigăncuşă pe care am cunoscut-o, cu excepţia, totuşi, a uneia, Violeta, devenită ducesă. Pe câte ştiu, Torero n-o cunoaşte pe Fausta. El e ferm hotărât să se însoare cu logodnica sa, ţiganca. Aşadar, doamna Fausta nu-i poate deveni soţie… afară de cazul

când ar vrea să facă din el un bigam, ceea ce, în ochii unui păgân ca mine, n-ar avea decât o importanţă relativă, dar în ochii acestui sfânt tribunal ce se numeşte Sfântul Oficiu ar trece drept o crimă ce l-ar duce pe făptaşul ei de-a dreptul pe rug. Să fie posibil ca don Cezar, informat despre originea sa nobilă de către Fausta, s-o dispreţuiască acum pe ţiganca lui, preferându-i o principesă domnitoare şi fabulos de bogată, aşa cum pretinde ducele ăsta de Castrana? Ei, ei! S-au mai văzut asemenea lucruri! Un prinţ de sânge regal nu poate să aibă aceeaşi idee despre onoare ca un Torero necunoscut. Sau te pomeneşti că doamna Fausta, căreia nu-i poate sta nimic în cale şi al cărui geniu inventiv îl cunosc, o fi descoperit un al doilea fiu al lui don Carlos, aflat în puterea ei?! S-ar putea, pe toţi dracii! Mi-e greu să cred că don Cezar a trădat! Dar cel mai bine ar fi să ascult mai departe. Poate că mă va lămuri însăşi doamna Fausta.

Se făcu din nou tăcere. Toţi se întoarseră la locurile lor fericiţi şi mândri de favoarea căpătată.

— Seniori – rosti ducele de Castrana – prea scumpa noastră suverană consimte să vorbească în faţa dumneavoastră.

Şi spunând acestea, se înclină în faţa Faustei şi se aşeză la locul lui, în spatele fotoliului pe care stătea principesa. La auzul celor spuse de duce, se aşternu, ca prin farmec, o tăcere religioasă. O clipă, Fausta îi ţinu pe toţi sub vraja privirii sale, apoi rosti cu glasu-i armonios, fără seamăn de ademenitor:

— Vă aflaţi aici o mână de oameni aleşi. Nu atât prin obârşie, cât îndeosebi prin inteligenţa şi curajul dumneavoastră, prin felul dumneavoastră independent, de a gândi şi chiar prin ştiinţa agonisită de către unii dintre dumneavoastră. Catolici sau eretici, aşa cum se obişnuieşte să se spună, sunteţi cu toţii credincioşi sinceri şi, deci, oameni respectabili. Dar în acelaşi timp sunteţi călăuziţi de un spirit de largă toleranţă. Şi tocmai în aceasta constă crima dumneavoastră. Într-adevăr, inhib o guvernare

sănătoasă, cinstită, independentă, toleranţa, spiritul acesta liber ar fi făcut din dumneavoastră nişte bărbaţi de vază. Spre binele tuturor. Dar sub despotismul întunecat al Inchiziţiei, anatemizată pe bună dreptate de către acei papi care au plătit cu viaţa pentru curajul lor, spiritul acesta a făcut din dumneavoastră nişte proscrişi, văduviţi de titlurile şi rangurile lor, ruinaţi, hăituiţi, urmăriţi cu înverşunare aidoma unor fiare răufăcătoare, veşnic ameninţaţi de flăcările rugului, până în ziua când mâna călăului se va abate asupra voastră, traducând în fapt această ameninţare.

Vorbele Faustei fură întâmpinate cu un murmur aprobator. Ea continuă:

— Dar v-aţi adus aminte că unirea face puterea şi, obosiţi de înspăimântătoarea tiranie care apasă trupurile şi conştiinţele, v-aţi căutat unii pe alţii, v-aţi înţeles şi, în cele din urmă, v-aţi întovărăşit. Aţi hotărât să scuturaţi jugul de fier. Sacrificându-vă viaţa, v-aţi unit strădaniile şi aţi pornit cu curaj la treabă. Astăzi sunteţi cu toţii capii unei conspiraţii. Fiecare dintre dumneavoastră reprezintă o forţă de câteva sute de luptători care aşteaptă doar un semn. Răscoala populară pe care o conduceţi este pregătită şi ea trebuie să ducă la desprinderea Andaluziei de sub cârmuirea Spaniei. Aţi visat să faceţi din această provincie o ţară independentă în care să puteţi trăi ca oameni liberi, în care fiecare, respectând libertatea celuilalt, respectând legile, pe care le veţi revizui într-un sens mai larg şi mai uman, respectând, în fine, pe conducătorii aleşi în mod liber, să-şi poată sluji liber credinţa moştenită de la părinţi sau aleasă cu propria-i judecată. Căci se înţelege de la sine că, sub guvernarea dumneavoastră, acest nesăţios balaur, care se numeşte Inchiziţia, va dispărea pentru totdeauna.

— Da – se auziră mai multe glasuri – să dispară pe vecie această blestemată instituţie!

— O ţară în care ştiinţa, înconjurată de toată cinstea, va fi la fel de preţuită ca şi obârşia şi va fi pusă la îndemâna

tuturor, nu numai a unei infime minorităţi de preoţi şi de călugări, care se gândesc mai cu seamă cum să ţină poporul în bezna ignoranţei, ca să-l poată conduce în chip de stăpâni absoluţi. În sfârşit o ţară în care funcţiile publice vor fi acordate în egală măsură celor ce le merită, fie ei din clasele cele mai de jos ale societăţii sau de neam ales.

— Onoare, vitejie, ştiinţă, cinste, artă, poezie, toate au acelaşi preţ ca şi nobleţea – declamă cineva cu un glas vibrant de emoţie.

— Suntem cu toţii de aceeaşi părere – spuse Fausta cu răceală.

Făcu o pauză ca şi cum ar fi vrut să lase adunării răgazul de a-şi exprima părerea despre vorbele rostite de cel ce o întrerupsese. Dar nimeni nu spuse un cuvânt, nimeni nu se mişcă.

Feţele tuturor rămaseră de nepătruns.

Fausta schiţă un zâmbet abia văzut şi continuă:

— Aţi aflat, desigur, despre naşterea misterioasă a unui fiu al lui don Carlos, aşadar a unui nepot al despotului sexagenar sub al cărui pumn de fier Spania agonizează lent. V-aţi gândit să faceţi din acest copil al infantelui Carlos, şeful vostru suprem, sperând că Filip va accepta dezmembrarea statelor sale în favoarea nepotului său. Aşa e, nu?

Întrebaţi fără înconjur, oamenii răspunseră afirmativ.

— Ei bine – urmă Fausta pe un ton hotărât – v-aţi înşelat, v-aţi înşelat amarnic.

Strigăte de protest ţâşniră din toate părţile.

— De ce? întrebară câţiva în mijlocul vacarmului.

Calmă, Fausta aşteptă fără să schiţeze nici cel mai mic gest pentru a încerca să domine gălăgia. Când aceasta se potoli, ea continuă:

— Niciodată, dar, înţelegeţi, niciodată trufaşul Filip nu va îngădui o asemenea dezmembrare.

— Nu i se va cere consimţământul – interveni cineva. Când va sosi momentul, vom fi destul de puternici ca să-i

impunem voinţa noastră.

— Filip nu va ceda decât în faţa forţei, suntem de acord asupra acestui punct. Şi recunosc că veţi avea forţa necesară. Dar după aceea ce veţi face?

— Vom fi liberi, la noi acasă!

— Dar nu pentru multă vreme – rosti răspicat Fausta. Vă lăsaţi amăgiţi de o iluzie deosebit de primejdioasă pentru viitorul acţiunii ce o întreprindeţi, primejdioasă pentru siguranţa propriilor voastre persoane.

Chiar dacă veţi ieşi învingători, tuturor celor prezenţi aici, căpetenii cunoscute şi recunoscute ale răscoalei, zilele vă vor fi numărate.

Şi adăugă cu şi mai multă hotărâre:

— Trebuie să cunoşti prea puţin firea neînduplecată a regelui că să-ţi închipui că, fie chiar învins, îşi va accepta cu resemnare înfrângerea. Odată învins, regele va ceda, bineînţeles. Dar fiţi siguri, chiar din prima zi îşi va pregăti răzbunarea în umbră şi ea va fi necruţătoare. Veţi câştiga, căci îl veţi lua prin surprindere. Dar în mâinile regelui vor rămâne destule forţe. Nu-i va trebui prea multă vreme ca să şi le regrupeze. Şi atunci va invada tânărul vostru stat din toate părţile şi va trece Andaluzia prin foc şi sabie. Nu-i va fi prea greu să vă zdrobească. În acest colţ de ţară, ce reprezintă de-abia o zecime din teritoriul care va rămâne în mâinile lui Filip, în acest colţ de ţară, încercuit din toate părţile, ce rezistenţă serioasă veţi putea să opuneţi unui duşman de zece ori mai puternic? Nu veţi avea nici măcar suprema şansă de a vă căuta salvarea pe mare, căci veţi fi blocaţi de flota lui Filip, care vă va paraliza comerţul, vă va înfometa şi, în fine, vă va bara drumul cu lovituri de tun, dacă veţi încerca să fugiţi. Succesul vostru ar fi trecător, iar acţiunea voastră născută moartă.

În faţa găurii prin care privea, Pardaillan îşi spunea:

„Mereu puternică Fausta! Păcat că-i atât de afurisită! Conspiratorii ăştia naivi nu au, cu toţii la un loc, nici pe sfert agerimea de minte a acestei femei a dracului! Cum le-a mai

spulberat iluziile cu câteva vorbe! Iată-i cum au încremenit cu toţii!”

Şi cu un zâmbet ironic, pe care nu şi-l putu stăpâni, continuă să-şi spună:

„Totuna e s-o fi cunoscut pe Fausta papesă, conducătoare ocultă a Ligii, urmărind cu o neobosită ardoare suprimarea ereziei, sau s-o vezi pactizând cu ereticii s-o auzi stigmatizând în termeni mânioşi ororile Inchiziţiei, vorbind cu gravitate despre toleranţă, libertate, independenţă, egalitate şi mai ştiu eu ce! Iată, desigur, ceva cu totul neobişnuit! Ah, frumos lucru mai e şi ambiţia! Nu pot decât să admir uşurinţa cu care e-n stare să facă pe cineva să dea pradă focului tot ce iubise până atunci, ca să iubească apoi ceea ce până atunci zvârlise în foc!”

În sală, aşa cum observase cu ironie cavalerul, conjuraţii se priveau consternaţi unii pe alţii.

Cu o admirabilă siguranţă în felul de a judeca lucrurile, cu o sinceritate bărbătească, îndrăzneaţă, femeia asta îi făcuse să vadă punctele slabe ale acţiunii lor şi erau numeroase aceste puncte slabe. Cu glasul ei plăcut şi melodios, le arătase cât de nesăbuită era această încercare şi – la ce nereuşită sigură, fatală, se expuneau. La drept vorbind, mai mulţi dintre ei întrevăzuseră din capul locului adevărul. Dar se feriseră să cerceteze prea adânc lucrurile şi, mai ales, să împărtăşească aceste gânduri acelora dintre ei care erau siguri de succes. Încrederea unora înăbuşise temerile celorlalţi. Şi apoi, dacă printre ei se găseau unii ambiţioşi fără scrupule, mai erau şi alţii, trebuie s-o recunoaştem, sinceri şi convinşi. Aceia erau hotărâţi să învingă sau să moară. Aceia visau cu adevărat eliberarea, erau cu adevărat la capătul puterilor şi al răbdării. Totul, chiar şi înfrângerea sau moartea, li se părea preferabil regimului sălbatic care-i sugruma cu încetul în chip ruşinos.

Oamenii aceia puneau de bunăvoie un văl pe ochi, în timp ce alţii îşi spuneau că vor găsi oricând prilejul să pescuiască în apă tulbure. Aşa se făcea că toţi, unii din disperare, iar

alţii ca şi cum şi-ar fi încercat norocul la zaruri, refuzaseră cu încăpăţânare să întrevadă o înfrângere şi se siliseră să se lase în voia aceluiaşi vis de fericire care-i amăgea şi pe cei a căror încredere era nestrămutată.

Unul dintre ei exprimă sentimentul general, întrebând cu glas şovăitor:

— Înseamnă, oare, că trebuie să renunţăm?

— Nu, Doamne păzeşte! răspunse Fausta cu hotărâre. Trebuie, însă, să vă lărgiţi orizontul. Aruncaţi-vă privirile mai sus şi mai departe. Or veţi avea destulă ambiţie ca să vă avântaţi dintr-o dată spre culmi… or lăsaţi-vă păgubaşi!

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton aspru, şfichiuitor, de la o înălţime suverană, cu un fel de dispreţ de-abia ascuns.

— Nu numai Andaluzia trebuie să se ridice – continuă Fausta cu glas tunător – ci întreaga Spanie. Înţelegeţi odată că nu e posibilă vreo înţelegere cu regele şi cu guvernul său. Atâta timp cât îi veţi lăsa măcar o fărâmă de putere, veţi fi în primejdie. Aici nu merge cu jumătăţi de măsură. Dacă nu vreţi să fiţi striviţi, trebuie să răsturnaţi totul.

Fausta se opri o clipă ca să-şi dea seama de efectul vorbelor ei: era, desigur, cel pe care-l scontase, căci schiţă un zâmbet vag şi continuă:

— Mulţimile sunt încrezătoare, dar ele sunt şi crude. Trebuie doar să găseşti cuvintele cu care să le convingi şi atunci vai de cei împotriva cărora le-ai asmuţit! Dar oare e nevoie să recurgi la asemenea mijloace? Sigur că nu e vorba doar de dispariţia unui singur om. E oare nevoie de atâtea combinaţii când ar fi destul puţină îndrăzneală? Dacă numai câţiva oameni hotărâţi ar pune mâna pe cel de la care vin toate relele, Spania întreagă ar scoate un uriaş suspin de uşurare, iar oamenii aceia ar fi socotiţi drept eliberatori.

La auzul acestor cuvinte, zguduitor de limpezi, un fior de groază trecu printre conjuraţi. Ei nu priviseră niciodată lucrurile sub acest aspect. O, cât de departe erau de timida lor conspiraţie! Şi cea care îndrăznea să exprime asemenea

păreri era o femeie! În termeni foarte puţin voalaţi, ea le propunea să se atingă de persoana regelui, a celui mai puternic rege de pe pământ! Păliseră cu toţii.

Şi, totuşi, influenţa acestei femei extraordinare asupra lor era atât de mare, încât cei mai mulţi se simţeau dispuşi să încerce aventura. Simţeau vag că, având un asemenea conducător, oricare dintre ei, înzestrat fiind cu un curaj pe măsura ambiţiilor sale, putea să nădăjduiască la înfăptuirea celor mai nebuneşti vise.

La început, frumuseţea femeii îi tulburase şi-i făcuse să se aprindă. Acum, impresionaţi de forţa inteligenţei ei bărbăteşti şi cutezătoare, o priveau cu un respect amestecat cu teamă.

Oricât de grozavă li s-ar fi părut aventura, ei se hotărâră s-o încerce, ba unul dintre ei, mai îndrăzneţ, puse fără înconjur întrebarea:

— Dar, odată regele prins, ce vom face?

Fausta îşi reţinu un zâmbet. Acum, când se arătau dispuşi să discute, era sigură de succes.

— Regele, atins de graţia divină, după exemplul ilustrului său tată, împăratul Carol, va cere să se retragă într-o mănăstire – răspunse ea pe un ton solemn.

— Din mănăstire se mai şi iese…

— Mănăstirea este un fel de mormânt. Trebuie doar să fixezi bine lespedea… Morţii nu ies din mormânt.

Era limpede. Unul singur dintre ei avu curajul să formuleze o rezervă, rostind cu sfială:

— Dar ăsta e un asasinat! …

— Cine a pronunţat acest cuvânt? întrebă Fausta, fulgerându-l cu privirea pe neprevăzătorul ce-o contrazisese. Dar respectivul îşi epuizase, desigur, tot curajul, căci tăcu mâlc.

Fausta continuă cu vehemenţă:

— Eu care vorbesc, voi toţi care mă ascultaţi, alţii care ne vor urma, ce facem noi oare? Noi suntem sute şi sute care ne primejduim capetele, împotriva unuia singur: acel al

regelui. Cine-ar îndrăzni să spună că forţele sunt egale? Cine ar, îndrăzni să nege că partida nu e în defavoarea noastră? Şi dacă o pierdem, capetele noastre vor cădea. Sacrificiul acesta este liber consimţit. Dacă o câştigăm, e drept, e legitim ca acela care pierde să plătească, şi atunci capul lui se va rostogoli pe pământ. Îndrăzneşte cineva să spună că acesta e un asasinat? Dacă vreunul dintre voi se teme pentru capul său, e liber să se retragă.

„Drace! îşi spuse Pardaillan. Încep să cred şi eu că-s cam sucit, ca şi viteazul care tace cu atâta prudenţă, căci, pe legea mea şi eu aş spune că-i vorba de un asasinat".

Totuşi, argumentul Faustei mersese drept la ţintă. Se vedea limpede că oamenii cărora li se adresa acceptau punctul ei de vedere.

— Merg mai departe – continuă Fausta, pe un ton din ce în ce mai violent – iau drept bun cuvântul acesta, îl accept, dar îl întorc împotriva aceluia pentru a cărui soartă ni s-a cerut să ne înduioşăm şi vă spun: Filip, care ar fi putut să-l aresteze, să-l judece, să-l condamne, să-l execute pe fiul lui Carlos, pe nepotul său, ceea ce ar fi fost, într-un fel, un asasinat legal, Filip – şi am dovada acestui lucru – l-a atras pe nepotul său într-o capcană, iar poimâine, luni, cu prilejul corridei, din ordinul său, fiul lui Carlos va fi ucis mişeleşte. Pilda vine totdeauna de sus. Iar acum vă întreb: Veţi lăsa voi, din laşitate, ca acela pe care l-aţi ales drept conducător şi pe care vreţi să-l faceţi regele vostru, să fie ucis?

Această dezvăluire neaşteptată dezlănţui un adevărat tumult.

Un timp nu se auziră decât înjurături, blesteme, ameninţări îngrozitoare, explozii de mânie şi chiar de revoltă, Fausta întinse mâna, cerând să se facă linişte. Şi vacarmul se potoli.

— Vedeţi, dar, că trebuie să lovim, ca să nu fim loviţi noi înşine. Noi ne apărăm şi mi se pare că aşa e drept şi legitim.

— Da – interveni ducele de Castrana. Să lăsăm mofturile. Ce suntem noi, nişte muieri bune numai să toarcă fuiorul?

Şi încă, vorbind de femei, am comis o enormă necuviinţă pentru care cer iertare bunei noastre suverane. Am putut să fiu atât de nesocotit, încât să uit pentru o clipă că cea care ne luminează cu mintea ei pătrunzătoare, cea care se străduieşte să trezească în noi bărbăţia, prin exemplul energiei sale de nestăpânit, este o femeie. Ruşine celor care vor lăsa o femeie să se arunce prima în vâltoare! Evenimentele se precipită, domnilor, nu mai e timp de discuţii şi de şovăiri. A sunat ceasul faptei. Îl veţi lăsa oare să treacă?

— Nu! Nu! Suntem gata! Moarte tiranului! Trăiască în veci Spania renăscută! Moarte Inchiziţiei! Să-l salvăm mai întâi pe regele Carlos! Să murim pentru el! Aşteptăm poruncile voastre!

Toate strigătele astea izbucneau şi se învălmăşeau furioase, sălbatice, însufleţite de o hotărâre cumplită De data aceasta se dezlănţuiseră cu adevărat.

Fausta îi simţi gata de orice. Doar un semn şi s-ar fi năpustit cu toţii pe drumul pe care l-ar fi arătat ea.

— Iau act de angajamentele voastre – rosti Fausta cu gravitate, când se făcu din nou linişte. Ne aflăm în faţa unor fapte de cea mai mare însemnătate: în primul rând proiectata asasinare a fiului lui don Carlos. Dacă dorim urcarea lui pe tron pentru gloria acestei ţări, trebuie neapărat ca el să trăiască. Aşadar, va trăi. Noi îl vom salva, căci, luaţi seama, numai el poate urma în mod legal actualului rege! Chiar de-ar fi să murim până la unul, el va fi salvat. Cum? E o chestiune pe care o vom lămuri imediat. În al doilea rând dispariţia lui Filip. Asta depinde de un plan pe care l-am stabilit şi pe care vi-l voi supune când va veni momentul, plan de a cărui reuşită garantez şi a cărui îndeplinire va face necesară intervenţia unui număr foarte mic de oameni. Dacă sunteţi, aşa cum cred, oameni curajoşi şi de nădejde, zece dintre dumneavoastră vor fi de ajuns ca să-l răpească pe rege. Şi odată regele aflat în mâna noastră, restul mă priveşte.

Aceste vorbe stârniră numeroase manifestări de devotament, oferte spontane de voluntari hotărâţi să pornească la luptă. Fausta le mulţumi zâmbind şi continuă:

— Odată aceste două probleme rezolvate, nu ne mai rămâne decât să înlesnim urcarea pe tron a regelui pe care l-aţi ales. Şi, ca să nu existe nici un fel de neînţelegere, jur aici, în numele său şi al meu, să îndeplinesc cu credinţă şi cu toată râvna condiţiile pe care le veţi fi pus. Stabiliţi-vă doleanţele în scris, domnilor, stabiliţi-le, cum e şi drept, având în vedere binele general. Apoi, de la general, treceţi şi la particular. Nu vă temeţi că cereţi prea mult pentru voi şi pentru prietenii voştri. Subscriem dinainte la cererile voastre.

Era ca şi cum ar fi dat drumul unor câini să se repeadă asupra prăzii. Asemenea vorbe nu puteau să treacă fără să trezească o bucurie cu totul îndreptăţită. Ele nu puteau să treacă fără să fie salutate cu urale frenetice. Când îi arunci un os unui câine, el mârâie de plăcere, chit că e gata să latre şi să-ţi arate colţii dacă încerci să i-l iei înapoi. Fausta, însă, nici nu aruncase măcar osul. Ea se mulţumea doar să-l promită. Aşadar, vorbele Faustei fură salutate cu strigăte entuziaste: „Trăiască regina! Trăiască regele!”

Deşi rămăsese la nişte promisiuni vagi, neprecise, Fausta îşi dădea seama că exista un punct capital asupra căruia se vor arăta cu toţii de neînduplecat: suprimarea Inchiziţiei. A ocoli acest subiect ar fi fost periculos. O minte superioară ca a Faustei nu putea să nu înţeleagă întreaga însemnătate a unei asemenea probleme. De aceea, se arătă foarte categorică în privinţa acestui punct.

— De pe acum – spuse ea – jurăm că prima îndatorire a regelui vostru va fi să desfiinţeze tribunalele inchiziţiei.

Curăţând astfel terenul şi împrăştiind voia bună printre conspiratori, fu în măsură să revină la ceea ce o interesa în mod special: înfăptuirea propriilor ei planuri, cu certitudinea că va fi aprobată şi urmată de toţi ceilalţi.

Continuă deci, plină de siguranţă:

— Aţi căutat un conducător care să-şi însuşească ideile voastre şi l-aţi găsit. Ţin să vă dovedesc că cel pe care l-aţi ales, numai el poate să devină rege şi să fie acceptat ca atare de către nobilime, cler şi popor. Acceptat fără discuţie, fără opoziţie, fără luptă, acceptat cu bucurie, aclamat. Acest lucru, domnilor, este de o importanţă capitală. Să nu credeţi cumva că lupta mă sperie. Am eu, oare, aerul unei femei care dă înapoi? Nu! Dar a impune un rege cu forţa e totdeauna o treabă anevoioasă. Fără să mai ţinem seama că nu întotdeauna triumfă dreptatea.

Fausta respiră o clipă, apoi continuă cu şi mai multă forţă, cu un soi de exaltare mistică şi pe un ton profetic, ce produse o adâncă impresie asupra auditoriului şi aşa cucerit.

— Văd mâna Domnului în alegerea pe care aţi făcut-o. Cauza voastră va birui, sunt convinsă, căci nu e vorba aici de a răsturna o dinastie, de a susţine şi de a împinge înainte un uzurpator. Nu, şi tocmai aici văd mâna lui Dumnezeu. În cazul de faţă e vorba de o succesiune firească şi, precum v-am mai spus, legitimă. O legitimitate de necontestat şi care nu va fi contestată, vă asigur.

Sentimentul care domnea acuma era acela al unei curiozităţi ajunsă la paroxism.

Însuşi Pardaillan îşi spunea:

„Iată ceva cu totul ciudat. Cum va reuşi, oare, această intrigantă genială să justifice şi să legitimeze, aşa cum pretinde ea, ceea ce în ochii oricărui om de bun simţ şi neprevenit nu poate să apară decât ca o uzurpare?”

Fausta continuă să vorbească, într-o tăcere reculeasă:

— Viitorul nostru rege e salvat. Vă garantez. Cu ajutorul vostru, actualul rege va fi în mâna noastră, de asta mă ocup eu însămi. Odată prins, el dispare şi atunci să avem curajul să spunem lucrurilor pe nume: actualul rege e mort. Succesiunea regală e deschisă. Cine urmează regelui Filip? Cine-i urmează de drept?

— Infantele Filip! Aruncă unul o vorbă.

— Nu! strigă victorioasă Fausta. Iată unde e greşeala voastră: confundaţi un om, un nume, cu un principiu. Moştenitorul de drept, moştenitorul legitim e fiul cel mare al răposatului rege! Or, fiul cel mai mare al regelui nu este copilaşul acesta pe care preoţii au şi început să-l pregătească, făcând dintr-însul un instrument docil în mâinile lor. Adevăratul prim născut, adevăratul infante e cel pe care l-aţi ales dumneavoastră, cel care a fost crescut la şcoala nenorocirii, cel care gândeşte ca şi dumneavoastră, pentru că a suferit la fel, ba chiar mai mult. Cel care va fi regele visat de dumneavoastră este cel căruia îi spuneţi fiul răposatului infante Carlos şi căruia eu îi spun fiul cel mare şi moştenitorul tatălui său Filip al II-lea. El va fi regele legitim al tuturor Şpaniilor, regele Portugaliei, suveranul Ţărilor de Jos, împăratul Indiilor, sub numele de Carol al VI-lea!

„Uf, ce de titluri! râse Pardaillan în sinea sa. Acum îmi dau seama că Fausta s-o fi îndrăgostit nebuneşte de omul acesta atât de norocos sau atât de nenorocit, de-l copleşeşte cu atâtea titluri pompoase! Principesă, suverană, regină, împărătească, pe naiba! În lipsa unei tiare, nu e rău nici asta. Dar dacă înţeleg de ce a renunţat ea la principiile intransigente de altădată, ca să devină foarte liberală, de dragul atâtor coroane, în schimb nu pricep cum va face ea un tată dintr-un bunic”.

Întrebarea aceasta îi frământa pe toţi conjuraţii. Siguranţa cu care vorbea femeia aceasta misterioasă îi impresiona şi-i tulbura într-un chip bizar. Nu se îndoiau că era în măsură să prezinte dovezi în sprijinul senzaţionalei sale argumentări. Dar erau nerăbdători să afle cum va proceda ea şi, de asemenea, să ştie dacă probele pe care le deţinea erau destul de puternice ca să-i convingă pe neîncrezători şi pe îndărătnici. Căci, oameni dintr-aceştia se găsesc totdeauna şi peste tot.

Câţiva se şi grăbiră să pună chestiunea în mod deschis.

Fără şovăire, foarte sigură pe sine, Fausta răspunse:

— Se găsesc printre dumneavoastră nobili care au ocupat funcţii importante la curte. Lor mă adresez în mod deosebit şi-i întreb: auzit-aţi oare că regina Isabela, moartă acum douăzeci şi ceva de ani, a fost repudiată de soţul ei, regele? Nu, nu-i aşa? Aţi avut oare cunoştinţă de vreun act care s-o declare nedemnă? Nu, iarăşi nu. A existat cumva, vreodată, o acuzaţie de adulter împotriva ei? Nu, mereu nu. Elisabeta de Valois, soţia lui Filip, regină a Spaniei sub numele de dona Isabela, a trăit şi a murit ca regină a Spaniei şi a fost înmormântată cu toate onorurile regeşti. Niciodată regele Filip n-a ridicat glasul împotriva soţiei sale. Dimpotrivă, întotdeauna aducea omagii publice virtuţii aceleia pe care o numea soţia sa credincioasă şi supusă. Acest lucru e cunoscut de toată lumea. O mulţime de personalităţi a căror lealitate nu poate fi pusă la îndoială vor depune mărturie, la nevoie. Nici chiar regele însuşi n-ar îndrăzni să dezmintă ceea ce a afirmat de-a lungul atâtor ani, în toate împrejurările, în faţa întregii sale curţi şi anume: fidelitatea soţiei sale. E adevărat?

— Adevărat! exclamară spontan câţiva seniori.

Fausta dădu din cap în semn de încuviinţare, apoi continuă:

— Aşadar, lealitatea, credinţa, onoarea răposatei sunt de neatacat. Acesta e un lucru de netăgăduit, credeţi-mă, nimeni nu va îndrăzni să-l tăgăduiască. Şi acum, vă întreb eu, al cui fiu este cel pe care vrem să-l proclamăm rege sub numele de Carol?

— Al infantelui Carlos şi al reginei Isabela – strigă un glas pierdut în mulţime.

— Odioasă calomnie şi sacrilegiu! Crimă de lezmajestate! tună Fausta indignată.

Şi, ridicându-se pe jumătate, cu pumnii încleştaţi pe braţele fotoliului, îi fulgeră cu privirea şi le spuse, cu o violenţă care-i făcu pe mai mulţi dintre ei să simtă în ceafă fiorii morţii:

— Blasfemiatorul care, îmboldit de diavol, ar îndrăzni să pângărească cu o acuzaţie atât de murdară şi de josnică memoria venerată a răposatei regine, ar merita să i se smulgă limba, să fie ciopârţit de viu, mădular cu mădular, iar stârvul lui, nedemn de un mormânt, să fie aruncat drept hrană porcilor!

Pardaillan zâmbi.

— Încep s-o recunosc pe tigroaică! bombăni el. Delicateţe, toleranţă, blândeţe, iată sentimente care nu puteau să se împace multă vreme cu cruzimea ei naturală.

Conspiratorii se priveau între ei, înspăimântaţi. Ce însemna asta? Să fi fost oare o trădare la mijloc? Vorbise, oare, serios? Unde voia să ajungă până la urmă? Făcându-se că nu observă efectele tonului ei violent, Fausta continuă:

— Avem în mâna noastră documente de o autenticitate incontestabilă. Aceste documente poartă semnătura şi pecetea a numeroşi demnitari ai curţii. Vă înşir numai o parte din aceste documente: mai întâi atestarea medicilor şi a primei cameriste a reginei precum că maiestatea sa era însărcinată în 1568, anul morţii sale, apoi atestarea sus zişilor medici şi a aceleiaşi cameriste care au ajutat la naştere. În al treilea rând, atestarea naşterii unui infante. În al patrulea rând atestarea unui prinţ al bisericii care l-a botezat pe copil. Nu le pomenesc decât pe cele mai importante. Toate aceste acte, precum şi altele dovedesc foarte limpede că alesul nostru este în modul cel mai legitim fiul reginei Isabela, soţie legitimă a maiestăţii sale Filip, rege al Spaniei. Tatăl copilului nu este amintit. Dar e de la sine înţeles că tatăl nu poate fi decât soţul mamei, care n-a încetat nici o clipă să-şi dovedească în mod public stima pentru răposata lui soţie. Aşadar, copilul despre care vorbim este cu adevărat primul născut al actualului rege şi, ca atare, unicul moştenitor al statelor şi coroanelor sale. Cel care va îndrăzni să susţină contrariul îşi va atrage asupră-şi pedeapsa hărăzită regicizilor. Iată, domnilor, adevărul limpede şi luminos, ale cărui dovezi de netăgăduit le vom

putea arăta la lumina zilei. Acesta este adevărul pe care, începând de astăzi, trebuie să-l răspândiţi în mulţime: „Copilul, părăsit sau furat, e fiul regelui şi al reginei Isabela!”

— Regele va tăgădui paternitatea.

— Prea târziu! spuse Fausta cu un glas aspru. Dovezile sunt prea numeroase. Fie îi vor convinge chiar şi pe cei mai neîncrezători. Mulţimea, domnilor, e alcătuită din oameni simpli. Ea nu va înţelege, nu va admite că regele a aşteptat douăzeci de ani ca să-i aducă acuzaţia de adulter unei soţii ale cărei virtuţi le-a proclamat mereu, căci negarea paternităţii ar însemna tocmai asta.

— El se poate încăpăţâna împotriva oricărei evidenţe.

— Dar noi nu-i vom da răgaz – declară Fausta cu un gest elocvent. De altfel, numeroşi savanţi şi cazuişti subtili vor demonstra, sprijiniţi pe texte, forţa şi valoarea principiului din dreptul roman – demonstrant, ceea ce în limbaj popular înseamnă: copilul zămislit în timpul căsătoriei nu poate avea alt tată decât pe soţ.

„Oh, drace! îşi spuse Pardaillan. Niciodată n-aş fi fost în stare să găsesc aşa ceva! E tare, hotărât lucru foarte tare!”

Acelaşi sentiment îl aveau şi conspiratorii care înţeleseseră până la urmă unde voia ea să ajungă şi salutară cuvintele Faustei cu urale frenetice.

Netulburată, Fausta continuă:

— Aşadar, trebuie, de pe acum, combătută din răsputeri şi distrusă pe vecie legenda despre existenţa unui fiu al lui don Carlos şi al reginei Isabela. Nu poate să existe decât un fiu, acela al regelui Filip, care fiu, în virtutea dreptului primului născut, îi urmează tatălui său. Odată recunoscut şi admis acest adevăr, nu va mai exista nici contestaţie, nici opoziţie în ziua în care moştenitorul prezumtiv se va sui pe tronul lăsat liber de tatăl său.

Trebuie să recunoaştem că niciunul dintre cei ce-o ascultau pe Fausta nu protestă şi nu se indignă. Toţi, fără nici o ezitare, acceptară aceste instrucţiuni şi se făcură

complici. Cu o unanimitate impresionantă, planul viitoarei regine a Spaniei fu adoptat. Fiecare dintre ei îşi luă obligaţia de a răspândi în popor ideile astfel înfăţişate. Era de la sine înţeles că dacă regele ar fi protestat – ceea ce era cu neputinţă, căci nu i s-ar fi lăsat răgazul necesar – s-ar fi spus că infantele a fost îndepărtat de rege, ca urmare a nu se ştie cărei rătăciri. Aceeaşi, desigur, care-l făcuse să-l îndepărteze pe primul infante, don Carlos, pe care până la urmă îl arestase şi-l condamnase. Exploatând cu abilitate aceste două fapte pe cât de inexplicabile pe atât de nejustificate, se putea vorbi despre nebunia regelui.

Dacă regelui nu i-ar mai fi rămas timp să protesteze, adică dac-ar fi fost trimis frumuşel ad patres înainte de a putea să deschidă gura, s-ar fi spus că viitorul Carol al VI-lea fusese răpit din leagăn de nişte criminali care, la nevoie, ar fi fost găsiţi şi că regele, cum era şi firesc, nu încetase niciodată să-şi caute copilul furat. Şi că emoţia, bucuria de a-şi fi regăsit în chip miraculos moştenitorul tronului i-ar fi fost fatale monarhului, slăbit de boală şi de beteşuguri, aşa cum îl ştia toată lumea. Aceste câteva amănunte fiind puse la punct, Fausta vorbi astfel:

— Domnilor, a pregăti urcarea pe tron a aceluia pe care-l vom numi Carlos, în memoria bunicului său, ilustrul împărat, e un lucru bun. Dar trebuie să avem grijă ca regele să nu fie asasinat înainte de asta. Trebuie să ne pregătim şi pentru o asemenea eventualitate. Cred că v-am spus că, crima se va făptui în timpul corridei ce va avea loc mâine, luni, căci azi e duminică. Totul a fost pregătit temeinic şi cu pricepere în vederea acestei crime. Regele a venit la Sevilla anume pentru corridă. Va trebui deci să fiţi cu toţii prezenţi la corridă, gata să faceţi zid din trupurile voastre în jurul celui pe care vi-l voi arăta eu şi pe care-l cunoaşteţi şi-l iubiţi cu toţii, fără să-i cunoaşteţi însă adevărata înfăţişare. Va trebui să vă primejduiţi vieţile fără nici o şovăială, ca s-o salvaţi pe a lui. Luaţi cu voi oamenii cei mai siguri şi cei mai hotărâţi. Vă poftesc la o adevărată

bătălie şi e necesar ca prinţul să aibă o gardă aleasă, care să nu facă altceva decât să vegheze asupra lui. În afară de asta, e absolut necesar să avem în piaţa San Francisco, pe străzile învecinate, în tribunele rezervate marelui public şi chiar în arenă, un număr cât mai mare de luptători. Ordinele definitive vă vor fi date pe câmpul de bătălie nu mă sfiesc să-i spun astfel. De modul operativ şi inteligent cu care vor fi executate aceste ordine, va depinde salvarea prinţului şi, implicit, viitorul acţiunii noastre.

Instrucţiunile Faustei îi nedumeriseră profund pe conspiratori. Ei înţeleseră limpede că nu era vorba de o încăierare oarecare, ci de o adevărată bătălie, aşa cum spusese ea însăşi.

Perspectiva devenea mai puţin atrăgătoare. Dar so poate oare obţine ceva fără riscuri şi fără primejdii? Şi apoi, ca să fim drepţi, dacă oamenii aceştia erau în marea lor majoritate nişte ambiţioşi fără prea multe Scrupule, toţi erau curajoşi din fire şi capabili să acţioneze. După o clipă de uluire, spiritul lor războinic se deşteptă din nou în ei. Săbiile le ţâşniră din teci, ca şi cum ar fi trebuit să atace chiar atunci, în clipa aceea. Douăzeci de glasuri aprige strigară:

— Vom lupta! Vom lupta!

Fausta înţelese că dacă-i lăsa în voia lor, în zelul lor războinic, erau în stare să uite cu totul că aveau de atins un obiectiv bine determinat. Ea le frână zelul, adresându-li-se pe un ton aspru:

— Nu e vorba să ne încrucişăm, prosteşte, spadele. E vorba să-l salvăm pe prinţ. Pentru moment, nu e vorba decât despre asta, înţelegeţi?

Şi adăugă pe un ton solemn:

— Juraţi să muriţi până la unul, dacă trebuie, dar să-l salvaţi cu orice preţ. Juraţi!

Ei înţeleseră că se aprinseseră prea tare şi strigară, într-un glas, agitându-şi săbiile:

— Jurăm!

— Bine! răspunse cu gravitate Fausta. Atunci, pe luni, la corrida regală!

Ea îşi dădea seama că nu avea de ce să se îndoiască de lealitatea lor. Dacă va fi necesar, vor merge cu toţii vitejeşte la moarte. Dar Fausta nu nesocotea nici o măsură de prevedere. Ea mai ştia ceva şi anume că oricât de mare ar fi devotamentul cuiva, câţiva galbeni, împărţiţi la timp, nu au cum să-l micşoreze, ci dimpotrivă.

Cu un aer detaşat, Fausta dădu lovitura care trebuia să-i apropie definitiv de ea pe cei ce încă mai şovăiau şi să dubleze zelul şi ardoarea celor ce erau gata câştigaţi.

— Într-o acţiune ca aceasta – spuse ea – aurul este un ajutător absolut necesar. Printre oamenii din subordinea dumneavoastră trebuie să se găsească, desigur, unii care vor simţi cum le creşte îndrăzneala şi curajul atunci când îşi vor simţi chimirurile căptuşite cu câţiva dubloni24 împărţiţi aur cu amândouă mâinile. Nu vă temeţi să vă arătaţi prea generoşi. V-am mai spus, suntem fabulos de bogaţi. Fiecare dintre dumneavoastră să-i comunice domnului duce de Castrana de câţi bani are nevoie. Îi vor fi aduşi mâine, la domiciliu, împărţeala pe care o veţi face e legată exclusiv de bătălia ce se va da mâine. De aceea ar fi bine să împărţiţi banii cu dărnicie. Sumele necesare vă vor fi predate pe măsură ce veţi avea nevoie de ele. Şi acum, plecaţi, domnilor, şi Dumnezeu să vă aibă în pază.

În mod intenţionat, Fausta nu le vorbise de ei înşişi. Ştia foarte bine că niciunul nu va uita să-şi ia partea, căci proverbul care spune că omului trebuie să-i fie milă mai întâi de sine însuşi a fost şi va fi întotdeauna adevărat. Procedând astfel, ea evita să atingă unele susceptibilităţi uşor de jignit. Dar puteai citi pe toate feţele, devenite deosebit de radioase, în ce măsură gestul ei generos era preţuit la adevărata lui valoare. Spunându-le ce avea de spus, Fausta îşi concedie auditoriul cu un gest de regină şi-i făcu un semn discret ducelui de Castrana, care merse numaidecât şi se aşeză lângă deschizătura prin care erau

cu toţii obligaţi să iasă, deoarece alta nu era – sau cel puţin nu se vedea.

La semnalul de plecare dat de cea care, după ce li se înfăţişase ca o suverană prin autoritatea ei, se arătase de două ori suverană prin generozitatea ei mai mult decât regală, conspiratorii răspunseră prin aclamaţii şi fiecare din ei ţinu să repete înainte de a ieşi:

— Pe mâine, la corridă.

Plecară în linişte, unul câte unul, căci nu trebuiau să atragă atenţia arătându-se în grupuri pe străzile oraşului încă adormit.

Ducele de Castrana notă pe nişte tăbliţe suma pe care fiecare i-o spunea înainte de a ieşi. Schimba câteva vorbe cu unul, îi făcea câte o recomandare altuia, strângea mâna unui al treilea, iar fiecare din ei se retrăgea încântat de politeţea ducelui, căci cu toţii erau convinşi că, sub noul regim, el va deveni un personaj important, astfel că se străduiau să-i câştige bunăvoinţa. Între timp, Fausta, rămase singură pe platformă, nu se mişcase din fotoliu şi părea că supraveghează de la distanţă ieşirea acestor oameni pe care-i câştigase cu abilitatea şi cu generozitatea ei.

Şi Pardaillan n-o slăbea din ochi şi, desigur, învăţase să citească pe această faţă de nepătruns, sau poate că avea cu adevărat o intuiţie misterioasă, căci murmură:

— Comedia nu s-a terminat încă, sau mă înşel eu amarnic. Am impresia că e doar o pauză şi tare m-aş mira dacă n-ar mai urma încă o adunare. Să mai aşteptăm.

Luând această hotărâre, profită de timpul destul de lung, scurs până la plecarea conspiratorilor şi se întoarse către El Chico.

Piticul aşteptase foarte răbdător, fără să se mişte de la locul lui. Ceea ce se petrecea îndărătul acestui zid îl lăsa cu totul indiferent şi chiar se întreba ce putea să găsească interesant tovarăşul lui, ascultând balivernele conspiratorilor…

Să fi fost în locul seniorului francez, El Chico ar fi fost acum departe de locurile acestea unde se pusese la cale asasinarea lui printr-o moarte lentă şi cumplită. Dar autoritatea morală pe care şi-o câştigase Pardaillan asupra lui era atât de mare, încât se ferea să-şi îngăduie chiar cea mai mică observaţie. Dacă seniorul francez rămânea pe loc, însemna că aşa socotea că e folositor, iar el n-avea decât să aştepte până când lui Pardaillan îi va veni chef să plece.

În timp ce Pardaillan asculta şi privea cu atenţie, El Chico se cufundase în visele lui de dragoste. Astfel încât cavalerul trebui să-l zgâlţâie, crezând că adormise cu adevărat. Aşadar, aşteptând ca ultimul conspirator să se depărteze, Pardaillan începu să discute cu El Chico plin de însufleţire. Şi-i ceru, pesemne, un lucru extraordinar, căci piticul, după ce se arătă profund uimit, începu să discute cu aprindere, ca unul care se străduieşte să împiedice o prostie.

Pardaillan reuşi, fireşte, să-l convingă şi obţinu de la el ce dorise, căci atunci când privi prin deschizătură, părea mulţumit, iar ochii îi străluceau. Fausta era acum singură. Ultimul conspirator plecase, iar ea continua să rămână liniştită şi plină de măreţie în fotoliul ei, părând că aşteaptă nu se ştie ce şi pe cine. Deodată, fără ca Pardaillan să poată spune pe unde venise, o umbră apăru din spatele platformei, drept în faţa Faustei. Apoi a doua, a treia, a patra, a cincea şi a şasea umbră apărură în acelaşi mod şi se înşirară pe tăcute în faţa Faustei.

Pardaillan îl recunoscu pe ducele de Castrana şi chiar pe acel agent al Inchiziţiei pe care-l zvârlise afară din patio: Cristobal Centurion, acum îi cunoştea numele.

Zâmbetul lui Pardaillan deveni sarcastic.

— Dumnezeule! murmură el. Ştiam, deci, bine că nu s-a terminat totul!

— Domnilor – începu Fausta pe un ton solemn – am cerut domnului duce de Castrana să-mi indice patru dintre cei mai energici şi mai hotărâţi dintre conspiratori. El vă cunoaşte pe toţi. Dacă v-a ales, înseamnă că v-a socotit

demni de onoarea ce vi s-a rezervat. Nu-mi rămâne, deci, decât să întăresc alegerea făcută de el.

Cei patru la care se referise Fausta se înclinară adânc şi aşteptară. Fausta continuă, arătând spre Centurion:

— Pe acesta l-am ales chiar eu, pentru că-l cunosc. E omul meu de încredere, devotat trup şi suflet.

Centurion făcu o plecăciune adâncă.

— Dumneavoastră îi veţi însoţi pe conducătorii care tocmai au ieşit de aici. În afară de don Centurion, care rămâne aghiotantul meu, veţi primi cu toţii ordine de la ducele de Castrana care, în felul acesta, devine comandantul suprem.

Urmă o reverenţă solemnă a ducelui.

— Dumneavoastră veţi constitui consiliul nostru şi veţi avea, fiecare, în subordine câte zece şefi ai trupelor de care dispun aceştia. Chiar din clipa aceasta faceţi parte din casa noastră, iar eu vă voi asigura toate cele necesare traiului. Ne vom ocupa mai târziu de aceste lucruri mai puţin însemnate. Deocamdată ţin să vă spun că mă bizui pe dumneavoastră, domnilor şi sper că veţi avea grijă ca oamenii dumneavoastră să nu uite nici o clipă că lucrul cel mai important e salvarea prinţului, pe care noi îl vom unge rege. Vă spun de pe acum că-l cunoaşteţi pe prinţ. E vestit în toată Andaluzia. I se spune don Cezar.

— Torero! exclamară toţi cinci într-un glas.

— Chiar el. Îl cunoaşteţi. Credeţi că este la înălţimea rolului pe care vrem să i-l dăm?

— Da, pe Cristos! E o adevărată binefacere a cerului că tocmai el să fie fiul lui don Carlos. Nici n-am fi putut visa un conducător mai nobil, mai generos, mai viteaz! strigă ducele de Castrana, cuprins de un fel de entuziasm.

— Bine, duce. Cuvintele dumneavoastră mă liniştesc, căci vă ştiu foarte rezervat când e vorba să admiraţi pe cineva. Trebuie să vă mărturisesc că-l cunosc prea puţin pe prinţ. Ştiu doar că se vorbeşte despre el ca despre un fel de Cid, cu care toată lumea se mândreşte. Dar mă întrebam, nu fără teamă, dacă va fi destul de inteligent ca să înţeleagă ce

vreau eu şi dacă va avea destulă ambiţie ca să adopte, să-şi însuşească ideile mele. Într-un cuvânt, dacă îmi va fi uşor să mă înţeleg cu el. Căci în ceea ce priveşte vitejia lui, nu poate fi pusă la îndoială.

Dac-ar fi fost ceva mai ageri, ducele şi cei cinci oameni din preajma lui ar fi putut să se întrebe, pe bună dreptate, cum se face că această femeie dăduse drept sigură căsătoria ei cu un om pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Nici nu se gândiră la asta. Sau, dacă se gândiră, probabil că-şi spuseră că femeia asta, ce nu li se părea deloc uşuratică în vorbe, avea desigur mijloace numai de ea ştiute pentru a-l face pe prinţ să accepte căsătoria.

În orice caz, ducele se mulţumi să spună:

— Torero are, se ştie, idei foarte apropiate de ale noastre şi dacă e ceva care ne miră, e că n-a venit până acum alături de noi. Cât priveşte neliniştea dumneavoastră, cred că ea se va spulbera de îndată ce veţi avea o întrevedere cu prinţul. E imposibil ca, având un caracter ca al lui, să nu fie ambiţios. Nici nu mă îndoiesc că vă veţi înţelege de minune.

— Accept prorocirea dumneavoastră, dar, duce, nu uitaţi că nu există, că nu poate exista un fiu al lui don Carlos. Nu poate exista decât un fiu legitim al regelui, Don Cezar, pentru că aşa i se spune. Este acest fiu. Lucrul cel mai important este ca dumneavoastră înşivă să fiţi cu toţii pătrunşi de acest adevăr, dacă vreţi să-l răspândiţi cu folos. Ca să-i convingem pe cei neîncrezători, ca să le vorbim cu autoritatea necesară, nu-i nevoie decât să părem noi înşine sinceri şi convinşi. Şi această sinceritate o veţi dobândi obişnuindu-vă să consideraţi chiar dumneavoastră drept un adevăr absolut ceea ce vreţi să-i faceţi pe ceilalţi să creadă.

— Aşa e, doamnă. Fiţi încredinţată că nu vom uita recomandările dumneavoastră.

Fausta dădu din cap aprobativ şi continuă:

— Pentru realizarea unor obiective atât de importante ne trebuiesc însă oameni de elită şi de aceea am dorit să stau de vorbă separat cu domniile voastre. Trebuie să ştiţi să

conduceţi cu energie trupele pe care urmează să le comandaţi, să fiţi îndrăzneţi şi hotărâţi în executarea ordinelor primite.

— În această privinţă – spuse ducele în numele tuturor – vă pot asigura, doamnă, că veţi fi pe deplin mulţumită de noi.

— Cred – răspunse Fausta cu răceală. Dar, în acelaşi timp, va trebui ca aceşti oameni să consimtă a fi nişte instrumente docile în mâinile mele.

Centurion nu se clinti. Ştia cu ce adversar de temut aveau de-a face. El fusese deja îmblânzit.

Ceilalţi se uitară unul la altul cam buimăciţi. Desigur că nu se aşteptaseră la asemenea pretenţii. Iar tonul pe care fuseseră spuse aceste vorbe dovedea o hotărâre pe care nimic n-ar fi putut s-o înduplece.

Fausta le ghici gândul şi spuse:

— Desigur, e un lucru greu de acceptat, mai ales pentru nişte oameni de valoarea dumneavoastră. Totuşi, aşa e necesar. Înţeleg că eu să fiu creierul care gândeşte. Dumneavoastră veţi fi membrele care execută. Dar rolul ce-l aveţi, nu uitaţi acest lucru, va fi totuşi destul de important ca să vă aducă onoare şi glorie. Dacă primiţi, viitorul ce vă aşteaptă va depăşi în splendoare ceea ce abia aţi îndrăznit să gândiţi în visurile cele mai îndrăzneţe. Şi ca să ştiţi despre ce e vorba, trebuie să adaug, chiar de pe acum, că veţi avea în persoana mea un stăpân pretenţios şi sever, care nu admite discuţie, dar, în acelaşi timp, un stăpân drept, echitabil şi generos, cum n-aţi putut spera vreodată. Dacă se află printre dumneavoastră unii care mai şovăie, se pot retrage, încă nu e prea târziu.

O sinceritate mai brutală nici că se putea. Cât priveşte autoritatea ei, tonul şi atitudinea Faustei, le arăta că se aflau în faţa unei fiinţe excepţionale, care le va fi stăpân înnăscut absolut al cuvântului, mâna aceasta albă şi parfumată, cu unghii trandafirii, putea deveni un pumn de fier din strânsoarea căruia în zadar ai fi încercat să scapi.

Dar, în acelaşi timp, ce viitor minunat le făgăduia! Nu încăpea nici o îndoială: această femeie îşi va respecta promisiunea, ba chiar mai mult. Cât priveşte încercarea de a lupta împotriva ei… ajungea doar să-i priveşti fruntea luminoasă, strălucind de o inteligenţă fără seamăn, sau să-i vezi ochii pătrunzători şi totuşi atât de senini, ca să înţelegi că o asemenea încercare nu putea să ducă, în mod fatal, decât la dezastru.

Ducele şi prietenii săi se simţiră subjugaţi, aşa cum fusese şi Centurion, aşa cum se simţeau, în general, toţi cei care se apropiau de această femeie nemaipomenită.

Ducele se făcu interpretul tuturor spunând:

— Primim, doamnă. Puteţi dispune de noi ca de nişte sclavi.

— Primesc acest angajament – răspunse Fausta pe un ton solemn. Să fiţi liniştiţi, veţi urca atât de sus, încât poate că dumneavoastră înşivă veţi fi uluiţi. Mă bizui pe dumneavoastră că veţi impune o disciplină severă oamenilor din subordine şi că veţi sădi în minţile lor ideea unei supuneri depline. În momentul de faţă, acesta e lucrul cel mai important. Nu vă voi jigni repetând vorbele despre toleranţă şi emancipare pe care le-aţi mai auzit. Nu credeţi în ele mai mult decât eu însămi. Totuşi e necesar ca, pentru moment, să răspândim aceste idei. Mai târziu vom pune ordine în toate. Fiecare lucru la timpul său. Avem ţeluri măreţe. Imperiul lui Charlemagne nu e cu neputinţă de reclădit. Mă simt în stare să duc la bun sfârşit această operă uriaşă. Cel pe care l-am ales noi va stăpâni lumea datorită dumneavoastră. Vă daţi seama, aşadar, că acei care mă vor fi ajutat la ridicarea celei mai mari puteri pe care a văzut-o vreodată omenirea, vor avea dreptul să nutrească orice ambiţii.

Vorbise mai mult pentru sine, căci îi simţea că sunt cu totul de partea ei. Oamenii ascultau uimiţi, cu gura căscată de admiraţie, întrebându-se dacă nu cumva visau un vis minunat pe care realitatea îl va curma cu brutalitate.

Fausta îşi recapătă repede simţul realităţii.

— Visele acestea de putere şi de măreţie – spuse ea – se bizuie pe un cap ce este ameninţat, un cap pe care unii se vor strădui să-l doboare mâine. Mai e oare nevoie să adaug: dacă acest cap cade, visele acestea se spulberă?

— Nici un fir de păr din capul prinţului nu se va clinti! Chiar de-ar trebui să pierim cu toţii, el va fi salvat! Aveţi cuvântul nostru de gentilomi!

— Contez pe asta, domnilor. Prin don Centurion veţi primi, mâine, instrucţiunile mele precise. Şi acum, plecaţi.

Ducele şi cei patru prieteni ai săi se plecară în faţa celei care-i făcuse să întrevadă un viitor minunat şi, învelindu-se în mantalele lor, se pregătiră să plece. Atunci Pardaillan se ridică în picioare şi făcu semn. El Chico porni imediat, conducându-l pe cavaler, care, socotind că adunarea a luat sfârşit, se hotărâse să părăsească subteranele casei Chiparoşilor.

Dacă Pardaillan nu s-ar fi grăbit atâta, ar fi auzit o conversaţie destul de scurtă, dar care l-ar fi interesat mult.

Fausta rămăsese dusă pe gânduri. După plecarea ducelui şi a prietenilor săi, coborî de pe platformă şi, adresându-i-se lui Centurion care rămăsese lângă ea, îi spuse laconic:

— Ţiganca asta, Giralda, poate fi o piedică în calea planurilor noastre. Mă stinghereşte. În ciocnirea de mâine ea trebuie să dispară.

Păru că se gândeşte o clipă, supraveghindu-l pe Centurion cu coada ochiului, apoi hotărî:

— Previn-o pe ruda dumitale, Barba Roja. Cred că numai el mă poate descotorosi de ea.

— Cum, doamnă?! făcu Centurion cu glas sugrumat. Vreţi…

— Da, vreau! îi răspunse Fausta cu un zâmbet imperceptibil.

Cu durere în glas, asasinul plătit spuse:

— Totuşi, mi-aţi promis…

Plină de dispreţ, Fausta îl privi o clipă şi, ridicând din umeri, i se adresă pe tonul cel mai liniştit:

— Când te vei hotărî oare să încetezi această comedie? Ce ar trebui să mai fac ca să te conving că nu pot fi păcălită?

— Doamnă – bâigui Centurion buimăcit – nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Vei înţelege imediat. Îmi spuneai că eşti îndrăgostit de această micuţă Giralda.

— Vai, da.

— Atât de îndrăgostit, încât vorbeai de căsătorie. Ei bine, fie, consimt, căsătoreşte-te cu ea.

— Ah, doamnă, vă voi datora şi averea şi fericirea! exclamă Centurion, uimit şi plin de bucurie.

— Căsătoreşte-te cu ea – repetă Fausta cu nepăsare. Numai că mai e ceva, dar fără mare importanţă pentru un amor atât de violent, atât de dezinteresat ca al dumitale.

Ea apăsă pe cuvântul subliniat de noi şi făcu o pauză.

— Despre ce e vorba, doamnă? întrebă Centurion cu o vagă nelinişte.

Fausta rosti fără pic de ironie:

— În noua ordine pe care o vom instaura, vei fi un personaj de vază. Poate că lumea va fi surprinsă că un asemenea personaj are drept soţie o biată ţigancă.

— Dragostea va fi scuza mea. Nimeni nu va putea s-o vorbească de rău pe soţia mea. Cu toate că nu e decât o ţigancă, Giralda trece drept cea mai virtuoasă şi mai aprigă fată din Andaluzia. Şi asta e esenţialul. Cât despre cei ce ar putea să îmi reproşeze căsătoria mea cu ţiganca asta, ştiu eu ce să le spun – o asigură Centurion pe un ton hotărât.

Fausta schiţă un zâmbet şi, ca şi cum n-ar fi auzit, continuă:

— Va stârni mirare mai ales faptul că acest personaj şi-a uitat într-atâta rangul şi demnitatea, încât s-a căsătorit cu o fată din popor. Căci familia Giraldei e cunoscută acum. Se trage, micuţa, din pătura cea mai de jos, iar părinţii ei au murit, pare-se, de mizerie.

Centurion se clătină sub această lovitură grea, înspăimântătoare. Dragostea lui pentru Giralda nu era decât o comedie. El crezuse, nu se ştia pe ce temei, că ţiganca se trăgea dintr-o familie ilustră. Îşi făcuse următorul plan: cu ajutorul Faustei, de a cărei atotputernicie îşi putuse da seama, să-l înlăture pe grosolanul Barba Roja şi apoi pe Torero, acesta din urmă îndrăgostit, ce-i drept, dar nu îndeajuns ca să renunţe la o coroană de dragul unei fete oarecare. Scăpând de aceşti doi rivali, el, Centurion, deja bogat şi pe cale de a deveni un personaj de vază, ar fi consimţit să se însoare cu o fată fără nume. Odată săvârşită căsătoria, o întâmplare fericită l-ar fi făcut să afle, la vremea hotărâtă, originea soţiei sale. Dintr-o lovitură ar fi devenit ruda uneia din cele mai bogate, mai puternice şi mai strălucite familii din regat. Iar dacă, mai târziu, ajuns rege, Torero s-ar fi gândit să-şi caute fostă iubită, el, Centurion, ştia prea bine ce foloase putea să tragă un curtean amabil de pe urma capriciilor unui rege. Avea în faţă exemplul lui don Ruy Gomez da Sylva, ajuns duce, prinţ de Eboli, consilier de stat, într-un cuvânt, un personaj atotputernic, pentru că ştiuse să închidă ochii discret asupra binecunoscutei legături dintre soţia lui şi regele Filip. Acest exemplu îi dicta conduita pe care trebuia s-o urmeze.

Şi cum nu semăna cu acei imbecili care se împiedică la tot pasul de nişte scrupule fără rost, era hotărât să tragă cât mai mult folos dintr-o asemenea situaţie favorabilă, dacă şi cerul ar fi vrut-o.

Acesta era planul lui Centurion. Şi tocmai în momentul când se părea că treburile-i merg ca pe roate, afla cu brutalitate că se înşelase, că Giralda, pe care nădăjduise s-o facă pivotul carierei lui, nu era decât o biată faţă de origine umilă. Lovitura îl doborî.

Dar ceea ce era mai grav, era că-şi închipuise că o poate păcăli pe Fausta, convins fiind că gândurile lui erau de nepătruns. Acum îşi dădea seama că femeia asta, înzestrată

desigur cu har dumnezeiesc – căci ce altă explicaţie putea da puterii de a-i ghici gândurile cele mai ascunse? – ştia despre ce e vorba şi se întreba cu spaimă cum va privi ea lucrurile şi dacă nu-l va zvârli din nou în nimicirea din care tot ea îl scosese.

Văzându-l mut de uimire, Fausta îi spuse:

— Haida-de! Te pomeneşti că nu ştiai? Ai comis oare această greşeală de neiertat pentru un om ca dumneata, de a-ţi pleca urechea încrezătoare la vorbele acestei fete care se crede născută dintr-o familie princiară? Visul a fost frumos… Dar n-a fost decât un vis…

De data aceasta nu mai avea de ce să se îndoiască: batjocura era evidentă, crudă. Cu siguranţă că ea ştia adevărul.

Încă o dată, femeia asta pe care se încăpăţâna s-o păcălească îi ghicise gândurile şi-l învinsese. Ruşinat şi stânjenit, o imploră:

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Fausta îl privi o clipă şi, ridicând dispreţuitor din umeri, aşa cum mai făcuse şi altădată, îi spuse cu toată seriozitatea:

— Te-ai convins, în sfârşit, că e inutil să mai încerci să faci pe şmecherul cu mine?

Centurion căută să spună ceva ca s-o dreagă. Gândindu-se că cel mai bine era să-şi scoată masca, întrebă cu o îndrăzneală cinică:

— Ce trebuie să-i spun lui Barba Roja din partea domniei voastre?

— Din partea mea, nimic – îi răspunse Fausta cu un dispreţ suveran. Din partea dumitale, spune-i că ţiganca nu va lipsi de la corridă, deoarece iubitul ei trebuie să ia şi el parte. Nu se poate ca don Almaran, care le ştie pe toate direct de la sursă, să nu ştie că se pune la cale o lovitură mârşavă, care va fi săvârşită în toiul corridei. El trebuie să mai ştie că lovitura pregătită de către domnul de Espinosa, cu concursul regelui, nu se va desfăşura fără scandal. Nu are

decât să profite de ocazie, s-o creeze chiar, la nevoie şi să pună mâna pe cea pe care-o doreşte. Iar în ce te priveşte, întrucât eu am nevoie să fiu ţinută la curent cu tot ce urzesc duşmanii mei, va trebui să eviţi cu orice chip să trezeşti bănuieli. În consecinţă, vei avea grijă să te pui la dispoziţia lui, secondându-l în această lovitură, aşa fel încât ea să reuşească. Restul te priveşte, cu condiţia ca Giralda să fie pierdută pe veci pentru don Cezar, iar eu să nu fiu amestecată în vreun fel în treaba asta. Mă înţelegi?

Fericit de a fi scăpat aşa de ieftin, banditul spuse:

— Am înţeles, doamnă şi voi acţiona conform ordinelor ce îmi daţi.

Pe un ton de gheaţă, Fausta îi mai spuse.

— Îţi cer să iei toate măsurile necesare pentru a duce la bun sfârşit această treabă. Ai multe păcate care trebuie să-ţi fie iertate, meştere Centurion.

Asasinul plătit se înfiora. Înţelegea sensul ameninţării. Situaţia lui depindea de izbândă acestei acţiuni. Va reuşi deci cu orice preţ.

— Ţiganca va dispărea, răspund de asta, chiar de-ar fi s-o ucid cu mâna mea – rosti el cu glas tare.

Şi spunând acestea, cercetă faţa Faustei, ca să-şi dea seama până unde-i permitea ea să meargă.

Fausta făcu un gest de totală indiferenţă.

Puţin îi păsa în ce fel va dispărea Giralda. Şi Centurion înţelese acest lucru.

Şi, ca şi cum chestiunea era definitiv rezolvată, Fausta îi spuse pe un ton cât se poate de calm:

— Să plecăm!

Centurion se duse să-şi ia făclia, pe care o ascunsese sub platformă şi o aprinse.

Sala aceasta nu avea decât o uşă vizibilă, aceea prin care ieşiseră conspiratorii şi care dădea într-o galerie subterană ce se termina în afara zidului din jurul casei.

Totuşi, ducele de Castrana şi prietenii săi se întorseseră printr-o uşă care nu se vedea.

Chiar Fausta intrase printr-o a treia uşă care, de asemenea, nu se vedea.

Ţinând în mână făclia aprinsă, Centurion întrebă:

— Pe ce drum vreţi să mergeţi, doamnă?

— Pe cel pe care a ieşit ducele.

Platforma atingea zidul. La răspunsul Faustei, Centurion ocoli platforma şi deschise o portiţă secretă, ascunsă cu dibăcie acolo.

Apoi, fără să mai întoarcă capul, convins că ea îl urmează, o porni prin galeria strâmtă ce se termina la această uşă. Fausta porni după el. Ocolise şi ea platforma şi tocmai se pregătea să iasă. Când rămase pironită-n loc. Un glas răsunător, care-i era foarte cunoscut, i se adresă pe un ton batjocoritor:

— Restauratoarea imperiului lui Charlemagne îmi va face oare cinstea de a-mi acorda mie, un biet vagabond, un minut din timpul ei atât de preţios?

Fausta se opri brusc. Nu-şi întoarse capul imediat. În ochi îi apăru un licăr sinistru. Şi, în mintea ei înnebunită, gândi:

„Pardaillan! Infernalul Pardaillan! … Aşadar, a scăpat de moarte, aşa cum spusese! A ieşit din mormântul în care am crezut că l-am îngropat de viu, pe vecie! De fiecare dată se întâmplă aşa. Când să cred că l-am ucis cu adevărat, îmi reapare parcă mai viu şi mai batjocoritor. De data aceasta îmi cunoaşte noile planuri, deoarece mă întâmpină, o, cu câtă ironie! Dându-mi titlul de restauratoare a imperiului lui Charlemagne. Şi sunt şi singură! … O să-şi bată joc de mine în voie! Şi va putea apoi să plece liniştit, fără să-l supere nimeni! Şi nu e nici un bărbat pe-aici care să-l lovească! … Deşi ar fi aşa uşor aici! …”

E limpede că nu tremura pentru persoana ei. Ar fi putut, totuşi, să se întrebe dacă omul acesta, revoltat de atâta ticăloşie, nu era în stare s-o strângă de gât cu braţele sale puternice şi dacă nu era în dreptul lui s-o facă. Credea oare Fausta că încă nu-i sunase ceasul? Poate.

Cunoştea ea cumva mai bine chiar decât el generozitatea de nestăpânit a acestui om care se mulţumea doar să-şi apere viaţa permanent ameninţată şi care nu înţelegea să-i răspundă cu lovitură la lovitură pentru că ea era femeie? Poate că mai curând aşa stăteau lucrurile. Oricum ar fi fost, Fausta nu se temea pentru persoana ei. Simţea doar un amarnic regret pentru faptul că nu-l putea ucide o dată pentru totdeauna, mai ales că el era atât de nebun încât, deşi ar fi putut să plece liniştit, îndrăznea să vină şi s-o înfrunte chiar în casa ei şi încă neînarmat. Regretul acesta era atât de dureros, încât o făcu să ridice spre cer o privire fulgerătoare, ca şi cum ar fi vrut să-l trăsnească pe însuşi Dumnezeu care se încăpăţâna să-i scoată mereu în cale acest obstacol viu, în timp ce ea-l credea definitiv înlăturat sau voia, căci era credincioasă, să-l roage să-i vină în ajutor?

Şi iată că, plecându-şi ochii, îl zări în umbră pe Centurion, care juca o pantomimă disperată, al cărei înţeles ei i se părea foarte clar:

— Reţineţi-l cât puteţi – spuneau gesturile lui Centurion – alerg să caut întăriri şi de data aceasta nu ne mai scapă!

Ea clipi de mai multe ori ca să-i arate că l-a înţeles şi numai după aceea întoarse capul.

Întreagă această scenă se petrecu într-un răstimp mult mai scurt decât am avut nevoie pentru a v-o povesti.

În faţa surprizei manifestată de Fausta la vederea lui, în ciuda stăpânirii sale de sine, Pardaillan era îndreptăţit să creadă că nu se întâmplase nimic, că ea era absolut singură şi că se întorsese la chemarea lui. Expresia feţei ei era atât de calmă, privirea atât de limpede, atitudinea ei atât de senină, încât Pardaillan, care o cunoştea, totuşi, destul de bine, nu se putu opri să nu-i admire liniştea superbă, de stihie în repaus. Fausta se întoarse şi înainta spre el cu ţinuta graţioasă şi mândră a unei femei din lumea mare care, pentru a onora un oaspete de seamă, îl conduce personal spre scaunul pe care i-l oferă.

Iar Pardaillan trebui să se dea înapoi în faţa ei, să ocolească băncile şi să se aşeze acolo unde voia ea.

Or, era încă o dovadă a firii neînduplecate a acestei femei extraordinare primirea asta măgulitoare, graţia asta distantă, zâmbetul ăsta binevoitor, gesturile astea prevenitoare, totul era o manevră executată cu mare dibăcie. Aici suntem siliţi să facem o descriere cât mai scurtă cu putinţă a acestei grote artificiale.

Am mai arătat că există aici o singură uşă vizibilă. Ea se afla în dreapta. În centru se afla platforma.

În spatele acesteia se afla uşa secretă prin care tocmai ieşise Centurion, alergând după ajutoare. În faţa platformei se afla un spaţiu gol, mărginit de zidul despre care am mai pomenit.

În acest zid era deschizătura prin care Pardaillan privise şi ascultase totul şi, ceva mai departe, uşa secretă pe unde intrase el – acesta avea toate motivele să creadă că intrase pe acolo. În dreapta şi-n stânga platformei se găseau băncile grele, masive, pe care şezuseră ceva mai înainte conspiratorii.

Manevră prin care Fausta îl făcuse pe Pardaillan să se aşeze pe ultima dintre băncile rânduite în stânga platformei avusese drept scop să-l atragă în singurul colţ al sălii în care nu se afla vreo uşă, nici vizibilă, nici invizibilă (Fausta era sigură de asta).

În clipa când s-ar fi produs atacul, Pardaillan, înarmat numai cu pumnalul – Fausta observase imediat acest amănunt – s-ar fi găsit astfel într-un unghi din care nu era posibilă nici un fel de retragere. Ca să se salveze, ar fi trebuit să se repeadă asupra atacatorilor, să ocolească toate băncile sau să sară peste ele şi să ajungă în spaţiul liber aflat în mijloc şi, în felul ăsta, la una dintre cele două uşi secrete situate în faţa şi îndărătul platformei.

Era de presupus însă că nu va ajunge niciodată până acolo.

Cât despre uşa vizibilă, din miez de stejar şi întărită cu nişte piroane şi balamale uriaşe, Pardaillan n-ar fi putut niciodată, cu toată forţa şi îndrăzneala lui, să răzbată până la ea prin sala asta plină de obstacole.

Şi chiar dac-ar fi fost în stare să săvârşească o asemenea minune, nu s-ar fi găsit într-o situaţie mai bună, pentru că uşa era încuiată de trei ori.

De data aceasta, Pardaillan era prins de-a binelea în capcană. Ce putea face pumnalul lui scurt împotriva săbiilor lungi şi puternice îndreptate ameninţător asupra lui?

De bună seamă că nu mare lucru.

Pardaillan consimţise, cu bunăvoinţa de care numai el putea să fie în stare, să-i facă Faustei micul ei joc.

Ar fi, desigur, exagerat din parte-ne să spunem că nu observase nimic din măsurile neliniştitoare luate de Fausta. Dar ea îl cunoştea bine!

Ştia că Pardaillan nu era omul care să dea înapoi, indiferent pe ce teren s-ar fi aflat. Dacă ei îi plăcea să se poarte într-o pivniţă ca ăsta la fel ca într-o sală de recepţie, dacă îi plăcea să-l copleşească cu dovezi de stimă şi să recurgă la manierele politeţei celei mai rafinate, Pardaillan s-ar fi socotit dezonorat în proprii săi ochi să dea înapoi de frică sau din prudenţă.

Fiind sigură de asta, Fausta exploata cu abilitate şi fără nici un fel de remuşcare ceea ce i se părea a fi o slăbiciune a lui.

Aşadar, Pardaillan se aşează în ultima bancă, chiar pe locul pe care i-l indicase ea. Iar Fausta se aşează pe altă bancă, în faţa lui.

Se priviră zâmbind.

S-ar fi putut spune: doi prieteni fericiţi că se regăsesc.

Şi, totuşi, zâmbetul lui avea o undă de batjocură, pe care nimeni altcineva în afară de ea n-ar fi putut s-o observe. Instinctiv, Fausta aruncă o privire fugară în jurul ei, ca şi cum n-ar fi cunoscut locul în care îl primea – cuvântul e cât se poate de nimerit, căci se purta întocmai ca o femeie care

primeşte. Nu văzu nimic, nu observă nimic, nu ghici nimic, nu simţi nimic.

Căci, o trăsătură caracteristică a acestor doi adversari, excepţional de înzestraţi, era că în anumite împrejurări ei nu vedeau numai cu ochii, aidoma muritorilor de rând. Nu.

Se părea că aveau însuşiri speciale, care le permiteau să surprindă ceea ce scăpa simţurilor lor obişnuite.

Nesimţind nimic nefiresc, Fausta se linişti. Şi atunci, pe un ton foarte calm, cu vocea ei blândă şi melodioasă, aţintindu-şi asupra lui privirea gravă, îl întrebă cu un zâmbet prietenos pe buze, aşa cum l-ai întreba de sănătate pe cineva care ţi-e drag:

— Prin urmare, ai reuşit să ieşi nevătămat din temniţa aceea cu aerul otrăvit?

Spunea asta cât se poate de simplu, ca şi cum nu ea ar fi otrăvit aerul temniţei lui cu o substanţă pe care avea toate, motivele s-o creadă mortală, ca şi cum nu ar fi fost ea otrăvitoarea şi el victimă.

Pardaillan, la rându-i, zâmbitor, îi susţinu privirea, fără aroganţă, fără s-o provoace, dar cu toată tăria şi siguranţa.

Îi răspunse cu aerul acela mirat şi nevinovat, care dădea feţei sale o expresie de nepătruns:

— Nu te-am prevenit?

— E drept – recunoscu ea, clătinând uşor din cap. Ai văzut cu adevărat?

Aşadar, în mintea Faustei, Pardaillan văzuse că va scăpa de moartea pe care i-o pregătise ea. Fiind o vizionară şi fiind sincer convinsă că nu era plămădită din acelaşi aluat cu turma oamenilor de rând, era încredinţată că şi el era o fiinţă deosebită şi că tot ce putea să pară nefiresc la oricare alt om devenea firesc la ei amândoi.

Îl privi câtva timp în tăcere, apoi continuă:

— Otrava asta n-a fost deci decât un narcotic! Ca să fiu sinceră, bănuisem eu. Ceea ce mă miră este că ai putut ieşi din temniţa în care fuseseşi zidit ca într-un mormânt! Cum ai reuşit?

— Te interesează cu adevărat?

— Te rog să mă crezi că nimic din ceea ce priveşte persoana dumitale nu mă lasă indiferentă.

Vorbea sincer şi cu toată seriozitatea. Ochii ei negri, pironiţi într-ai lui, nu exprimau nici mânie şi nici dispreţ. Erau blânzi, aproape drăgăstoşi. S-ar fi spus că se bucura văzându-l teafăr. Şi poate că-n zăpăceala ce-i cuprinsese gândurile, se bucura cu adevărat.

Pardaillan îi răspunse, înclinându-se graţios:

— Mă copleşeşti, zău! Ia seama! O să devin încrezut şi înfumurat. Vezi cât sunt de stingherit de interesul pe care binevoieşti a mi-l arăta. Totuşi, mi-a mai rămas destulă minte ca să nu te plictisesc cu amănunte care, te asigur, nu sunt deloc interesante.

În glasul lui nu era nici urmă de batjocură. Pardaillan continua s-o privească, uşor nedumerit.

Deşi o cunoştea atât de bine, rămânea mereu descumpănit de purtarea ei. Fausta părea atât de sincer interesată, încât uită că era vorba despre moartea lui, a lui Pardaillan! Uita chiar că ea însăşi îi pregătise, nu o dată, această moarte şi că nu era, desigur, vina ei, dacă el mai era în viaţă.

De altfel, amândoi erau deopotrivă de sinceri.

Aproape că ajunseseră să se convingă că nici nu vorbeau despre ei, ci despre altcineva, care i-ar fi interesat pe amândoi.

Şi-şi spuneau aceste lucruri teribile, înfricoşătoare, cu un aer liniştit, surâzător, cu nişte gesturi amabile şi măsurate, care te puteau face să crezi că sunt doi îndrăgostiţi, fericiţi că pot cocheta în voie, departe de orice privire indiscretă.

— Ceea ce ţi se pare dumitale foarte simplu şi lipsit de interes, altora li se pare uluitor – replică Fausta. Nu toţi oamenii pot să aibă calităţile dumitale şi nici să fie aşa de modeşti, ceea ce se întâmplă chiar şi mai rar.

— Fii bună, doamnă şi cruţă această modestie! Aşadar, doreşti să afli?

Ea dădu uşor din cap, în semn că da.

— Fie. Ştii că o parte din plafonul acelei temniţe poate fi coborât cu ajutorul unui mecanism.

— Ştiu.

— Dar nu ştii, desigur, că există chiar în interiorul temniţei un mecanism secret graţie căruia poţi face să coboare plafonul, care apoi revine automat la locul lui?

— Nu ştiam asta, într-adevăr.

— Ei bine, pe acolo am ieşit. O întâmplare fericită m-a făcut să găsesc acest mecanism pe care am apăsat fără să vreau. Spre uimirea mea, plafonul s-a lăsat, formând astfel un fel de platformă pe care m-am urcat. Când plafonul s-a ridicat la loc, m-am pomenit înapoi în camera de unde fusesem azvârlit. Vezi ce simplu e?

— Într-adevăr, foarte simplu.

— Poate că vrei să ştii unde e ascuns mecanismul care mi-a înlesnit evadarea?

— Dacă nu vezi nici o piedică…

— Niciuna. Înţeleg foarte bine interesul care te mână. Află deci că mecanismul ăsta e instalat sus, deasupra ultimei dintre plăcile de marmură care acoperă partea de jos a pereţilor, chiar în faţa acelei porţi de fier a cărei cheie. A fost aruncată în Guadalquivir. Placa aia crăpată. E acolo o bucăţică ce pare să fi fost lipită ulterior. Apăsând pe bucăţica de marmură, pui în mişcare mecanismul. Acum poţi strica mecanismul, ca să nu mai ies şi a doua oară din temniţa asta, dac-aş nimeri cumva din nou în ea.

— Aşa o să şi fac.

Pardaillan zâmbi, încuviinţând din cap.

— Aici înţeleg cum ai ieşit de acolo. Dar cum ţi-a venit idea să cobori în subsol?

— Mereu întâmplarea – răspunse el cu aerul cel mai nevinovat. Am găsit toate uşile deschise. Nu cunoşteam casa. Fără să-mi dau seama, m-am trezit la subsol. Ştii doar că sunt un observator destul de atent.

— Eşti un observator foarte atent, ştiu asta.

El îi mulţumi printr-o plecăciune şi continuă:

— M-am gândit că locuinţa pe care ţi-ai ales-o trebuie să aibă mai multe ieşiri secrete asemănătoare celei prin care am ieşit. Am căutat. Şi, mereu ajutat de noroc, am ajuns într-un coridor unde atenţia mi-a fost atrasă de câteva luminiţe ce străbăteau prin perete. Mai e nevoie să-ţi spun cum a fost mai departe?

— Nu mai e nevoie. Acum înţeleg.

— Ceea ce nu pot eu însă să înţeleg, e că o femeie ca dumneata a fost în stare să comită greşeala de neiertat de a-şi lăsa casa pustie şi cu toate uşile descuiate.

Şi, cu un zâmbet maliţios, adăugă:

— Vezi ce consecinţe a avut această lipsă de prevedere. În timp ce dumneata erai foarte liniştită, sigură că nu voi putea să scap de moartea pe care mi-o pregătiseşi, eu ieşeam cu uşurinţă din mormântul în care doriseşi să-mi oferi găzduire cu atâta mărinimie. Ce soartă m-ar fi aşteptat dacă aş fi găsit toate uşile bine ferecate? Ce m-aş fi făcut singur şi neînarmat, dac-aş fi nimerit într-o sală bine păzită? … în loc de asta, am găsit aranjat totul în aşa fel, ca să pot fugi cât mai lesne, astfel că, iată-mă în faţa dumitale, sănătos şi liber.

Când Pardaillan puse întrebarea: „Ce m-aş fi făcut singur şi neînarmat, dac-aş fi nimerit într-o sală bine păzită?” Fausta nu-şi putu reţine o tresărire. I se păru că distinge o vagă ironie în tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte.

Dar când el spuse: „Iată-mă liber!”, pe faţa ei apăru un mic zâmbet. Dar dacă ea îl privea pe cavaler cu toată atenţia, nici el n-o slăbea din ochi.

Şi cum era greu să-l înşeli pe Pardaillan atunci când te privea cu luare-aminte, tresărirea Faustei, precum şi zâmbetul ei nu-i scăpară neobservate. Pardaillan nu pomeni nimic despre tresărire, dar, cu privire la zâmbetul ei, ţinu să-i spună:

— Te înţeleg, doamnă. Fără îndoială că în sinea dumitale îţi spui că încă n-am ieşit din casa asta. Dar mai e atât de puţin

până atunci, zău aşa, încât nu-mi retrag cuvântul: iată-mă liber!

Dialogul dintre cei doi adversari de temut se transformă într-un adevărat duel. Până acum fiecare dintre ei nu făcuse decât să încerce să afle ce gândeşte celălalt. Iată că acum începeau să lovească. Şi, ca de obicei, Pardaillan ataca primul. Părând că nu dă nici o importanţă ameninţării ascunse în vorbele lui, Fausta se legă doar de reproşul privitor la lipsa ei de prevedere.

— Am avut motive să las uşile deschise – se justifică ea. Cred că nu te îndoieşti, doar mă cunoşti… iar dac-ai ajuns exact la timp ca să poţi profita de această aparentă neglijenţă, n-a fost la mijloc altceva decât o greşeală… reparabilă. Cât despre ochiul secret prin care ai putut să asişti la întrevederea mea cu nobilii spanioli, sunt de acord că reproşul este meritat. Ar fi trebuit, într-adevăr, să-l închid. Am greşit, dând dovadă de prea multă încredere şi ar fi trebuit să-mi iau măsuri chiar împotriva imposibilului. Asta îmi va sluji de învăţătură. Fii sigur că-mi va fi de folos.

Spunea toate acestea pe un ton liniştit, ca şi cum ar fi fost vorba de vreun fleac. Recunoştea că a greşit, nimic altceva.

Dar după ce-şi recunoscu greşeala, reveni imediat la ceea ce i se părea ei important şi, cu un zâmbet maliţios, ca acela pe care-l avusese Pardaillan când îi atrăsese atenţia asupra lipsei ei de prevedere, îi spuse:

— Dar crezi, oare, că ai fost bine inspirat pătrunzând aici? Vorbeşti de imprudenţă şi de greşeli ireparabile? Ţi-ar fi fost atât de uşor să pleci de-aici!

— Dar, doamna mea – replică Pardaillan cu aerul cel mai nevinovat – am mai avut onoarea să-şi spun că trebuia neapărat să am o întrevedere cu dumneata!

— Atunci înseamnă că ceea ce ai să-mi spui e într-adevăr foarte important, dacă-ţi pui astfel viaţa în primejdie, după ce-ai scăpat de moarte ca prin minune!

— Dumnezeule, dar de unde socoţi că-mi primejduiesc viaţa şi că trebuie să mă tem când sunt cu dumneata între

patru ochi?

Fausta îl privi o clipă. Vorbea, oare, serios? Era chiar atât de orb? Sau cumva încrederea în propriile-i forţe îl făcea să nu-şi dea seama că încă mai era în mâna ei?

Dar expresia nevinovată a feţei lui Pardaillan o împiedica pe Fausta să-i ghicească gândurile. Nici nu ştia ce să-i spună. Deodată însă se hotărî.

— Aşadar, crezi că am să te las să ieşi de aici tot atât de uşor pe cât ai intrat? îl întrebă ea.

Pardaillan zâmbi.

— E rândul meu să-ţi spun că te înţeleg – urmă ea. Desigur, în sinea dumitale îţi spui că nu eu îţi voi închide calea… Ai dreptate. Dar află că peste câteva clipe vei fi atacat. Te vei trezi singur şi neînarmat în sala asta bine păzită.

De ce îi spunea toate astea acum, când încă mai era singură cu el? Doar ştia prea bine că dacă Pardaillan ar fi vrut să se folosească de avertismentul ei, n-avea de făcut decât câţiva paşi ca să iasă afară. Îşi închipuise oare că Pardaillan nu va găsi mecanismul care punea în mişcare uşa secretă? Sau îşi făcea socoteala că avertismentul ei îl va obliga să rămână?

Se prea poate că nici ea nu-şi dădea seama ce-o îndemnase să-i vorbească astfel.

Pardaillan îi răspunse foarte liniştit:

— Te referi poate la vitejii pe care pramatia asta de inchizitor s-a grăbit să-i aducă.

— Ştiai…

— Fireşte. După cum am înţeles foarte bine. Şi micul dumitale joc care urmărea să mă împingă spre acest colţ al sălii.

În ciuda resentimentelor, Fausta nu-şi putu reţine admiraţia faţă de el. Dar, o dată cu admiraţia, o cuprinse şi teama. Îşi spunea că, oricât ar fi fost de puternic Pardaillan nu s-ar fi expus prosteşte la un pericol atât de mare, fără să aibă siguranţa că va scăpa nevătămat.

Şi încă o dată aruncă în jurul ei o privire bănuitoare, dar nu descoperi nimic.

Cercetă din nou faţa cavalerului şi-l văzu atât de încrezător în forţa lui, atât de liniştit, atât de stăpân pe sine, încât bănuielile ei se risipiră.

„Împinge bravada la maximum!” îşi spuse ea în gând.

Apoi rosti cu glas tare:

— Ştiind că urma să fii atacat – şi te anunţ că douăzeci de săbii te vor ataca – ştiind acest lucru, totuşi ai rămas. Ai intrat de bună voie în micul meu joc. Crezi oare că-i vei străpunge pe toţi cei douăzeci de luptători care-ţi vor sări în spinare?

— Că-i voi străpunge pe toţi e cam mult spus. Dar ceea ce ştiu cu certitudine e că voi ieşi de aici fără nici o rană serioasă, sau poate chiar neatins.

Pardaillan rostise aceste cuvinte fără lăudăroşenie, dar cu o atare siguranţă, încât o scoase din sărite pe Fausta şi-i stârni îndoielile. Cu aceeaşi siguranţă îi vorbise şi atunci, prin tavanul temniţei din care ieşise teafăr. Cine ştie dacă nu va ieşi la fel de nevătămat şi din capcana asta improvizată la repezeală?

Fausta încerca să se liniştească, dar în sinea ei îşi spunea furioasă:

„Da! Iar o să-mi scape, ca întotdeauna!”

Şi la fel ca atunci când crezuse că-l are în mână, vârându-l în mormântul acela, îl întrebă:

— De ce?

Pardaillan îi răspunse pe un ton foarte rece:

— Ţi-am mai spus-o: pentru că nu mi-a sunat încă ceasul. Pentru că e scris că eu trebuie să te ucid.

— Atunci de ce nu mă ucizi chiar acum, pe loc? îl înfruntă ea, ca şi cum l-ar fi provocat să-şi pună în aplicare ameninţarea.

Pe tonul cel mai natural, el îi răspunse:

— Nici ceasul dumitale n-a sunat încă.

— Aşadar, după părerea dumitale, toate încercările mele de a te ucide sunt sortite eşecului?

— Cred că da – îi răspunse el foarte sincer. Să ne amintim puţin de diferitele mijloace pe care le-ai încercat în unicul scop de a mă ucide: spada, înecul, focul, otrava, foamea şi setea… şi totuşi, iată-mă înaintea dumitale, slavă Domnului, teafăr! Poftim, vrei să ţi-o spun în faţă? Nu mergi pe calea cea bună încercând să mă omori. Renunţă la asta. E greu? Ţii neapărat să mă trimiţi într-o lume despre care se spune că e mai bună? Da! … Dar dacă nu reuşeşti? Ce dracu', nu-i nevoie să ucizi oamenii ca să te descotoroseşti de ei! Există destule mijloace de a scăpa de un om care te stânjeneşte, chiar dacă-i viu. Trebuie doar căutate. Glumeam.

Din nefericire, starea de spirit pe care o avea, convingerea ei superstiţioasă că Pardaillan era cu adevărat invulnerabil o împiedicau să-şi închipuie că el îşi permitea să glumească pe socoteala unor lucruri atât de macabre.

Şi chiar fără această convingere, tot nu i-ar fi trecut prin minte, slujindu-se de întreaga ei luciditate, că Pardaillan putea fi atât de curajos, oricât l-ar fi crezut de puternic şi oricât de puternică s-ar fi simţit ea însăşi.

El glumea, dar ea îl luă în serios.

Şi în credinţa ei superstiţioasă era convinsă că el însuşi îi va dezvălui secretul forţei sale, ca un nou Samson, arătându-i mijlocul prin care putea să-l scoată din luptă.

— Cum? îl întrebă ea maşinal.

Pardaillan zâmbi cu milă, abia perceptibil. Da, cu milă.

Cât de deprimată trebuia să fie, ca să ajungă la un asemenea grad de inconştienţă, încât să-i ceară tocmai lui ca să-i arate cum trebuie să procedeze ca să-l nimicească fără să-l ucidă.

— De! Ştiu şi eu? zise el tot în glumă.

Şi, cu o licărire ironică în privire, adăugă, ducându-şi degetul la frunte:

— Aici e forţa mea… Dacă vrei, încearcă să loveşti… aici…

Ea îl privi îndelung, Pardaillan părea foarte serios. Dacă el ar fi putut să-i citească gândurile, s-ar fi cutremurat văzând ce idee infernală îi încolţise în minte dintr-o simplă glumă.

Fausta rămase o clipă pe gânduri, încercând să priceapă ce sens aveau vorbele lui şi ce folos putea să tragă de pe urma lor, iar mintea ei, stăpânită de ideea suprimării lui Pardaillan. Întrevăzu într-o străfulgerare soluţia căutată.

„Creierul! îşi spuse ea… Să-l lovesc în creier… să i se întunece mintea! … Poate că aşa… Da! Chiar el îmi arată calea… dovadă că trebuie să fie calea cea bună. Are dreptate, e mai bine de zece ori decât moartea… Cum de nu m-am gândit?”

Şi, cu glas tare, zâmbind sinistru:

— Ai dreptate. Dacă vei mai ieşi teafăr de aici, n-am să mai încerc să te ucid. Am să încerc altceva.

Pardaillan nu izbuti să-şi stăpânească fiorul ce-l cuprinsese. Miraculoasa intuiţie ce-l călăuzea în toate împrejurările îl făcu să-şi dea seama că Fausta combinase ceva îngrozitor şi că acest ceva îi fusese sugerat chiar de glumă lui.

„Lua-m-ar dracu’! bombăni el în sinea lui. Ce nevoie am avut s-o fac pe deşteptul! Uite-o acum pe tigroaica asta năpustindu-se pe o cale nouă şi Dumnezeu ştie ce-mi mai pregăteşte!”

Dar nu era el omul care să se lase multă vreme stăpânit de o impresie neplăcută. Îşi reveni şi spuse cu tonul lui batjocoritor:

— Mii de mulţumiri!

Pardaillan părea atât de calm, atât de stăpân pe sine, încât Fausta îl admiră şi de astă dată, iar hotărârea ei se clătină atât de tare, încât, înainte de a se avânta într-o nouă aventură, plină de greutăţi, simţi nevoia să facă o ultimă încercare de a-l câştiga de partea ei.

— Ai auzit ce le-am spus acestor spanioli? i se adresă ea cu un glas tremurător. Şi încă nu le-am dezvăluit întregul meu gând. M-ai numit în zeflemea restauratoarea imperiului lui

Charlemagne. Află însă că imperiul lui Charlemagne n-ar însemna nimic pe lângă cel pe care l-aş putea făuri dacă aş avea sprijinul unui om ca dumneata. Nu te ispiteşte un asemenea viitor strălucit? Câte am putea realiza noi doi dac-am fi împreună! Am putea face ca întregul univers să cadă la picioarele noastre. Spune-mi un cuvânt, un singur cuvânt şi prinţul acesta spaniol va dispărea, iar dumneata vei rămâne singurul stăpân al celei care n-a avut niciodată alt stăpân decât pe Dumnezeu. Şi pornim la cucerirea lumii. Vrei să rosteşti acest cuvânt?

El îi răspunse pe un ton glacial:

— Credeam că ţi-am spus o dată pentru totdeauna părerea mea despre aceste visuri ambiţioase. Doamnă, te rog să mă ierţi, dar nu e vina mea că nu ne putem înţelege.

Ea pricepu că hotărârea lui era de nestrămutat. Nu mai stărui şi se mulţumi să dea din cap în semn de aprobare.

Pardaillan continuă pe un ton muşcător:

— Dar aceasta, doamnă, mă face să-ţi spun ceea ce eram hotărât să-ţi spun când am intrat aici. Şi dacă n-am făcut-o mai devreme, te rog să recunoşti că n-a fost numai din vina mea.

— Te ascult – rosti ea cu răceală în glas. Pardaillan o privi drept în ochi şi-i spuse apăsat:

— Că vei face ca regele Filip să fie asasinat aşa cum ai făcut cu Henri de Valois acum câteva luni, asta-i o treabă care vă priveşte pe dumneata şi pe el. Nu sunt chemat să-i iau apărarea lui Filip care, de altfel, e în stare să se apere şi singur. Că vei face, dintr-o ambiţie personală, ca ţara aceasta să treacă prin foc şi sabie, că vei dezlănţui grozăviile unui război civil, aşa cum ai procedat în Franţa, asta este de asemenea, o chestiune care vă priveşte pe dumneata, pe Filip şi poporul său. Dacă mijloacele pe care le foloseşti în acest scop ar fi cinstite, mărturisesc că n-aş fi deloc supărat, căci ridicând poporul Spaniei împotriva regelui său, îi vei da destul de furcă acestuia, punându-l în imposibilitatea de a-şi urmări planurile lui în Franţa. În felul

acesta, sărmana mea ţară, sub conducerea unui om şiret, dar cumsecade, cum este Bearnezul, va căpăta un răgaz ca să-şi vindece în bună măsură rănile provocate de nenorocirile pe care le-ai abătut asupra ei. Chiar dacă nu-ţi aprob, doamnă, ideile şi procedeele, cel puţin în aceste două privinţe nu mă vei găsi împotriva dumitale.

— Asta e mult, cavalere – spuse ea cu sinceritate – şi dacă pretenţiile dumitale în schimbul acestei neutralităţi care îmi este foarte preţioasă nu sunt inacceptabile, succesul îmi este asigurat.

Pardaillan schiţă un zâmbet şi continuă:

— Aici n-ai decât să faci tot ce pofteşti, treaba dumitale, Dar nu-ţi arunca privirile asupra ţării mele. Ţi-am mai spus-o, Franţa are nevoie de linişte şi de pace. Nu încerca să aţâţi acolo ura şi dezbinarea, aşa cum ai mai făcut şi altădată, căci atunci mă vei găsi împotriva dumitale. Şi, fără să vreau să te umilesc şi, cu atât mai puţin să mă laud, ştii, desigur, ce înseamnă să mă ai duşman.

— Ştiu – răspunse ea cu gravitate. Asta e tot ce aveai să-mi spui?

— Nu, pe toţi dracii! Mai vreau să-ţi spun că noua lovitură pe care o încerci aici e menită unui eşec sigur. Va avea aceeaşi soartă ca şi loviturile pe care le-ai pus la cale în Franţa: vei fi înfrântă.

— De ce?

— Aş putea să-ţi răspund la asta: pentru că asemenea lovituri se bazează pe violenţă, pe trădare şi pe asasinat. Ba ţi-aş putea răspunde chiar şi mai simplu: pentru că visurile dumitale ambiţioase sunt clădite pe viaţa unui om cinstit şi simplu, El Torero, care nu va primi oferta pe care vrei să i-o faci. Pentru că don Cezar e un om pe care eu îl stimez, îl iubesc şi de care-ţi interzic, ia aminte, îţi interzic să te legi, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine. Şi-acum, că ţi-am spus tot ce aveam să-ţi spun, eşti liberă să-ţi chemi ucigaşii plătiţi.

Spunând acestea, Pardaillan se ridică şi rămase în picioare, plin de îndrăzneală. Şi în aceeaşi clipă, ca şi cum i-ar fi auzit vorbele, ucigaşii se năpustiră în sală scoţând strigăte înfricoşătoare.

Fausta se ridicase şi ea. Nu rosti nici un cuvânt.

Fără să se grăbească, se întoarse şi porni cu semeţie spre celălalt capăt al încăperii, dornică să asiste la luptă.

Dacă Pardaillan ar fi vrut, ar fi fost de ajuns să-şi întindă braţul şi să-şi lase mâna pe umărul Faustei, pentru că lupta să se sfârşească înainte chiar de a fi început. Ar fi avut, în felul acesta, un scut minunat. Niciunul dintre cei prezenţi n-ar fi îndrăznit să schiţeze vreun gest, văzând-o pe stăpâna lor în mâinile celui pe care aveau misiunea să-l ucidă fără milă.

Dar Pardaillan nu era omul care să folosească asemenea mijloace. Stătea nemişcat şi se uita la Fausta cum se îndepărtează.

Centurion potrivise bine lucrurile. Întârziase puţin, dar ştia că se poate bizui pe Fausta ca să-l reţină pe cavaler cât timp era necesar. Adusese cu el vreo cincisprezece nemernici, oameni devotaţi lui, care-l urmau în toate expediţiile făcute împreună cu Barba Roja şi care i se supuneau cu o disciplină cu adevărat militară, fiind siguri că nu vor fi pedepsiţi, ba chiar că vor primi o răsplată bunicică.

Pe lângă trupa asta, agentul Inchiziţiei mai adusese cu el pe cei trei „oşteni” aflaţi la dispoziţia Faustei: Saint-Maline, Montsery şi Chalabre; ei sfârşiseră prin se învoi să-l urmeze pe Centurion, care le vorbise în numele principesei, dar erau hotărâţi să acţioneze de capul lor, nefiind prea dispuşi să se supună ordinelor unui personaj care nu le inspiră nici o simpatie.

Cele două trupe – căci „oştenii” nu se despărţeau niciodată unul de altul şi se ţineau deoparte în mod ostentativ de camarazii lor de ocazie – cele două trupe numărau la un loc douăzeci de oameni (exact cifra pomenită de Fausta)

înarmaţi cu săbii lungi şi puternice şi cu nişte pumnale scurte şi zdravene.

Spuneam că atacatorii s-au năpustit cu strigăte înfricoşătoare. Dar dacă măsura pe care o luase Fausta, de a-l aşeza pe Pardaillan în fundul sălii, era bună în sensul că-l silea pe cavaler, înghesuit într-un colţ, să sară peste un număr considerabil de obstacole. Să lupte cu întreaga trupă ca să ajungă la ieşire, aceeaşi măsură se dovedea a fi şi proastă, căci, pentru a ajunge la victimă lor, oamenii lui Centurion trebuiau şi ei să sară peste aceleaşi obstacole, ceea ce le încetinea simţitor elanul.

Pardaillan îi privea cum vin spre el, cu zâmbetul batjocoritor pe care-l avea în asemenea momente.

Nu găsise cu cale să-şi scoată pumnalul, singura armă ce-i rămăsese. Se mulţumise doar să se refugieze în spatele băncii pe care stătuse înainte cu o clipă. Banca aceasta era ultima din rând. Pardaillan îşi pusese genunchiul stâng pe bancă şi, astfel instalat, cu braţele încrucişate, cu zâmbetul pe buze, cu ochii la pândă şi scăpărători de ironie, îi aştepta să ajungă în preajma lui. Ce plănuia cavalerul? Ce lovitură îndrăzneaţă, fulgerătoare şi neprevăzută le pregătea? E tocmai ceea ce se întreba Fausta care, de la locul ei, îl urmărea, simţind cum în faţa unei asemenea netulburate cutezanţe, o cuprind din ce în ce mai mult îndoielile.

„O să-i bată pe toţi! îşi spunea ea. Asta-i sigur! E scris să fie aşa! O să scape şi de aici fără nici o zgârietură!”

Între timp, Pardaillan îi recunoscuse pe „oşteni”.

— Bună seara, domnilor! îi salută el zeflemitor.

— Bună seara, domnule de Pardaillan – răspunseră politicos toţi trei.

— E pentru a doua oară că mă atacaţi astăzi, domnilor. Văd că vă câştigaţi cinstit banii pe care-i primiţi de la doamna Fausta. Mă simt cam stânjenit că vă dau atâta de lucru.

— Nu vă faceţi asemenea griji, domnule. Totul e să vă biruim până la urmă, asta-i tot ce dorim – spuse Saint-

Maline.

— Sper că de astă dată vom fi mai norocoşi – adăugă Chalabre.

— E foarte posibil! răspunse liniştit Pardaillan. Cu atât mai mult cu cât, precum vedeţi, nu sunt înarmat.

— Aşa este! recunoscu Montsery, oprindu-se. Domnul de Pardaillan e dezarmat!

— Ah, drace! făcură şi ceilalţi doi oprindu-se la rândul lor.

— Bine, dar nu-l putem ataca dacă nu se poate apăra! spuse în şoaptă Montsery.

— Foarte just – fu de aceeaşi părere Chalabre.

— Cu atât mai mult, cu cât sunt aici destui care pot duce treaba asta la bun sfârşit, întări Saint-Maline trăgând cu ochiul spre oamenii lui Centurion.

Apoi, cu glas tare, i se adresă lui Pardaillan:

— Deoarece n-aveţi o armă cu care să vă apăraţi, noi ne abţinem, domnule. Ce naiba! Doar nu suntem nişte criminali!

Pardaillan zâmbi şi, cum toţi trei, înainte de a-şi pune săbiile la loc în teacă, îl salutară cu acelaşi gest, nu lipsit de nobleţe, se înclină şi el politicos şi le spuse foarte calm:

— În cazul acesta, domnilor, depărtaţi-vă şi priviţi… Dacă vă interesează.

În momentul acela şapte sau opt dintre cei mai îndrăzneţi atacatori nu mai aveau să treacă decât peste două rânduri de bănci ca să ajungă la el.

Fără grabă, cu gesturi măsurate, Pardaillan se aplecă şi apucă în braţe banca de care-şi sprijinise genunchiul.

Era o bancă din stejar masiv lungă de doi metri şi probabil foarte grea.

Pardaillan o ridică fără nici o sforţare aparentă, iar când primii atacatori se apropiară de el, o legănă în aer, fulgerător de iute şi de viguros, cu o mişcare largă, ca aceea a unui secerător.

Un om rămase mort pe loc, trei se retraseră gemând, ceilalţi se opriră uluiţi.

Pardaillan râse uşor şi răsuflă o clipă.

Dar restul bandei venea din urmă, exercitând o presiune puternică asupra primelor rânduri, care trebuiau astfel să înainteze.

Cu sânge rece, metodic, Pardaillan făcu din nou mişcarea aducătoare de moarte.

Alţi trei atacatori fură siliţi să se retragă schilodiţi.

Nu mai rămăseseră decât treisprezece, fără să-i punem la socoteală pe cei trei „oşteni”, care asistau cu gura căscată la această eroică luptă a unui om contra douăzeci.

Oamenii lui Centurion se opriră, unii se grăbiră chiar să se dea înapoi, pentru ca distanţa dintre ei şi îngrozitoarea bancă să fie din ce în ce mai mare.

Pardaillan mai respiră o dată, apoi, profitând de faptul că atacatorii erau strânşi în grup compact, ridică din nou formidabilă armă, pe care el singur, poate, era în stare s-o mânuiască cu atâta uşurinţă, o legănă în aer o clipă şi o zvârli cu toată puterea în grupul împietrit al atacatorilor.

Atunci se produse debandadă. În neorânduială, oamenii lui Centurion o luară la sănătoasa şi nu se opriră decât în spaţiul liber de dinaintea platformei.

Alături de Centurion, care, deşi nu se cruţase în timpul luptei, avusese norocul să scape cu câteva lovituri uşoare, nu mai erau decât şase oameni teferi.

Cinci rămăseseră pe loc, morţi sau într-o stare prea gravă ca să mai aibă putere să se scoale. Ceilalţi, mai greu sau mai uşor răniţi, sângerând şi gemând, erau scoşi din luptă.

Pardaillan îşi şterse fruntea năduşită şi-i întrebă din vârful buzelor:

— Hei, vitejii mei, ce mai aşteptaţi? De ce dracu’ nu atacaţi? Doar ştiţi bine că sunt singur şi neînarmat!

Dar cum, în timp ce le vorbea astfel, îşi punea piciorul pe banca de lângă el, oamenii lui Centurion rămaseră pe loc, în ciuda înjurăturilor şefului.

Atunci Pardaillan râse şi mai tare şi, observând că la picioarele lui zăceau câteva săbii, se aplecă liniştit, o ridică

pe cea care i se părea mai lungă şi mai rezistentă şi, făcând-o să vâjâie, le spuse cu aerul lui batjocoritor:

— Hai, ticăloşilor, cavalerul de Pardaillan vă iartă. Şi, fără să se mai sinchisească de ei, se întoarse spre Fausta şi-i strigă: La revedere, principesă!

Încet, metodic, fără să-şi întoarcă privirile, ca şi cum ar fi fost sigur că nimeni n-ar fi îndrăznit să-i tulbure plecarea, se îndreptă spre zidul din fundul sălii, spre colţul în care-l adusese Fausta, convinsă fiind că pe acolo nu există nici o ieşire.

Ajuns în dreptul zidului, lovi de trei ori cu mânerul săbiei ridicate de pe jos.

Zidul se deschise singur.

Înainte de a ieşi, Pardaillan se întoarse cu faţa spre Centurion şi oamenii săi. Aceştia, venindu-şi în fire, se repeziră după, el. Chiar şi cei trei „oşteni”, văzându-l înarmat, atacară alături de dânşii.

Râsul cristalin al lui Pardaillan izbucni mai ironic decât oricând.

— Prea târziu, mieluşeilor!

Şi ieşi fără grabă, cu capul sus.

Când bandiţii, urlând şi ameninţând, ajunseră acolo, se izbiră de zidul care se închisese de la sine.

Ruşinaţi, furioşi, turbaţi, băteau în zid cu toată puterea.

Trei dintre oamenii lui Centurion ridicară cu mare greutate una din băncile pe care cavalerul le mânuise cu atâta uşurinţă şi se folosiră de ea în chip de berbece, fără să reuşească însă să clintească zidul.

Sfârşiţi de oboseală, se resemnară să renunţe la urmărire şi, cu o înfăţişare jalnică, se strânseră în jurul Faustei. Centurion, mai ales, era foarte îngrijorat. Se aştepta la mustrări aspre şi, deşi personal se purtase vitejeşte, se întreba cum va primi ea această ruşinoasă înfrângere.

Saint-Maline, Chalabre, Montsery nu erau nici ei prea liniştiţi. Desigur, gestul lor fusese cavaleresc şi nu-l regretau deloc, dar, oricum, Fausta îi plătea ca să-l ucidă pe

Pardaillan şi nu ca să se ia la întrecere cu el în ceea ce priveşte galanteria şi generozitatea.

Aşadar, stăteau cu toţii ţepeni, ca la paradă, aşteptând cu o resemnare melancolică să izbucnească furtuna.

Dar, spre marea surpriză a tuturor, Fausta nu le făcu nici un fel de mustrare. Ea ştiuse, fusese sigură că Pardaillan va ieşi victorios din luptă. Înfrângerea oamenilor ei nu putea deci nici s-o mire şi nici s-o scoată din sărite. Făcuseră tot ce le stătea în puteri, văzuse şi ea cum se purtaseră în timpul luptei.

Fuseseră înfrânţi doar pentru că se izbiseră de o forţă supranaturală. Chiar dac-ar fi fost de trei ori mai numeroşi, soarta lor ar fi fost aceeaşi: era o fatalitate. Şi atunci, ce rost ar fi avut să se supere?

Aşadar, Fausta se mulţumi să le spună:

— Oamenii ăştia să fie ridicaţi de pe jos şi să li se dea îngrijirile cerute de starea în care se află. Fiecare dintre ei va primi câte o sută de livre drept, răsplată. Au făcut ce-au putut, n-am nimic de zis!

Aceste cuvinte fură întâmpinate cu chiote de bucurie, într-o clipă, răniţii fură ridicaţi şi nu mai rămaseră acolo decât Centurion şi cei trei „oşteni”.

— Domnilor – le spuse Fausta – vă rog să mă aşteptaţi o clipă pe coridor.

Cei patru bărbaţi se înclinară în tăcere şi ieşiră, lăsând-o singură.

Multă vreme, Fausta rămase nemişcată pe banca pe care se aşezase, combinând, căutând, punându-şi în mişcare toate resursele minţii sale atât de inventive.

Dar ce voia oare? Poate că nici ea nu ştia prea bine. Fapt este că, din timp în timp, rostea un cuvânt, mereu acelaşi:

— Nebunia! …

Şi după ce rostea acest cuvânt, se cufunda din nou în gândurile ei.

În cele din urmă, găsind desigur soluţia atât de mult căutată, se ridică, se întoarse să-şi ia garda personală şi se

urcă în apartamentele ei.

În timp ce, la un semn al ei, „oştenii” se instalau în vestibul, Fausta intră în camera de lucru, urmată de Centurion, căruia îi dădu instrucţiuni clare şi amănunţite. Potrivit acestora, asasinul plătit părăsi casa dintre chiparoşi şi se întoarse grabnic la Sevilla.

Fausta aşteptă în cabinetul ei. Aşteptarea nu-i fu însă prea lungă, căci de-abia trecuse o jumătate de oră de la plecarea lui Centurion şi litiera o şi aştepta în faţa intrării, iar o parte din slugile ei forfoteau de colo-colo prin casă.

Se lumina de ziuă. Fausta se urcă în litieră, care se puse imediat în mişcare, fără să mai fie nevoie de un ordin din partea ei. În jurul litierei călăreau slujitorii ei obişnuiţi, Montsery, Chalabre, Saint-Maline, iar în urma lor venea o impunătoare escortă de cavaleri înarmaţi până în dinţi.

Litiera pătrunse în Alcazar şi se opri în faţa apartamentelor marelui inchizitor.

Câteva clipe mai târziu, Fausta se şi află în cabinetul lui Espinosa, cu care avu o convorbire lungă şi secretă. Desigur că în cele din urmă aceste două personaje puternice au ajuns la o înţelegere, desigur că Fausta a obţinut ceea ce voia, căci la plecare, condusă până la litieră de însuşi Espinosa, pe buze îi flutura un zâmbet de triumf, iar o licărire de mulţumire făcea ca ochii ei negri să fie şi mai strălucitori.

Pentru cei care o cunoşteau pe principesă, mulţumirea ce i se citea pe faţă nu putea să izvorască din deosebita cinste pe care i-o făcuse marele inchizitor: Fausta era obişnuită să primească omagiile celor mai mari dintre cei mari.

SFÂRŞIT

1 Papessa Ioana – personaj feminin, care, după o legendă, mult timp în circulaţie, ar fi ocupat la o dată incertă tronul pontifical. La originea acestei legende stă influenţa pe care au avut-o în alegerile pontificale prinţesele toscane, Teodora şi Marozia.

2 Magni – ierborist cunoscut la Roma, bănuit de a-l fi otrăvit pe Sixt al V-lea din ordinul Inchiziţiei din Spania. (n.a.)

3 E vorba de faimosul diamant Sancy. Considerat şi astăzi unul din cele mai frumoase ce există. (n.a.)

4 Confederaţie a partidului catolic, care a fost fondată în Franţa în anul 1576 de către ducele de Guise. Având în aparenţă scopul de a apăra religia catolică împotriva calviniştilor, Liga urmărea de fapt să-l detroneze pe Henric III şi să-i înscăuneze în Franţa pe cei din familia Guise, căpeteniile Ligii.

5 Zeul vânturilor de la nord.

6 Jacques Clément – călugăr dominican, care l-a asasinat pe Henric al III-lea al Franţei în 1589.

7 Patio – curte interioară.

8 Pierre de Ronsard (1524-1585) – cunoscut poet francez din secolul al XVI-lea. Şeful şcolii literare nu-mită „Pleiada”.

9 În Spania, femeie în vârstă care are misiunea de a supraveghea o fată sau o tânără soţie.

10 Pe Dumnezeu! (în limba spaniolă în original)

11 Grad ierarhic în Inchiziţie. Erau judecători sau inchizitori asesori, consilieri, familiari, notari, secretari, grefieri etc. (n.a.)

12 Păpuşă. (în limba spaniolă în text)

13 Thomas de Torquemada (1420-1498). Mare inchizitor al Spaniei, vestit prin cruzimea sa. În istorie, numele său se confundă cu însăşi Inchiziţia.

14 Ad patres – pe lumea cealaltă (în limba latină în original)

15 Îndură-te de noi. (în limba latină în original)

16 Ziua mâniei. (în limba latină în original)

17 Ziua aceea. (în limba latină în original)

18 Odihnească în pace! (în limba latină în original)

19 Milă, în numele lui Cristos cel răstignit! (în limba spaniolă în text)

20 Mulţumesc mult, domnule! (în limba spaniolă în text)

21 Louis de Bussy d’Amboise (1549-1579). Guvernator al provinciei Anjou, a devenit celebru prin faptele sale de vitejie şi prin numeroasele sale dueluri.

22 Curcanul a fost importat în Franţa de către discipolii lui Loyola, ceea ce i-a adus acestei păsări denumirea de „iezuit”, timp de mai mulţi ani. (n.a.)

23 Piciule. (în limba spaniolă)

24 Monedă de aur spaniolă.